

ΟΛΥΜΠΟΣ

ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΤΡΟΦΕΙΑ

Αμερικανικές επιχειρήσεις

Μιά μέρα — σ'τά 1890 — ένας Αμερικανός βιομήχανος εφεύρε μια χημική ουσία που ήταν ικανή να κάνει το δέρμα του κροκοδείλου κατάλληλο για κατεργασία. Άρχισαν τότε να φτιάχνουν, με τέτοια δέρματα, παπούτσια, τσάντες γυναικείες, σιγαροθήκες, δερμάτινα βιβλία κλπ.

Η Αμερική υποδέχτηκε μ' ένθουσιασμό αυτό το νεωτερισμό, έπειτα η Εύρωπη, κι' οι παραγγελίες κατέκλυζαν κυριολεκτικά τόν εφευρέτη της νέας μεθόδου που είχε κάνει την τύχη του.

Την καινούργια μόδα την πλήρωσαν φυσικά πανάρκρια τα σαυροειδή της αμερικανικής ήπειρου. Ής εκείνη την εποχή, σκοτώνονταν, κατά μέσον όρον, τρεις χιλιάδες περίπου κροκοδείλοι και μάνοι κλπ. στη Νότιο Αμερική. Αλλά από τότε, που το δέρμα τους άποχθηκε βιομηχανική αξία οι κυνηγοί πλημύρισαν κυριολεκτικά τα έλη, που γειτονεύουν με τον Κόλπο του Μεξικού. Μέσα σε μια δεκαετία (1890-1900) και μόνο στην Πολιτεία της Φλωρίδας, σκοτώθηκαν τρία εκατομμύρια σαυροειδή!

Φυσικά, οι εκατόμβες αυτές έφεραν ένα αναπόφευκτο αποτέλεσμα: Σήμερα, του κάκου θ' αναζητούσε κανείς ίχνη ενός κροκοδείλου, ενός αλιγκάτορος, και πολύ περισσότερο ενός καιμάνοι στις περιοχές εκείνες όπου άλλοτε ζούσαν κατά λεγεώνες.

Η τιμή των δερμάτων αυτών ανέβαινε συνεχώς, όσο γίνονταν πιο σπάνια. Άρκει να σημειώσουμε μόνο ότι για να βγάλουν από ένα αλιγκάτορα δέρμα μήκους τεσσάρων μέτρων, πρέπει το σαυροειδές αυτό να έχει ηλικία 100 ετών! Τόσο πολύ άργει η ανάπτυξη του! Αλλά με το φοβερό κυνηγητό, που τους γίνονταν, ποιος κροκοδείλος θα μπορούσε να φτάσει αυτή την ηλικία;

Και τότε, ένας Αμερικανός, ο μίστερ Κάμπελ, είχε μια ιδέα ευφάνταστη εμπνεύσι: Αφού οι κροκοδείλοι ήταν σπάνιοι, κι' αφού το δέρμα τους είχε μεγάλη αξία, γιατί να μη διοργανώσω ένα... «κροκοδειλοτροφείο»;

Αγόρασε λοιπόν μια τεράστια έκταση στις θερμές περιοχές του Αρκανσάς. Ένα ποτάμι που ακμυαίσε μια μακρυνή σειρά από φυσικές λιμνούλες, διέσχιζε την περιοχή αυτή.

Ο κ. Κάμπελ διοργάνωσε περίφημα την επιχείρησή του. Επιλήρωσε ειδικούς κυνηγούς, που έπαισαν για λογαριασμό του, κροκοδείλους, καιμάνους κι' αλιγκάτορες, που, κατόπιν τους άφινε ελεύθερους στις λιμνούλες. Εκεί τα σαυροειδή αυτά γεννοδολούσαν με την ησυχία τους.

Ο πρωτότυπος αυτός επιχειρηματίας άρχισε τότε να διαφημίζει το «είδος του»: Σε λίγο, όλες οι Αμερικανίδες της «άριστοκρατίας» θεωρούσαν απαραίτητο να έχουν μαζί τους, αντί για σκαλάκια μικρούς... κροκοδείλους. Όταν οι κροκοδείλοι αυτοί μεγάλωναν κάπως... επικίνδυνα, ο μίστερ Κάμπελ τους ξαναγόραζε (φυσικά φτηνότερα απ' ό,τι τους είχε πουλήσει) και τους άφινε και πάλι στην περιοχή του κροκοδειλοτροφείου του. Ήσαν τότε σε μια περίοδο της ζωής των μη αποδοτική: Δεν ήσαν τόσο μικροί, ώστε να χρησιμοποιούν για συνοδοί κυριών, αλλά ούτε και τόσο μεγάλοι ώστε ν' αείζην τον κόπο... να γδασθούν.

Όταν οι κροκοδείλοι μεγάλωναν αρκετά, ο κ. Κάμπελ τους ξαναπολύθουσε, αυτή τη φορά στα Μουσεία ή στα βυροσδεψεία.

Η επιχείρησή αυτή του απέφερε τεράστια κέρδη και όπως ήταν φυσικό, πολλοί βρέθηκαν να τον μιμηθούν. Ήδη, πανταχού κροκοδειλοτροφεία υπάρχουν στην Αμερική και προμηθεύουν δέρματα στη βιομηχανία.

Η δουλειά αυτή δεν είναι και τόσο εύκολη, όσο θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. Τα σαυροειδή χρειάζονται συνεχής παρακολούθηση, από την ημέρα που θα γεννηθούν.

Τα θηλυκά γεννούν τ' αυγά τους τον Ιούλιο. Κάθε κροκοδειλίνα γεννά τριάντα με σαράντα αυγά, που έχουν μήκος επτά εκατοστομέτρων περίπου, και χρώμα λευκό πορσελάνης.

Προτού γεννήση τ' αυγά της, η μητέρα έτοιμάζει τη φωλιά που την σκάβει με τα πιανά της πόδια. Την παραγγέλνει μ' ό,τι φύλλα βρή πρόχειρα, την αλείβει με λάσπη, που ακμυαίσει ένα είδος τσιμέντου κι' έπειτα γεννάει. Όταν γεννήσει όλα τ' αυγά της, τα σκεπάζει μ' ένα ελαφρότατο στρώμα λάσπης και κάθεται πλάι τους να τα φυλάει. Την έπιασε την έχει αναλάβει ο ήλιος των τροπικών.

Μόλις όμως το τοόφια σπάσουν και τα κροκοδειλάκια αρχίσουν να βγαίνουν, η μητέρα άπομυκρύνεται και τ' άφινει στην τύχη τους. Κι' η τύχη τους αυτή δεν είναι και τόσο ρόδινη, γιατί οι μεγάλοι κροκοδείλοι νοστιμεύονται πολύ αυτούς τους μεζεδες... Επεμβαίνουν όμως οι «κροκοδειλοτρόφοι». Αυτοί κλείνουν σε ξεχωριστές περιοχές τα νεογέννητα, που τα ταΐζουν, την πρώτη βδομάδα, με κίμα βωδινό. Έπειτα, τα κροκοδειλάκια μπορούν να ψάξουν μόνο τους για την τροφή τους...

Στα κροκοδειλοτροφεία χρησιμοποιούν, ως τροφές, ό,τι κρέας θεωρείται ακατάλληλο για τους ανθρώπους. Τα σαυροειδή δεν ένδιαφέρονται παρά μόνο για την ποσότητα. Η «ποιότητα» του κρέατος κι' ο βρώμος της άποσυνθέσεώς του τ' άφινε αδιάφορο...

ΑΝΡΙ ΝΤΑΛΖΟΝ

Η μικρή μαμά

Πρωτότυπο διήγημα

Ήταν Φεβρουάριος και το κρύο έτσουζε. Εκείνο το βράδυ δινόταν ο χορός της Όπερας και μερικοί φίλοι με περίμεναν να πάω να τους βρώ. Την ώρα που έφτασα στην είσοδο του θεάτρου, κυττάζοντας γύρω μου μήπως δώ κανένα απ' τους φίλους μου, είδα άκουμπισμένο σε μια κολώνα ένα κοριτσάκι ίσαμε δεκαεσσάρων χρονών, κακοντυμένο που έτρεμε απ' το κρύο κι' έκλαιγε. Δεν μπορούσα να δώ το πρόσωπό του γιατί τόκρυβε με τα χέρια του.

— Τί έχεις, μικρούλα μου; τη ρώτησα γλυκά.

Το κοριτσάκι κούνησε το κεφάλι του κι' απάντησε μέσα στους λυγμούς του, δίχως να με κυττάξει: — Δεν φταίω εγώ σε τίποτα.

— Τότε γιατί κλάεις;

Στην ερώτησή μου, βάλθηκε να κλαίει πιο πολύ. Μά βλέποντας πως της χαμογελούσα, πήρε θάρρος και με ρώτησε:

— Κύριε, νομίζετε πως αν μπού μέσα θα μπορούσα να βρώ κάποιον που γυρεύω;

— Μά όπως είσαι έτσι ντυμένη δεν θα σ' αφήσουν να μής.

— Έχετε δίκιο, μου απάντησε. Καλλίτερα να γυρίσω σπίτι. Όσο...

— Μά ποιδν γυρεύεις;

— Γύρευα τη μητέρα μου, μα τώρα βλέπω πως δεν θα μπορέσω πια να τη βρώ μέσα σ' όλον αυτό τον κόσμο... είπε. Οι κυρίες φορούν όλες μασκές... Θεέ μου!

— Πώς; ρώτησα κι' έκληξη. Η μητέρα σου είναι μια κυρία που πάει στο χορό; Τί παραμύθια είναι αυτά που μου λές; Έσύ είσαι φτωχικά ντυμένη. Πώς η μητέρα σου φοράει ακριβές τουαλέτες; Έλα, αν θέλεις, μαζί μου. Θα καθήσουμε κάπου και θα μου τα εξγήσεις όλα. Έχεις έμπιστοσύνη σε μένα;

— Έχω, είπε η μικρή και μ' ακολουθήσε.

Πήγαμε σ' ένα καφενείο, όπου έκανε ζεστή. Τώρα, με το φως, την κυττάσα καλλίτερα. Ήταν εξαιρετικά χλωμή. Όμορφη δεν ήταν, μα είχε πολλή αφέλεια, με τα μεγάλα καστανά της μάτια και τα άφθονα μαύρα μαλλιά της. Ήταν ένα κορίτσι θλιμμένο, καλό και σοβαρό. Την έδλεπα να πίνει μ' ευχαρίστηση ένα φλυτζάνι σοκολάτα και να τρώη μπισκότα.

— Αυτές τις πάστες δεν θα τις γάκι; τη ρώτησα δείχνοντάς της τα γλυκά.

— Μπορώ να τις πάρω μαζί μου;

— Γιατί δεν τις τρώς; Δεν πεινάς πιά;

— Πεινάω, μά...

— Μά, τί;

Το κορίτσι κοκκίνησε και είπε σιγά:

— Θα τις έπαιρνα για τ' αδελφάκια μου.

Η μητέρα ήταν στο χορό, τ' αδελφάκια στο σπίτι και το κορίτσι γυρίει έξω απ' το θέατρο. Τί σημαίνει όλ' αυτά; Δίχως άλλο βρισκόμουν μπροστά σ' ένα δράμα, σαν αυτά που σκαρώνει η φτώχεια.

— Φάγε τα γλυκά σου, της είπα, για τ' αδελφάκια σου θα πάρουμε άλλα, όσα θέλεις. Πες μου όμως γιατί είσαι λυπημένη;

Θυμάμαι ακόμα τη γλύκα της φωνής της και την τιμία έκφραση του προσώπου της, καθώς μούλεγε την ιστορία της.

— Ο πατέρας μου πέθανε, κύριε. Όταν ζούσε όλα πήγαιναν καλά. Δούλευε σ' ένα μεγάλο τυπογραφείο και κέρδιζε πολλά γιατί ήταν καλός στη δουλειά του. Υστερα απ' το θάνατό του όλα άλλαξαν. Τα

δύο μου αδελφία, δίδυμα κι' αδύνατα, μόλις ήταν δυο χρονών. Έγω δεν κέρδιζα ακόμα. Η μητέρα μου δεν νοιαζόταν για μās. Άρχισε να βγαίνει συχνά, γυρίζει στο σπίτι άργα και δεν φρόντιζε για τίποτα. Στην αρχή αυτό μούκανε έντύπωσι, μα ύστερα όταν είδα τη μητέρα μου να φοράει ακριβές τουαλέτες και να ξοδεύη ένα σωρό λεφτά, κατάλαβα πως είχε πάρει τον κακό δρόμο. Πολλές φορές μās έδερνε, άλλες φορές πάλι έλειπε από το σπίτι ολοκληρή βδομάδα. Πόσο ύπόφερα! — Έλα, μην κλαίς, κοριτσάκι μου.

— Είπε εύκολο να το λές αυτό, κύριε. Μά για σκεφθήτε, εδώ και δυο μήνες, μάς έχει εγκαταλείψει στο έλεος του Θεού. Και στο σπίτι δεν έχω ούτε μια πεντάρα για τα καύμενα τ' αδελφία μου. Γύρευα δουλειά μα δεν έκανα σπουδαία πράγματα.

— Κι' απόψε πως βρέθηκες έξω απ' την Όπερα;

— Μια γρήγα κυρία που μάς γνώριζε και που τη συνάντησα τυχαία μου είπε: «Πήγαινε απόψε στο χορό της Όπερας, εκεί θα βρης τη μητέρα σου». Μόλις τα μικρά κοιμήθηκαν, έτρεξα εκεί. Τα άλλα τα ξερετε...

— Πάμε, της είπα τότε. Θα πάρουμε ένα ταξί και έτσι θα βρεθούμε γρήγορα σπίτι σου. Αποψε είν' αδύνατο να βρης τη μητέρα σου.

Σηκώθηκε. Μεσ' στο αυτοκίνητο μου είπε τ' όνομά της: την Έλεαν Λουκία. Όταν φτάσαμε στο σπίτι, η μικρή μου είπε:

— Αν σās κάνη ευχαρίστηση να δήτε τ' αδελφάκια μου, τον Ζάκ και τον Φρανσουά, ανεβήτε μια στιγμή επάνω. Μονάχα μην κάνετε θόρυβο και ξυπνήσουν τα καύμενα!

Αναψή το ηλεκτρικό και είδα στην κάμαρα δυο κρεββατάκια.

— Ναί, είπα, είναι χαριτωμένα και τα δυο. Και συ είσαι μια πραγματική μητέρα που φροντίζεις γι' αυτά. Σε θαυμάζω!

Τη στιγμή εκείνη, έν' απ' τ' αγοράκια φώναξε μισοκοιμισμένο:

— Μαμά!

— Τί θές, μικρούλη μου; είπε η Λουκία, μα ο μικρός είχε ξανακοιμηθ.

— Βλέπετε, κύριε, είπε η Λουκία, δεν έχασαν ακόμα τη συνήθεια να φωνάζουν τη μητέρα τους. Κι' εκείνη τα παράτησε. Να η φωτογραφία της.

Στη φωτογραφία είδα μια γυναίκα νέα, νόστιμη, που χαμογελούσε και που ήταν ντυμένη προκλητικά.

— Είπε πρόσφατη φωτογραφία; ρώτησα.

— Ναί, εδώ και τέσσερις μήνες.

— Έμεινα ακόμα λίγη ώρα. Έπειτα κυττάζω το ρολόι μου: ήταν δυο μετὰ τα μεσάνυχτα.

— Αντίο, είπα στη Λουκία. Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ, αγαπητό μου κορίτσι. Πάρε δίχως να ντρέπεται, αυτά τα χρήματα για να ταΐσεις τ' αδελφάκια σου.

Τα πήρε και μ' ευχαρίστησε. Έπειτα με ρώτησε δειλά:

— Λέτε να γυρίση;

— Θα ψάξω να τη βρώ...

Και πραγματικά έψαξα για να βρώ την ένοχη μητέρα. Μα είναι μια χυδαία γυναίκα που γλεντάει τη ζωή της.

Πότε-πότε βλέπω τους μικρούς μου φίλους: Τα δυο παιδάκια βρίσκονται στο δρφανοτροφείο. Η Λουκία είναι στο σπίτι μιας φίλης μου κυρίας που ανέλαβε να την προστατεύση. Όσο για τη μητέρα τους, αυτή δεν ξαναγύρισε ποτέ πιά...

ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΡΛΑΙ

Ο θειάκος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτηρία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ. 27-135.—29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ένα τρίο

Εκείνη είναι μια νέα εικοσιενέα ετών που γεννήθηκε κι' ανατράφηκε στο εξωτερικό μ' όλες τις ανέσεις και με το πατρικό της σπίτι μόνιμη κατοικία της οικογενειακής ευτυχίας. Όρσια ανεπτυγμένη, λεπτή σε όλα και με όλους, με ψυχικό βάθος και χαρακτήρα σπάνιο, με ηθική άσπιλη. Ζήτησε από το γάμο τη θαλπωρή, την τρυφερότητα και την ψυχική κατανόηση, χωρίς να προβάλει ποτέ καμμία απαίτηση, έστω και την πιο συνθηματική, καμμία απολύτως. Την πάντρεψαν πρό δέκα ετών.

Εκείνος κτηματίας ορανατεσσάρων ετών, ένας σύζυγος πολύ κατωτέρως της, ακαλλίερητος κάποτε κακός, έντελώς άνικνος να έκτιμησθ το θησαυρό που έπεσε στα χέρια του και να νοιώση τις πνευματικές της άνηυσιες, τον αισθηματικό της, τις ώριμες της συνήθειες. Η γυναίκα μου λέει, είναι σπουδαία, γιατί ζέρει να... μόνον καλά...

Όσο για τη ζωή τους ο ίδιος νοιάστηκε πολύ λίγο για την κοινωνική του αξιοπρέπεια, δεν έχει κανένα φίλο — ούτε ένα — παρά μόνο συντρόφους στις μικροεπιχειρήσεις του. Ής επαγγελματίας άκουσε συχνά να τον λένε άπατεώνα μιά πλαστογραφία, μια οικειοποίηση ξένων χρημάτων και — τα χειρότερα — το χαρτί και η ψευτιά. Το δεύτερο τον στενόρησε σιγά-σιγά από την έκτιμησι των γύρω του. Το πρώτο τον έφερε και ως τη στέραση.

Την ξεχνά συστηματικά ως το σημείο να μη νοιάζεται ούτε για τα φάρμακά της. Ήρθαν και δυο παιδιά — πέντε και δυο ετών. — Η ζωή της έγινε δράμα. Άθλια η συνοικία που την έθαψε χωρίς λόγο, ο εξαγριωμένος δανειστής που βρόντα την πόρτα και βρίζει μπρός σ' όλη τη γειτονιά η επίπολοιπτες κι' οι άγενειες που σερβιρονται στις συναναστροφές με άξιους πνεύματος, η άποια από το μεσημεριανό τραπέζι, γιατί το πράσινο είναι γλυκύτερο, ολόκληρες νύχτες άναμονής του άστοργου, που κάπου γλεντά με την ντάμα πικά, όλα αυτά την κάμανε να ντρέπεται τον κόσμο και τους γνωστούς και να περιοριστη στο σπίτι της με τα μάτια σκεδόν πάντα ύγρη.

Ο θύτης έχει και κάτι υπέρ αυτού. Δεν είναι ούτε πότης ούτε νυναικάς και λέει πως αγαπά τα παιδιά του, αν και δε διατάζει να όρκισθ ψέματα στη ζωή τους κι' όταν μια νύχτα πέθανε το μικρότερο κοίμηθηκε ήσυχος χωρίς να νοιασθ τουλάχιστον για την άγνια εκείνης. Ο τρίτος — γιατί υπάρχει και τρίτος — είναι νέος εικοσιεπτά χρονών μ' ένα διπλωμα επιστήμονος. Τους γνωρίζει και τον γνωρίζουν από μικρό παιδί. Χωρίς τις συνθηματικές ελαφροές άποσχολήσεις της ηλικίας του, σέβεται τον έαυτο του και τους άλλους και προσπαθεί πάντα να μην ξεχνά το μέτρο. Παρακολουθεί όχι μόνο τον κλάδο του, αλλά και τη γενικότερη...

Τον έκλεκτον συνεργάτην μας κ. Π. Παλαιολόγον, εύρισκόμενον εις Κύπρον αναπαυώμενον στο τευχος αυτό ο διακεκομμένος λογοτέχνης και δημοσιογράφος κ. Σπύρος Μελάς, της Ακαδημίας Αθηνών. Επιστρέφον ο κ. Παλαιολόγος θα συνεχίση την τακτική συνεργασία του στο «Θησαυρό».

πνευματική κίνησι είναι απ' αυτούς που διαβάζουν.

Και να τώρα η περιπλοκή. Ο τρίτος έχει την ίδια ψυχρόσυνθεσι μ' αυτήν. Ο άγνος δεσμός δέκα ετών τους είχε πείσει πως δεν χρειάζεται δυο άνθρωποι να είναι του ίδιου φύλου για να είναι και πραγματικοί φίλοι. Έζησε από κοντά τους άδικους εξευτελισμούς της και τις άγνιες της, μίλησαν χιλιάδες φορές για χιλιάδες πράγματα χωρίς ποτέ να διαφωνήσουν για κάτι, αλλά χωρίς ποτέ οι σχέσεις τους να φοβούνται το φως.

Πριν από ένα χρόνο ξαφνικά είδαν με τρόμο πως πέρασαν από τη φιλία στον έρωτα. Δεν πρόκειται για ομοιότητα, μα για ταυτότητα καρακτήρων κι' αισθημάτων. Οι ίδιες προτιμήσεις, οι ίδιες απόψεις και πρό πάντων οι ίδιες ψυχικές άνάγκες. Κι' αυτό όχι μέσα στους ένθουσιασμούς της αγάπης, αλλά στην ψυχραιμν δοκιμασία τούτων χρονών. Αυτός δεν μπορεί να τη σκεφθί παρό μονάχα σύζυγό του. Τη θέλει με τα παιδάκια της, γιατί ζέρει πως χωρίς αυτά η ευτυχία της έπομένως και η δική του θα είναι προβληματική. Τρέμει μήπως το αισθημά του, αν γνωσθ, μειώση την άσπρημένη του, και είμαι βέβαιος, έπειδή τους γνωρίζω πολύ καλά και τους τρεις πως η κρυφή λύπη θα κάνει τη δουλειά της, τουλάχιστον για τους πιο ευαίσθητους, αν το τέλος δεν είναι άποθου.

Αυτά μου γράφει ένας άναγνώστης μου και προσθέτει: «Η θείσις μου άνάμεσά τους με υποχρεώνει, όταν έπισθί η στιγμή να έπέμψω για να μετριάσω όσο είναι δυνατόν το πόλο. Ένα καθόντων λυπηρό, αλλά δυστυχώς για μένα άναπόφευκτο. Το μέγεθος των ευθύνων μου άπεναντι της μοίρας τριών προσφώνων υπέρχων με φέρνει σε σάς: Πείτε μου πρέπει ή δεν πρέπει να γίνη άνακατανόμη των ρόλων σ' αυτό το δράμα που σκαρώνει η ζωή; Και η κοινωνία με τους σμιδισμούς της ποιόν άπό όλους θα καταδικάσθ;»

Δε φτάνει, μ' άλλα λόγια, που ο έπιστολογράφος μου βρίσκεται ο ίδιος σε πολύ δύσκολη θέση, θέλει να με βάλη και μένα και ρωτάει αν πρέπει να γίνη άνακατανόμη των ρόλων σ' αυτό το δράμα που σύνθεσε η ζωή... Άπλάσθ. Να γίνη ο φίλος σύζυγος; Και τότε ο σμειρινός; Αυτός τ' όλο προκείται να πάει στο έσθ; Δεν βλέπω κανέναν! Ότε δεν πρόκειται για άνακατανόμη, αλλά μονάχα γι' άπόλυσι ενός ήποποιού, που άπέτυχε και στο πόλο του. Κι' έδω άμέσως, άμέσως υπάρχει ένα μικρό ζήτηματάκι. Αν η κυρία τον λυπηθ, αν τρυφερή και καλή όπως φαίνεται να είναι, νοιώση τον όκτο γι' αυτόν, όταν η θελλά έσπασθ; Γιατί μπορεί σήμερα να κοιμάται το αισθημά του γι' αυτή, την κρίσιμη όμως ώρα να ξυπνήση και να χτυπή γικές συνέπειες ή άνακατάσθ, ότι αυτή πιά δεν του άνηκει. Και τότε ποιά θα είναι η ευτυχία του νέου ζευγαριού; Έπειτα είναι το ζήτημα της ηλικίας. Ένας σύζυγος εικοσιεπτά ετών είναι πολύ νέος για μια γυναίκα εικοσιενέα. Μετά είκοσι χρόνια ακόμα θα είναι ορανατεσσάρων — έξωφλημένη. Κι' αυτός σαρνταεπτά σ' όλη την άκη του. Τέλος είναι τα παιδιά. Αν το δικαστήριο τα δώση σ' αυτόν; Η τα χωρίσθ; Τι θα γίνη η ευτυχία της μάννας και η δική τους; Για να τακτοποιηθ αυτό το τρίο πρέπει να άποκατασθ όλα: Να φύγη αυτός με τη θελού του και να δοθούν τα παιδιά στη μάννα. Είναι εύκολο; Αυτό ρωτάω κι' εγώ, με τη σειρά μου τον έπιστολογράφο.

— Σίγουρα από δω θάνε ο γαμπρός σου!
— Ναί, μα πως το κατάλαβες, κυρά Ευσανθία μου;...

(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Στη «μορφωμένη»

Έλα να ζήσουμε, αγάπη μου το «Σ ή με ρα» και μη μου λές «κοινωνική να πάρω θέση», μη μου φωνάζης πως «τα πάντα είναι χίμαιρα» και μη μου κόβης το φιλί μου μεσ' τη μέση!

Κύττα τ' αστέρια να χαρδύμ' αυτά τα βράδυα μας, άκου λιγάκι των πουλιών τη συναυλία, κι' άσε να γίνουν τολημρότερα τα χάδια μας — ξεχάστα πιά, παναθεμάτα, τα βιβλία!

Φιλοσοφίες μου σερβίρεις για τον Έρωτα, μά ή ματιά μου άλλα ζευγάρια έχει τσακώσει πούνε τα ρούχα και των δυο τους ασίδερτα γιατί ο Έρωτας τους τάχει τσαλακώσει.

Άσε του κόσμου «τη φοικτή τη ματαιότητα» κι' έλα σφιχτά ν' αγκαλιαστούμε στο παγκάκι κι' άκου την έξυπνη, γουστόζια χυδαίότητα που μάς πετάει περαστικό κάποιο μορτάκι.

Μά τί το ψάχνεις, βρε κορίτσι μου, το «Αύριο» κι' όλο μου λές ότι «θα μπορούμε μεσ' το χίμα»! Μ' αυτό το ύφος σου το τραγικά μακάβριο εγώ θαρρώ πως αγκαλιάζω... ένα πτώμα!

Μέσα στον πόθο, στη λαχτάρα και την τρέλλα μου σ' άπασχολούν... «οι διενθείς μεγάλοι σάλοι»! Κι' εγώ κυττάζω τις δυο γάμπες σου, κοπέλλα μου και μ' ανεβαίνει όλο το αίμα στο κεφάλι!

Εγώ αγάπησα ένα φρέσκο κοριτσόπουλο να πεισματώνη, να ζηλεύη, και να κλαίη. Δεν έρωτεύτηκα, Λιλή, τον Έσαρχόπουλο ούτε φλερτάρω, βρε παιδί μου, με το Βέη!

Ε, δεν μπορεί νάχω τα χέρια μου πιθαγκώνα δίπλα σε τέτοια σφιγλήλο κι' άφράτο σώμα! Κι' αυτά τα χείλη σου, ποθούσα να τα δάγκωνα να σου βουλώσω για τρεις ώρες και το στόμα!

Έλα να ζήσουμε, αγάπη μου, το «Σήμερα» — σαν προστάσια το σκατάδι έχει πέσει — μη μου φωνάζης πως «τα πάντα είναι χίμαιρα» και μη μου κόβης το φιλί μου μεσ' τη μέση.

Γιατ' είν' ο Πόθος, λυρισμός!... Στίχος άνείπωτος! Έλα να ζήσουμε και τρέχουν τα ρολόγια κι' αν είν' ο Έρωτας γυμνός ή και ξεστσίπωτος θα τον έντύσουνε τα όμορφα τα λόγια.

ΕΥ. —

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΟΥ

Η ζωή μου ήταν πολύ μονότονη. Τα οικονομικά μου δεν μου επέτρεπαν διαπληρές διασκεδάσεις. Τελείωσα τις σπουδές μου στο Τεχνικό Βιομηχανικό Ίνστιτούτο όταν γνώρισα την Άννα. Ήταν το πρώτο μου όνειρο, ο πρώτος μου έρωας και ίσως γι' αυτό το λόγο, μεθυμένος από αγάπη και απειρος, κατέστρεψα τη ζωή μου.

Επειτα από ένα σύντομο προλόγιο, η Άννα κι' εγώ αποφασίσαμε να εγκαταλείψουμε την πατρίδα μας. Ωστόσο, λίγες μέρες αργότερα, αναγκαστικά να γυρίσουμε στους γονείς μας και σε δυό μήνες να παντρευτούμε. Από τότε άρχισε το δράμα της ζωής μου. Μερικές βδομάδες ύστερ' απ' το γάμο μας κατάλαβα πως ο χαρακτήρας μου, δεσποτικός στο βάθος, έρχοταν σε πλήρη αντίθεση με τον ήπια χαρακτήρα της γυναίκας μου. Τα πιο άσημαντα, τα πιο άνοητα πράγματα, προκαλούσαν μεταξύ μας καυγάδες. Το βράδυ, όταν γύριζα απ' τη δουλειά μου, δεν εύριχα όπως τόσοι παντρεμένοι τη γαλήνη, αλλά ημώνα αναγκασμένος ν' ακούω τους θρήνους της Άννας που τότε γκρίνιαζε για τη μία και πότη για την άλλη αιτία.

Όλ' αυτά έσθυσαν σε λίγο, χάρις στη γέννηση του πρώτου μας παιδιού, του Μάριο. Το παιδί μας έφερε τη χαρά και τον ήλιο στο σπίτι. Η χαρά μας ωστόσο δεν βάσταξε πολύ. Δεν θα

δεχάσω ποτέ με πόση συγκίνηση παράτησα το σπίτι μου και το μικρό μου Μάριο. Για καλή μου τύχη (ή μάλλον για κακή) μ' έστειλαν στη Ρώμη, όπου χωρίς στις γνώσεις μου ως μηχανικού με τοποθέτησαν σ' ένα εργοστάσιο. Μία μέρα, καθώς ήμουν σκυμμένος στη δουλειά μου, είδα να μπαίνει μία ωραία κοπέλλα, που με ρώτησε, που μπορούσε να συναντήσει το διευθυντή του εργοστασίου, που ήταν ο πατέρας της.

Το άρωμά της, η ομορφιά της, και πάνω απ' όλα τα μεταξωτά μαλλιά της, με άναστασαν. Συγκρατήθηκα ωστόσο και τη συνώδεψα στον πατέρα της. Λίγες μέρες αργότερα, η Σερένα (έτσι λεγόταν η κοπέλλα) κι' εγώ γινήκαμε καλοί φίλοι. Φυσικά της έκρυφα πως ήμουν παντρεμένος κι' είχα παιδί. Και με τον καιρό, η φίλια μας, κατέληξε σ' έναν φλογερό έρωτα.

Όταν τελείωσε ο πόλεμος, η Σερένα μ' έγκάτεψε στο σπίτι της. Οι μέρες αυτές ήσαν για μέρες αγωνίας και συχνά αναρωτιόμουν με τί θάρρος θ' αποκάλυπτα κάποτε στην αγαπημένη μου την αλήθεια. Άκόμα και σήμερα, όταν το θυμάμαι, ρωτώ τον εαυτό μου πως μπόρεσα να εξαπατήσω αυτή την ωραία κοπέλλα που με τόσο εμπιστοσύνη τα είχε θυσιάσει όλα για μένα. Η πιο τρομερή μέρα της ζωής μου ήταν όταν η Σερένα, με

πολλή χαρά, ήρθε να μου αναγγείλει πως ο έφημέριος της είχε πη πως και δίχως τα πιστοποιητικά μου, θα μπορούσε να εύλογη το γάμο μας.

Όλη τη νύχτα λίγο έλειψε να τρελλαθώ. Τί έπρεπε να κάνω; Να εξακολουθήσω να εξαπατώ το καμένο το κορίτσι και να το παντρευτώ; Να φύγω; Να πω την αλήθεια; Όλ' αυτά με βασάνιζαν και μου τριβέλιζαν το μυαλό. Πάνω στο πάθος μου, στην τρέλλα μου, αποφάσισα να τα παίξω όλα για όλα: παντρευτήκα με τη Σερένα και βρήκα σ' αυτή τον αληθινό, το μοναδικό έρωτα.

Όταν ήμουν μαζί της, δεν έσκεπτόμουν πια ούτε τη γυναίκα μου, την Άννα, ούτε το μικρό Μάριο. Μά' άλλοιμονο! Όλα αυτά βάσταξαν τόσο λίγο! Όταν σε λίγους μήνες οι συγκοινωνίες αποκαταστάθηκαν με τη Ρώμη — ο πόλεμος είχε πια τελειώσει — οι γονείς της Σερένα επέμειναν να πάμε μαζί στην πατρίδα μου για να γνωρίση τους γονείς μου. Ανεβάλλα ολόενα το ταξίδι μας, ως τη στιγμή που δεν μπόρεσα να κάνω αλλιώς.

Όταν έφτασα στον τόπο μου, ωδήγησα τη Σερένα στο σπίτι μιάς θείας μου, μα αυτή, έξω φρενών για την άκαρκτηστη, όπως έλεγε, διαγωγή μου, έτρεξε άμεσως στο σπίτι της Άννας και δίχως πολλούς λόγους της αποκάλυψε την αλήθεια. Η καυμένη ή Άννα, που εξ αιτίας των βομβαρδισμών, είχε μισήσει τα λογικά της, όταν έμαθε το δεύτερο γάμο μου, το ίδιο βράδυ, δίχως να πολυσκεφθή, κρεμάστηκε! Ο μικρός Μάριος κλείστηκε σ' ένα ορφανοτροφείο. Η Σερένα, μόλις έμαθε όλ' αυτά τα τραγικά γεγονότα, ξεναγύρισε άμεσως στη Ρώμη, αφήνοντάς μου ένα γράμμα όπου μου εξέφραζε όλα τον αποτροπιασμό της.

Τώρα πια μονάχος, με συντριμμένη την καρδιά, δίχως καμιά άφοσίωσι, μακριά απ' το γυίο μου, διωγμένος απ' όλους, όταν θυμάμαι τη θλιβερή ιστορία μου, συλλογίζομαι πως καμιά φυλακή δεν θα μπόρεσε να μ' εξιλιώσει για το μεγάλο μου σφάλμα. Ξέρω πως κανένας δεν θα με συχωρέσει, γιατί είμαι ένας κακούργος, γιατί έγινα άφορμή του τραγικού θανάτου της άμοιρης της γυναίκας μου, γιατί κατέστρεψα την ευτυχία και το μέλλον μιάς άλλης γυναίκας, γιατί έχασα για πάντα το παιδί μου και κυλίστηκα σ' έναν δρόμο στο βούρκο.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΡΟΣΣΙ

Έκρηξε άπεργία πείνης

Ο ύποπτος του Έφοδιασμού του Σιάμ έκρηξε άπεργία πείνης εις ένδειξιν διαμαρτυρίας για τη διακοπή της αποστολής ριζιού στη χώρα του. Και άλλα μέλη της κυβερνήσεως έδήλωσαν ότι θα μιμηθούν το παράδειγμά του.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Άρχισαν, κάπως, πρόωρα οι ζυμώσεις για τη χειμερινή σαιζόν.

Οι επιχειρηματίες του «Μετροπόλιταν», που είναι και οι πιο κερδισμένοι από την καλοκαιρινή σαιζόν, αναζητούν ήδη χειμωνιάτικη στέγη. Με το θέατρο Κοτοπούλη, προς το οποίο αρχικώς εστράφησαν, φαίνεται ότι δεν έγινε τίποτε. Ύστερ' απ' αυτό, ο κ. Χέλμς θα παρουσιάσει πάλιν διάσο πρόζας με βασικά στελέχη, τον Κωνσταντάραν και την Μιράντα.

Οι θιασάρχαι του «Μετροπόλιταν», διαπραγματεύονται ήδη το «Στάρ» της οδού Αγίου Κωνσταντίνου, τη «Βρετάννια» και το θέατρο «Αλικής», δι' ένα από τα οποία και θα καταλήξουν, αποφασισμένοι, όπως σήπότε να συνεχίσουν την επιχείρησή τους και το χειμώνα.

Άλλοι βέβαιον χειμωνιάτικοί θίασοι, φέρονται του κ. Γ. Φραντζή στον «Απόλλωνα» και του κ. Β. Μπουρνέλλη στο «Παπαϊωάννου».

Το «Ακροπόλ» θα παρουσιάσει οριστικά αυτή την εβδομάδα, την καινούργια επιθεώρησι «Νά τί θα πη Έλλάδα», με πολυτελέστατα σκηνικά.

Ένα από τα ωραιότερα σκέτς της επιθεωρήσεως αυτής είναι το «Κουρείο του ΟΗΕ» με την Έλλάδα, την Τουρκία, την Ιταλία και τον Τίτο ως πελάτες και τους Τρούμαν, Μπέβιν και Στάλιν ως κουρείς.

Το ίδιο έργο περιλαμβάνει ακόμη και ένα μουσικό χορευτικό σκέτς, στο οποίο θα εμφανισθή το καινούργιο χορευτικό ζευγάρι Σπαθάρη-Γιούρα και η μικρούλα Νένα Νέζερ ως άραπακι σε νεγρικά τραγούδια.

Η «Λυρική Σκηνή», μετά τον Πειραιά, θα μεταβή για μερικές παραστάσεις στη Θεσσαλονίκη, το Σεπτέμβριο δε, θα παρουσιάσει στο θέατρο του «Ηρώδου του Αττικού» την «Αΐντα» του Βέρντι.

Η επίσημος έναρξις της χειμερινής σαιζόν της «Λυρικής» θα γίνη στα «Ολύμπια» με την «Κάρμεν» του Μπιζέ.

Ο κινηματογράφος «Κρόνος», που υπήρχε έλπις να λειτουργήση ως μουσικό θέατρο το χειμώνα, «κλείσθηκε» από την εταιρεία «Σκούρας Φίλμς» με εγγύησι 750.000 εισιτηρίων για όλη τη σαιζόν.

Ο θίασος Παρ. Οικονόμου, που έφυγε από τη Θεσσαλονίκη, ύστερα από 2 ετών συνεχή επιτυχή εργασία, παίζει τώρα στο θέατρο «Θέτις» του Βόλου.

Ο «Θεμελικός θίασος» μετά την πρώτη του επιτυχία, ετοιμάζει για τον Αύγουστο δύο ακόμη αρχαίες τραγωδίες, τον «Προμηθέα δεσμώτη» και τον «Ιωνά».

Με ξεχωριστό ενδιαφέρον αναμένεται ένα σατυρικό νούμερο που θα παιχθή την ερχομένη εβδομάδα στο βαριετέ «Πεύκα», στο οποίο, ο Νίκος Σταυρίδης θα εμφανισθή ως Χίτλερ και ο Κώστας Δούκας ως Μουσσολίνι.

Ο νέος μουσικός θίασος Μαρ. Κρεββάτα-Μαρ. Νέζερ, που πήγε στην Πάτρα, σημειώνει μεγάλες πιέννες στο εκεί θέατρο «Λυρικών».

Η Κούλα Νικολαΐδου παρουσιάζει από προχθές δικό της συγκρότημα στο «Νέο θέατρο» Πειραιώς (Πασαλιμάνι).

Στην Αίγυπτο ο θίασος πρόζας Μανωλίδου-Παππά, που εργάστηκε αρκετά ικανοποιητικά, δίνει τώρα την τιμητική του παράστασι, κατόπιν δε θα πάη στην Κύπρο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τα είδη των εκδρομών

Θαρρώ και άλλοτε έγγραμα διά τας εκδρομάς, τας εκδρομάς που γίνονται την Κυριακή συνήθως και περιέγραφα σαφώς μ' εκφράσεις δε ώμάς τα βασανία που ύφίσταται για καθαρό έρω. Το πλήθος που έξερχεται για την Κυριακή Κι' αν πάλι επανέρχεται στο θέμα το μεγάλο δεν θα το κάνω, κύριοι, γιατί δεν έχω άλλο.

μά για να ιδώ την εκδρομή και υπό άλλο πρίσμα, ηγουν, τούτέστι, δηλαδή, και για να προχωρήσω. Τους εκδρομείς σε τμήματα θα τους διαχωρίσω. Διότι κατατάσσονται κι' αυτά σε πλείστα είδη καθώς ο αναγνώστης μου εύθους έδω θα ιδή. Ας παρακολουθήσωμε, λοιπόν, ένα καμión που φορτωμένο εκδρομείς εν τέλει κατορθώνει ούτε και από πείσμα, κι' άφηνεται παραθιν' άλλος, ήτοι κοντά στην αμμουδιά που ξεφυλάει το κύμα και το περιεχόμενον εκεί τ' άδειάζει χύμα. Τότε, λοιπόν, οι εκδρομείς παρέα θα κυττάξουν να βρουν μέρος σκιερό και δροσερό ν' άραξουν. Κι' άφου βάλουν τα πράγματα στας καταλλήλους θέσεις θα χριστούνε σύμφωνα μ' έκαστον διαθέσεις.

Κι' εν πρώτοις οι πιστότατοι οι φίλοι της θαλάσσης εύθους θα βάλουν το μαγιό κι' έκτοτε... θα τους χάσσει. -Λουλού μην ξανοιχτής βαθεία - Η θάλασσα είναι λαδί! (Λέει ή μαμά στην κόρη της σωστή κάλσα διαβόλου) - Ζέ μια ώρα νάσαι έδω! Και βγαίνει προς το... βράδυ. -Έκτος αν πάη πολύ βαθεία και... δεν φανή καθόλου!

Κατηγορία δυστυχής που πρέπει να θιγί, είναι των οικογενειών οι ένδοξοι άρχηγοι: Μπαμπάδες και μαμάδες, που την περνούν την εκδρομή με συνεχείς μεπελάδες. "Όλος ο νους τους στα παιδιά. Νά φάνε και νά κοιμηθούν. Νά μη τούς φύγουν και χαθούν. -Ω! της μαμάς ό ζήλος! -

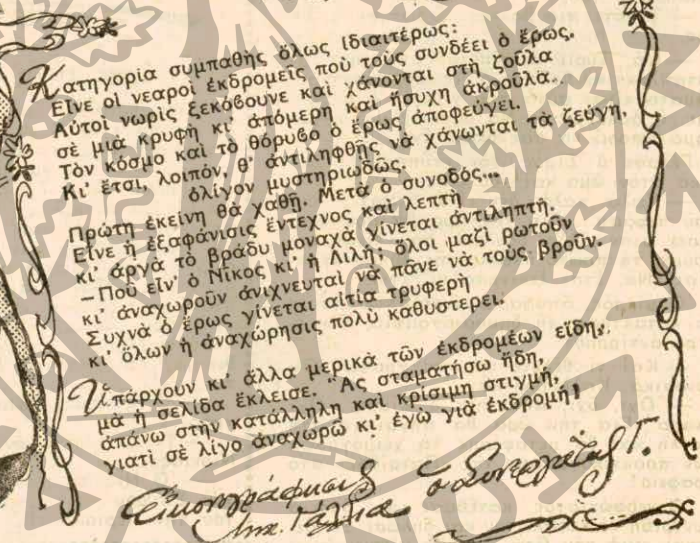
Νά μη σκοντάψουν πουθενά, νά μη τά γλύψη ο σκύλος και νά καθήσουν φρόνιμα, νά περπατήσουν ίσα. Και πότε θέλουνε κοκό και πότε θέλουν... τίσαι! Πρό πάντων ή μαμάκα τους τά πιο πολλά σκάνει, αυτή για όλα υπεύθυνη, αυτή καλά και σώνει. Και λέει στο συμβίο της όταν γυρίσουν σπίτι: -Θέέ μου! Αυτή ή εκδρομή μου βγήκε από τη μύτη.

Κατηγορία έτερη: Αυτοί είναι οι φαγάδες. Πού ήρθαν στην έξοχη μόνο για το φαί. Αυτοί, πρωί - πρωί με βουλιμία πέφτουνε άμέσως στους ντολμάδες, στα γιουβαρλάκια, στα ψητά, στα φρούτα, στον κεφτέ και άλλον δεν αφήνουνε νά κινή ούτε σεφέ. Τρώνε, μασσάνε διαρκώς, λαιμαργα και ξετσιπώτα, τρών και των άλλων το φαί και δεν αφήνουν τίποτα! Και λέν, έτσι για πρόσφαι, τρώνοντας όλη μέρα: -Βρέ πως άνοιγει ή όρεξι στον καθαρό άέρα! Τρώνε μετ' ένθουσιασμού και λύσεως και όρμης και πως δεν τρώνε, άπορώ, και τους συνεκδρομείς.

Κατηγορία συμπαθής όλως ιδιαιτέρως: Είναι οι νεαροί εκδρομείς που τους συνδέει ο έρωας. Αυτοί νωρίς ξεκόβουνε και χάνονται στη ζούλα κι' άργα κι' άπομερη και ήσυχη άκρούλα, σε μια κρυφή κι' άπομερη ο έρωας άποφεύγει. Τον κόσμο και το θόρυβο ο έρωας άποφεύγει. Κι' έτσι, λοιπόν, θ' άντιληφθές νά χάνονται τα ζεύγη, ολίγον μυστηριώδως.

Πρώτη εκείνη θα χαθή. Μετά ο συνοδός... Πρώτη εκείνη έντεχνος και λεπτή. Είναι ή εξάφνισις έντεχνα γίνεται άντιληπτή. Κι' άργα το βράδυ μοναχά γίνεται άντιληπτή. -Πού είν' ο Νίκος κι' ή Λίλη; Όλοι μαζί ρωτούν. Κι' άναχωρούν άνιχνευτά νά πάνε νά τους βρουν. Συχνά ο έρωας γίνεται αιτία τρυφεράς κι' όλων ή άναχώρησις πολύ καθυστερεί.

Υπάρχουν κι' άλλα μερικά των εκδρομείων είδη, μά ή σελίδα έκλεισε. Ας σταματήσω ήδη, άπάνω στην κατάλληλη και κρίσιμη στιγμή, γιατί σε λίγο άναχωρώ κι' εγώ για εκδρομή!

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Χαριτόβρυτος

Σκεφθείς κατ' επανάληψιν να εκμονοδερνισθώ και γόνος χαριτόβρυτος εύθους να καταστώ έλαβον την απόφασιν και στρίψας το μουστάκιον έφόρεσαν εν άκαρεί κονδό... πανδελονάκιον. Έν συνεχεία δε βάλων ρινε περικνημίδας, ζυρίσας και τούς πόδας μου ή άλλως τάς... άριδας, και ούτω ανακαινισθείς και πολλαπλώς νεάζων έξήλθον εις τας άγυιās έρωτικώς στενάζων. Ώς ήτο δε έπόμενον και λίαν φυσικόν γεγονός οτόχος τρυφερός παρών των θηλυκών, άτινα εις την θείαν μου προκλητικώς έμβάνιζον, προσέτι δε έκ της χαράς μεγάλως έκασάνιζον. Πλην ούν αυτό έώρακα και άνδρας μονδραχάλους - έξ άφορμής της δόξης μου και του (μεγίστου κάλλους - νά μ' έμβανίζουν έχθρικώς την κεφαλήν κινούντες εν άλλοις λόγοις τοιγαρούν σφοδρώς (ζηλοφθονούντες. Κάνώ βεδίζων συνεχώς και χαιρουν επί (μόνως, έσκόρπουν μειδιάματα ταίς γυναιξίν ά (φθόνως... Έξαιφνης είδον, όπιθεν, εις άπαντα (τον χώρον, πλήθος άνδρών ερχόμενον θυμώδες κα (τά κόρον. Προαισθανθείς δε άτυχώς λαχτάρας και (σοπάκια. - (Τί θέλετε! ήρώτσα, καλά μου άν. (θωπάκια;) Πλην όμως δεν έπρόφρασαν νά άντι (στώ άνδρείως και έπεσεν - άλλοίμονον! - ή κερπαζία (άγρίως! Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Σας παρακαλώ κύριε διευθυντά, να διαβάσετε αυτό το χρονογράφημά μου. Είναι άριστο έργο...

ΤΑ «ΤΑΛΕΝΤΑ» τῶν ἐφημερίδων

Δημοσιογραφικές ἀνμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ἀπὸ τοὺς καθημερινούς ἐπισκέπτες τῶν ἐφημερίδων ἕνα ποσοστὸν, ὅχι καὶ πολὺ μικρὸ, εἶναι αὐτῶν ποὺ ζητοῦν νὰ γίνουν δημοσιογράφοι. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν ὅτι ἔχουν ἕνα καταπληκτικὸ τάλεντο, ποὺ δὲν ζητεῖ παρὰ μὴ εὐκαιρία διεξόδου. Συνήθως εἶναι νέοι, πτυχιῦχοι τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλὰ καὶ γυμνασιό- παιδες. Σπουδάζει, ἔξαφνα, ἕνας τὴν ὀδοντιατρικὴ ἐπιστὴμὴ καὶ σὲ μὴ στιγμὴ ἀνακαλύπτει πὼς μπορεῖ — ἢ μάλλον πὼς πρέπει — νὰ γίνῃ ἀρθρογράφος ἐφημερίδων ἢ χρονογράφος ἢ θεατρικὸς κριτικὸς. Αὐτὸ, ὅμως, δὲν ἔχει τόση σημασία, ὅση ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον θέτουν τὶς ἀξιώσεις τοὺς. Ἄς πάρουμε μερικές περιπτώσεις ἀπὸ τὶς παλαιότερες.

Κάποτε ἦλθε στὴν «Πατρίδα» ἕνας νεαρός, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν βουλευτὴ τῆς ἐπαρχίας τοῦ καὶ πολὺ φίλο τοῦ γραφείου. Ζωηρὴ ἐπιθυμία τοῦ ἦταν νὰ γίνῃ δημοσιογράφος. Ὁ βουλευτὴς ἄσκησε μεγάλη πίεσι ἐπὶ τοῦ μακαρίτη Σπ. Σίμου, ὁ ὁποῖος τελικὰ, μὲ τὴ γνώστη του καλωσύνη, δέχθηκε νὰ τὸν προσλάβῃ.

— Καὶ τί μπορεῖς νὰ κάνῃς, παιδί μου; ὥτισιν τὸν νεοφώτιστο.

— Μά, δὲν θέλετε. Προτιμῶ νὰ γράφω πολιτικὰ ἄρθρα. Ἐγώ, ξέρετε, μεγάλο τάλεντο. Ἐν ἀνάγκη, ὅμως, ἀναλαμβάνω καὶ χρονογράφημα. Δὲν πειράζει...

Μεγάλῃ ἢ συγκρατάσας τοῦ. Χρονογράφημα ὅμως ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔγραφε στὴν «Πατρίδα» ὁ Νιρβάνας. Παρακλήθηκε λοιπὸν ὁ νεαρὸς νὰ μειώσῃ λιγάκι τὶς ἐπιδιώξεις τοῦ.

— Τίποτε πιδ βολικό;... ρώτησε ὁ Σίμος.

— Μά, κύριε διευθυντά, ἀπάντησε μὲ καταπληκτικὸ θράσος ὁ νεαρὸς, χρονογραφήματα εἶναι αὐτὰ ποὺ γράφει ὁ Νιρβάνας, ἢ ἀρλοῦμετες; Νὰ δῆτε τί χρονογράφημα μπορῶ νὰ σὰς δώσω ἐγώ!...

Γέλασε ὁ Σίμος, τὸν χτύπησε χαϊδευτικὰ στὸν ὦμα καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλὰ, καλὰ, δὲν εἶναι τίποτε... Θὰ σοῦ περάσῃ... ΓΙΑ τὴν ὥρα θὰ σοῦ ἀναθέσω μὴν ἄλλῃ δουλειά ποὺ εἶναι, νὰ πούμε, τὸ πρῶτο στάδιο τῆς δημοσιογραφίας. Νά, ἔτσι ξεκίνησα κι ἐγώ.

Ὁ μικρὸς, ἀποφασισμένος ὅπως δὴποτε νὰ κατακτήσῃ τὴ δημοσιογραφία, δὲν ἔφερε ἀντίρρηση.

— Καὶ τί θέλετε νὰ σὰς γράφω; Οἰκονομικά; Καλλιτεχνικά;

— Ὁχι, ὅχι, ἀπάντησε ὁ Σίμος. Ὁχι ἀκόμα. ΓΙΑ τὴν ὥρα θὰ νὰ πηγαίνῃς στὴ Βουλὴ καὶ θὰ μεταφέρῃς τὰ χειρόγραφα τῶν πρακτικογράφων τῆς «Πατρίδος» στὸ γραφεῖο!

Ὁ νεοφώτιστος κατέβασε μὲ βαθεῖα συντριβὴ τὸ κεφάλι τοῦ καὶ δῆλωσε ὅτι δέχεται «γιά τὴν ὥρα, ὅσο νὰ γίνουν ἀντι-

ληπτὲς οἱ ἱκανότητές του». Πέρασε μὴ βδομάδα περίπου. Ὁ νεαρὸς ἔκανε τὴ δουλειά τοῦ μεταφορέως, ἢ ὅποια δὲν ἀ- παιτοῦσε, βέβαια, ἐξαιρετικὸ τάλεντο. Κά- που- κάπου παραγγέλλε καὶ τοὺς καφέ- δες τῆς συντάξεως. Δὲν ἦταν φοβερό... Μία μέρα παρουσιάσθηκε πάλι στὸ Σίμο.

— Κύριε Διευθυντά, μὲ ἀδικεῖτε. Ἐγὼ γράφω περίφημα. Αὐτὸ ποὺ μοῦ ἀναθέσα- τε νὰ κάνω εἶναι δουλειά κλητήρος. Σὰς βεβαιῶ πὼς ζημιώνετε τὴν ἐφημερίδα μὲ τὸ νὰ μὴ μὲ χρησιμοποιοῦτε... Σὰς παρα- καλῶ πολὺ νὰ διαβάσετε αὐτὸ τὸ χρονο- γράφημά μου κι' ἂν δὲν σὰς ἀρέσῃ νὰ μὲ διώξετε...

Καὶ λέγοντας αὐτά, τοῦ παρέδωσε ἕνα μάτσο χειρόγραφα. Ὁ Σίμος ἔρριξε μὴ ματιά, μάλιν ἐφυγε ὁ μανιώδης θαυμαστής τῆς δημοσιογραφίας. Καὶ κατεπλάγη. Ἦ- ταν ἕνα θαυμάσιο χρονογράφημα μὲ λεπτὴ φιλοσοφία, μὲ βαθεῖα παρατηρητικότητα, μὲ ωραιότατες φράσεις σὲ μὴ ἐξοχὴ κα- θαρεύουσα — αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια δὲν εἶ- χε καὶ μεγάλη σημασία — καὶ μὲ ἀρκε- τές... ἀνορθογραφίες. Ἀσήμαντο κι' αὐτό. Ἰσως νὰ τὸγραψε βιαστικὰ τὸ παιδί.

Μοῦ παρέδωσε τὰ χειρόγραφα μὲ τὴν σύστασι νὰ τὰ προσέξω.

— Φαίνεται, μοῦ εἶπε, πὼς εἶχε δίκη αὐτὸς ὁ νέος. Κῦτταξε ἐδῶ γράψιμο ποὺ νὰ σοῦ φύγῃ τὸ μυαλό. Κι' ἐγὼ τὸν κα- κομεταχειρίστηκα τὸν καῦμένο. Νὰ τοῦ βάξουμε στὴν «Πατρίδα» ἕνα χρονογράφη- μα κάθε Κυριακὴ. Ὅσο νὰ γίνῃ γνωστὸς στὸ κοινόν. Ἐν τῷ μεταξύ δόστου καμ- μιν ἄλλῃ δουλειά τοῦ γραφείου καὶ μὴ τὸν στέλνῃς στὴ Βουλὴ νὰ μεταφέρῃ τὰ χειρόγραφα.

Δὲν συμφωνοῦσα ἀπολύτως μὲ τὸν ἐν- θουσιασμό τοῦ Σίμου. Διάβασα τὰ χει- ρόγραφα, εἶδα πὼς ἦταν πραγματικὰ ἕνα ἐξοχὸ χρονογράφημα, ἀλλὰ διατηροῦσα τοὺς δισταγμούς μου. Σιχτήσαμε τὴν ὑ- πόθεσι μὲ τοὺς ἄλλους συνεργάτες τῆς ἐ- φημερίδος, κι' ἕνας ἀνέλαβε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον.

— Για νὰ δοῦμε, γιὰ νὰ ἰδοῦμε, καὶ μοῦ μυρίζεται...

Πῆρε τὰ χειρόγραφα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. Τρεῖς μέρες τα- λαπωρήθηκε ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ γύρισε μὲ τὴν ἱκανοποίησι τῆς ἐπιτυχίας. Ἀνε- κάλυψε ὅτι τὸ χρονογράφημα ἦταν τοῦ... Κονδυλάκη. Τὸ «νέο τάλεντο» τὸ εἶχε ἀν- τιγράψῃ ἀπὸ παλιές ἐφημερίδες, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ οὔτε ἕνα νῖ. Μόνο ποὺ δὲν πρό- σθεσε στὴν ἀντιγραφή, κι' ἔκανε ἀρκετὲς ἀνορθογραφίες.

Ὁ Σίμος ἐξεμάνη. Τὸν κάλεσε τὸ ἴδιο ἀπόγευμα καὶ τοῦ εἶπε:

«Ἄν ἔχῃς τύχη διάβαινε...

Ἐνας δάσκαλος ποὺ εἶχε κάνει πολ- λά χρόνια στὴν Κέρκυρα, ρωτοῦσε ἕνα Κορφιατόπουλο γιὰ δύο νέους ποὺ τοὺς εἶχε μαθητὰς στὸ γυμνάσιο.

— Ξέρω πὼς ὁ Σπύρος ποὺ ἦταν ἀ- πὸ μικρὸς ἐπιμελὴς καὶ μελετηρὸς, πρόκοψε στὴ ζωὴ τοῦ, ἔκανε περιουσία καὶ παντρεύτηκε μὴ ὥραϊα κοπέλλα ἀπὸ πρῶτης τάξεως σπῆτι! ἔλεγε ὁ δάσκαλος. Ὅσο γιὰ τὸ Νιόνιο, ἴδιος ἦταν ἀπὸ μικρὸς: τεμπέλης κι' ἀνυ- πρόκοπος. Αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ καλὰ στὴ ζωὴ τοῦ. Ἐγὼ καιρὸ νὰ μά- θω νέα τους. Μήπως ξέρετε τί γίνον- ται;

— Ὁ Σπύρος πέθανε! ἔκανε ὁ μι- κρός.

— Τί λές; Μπὰ τὸν καῦμένο! Κι' ὁ Νιόνιος;

— Ὁ Νιόνιος παντρεύτηκε τὴ χήρα τοῦ Σπύρου... καὶ κληρονόμος ὅλη τοῦ τὴν περιουσία!

— Λογάριαζα νὰ σοῦ ἀναθέσω τὸ χρο- νογράφημα, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸ κάνω.

— Γιατί, κύριε διευθυντά, δὲν σὰς ἄ- ρεσε αὐτὸ ποὺ σὰς ἔφερα;

— Μοῦ ἄρεσε πάρα πολὺ, ἀλλὰ θὰ πά- ρω. Θὰ πάρω τὸν... Κονδυλάκη!

Τὸ «τάλετο» κρατήθηκε μὲ δυσκολία στὰ πόδια τοῦ. Δὲν τὸν ξαναείδαμε ἔκτο- τε. Ὑστερὰ ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες ἔμαθα ὅτι προσελήφθη ὑπάλληλος στὸ χαράπικο ἐνὸς θεῖου-τοῦ στὸν Πειραιά. Τὸν ἔχασε ἡ δημοσιογραφία, ἀλλὰ τὸν κέρδισε ἡ χα- σαπική. Στὸ νέο τοῦ ἐπάγγελμα διέπρε- ψε... Νομίζω πὼς ἔχει σήμερα δική του ἐπιχείρησι σὲ μὴ ἐπαρχία...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὴν ἔδειρε μὲ τὸ τηγάνι!

Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, δικάστηκε στὸ Ὄνταριο τοῦ Καναδὰ κάποιος Τζὼν Σπάι- σερ, κατηγορούμενος ὅτι εἶχε ξυλοκοπήσει τὴ σύζυγό του... μ' ἕνα τηγάνι!

Στὴν ἀπολογία τοῦ, ὑποστήριξε ὅτι χρησιμοποίησε ἕνα παλὸ συζυγικὸ δικαί- ωμα, ποὺ ἔχει δυστυχῶς ἀτονῆσει... Δι- ηγήθηκε δὲ ὡς ἔξης τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἐσπρώξαν νὰ χειροδικήσῃ:

«Ἡ γυναίκα μου βγήκε ἔξω μόνη ἕνα βράδυ καὶ ξαναγύρισε στὸ σπῆτι τὴν ἄλλη μέρα. Τὴ δέχθηκε τότε καὶ τὴ ρώτησα ἀ- πλῶς ποὺ εἶχε πάει. Μοῦ ἀπάντησε ὁμῶς σκαὶ «νὰ κυττάξω τὴ δουλειά μου»...

» Ἐπειτα τῆς ἔδειξα τὰ ἀκάθαρτα πιά- τα, ποὺ εἶχαν μαζευτῇ στὸ νεροχύτη. «Νὰ τὰ πλύνῃς μόνος σου!» μοῦ εἶπε. «Ἦ- ταν πιά πάρα πολὺ! Τὴν ἄρπαξα λοιπόν, τὴν ξάπλωσα στὰ γόνατά μου καὶ τῆς ἔ- δωσα κάμπασες μὲ τὸ τηγάνι... σ' ἕνα τρυφερὸ μέρος τοῦ σώματός της!»

Ἡ προσβεβλημένη σύζυγος ζήτησε κα- τ'ὸν τὸ δικὸν τῆς στὸ δικαστήριον. Ἀλλὰ ὁ δικαστὴς Μὰκ Μίλλαν ἀθώωσε τὸν Σπάι- σερ.

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ προκάλεσε θύελλα διαμαρτυριῶν τῶν γυναικείων κύκλων. Οἱ διασημότεροι ὁμῶς νομομαθεῖς τοῦ Κανα- δὰ τὴν ἐπεδοκίμασαν. «Δὲν νομίζω — εἶπε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς — ὅτι ἀπαγορεύεται σ' ἕνα τζέντλεμαν νὰ τιμωρήσῃ τὴ σύζυγό του, ὅταν αὐτὴ τὸν προκαλῇ». Ἐξ ἄλλου, ἕνας κοινωνιολόγος διέτύπωσε τὴ γνώμη ὅτι οἱ περισσότερες γυναῖκες ἀγαποῦν κατὰ βάθος νὰ τοὺς φέρωνται βάνασα καὶ νὰ τίς δέρνουν οἱ ἄντρες τους. Πρό- κειται — εἶπε — γιὰ ἕνα ἀταξιστικὸ ὑ- πόλειμμα τῆς μακρινῆς προϊστορικῆς ἐ- ποχῆς.

Τέλος, ἕνας δικαστὴς τοῦ Βανκούβερ καταδίκασε μὴ γυναίκα, κατηγορουμένην γιὰ μέθη, νὰ... τὴν ξυλοκοπήσῃ ὁ ἄντρας τῆς!

Ἀπήγαγε τὴ γυναίκα τοῦ... γυιῶ τοῦ

Στὸν ἀρμόδιο δικαστὴ τῆς Μιννεαπό- λεως παρουσιάσθηκε πρὸ ἡμερῶν ἕνας νέος, ὀνόματι Στάνλεϋ Μύλλερ, μαζί μὲ τὴ μητέρα τοῦ καὶ κατέθεσε δύο αἰτήσεις διαζυγίου: μὴ ἐξ ὀνόματός τοῦ καὶ μὴ δευτέρῃ ἐξ ὀνόματος τῆς μητέρας τοῦ. Ὁ Μύλλερ ζητεῖ διαζύγιο ἀπὸ τὴ γυναίκα τοῦ καὶ ἡ κυρία Μύλλερ (μητέρα) ζητεῖ διαζύγιο ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς.

Νὰ οἱ λόγοι ποὺ τοὺς ὤθησαν σ' αὐτὴ τὴ διπλὴ αἴτησι:

Ὁ Στάνλεϋ Μύλλερ βρισκόταν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου στὴν Ὀλλανδία, ὅ- που σχετίσθηκε μὲ μὴ νέα. Ὅταν γύρισε στὴν πατρίδα τοῦ, πῆρε τὴ συγκρατῆσι τῶν γονέων τοῦ καὶ προσκάλεσε τὴ νέα νὰ πᾶι στὴ Μιννεάπολι γιὰ νὰ παντρευ- τοῦν.

Ἡ νέα ἔφτασε ἐκεῖ τὴν περασμένη βδο- μάδα καὶ μερικές μέρες ἀργότερα ἐγίναν οἱ γάμοι τῆς μὲ τὸν Μύλλερ. Μία ὥρα μετὰ τὸ γάμο, ἡ νύφη εἶχεν ἐξαφανισθῇ. Ὅπως ἐξακριβώθηκε κατοπιν, εἶχεν ἀπαχθῇ ἀπὸ τὸν... πενηκονταετὴ πατέρα τοῦ Στάν- λεϋ Μύλλερ!

Ντάρκ Τρένιτ
Λίνα Τάινεε

5ον Ἡ Φωτεινὴ ἡ Βελκίδη πῆ-
γαине στὴ Ρόδο νύφη γιὰ τὴν
παντρευτὴ μὲ τὸ Στέφανο Βου-
νορά.

Ἦταν τυχερὸ καὶ ἀναπάντεχο αὐτὸ τὸ
συνοικεῖο. Ὁ Στέφανος εἶχε πάει στὴ
Ρόδο, μὲ τὴν ἀδελφὴ του νὰ ἐπισκεφθῇ
τὴν οἰκογένεια Φίλιου, ποὺ εἶχαν παλαιὰ
οἰκονομικὰ φιλία. Ἡ μητέρα του φεύ-
γοντας, τοῦ εἶχε φθιβερίσει, νὰ κυττάξῃ
μὴπως μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε, γιὰ τὴν
ἀδελφὴν του τὴ Ραλλοῦ μὲ κανένα ἀπὸ
τοὺς γιουίους τοῦ Φίλιου. Καὶ πραγματικά,
νῦρς τὸ ἔδαφος πρόσφορο, κι' οἱ ματιές
ποῦ ἀλλάζαν τώρα στὸ καίκι ὁ Λάμπρος
Φίλιος μὲ τὴ Ραλλοῦ, μορτουρούσαν πῶς
ἡ ἐπίσκεψις δὲν εἶχε πάει χαμῆν.

Πιο γοργὰ ὅμως εἶχε τελειώσει ἓνα ἄλ-
λο συνοικεῖο.

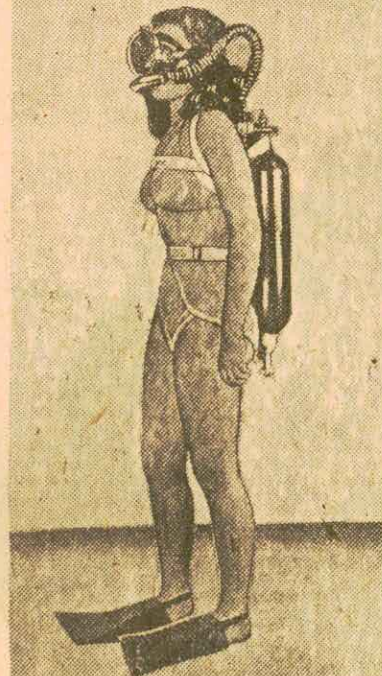
Ὅταν πρωτοχτύπησε τὴν πόρτα τῶν
Φίλιου ὁ Στέφανος Βουνοράς μὲ τὴν ἀ-
δελφὴ του, κάποια κοπέλλα τοὺς ἀνοίξε-
μιὰ δόξα-βανθὴ γαλανὴ κοπελλίστα, δεκά-
ξι-δεκαεπτά χρονῶν, μὲ χεῖλιν κεραυνία
καὶ μάτια γελαστά.

Τοὺς καλωσόρισε μὲ χαρὰ κι' ὁ Στέ-
φανος μαγεμένος ἀπὸ τὴν ομορφίαν της
ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴν τὴ ρώτησε:

— Εἰσάστε μιὰ ἀπ' τῆς ἀδελφές Φίλιου;

— Ὅχι! ἀποκρίθηκε αὐτὴ ζωπρά. Εἰμὶ
ξεδέλεφθ τοὺς καὶ μὲ λένε Φωτεινὴ Βελκίδη.

Ὅταν τὴν ἄλλη στιγμὴν παρουσιάστη-
καν ἡ Ἐλένη κι' ἡ Βασιλικὴ Φίλιου, τοὺς

Ἡ ἀναπνευστικὴ συσκευή ποὺ φορεῖ αὐτὴ ἡ λουομένη τροφοδοτεῖται μὲ πιεσιμένο ἀέρα καὶ τῆς ἐπιτρέπει νὰ κατεβαίνει σὲ μεγάλο βάθος μέσα στὴ θάλασσα καὶ νὰ μὲν πολλὴν ὥρα στὸ βυθό.

A cartoon illustration of a small, striped building with a sign that reads "ΟΙΝΟΤΕΛΕΙΟ ΠΛΑΖ Α ΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ΡΕΤΣΙΝΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ". Inside, a man in a suit sits at a table while a woman in a hat and dress sits next to him. Outside, two men in hats and suits are standing, one with his hands raised in a gesture of surprise or alarm.

(Σκίτσος Μ. Αναστοπούλου)

... και τὰ δυὸ παλληκάρια καὶ τοὺς δυὸ

τοίς πειρατές που είχαν απομείνει μέσα. Όταν μετά κάμποση ώρα οι δυο νέοι, με προσπάθεια που δεν ήταν πιά ανθρώπινη, κατόρθωσαν να ξαναδρεθύνουν στην επιφάνεια, μάταια γύριζαν στο σκοτάδι να βρουν το καράβι. Και το πειρατικό και το δικό τους, είχαν χαθεί, λες και τα είχε καταπιεί η ίδια η νύχτα, λες κι ήταν πλάσματα ενός φοβερού εφιάλτη κι είχαν τβύσει.

Πέντε καρδιές σπαράζουν

Το έσπρωχνε ο άνεμος και το πειρατικό πετούσε με τα πανιά του δλάνοιχα, σαν να μην είχε φόβο από την καταιγίδα. Πέντε πειρατάι είχαν απομείνει μέσα, οι άλλοι ήταν σκοτωμένοι ή είχαν πνιγί. Πάντως οι πέντε που είχαν απομείνει δεν φαίνονταν να συλλογίζονται διόλου τους σκοτωμένους συντροφους τους. Γελούσαν, φώναζαν χαρούμενα σαν δαίμονες και τρίγυριζαν τις πέντε κοπέλλες, κυτλάζοντας τις σαν ναδλεπαν πρώτη φορά γυναίκα στη ζωή τους. Αυτές οι δυστυγισμένες, τσακισμένες από τ' άγριο σπρωξίματα και από τη μάχη, δεν είχαν δύναμι ούτε ν' ανασταθούν καλά-καλά. Σωριασμένες στο βάθος του καϊκιού, κύτταζαν τους ληστές με μάτια πελώρια από τον τρόμο.

Κάποιος από αυτούς άγγιξε τα χρυσά ή της Φωτεινής. Τότε ένας άλλος που φαίνονταν αρχηγός, φώναξε:

— Κάτω τα χέρια από τα κορίτσια! Ο άλλος λούφαξε.

Ο αρχηγός ζύγωσε τότε τις κοπέλλες και τις πρόσταξε έλληνικά:

— Σηκωθείτε!

Ενώ τα γονατά τους λυγίζαν προσπάθησαν αυτές να σηκωθούν όσο το δυνατόπε το άγριο κούνημα του καραβιού.

Αυτός ακούμπησε το χέρι του στο πρόσωπο της Φωτεινής, της το σήκωσε με το στανό, έπειτα της ψηλάφησε τα μπράτσα και το πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα άγριο, θοισαδευτικό χαμόγελο.

— Αυτή είναι το μεγαλύτερο μαργαριτάρι που πετύχαμε ποτέ μας! είπε τούρκοικα.

Η Φωτεινή το κατάλαβε γιατί ήξερε αρκετά τουρκικά, τα είχε μάθει από μικρή, ενώ οι άλλες οι κοπέλλες μόλις έλαχιστες λέξεις καταλάβαιναν.

— Αυτή θάνε δική σου! φώναξαν όλοι οι άλλοι πειρατάι μαζί.

— Σωπάστε, ζώα! φώναξε ο αρχηγός. Και σήκωσε με μια βανάουση κίνησι το κεφάλι της Ραλλούς.

Αυτή τον κεραυνόβησε με τα μαύρα της τα μάτια.

— Δεν πάει πίσω κι αυτή! γέλασε ο πειρατής, σφίγγοντας σκληρά το σφικτό της λεπτό μπράτσο. Άγριοελαφίνα.

Τη Μαρία την κύτταξε πιο προσεκτικά.

— Χμ... έκανε... αυτή τρώγεται... δεν είναι όμως λαοακή.

Η Έλένη του άρσε.

— Παχουλή-παχουλή!... φώναξε, χτυπώντας χυδαία το στρουμπουλό κορμί της άγνης κοπελίτσας.

Όταν έπιασαν τη Βασιλική, αυτή ξεφώνισε από τον πόνο.

— Αυτή, τί την φυλάς; του φώναξαν οι άλλοι. Άσε να την χαρούμε αυτήν και μετά πέταμα στη θάλασσα.

Ο αρχηγός φάνηκε να διστάζει. Κύτταξε κλά-καλά την πληγωμένη κοπέλλα, κι έπειτα έβγαλε την απόφασί.

— "Οχι, κι αυτή αξίζει. Να της δέσετε το χέρι να γιάνι.

Σηκώνοντας τους ώμους τους οι πειρατές έδεσαν μ' έναν πρόχειρο επίδεσμο την κοπέλλα που ούρλιαζε από τους πόνους.

— Ακούστε! είπε ο αρχηγός. Τα κορίτσια δεν θα τ' άγγιξη κανένας. Να τους δέσετε να φάνε καλά, να τα περιποιηθήτε να μη ή καρδιά τους στάν τόπο της. Α-ξίζουν όλοκληρο θασαυρό. Κι οι πέντε, ή μια με την άλλη, είναι όμορφες. Ο Μουχτάρ θα πηδήσει από τη χαρά του όταν τις δει.

— Στο Μουχτάρ θα τις δώσης; τον ρώτησαν.

— Θα τις ακριβοπουλήσω. Χρόνια έχω να πετύχω Έλληνοπούλες, και ξέρετε πώς ο άφέντης του Μουχτάρ τις πληρώνει πάντα όσα-όσα.

— Δεν θα ήταν καλλίτερα να τις πάμε ίσια στο Γιλδί; πρότεινε κάποιος.

Οι άλλοι όμως τον άποτησαν.

— Βλάκα! Πληρώνει ποτέ ο Σουλτανός; Αυτός όλο τα στρίβει. Ενώ ο Άλη Φουάτ είναι γενναϊόδωρος, άψηφάει τον παρό.

Στο άκουσμα αυτού του ονόματος τα κορίτσια αντάτριχισαν σύγκορμα.

Βεβαία όλες του τις δουλειές τις έκανε κρυφά και τις έκδικήσεις του δεν τις όμολογούσε σε κανένα, ο Άλη-Φουάτ. Μ' όλ αυτά, κάτι ψιθύρι περνούσαν τους τοίχους του παλατιού του. Ένα-δυο περιστατικά πιο τραγικά από τ' άλλα, ήταν αρκετά για να δημιουργηθή ή φήμη πως ο Άλη-Φουάτ είναι ένας μυστηριώδης δαίμονας, με δράσι σκοτεινή κι επικίνδυνη για τις Έλληνοπούλες.

Η Φωτεινή του εξήγησε αυτά τα λόγια και λυγμοί πνιγμένοι φούσκωναν τα στήθη των άμοιρων κοριτσιών.

Οι πειρατάι τους έδωσαν φαγητό και με το στανό τις ανάγκασαν να φάνε λιγάκι. Τα λαρύγγια τους όμως ήταν κλειστά από την άπελπισία κι ο τρόμος τις παρέλυε.

Η Ραλλού πρώτη φάνηκε να συνέχεται.

— Θάρρος! είπε στις άλλες. Τουλάχιστόν ένα είναι βέβαιο. Πώς αυτά τα τέρατα δεν θα μας πειράξουν;

— Είσαι τόσο σίγουρη;

— Μα άφου θέλουν να 'ας πουλήσουν, δεν τους συμφέρει να μας κάνουν κακό.

Η Φωτεινή έπιασε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια.

— Πάει να μου σαλέψη ο νους! βόγγηξε. Όσο συλλογίζομαι πώς τώρα θα φτάναμε στη Ρόδο... πώς θάμπαينا νύφη στο σπίτι του αρραβωνιαστικού μου.

Σταμάτησε πνιγμένη στο κλάμμα.

Η Μαρία φαίνονταν κεραυνοχτυπημένη.

— Ο Φίλιππος σκοτώθηκε! ψιθύρισε σε μια στιγμή.

Κι αυτή ή λέξι έπεσε σαν πέτρα βαρειά άπάνω στην άπελπισία των κοριτσιών.

— Είσαι σίγουρη; ρώτησαν οι δυο άδελφούλες τρεμουλιαστές.

— Ναί... είδα το αίμα πούτρεχε από το στήθος του. Μιά πελώρια πληγή.

Δεν έκλαιγε πια, κύτταζε μακριά, στο σκοτάδι και φαίνονταν πως ο νους της είχε σταματήσει.

Η Έλένη κι ή Βασιλική άρχισαν ένα σιγανό θρήνο.

— Γιατί κλάιτε; ρώτησε ή Φωτεινή με μάτια δακρυσμένα. Νομίζετε πως μονάχα ο Φίλιππος σκοτώθηκε; Έγώ σας λέω πως και οι άλλοι δυο κι ο Λάμπρος κι ο Στέφανος πνίγηκαν καθώς αναποδογυρίστηκε το καϊκι.

— Κι αυτοί είναι πολύ πιο εύτυχισμένοι από μας! ψιθύρισε ή Ραλλού.

Σώπασαν τώρα οι άμοιρες. Η σκέψη πως είχαν χάσει τους αγαπημένους τους, τ' άδελφια τους, πάγωσε τις καρδιές τους.

.....

— Μα δεν τις θέλει όμορφες;

— Ο Μουχτάρ σήκωσε τους ώμους του.

— Δεν βρίσκεις άκρι με τον Άλη Φουάτ. Πάντως καλές είναι οι κοπέλλες. Μόλις νυχτώση θαρθώ να τις πάρω και να σοι φέσω τους παράδες.

Η Φωτεινή τα κατάλαβε όλα και τα εξήγησε στις φίλες της. Κι οι άμοιρες κοπέλλες περιμέναν ακόμα ώρες ολοκληρες νύχτη ή νύχτα, να ιδούνε τί τους φυλάγε ακόμα ή μοίρα τους.

Στο παλάτι του Άλη Φουάτ.

Η νύχτα έριχνε στους δρόμους της Σταμπουλ το βαρύ σκοτάδι της όταν ξεκίνησε το άμάκι με τις άμοιρες κοπέλλες. Τ' άλογα κάλπαζαν και τράνταζε το άμάκι άπάνω στο καλύτεριμι.

Κι οι καρδιές των δυστυχισμένων κοριτσιών πηδούσαν σαν ξεκολλημένες μέσα στα στήθια τους.

Δεν βάσταζε πολύ αυτή ή διαδρομή. Το άμάκι σταμάτησε. Ο Μουχτάρ άνοιξε την πόρτα του άμαξιού.

— Κατεβείτε! πρόσταξε.

Κατέβηκαν κι οι πέντε και στριμώχτηκαν ή μια κοντά στην άλλη. Τώρα θα φανερωνόταν ποιά τύχη τις περίμενε.

Ερρίξαν μια κλεφτή ματιά μπροστά

Το καράβι άρμένιζε μέσα στην άγρια νύχτα, πετούσε φτερωτό. Κάποτε άρχισε ν' άραιώνη το σκοτάδι. Μιά χλωμή, βουρκομένη αήγη, κομματια χρυσογάλανου ουρανού, μέσα από σύννεφα βαρεία, όλο-μαυρά.

Ο άνεμος κόπασε, τα κύματα χαμήλωσαν. Η άτμόσφαιρα ήταν ψυχρή, γκρίζα, χειμωνιάτικη σχεδόν. Το φθινόπωριό κρύο μπήκε ίσια στις καρδιές των δυστυχισμένων κοριτσιών που δεν είχαν κλείσει μάτι αυτή τη μαρτυρική νύχτα.

Το ταξίδι φαίνονταν άτέλειωτο. Έτρεχε, έτρεχε το καράβι κι οι πειρατάι κοιμόνταν οι περισσότεροι, κουρασμένοι από τη νυχτερινή μάχη.

Τα κορίτσια φαίνονταν να χάνουν χάσει τη λαλιά τους. Κύτταζαν την άπέραντη θάλασσα, τα μακρινά βουνά κι όλα τους φαίνονταν σαν ένα τοπίο εφιαλτικό, σαν ένα άτέλειωτο φρικτό όνειρο που τις βασάνιζε.

Κι οι ώρες περνούσαν βαρείες, εφιαλτικές.

Το καράβι άρμένιζε μέσα στην άγρια νύχτα, πετούσε φτερωτό. Κάποτε άρχισε ν' άραιώνη το σκοτάδι. Μιά χλωμή, βουρκομένη αήγη, κομματια χρυσογάλανου ουρανού, μέσα από σύννεφα βαρεία, όλο-μαυρά.

Ο άνεμος κόπασε, τα κύματα χαμήλωσαν. Η άτμόσφαιρα ήταν ψυχρή, γκρίζα, χειμωνιάτικη σχεδόν. Το φθινόπωριό κρύο μπήκε ίσια στις καρδιές των δυστυχισμένων κοριτσιών που δεν είχαν κλείσει μάτι αυτή τη μαρτυρική νύχτα.

Το ταξίδι φαίνονταν άτέλειωτο. Έτρεχε, έτρεχε το καράβι κι οι πειρατάι κοιμόνταν οι περισσότεροι, κουρασμένοι από τη νυχτερινή μάχη.

Τα κορίτσια φαίνονταν να χάνουν χάσει τη λαλιά τους. Κύτταζαν την άπέραντη θάλασσα, τα μακρινά βουνά κι όλα τους φαίνονταν σαν ένα τοπίο εφιαλτικό, σαν ένα άτέλειωτο φρικτό όνειρο που τις βασάνιζε.

Κι οι ώρες περνούσαν βαρείες, εφιαλτικές.

Σιλλάξεσ στη Σταμπουλ

Το τέλος του ταξιδιού τους ήταν το πιο εφιαλτικό. Η άποβίδαςι με κάποια εφημερή άκτι του βοσπόρου, το ταξίδι ως τη Σταμπουλ μέσα σ' ένα κλειστό άμάκι.

Επειτα τις έκλεισαν σε κάποιο δωμάτιο, πελώριο και σκοτεινό. Γύρω-γύρω μονάχα ντιβάνια χαμηλά. Εκεί τις άφησαν όλομονες να περιμένουν πολλές ώρες. Ούτε άνοιξαν το στόμα τους όλες αυτές τις ώρες οι κοπέλλες. Η άπελπισία τις βούδαινε.

Κάποτε άνοιξε ή πόρτα της φυλακής τους κι ένας μαύρος παρουσιάστηκε. Άν είχαν ήζαι σε χαρέμι θα καταλάβαιναν πως ήταν ευνούχος. Μαζί του βρισκόταν κι ο αρχηγός των πειρατών.

— Μουχτάρ! του είπε, αυτός πομπώδης, αυτή τη φορά θα σ' ευχαριστήσω. Σωστά ούρι του Παραδείσου σούφερα!

Ο άρχιευνούχος του Άλη Φουάτ προχώρησε στο δωμάτιο. Έκανε νόημα στις κοπέλλες να σηκωθούν κι αυτές ύπνικουσαν σαν αυτόματα.

Ο Μουχτάρ τις κύτταξε μία-μία στην άρχη, από την κορυφή ως τα νύχια.

Μην τις κύτταε έτσι! του είπε ο πειρατής. Όταν λουστούνε και στόλιστούνε θα παρουσιάστουνε άλλοιωτικές στον Άλη-Φουάτ.

Ο ευνούχος κούνησε το κεφάλι του.

— Οχι! Έτσι όπως είναι θέλει να τις δει, είπε.

— Οχι δά! φώναξε ο άλλος τρεμωμένος.

Θέλει να τις δει έτσι, βρώμικες, τσακισμένες σου λέω.

— Μα, γιατί;

— Δεν ξέρεις έσύ. Έτσι ευχαριστιέται ή ψυχή του να τις βλέπει. Όσο πιο τσακισμένες, όσο πιο θοισισμένες, τόσο το καλύτερο.

— Μα δεν τις θέλει όμορφες;

— Ο Μουχτάρ σήκωσε τους ώμους του.

— Δεν βρίσκεις άκρι με τον Άλη Φουάτ. Πάντως καλές είναι οι κοπέλλες. Μόλις νυχτώση θαρθώ να τις πάρω και να σοι φέσω τους παράδες.

Η Φωτεινή τα κατάλαβε όλα και τα εξήγησε στις φίλες της. Κι οι άμοιρες κοπέλλες περιμέναν ακόμα ώρες ολοκληρες νύχτη ή νύχτα, να ιδούνε τί τους φυλάγε ακόμα ή μοίρα τους.

.....

Στο παλάτι του Άλη Φουάτ.

Η νύχτα έριχνε στους δρόμους της Σταμπουλ το βαρύ σκοτάδι της όταν ξεκίνησε το άμάκι με τις άμοιρες κοπέλλες. Τ' άλογα κάλπαζαν και τράνταζε το άμάκι άπάνω στο καλύτεριμι.

Κι οι καρδιές των δυστυχισμένων κοριτσιών πηδούσαν σαν ξεκολλημένες μέσα στα στήθια τους.

Δεν βάσταζε πολύ αυτή ή διαδρομή. Το άμάκι σταμάτησε. Ο Μουχτάρ άνοιξε την πόρτα του άμαξιού.

— Κατεβείτε! πρόσταξε.

Κατέβηκαν κι οι πέντε και στριμώχτηκαν ή μια κοντά στην άλλη. Τώρα θα φανερωνόταν ποιά τύχη τις περίμενε.

Ερρίξαν μια κλεφτή ματιά μπροστά

τους. Ένα παλάτι βρισκόταν στις όχθες του Βοσπόρου. Τείχι νταντελλωτό και κηποι φουντωμένοι τριγύρω, που σκορπούσαν μια βαρεία ευωδία. Όμορφη μαγεμένη. Σ' άλλη περίστασι θ' άνοιγε ή καρδιά τους, ή χαρά θα τις πλημμυρούσε στη σκέψη πως ήταν δυνατόν να ζήσουν σ' ένα τέτοιο μαγεμένο παλάτι. Α-πόψε όμως, ή όμορφη αυτή τις πάγωνε, τους φαίνονταν γεμάτη φοβέρα.

Ο Μουχτάρ τις άδήςησε άναμεσα από τις μυρωμένες άλλες του κήπου, σ' ένα περίπτερο που βρισκόταν αντίκρυ από το κύριο κτίριο του παλατιού, κομψά επιπλωμένο. Χαμηλά ντιβάνια, ψάθες, κομψοτεχνήματα. Περιμέναν πάλι εκεί πολλή ώρα κλεισμένες. Κι επί τέλους άνοιξε πάλι ή πόρτα της κομψής φυλακής τους.

Ένας όμορφος άντρας που φαίνονταν κοντά στα σαράντα, παρουσιάστηκε. Ήταν ψηλός, γερός, καστανός, ντυμένος πλούσια και κομψά. Προχώρησε στο δωμάτιο με το ύφος του άφέντη και στάθηκε μπροστά στις κοπέλλες που έτρεμαν και έννοιωθαν τα γονατά τους να λυγίζουν.

— Αυτά είναι το κυνήγι; ρώτησε με ύφος κυνικό τον Μουχτάρ, που στεκόταν πίσω του ταπεινός μα κι ευχαριστημένος.

— Αυτό είναι, άφέντη μου. Τύχη σπουδαία! Να τις προσέξης καλά, δεν πιστεύω να ής παράπονο. Πρόσεξε την ξανθούλα και πές αν δεν μοιάζει με ούρι του παραδείσου.

Ο Άλη Φουάτ στάθηκε μπροστά στη Φωτεινή.

Η κοπέλλα έννοιωσε το αίμα να χτυπά φευγοντισμένο στις φλέβες της. Είχε ύποπτη με μοιρολατρική αδιαφορία την βανάουσι εξέτασι των πειρατών και του Μουχτάρ. Τώρα ο Άλη Φουάτ την κύτταζε μονάχα. Μα αυτό το κύτταγμα, το γεμάτο άνοιξεία και σκληρότητα, έκανε το αίμα της ν' ανεβαίνει στο κεφάλι της και τα γαλανά της μάτια να σκοτεινιάζουν.

Ο Άλη Φουάτ την κύτταξε πολλή ώρα.

— Πας σε λένε; τη ρώτησε έπειτα έλληνικά.

Είχε μάθει απ' τη Μεντιέ καλά την έλληνική γλώσσα και περιφανευόταν γι' αυτό.

— Τί σε νοιάζει; του άποκρίθηκε ή κοπέλλα άγρια.

— Δεν θα μου πής το όνομά σου; έκανε αυτός με ύφος πρσά φαινομενικά, που έκρυβε όμως κάποια φοβέρα.

— Δεν συνήθισα να λέω τ' όνομά μου σ' άγνωστους άντρες! είπε ή Φωτεινή σταθερά.

Φορούσε όταν έφυγε από την Κάσο τη φορεσιά του τόπου της. Γαλάζια φούστα μεταξωτή, σεγκούνι βαθυγάλαιο χρυσοκεντημένο, ποδιά με βαρύτιμα κεντήδια. Όλα αυτά ήταν τώρα λερωμένα και σχισμένα, μα ή άρχοντιά τους φαίνονταν και το γαλάζιο χρώμα, κι ως ήταν ξεθωριασμένο, ταίριαζε θαυμάσια με τη γαλανή όμορφιά της κοπελίτσας.

Ποτέ δεν ήταν τόσο όμορφη όπως τώρα που στεκόταν όργισμένη μπροστά στον κυνικό άντρα, με τα γαλανά της μάτια, με μια άποχλωσι πράσινη, σαν φουρτουνιασμένη θάλασσα, με το αίμα να φλογίζει τα διάφανα μάγουλά της.

Το στήθος της φούσκωνε κάτω από τα μισοσχισμένα της ρούχα, κι οι γραμμές της διαγράφονταν αϊθέριας, λυγρές, άμοιρικές.

Ο Άλη Φουάτ χαμογέλασε. Η στάσι της κοπέλλας αυτής φαίνονταν να τον διασκεδάζει, μα και να τον θυμώνει μαζί.

— Είσαι άγριμι, έ; τη ρώτησε και χωρίς να την άγγιξη, προχώρησε προς την Έλένη, που στεκόταν δίπλα στη Φωτεινή, χλωμή σαν πεθωμένη.

— Κι έσύ; έκανε ο Άλη Φουάτ. Δεν θα μου πής κι έσύ τ' όνομά σου;

— Με λένε Έλένη, άποκρίθηκε ή κοπελίτσα και τα χείλη της τρεμούλιασαν.

— Έλένη! Είσαι άρραδωνιασμένη;

— Όχι!

— Κρίμα! Τόσο όμορφη κοπέλλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Τι σκάνδαλο της μαρκησίας ΝΤΕ ΚΟΥΑΣΛΕΝ

Μια φλεγερή ιέρεια του έρωτος

Η Μαρία - Άννα ντε Μαιγύ άρχισε την έρωτική της σταδιοδρομία από την ηλικία των δώδεκα χρόνων. Ήταν κόρη του κόμητος ντε Μαιγύ, ενός εύπορου με αούστηρα ήθη, που φιλοδοξούσε να κάνει την κόρη του υπόδειγμα άρετής και ήθικότητας. Άλλά, μια μέρα, την βρήκε στην άγκαλιά ενός από τους ίπποκόμους του...

Αυτό ήταν το πρώτο παραστράτημα της Μαρίας - Άννας.

Ο κόμης ντε Μαιγύ την έκλεισε τότε σ' ένα μοναστήρι. Άλλ' ή Μαρία - Άννα έδραπέτευσε από εκεί μαζί με το γιοιό του κηπουρού και κατέφυγε στη Νάντη, όπου, άρρότερη, την βρήκε ο πατέρας της.

Δεν υπήρχε πια άλλη λύσις για τον κόμητα ντε Μαιγύ από το να παντρεύη την κόρη του. Στο μεταξύ, την έκλεισε σ' έναν πύργο που είχε στο Ντωφινέ κι έβαλε γύρω της φρουρά από δυο μοναχές και τέσσερες ηλικιωμένους Έλβετους, που την παρακολουθούσαν σε κάθε της βήμα.

Μια μέρα όμως, μια βλαβή του άμαξιού του έφερε τον μαρκήσιο ντε Κουασλέν σ' αυτό τον πύργο.

Ήταν ένας εξηντάχρονος, που κάθε άλλο σκεφτόταν παρά τις έρωτικές περιπέτειες. Άλλ' ή Άννα - Μαρία δίχηκε στα πόδια του.

Δεν το κατόρθωσε όμως και σε λίγο εγκατέλειψε το βασιλικό φίλο της γι' να ριχτεί σε καινούργια έρωτικές περιπέτειες.

— Γλυτώστε με από τους δεσμοφύλακες μου και καμείτε με ό,τι θέλετε! τον παρακάλεσε.

— Άλλά τί μπορώ να σας κάνω, μικρούλα;

— Υπηρετρία... φιλενάδα σας...

— Δεν μπορώ να κάνω ούτε υπηρετρία, ούτε φίλη μου την κόρη ενός φίλου μου.

— Καμείτε με τότε γυναίκα σας!

Ο μαρκήσιος ντε Κουασλέν γέλασε με την καρδιά του. Άλλά, σε λίγο, σκέφθηκε πως δεν θα ήταν άσχημο να κάνει γυναίκα του μια νέα που ήταν πολύ όμορφη και δεν είχε κλείσει ακόμη τα δεκάξι χρόνια της.

Έτσι ή Άννα - Μαρία ντε Μαιγύ έγινε μαρκησία ντε Κουασλέν.

Είχε ξεφύγει τώρα από την πατρική επίβλεψη, είχε ένα σύζυγο που την έλάτρευε και είχε γνωρίσει πλάι του τη ζωή του Παρισιού, που τόσο λαχταρούσε.

Άλλ' ο Κουασλέν ήταν γερός και είχε την κακή σκέψη να φέρη από τη Βρετάνη έναν άνεψιό του, για να τον βάλη να ύπηρετήση στο σώμα τών βασιλικών σωματοφυλάκων.

Ο άνεψιός του μαρκησιού ντε Κουασλέν ήταν νέος και είχε άθλητικό παρόστημα και πολύ εύχρηστο πορτοφόλιό. Τί άλλο θα μπορούσε να συμβή από το ν' αγαπήση την Άννα - Μαριέ και ν' αγαπηθή απ' αυτήν;

Μια νύχτα, ο μαρκήσιος ντε Κουασλέν βρήκε τον άνεψιό του μέσα στον κοιτώνα της συζύγου του. Η συγκίνησις του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ο δυστυχισμένος σωριάστηκε άμέσως κατά γής. Είχε πεθάνει από συγκοπή της καρδιάς.

Το σκάνδαλο ήταν μεγάλο.

Η Άννα - Μαρία άναγκάστηκε τότε να φύγη από το Παρίσι και πήγε ιε κλεισθή στον παλιό πατοικό πύργο του Ντωφινέ.

Άλλ' ο μικρός φτερωτός θεός την είχε πάντα υπό την προστασία του. Και μια μέρα, την έφερε μπροστά στον βασιλικό πρίγκηπα ντε Κοντί, που είχε πάει στο Ντωφινέ για κυνήγι.

— Μια τέρα και άρσια γυναίκα σαν και σάς, της είπε, δεν μπορεί να ζή 'κλεισμένη μέσα σ' αυτό τον παλιό πύργο. Θαρρήτε μαζί μου στο Παρίσι. Και θα ιδήτε ότι κανείς δεν θα τολήση να σας κακολογήσι, γιατί όλοι θα μείθουν ότι βρίσκόσαστε κάτω από τη δική μου προστασία.

Η Άννα - Μαρία τον άκολούθησε. Και, σε λίγο, έγινε φίλη του.

Άλλ' ο πρίγκηπος του Κοντί ήταν πολύ άστατος στον έρωτα. Και μια μέρα πήρε την απόφασί να εγκαταλείψη την Άννα - Μαρία και της το είπε.

— Άν μ' εγκαταλείψετε, άπάντησε ή μαρκησία ντε Κουασλέν, θα αυτοκτενώσω!

— Παίρνετε τα πράγματα πολύ άροματικά, αγαπητή μου φίλη, της είπε ο πρίγκηπος. Μην βασίζητε, όμως... Ίσως μπορεί να γίνη κάτι καλύτερο...

Το καλύτερο ήταν ότι άποφάσισε να την προσέρη ως δώρο στον βασιλιά Λουδοβίκο Ιδον, που είχε κουρασθή πια από τη μαρκησία ντε Πουησδρόν.

Η λύσις αυτή ίκαλοποιούσε τη φιλοδοξία της μαρκησίας ντε Κουασλέν που φαντάσθηκε, για μια στιγμή, ότι θα μπορούσε να έκτοπιση την περίφημη εύσομένη και να παση τη θέσι της.

Δεν το κατόρθωσε όμως και σε λίγο εγκατέλειψε το βασιλικό φίλο της γι' να ριχτεί σε καινούργια έρωτικές περιπέτειες.

Ο κόμης ντε Κουανί, ο ίπποτης Ντωφόν, ο τραπεζίτης Μισορέν, τόσο και τόσο άλλοι απήλαυσαν διαδοχικά την εύνοιά της.

Άλλά τα χρόνια περνούσαν γρήγορα. Και, μια μέρα, ή μαρκησία ντε Κουασλέν κατάλαβε πως ή όμορφιά της δεν προσκαλούσε την ίδια εύτύπωσι όπως ποίν.

Άποσώθηκε τότε από την κοσμική ζωή και ριχτηκε στη θρησκεία με την ίδια θέρησι που είχε δείξει άλλοτε στις έρωτικές περιπέτειές της. Ο Σατωμπριάν μας πληροφορεί πως ή γυναίκα αυτή, που ήταν μια φλεγερή ιέρεια του έρωτος, πέθανε σε μεγάλη ηλικία κλεισμένη στη θεοσέβεια και την τσιγκουνιά, που άποτελούσαν τις δυο κυριώτερες άπασχολήσεις της κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής της.

Καλοκαίρι τραγωδίες

Τι πρέπει να ξέρουν οι κολυμβητές

Χιλιάδες άνθρωποι, ιδίως νεαροί και κορίτσια, βρίσκουν κάθε καλοκαίρι τραγικό και αναίτιο θάνατο στη θάλασσα. Μια αμερικανική στατιστική απέδειξε κάτι απίστευτο: ότι ένα αγόρι 15 ετών κινδυνεύει περισσότερο από πνιγμό, παρά από πνευμονία, γρίπη, καρδιακές παθήσεις, φυματίωση και πολιομυελίτιδα μαζί!

Είνε άμετρητες οι περιπτώσεις υπό τις όποιες συμβαίνουν οι πνιγμοί. Μπορούν όμως να υπαχθούν όλες σε δυο γενικές αιτίες:

Οι περισσότεροι πνιγνόνται γιατί δεν ξέρουν κολύμπι. Όπως αποδείχθηκε κατά την κατάταξη των Αμερικανών στις ένοπλες δυνάμεις κατά τον τελευταίο πόλεμο, μόνο τα 10% ήταν επίδεξιοι κολυμβητές, τα 50% ήταν αρχάριοι και 40% δεν ήξεραν καθόλου να κολυμπήσουν. Μόνο τα 15% απ' όλους ήταν εις θέσιν να κολυμπήσουν αρκετά καλά για να σώσουν τη ζωή τους σε περίπτωση κινδύνου. Μη νομίζετε δε ότι είναι πολύ διαφορετική η κατάσταση στην Ελλάδα, μολονότι τη λούζει ολόγυρα θάλασσα.

Έξ' άλλου, ένα μεγάλο ποσοστό πνιγμών οφείλεται σε άγνοια των κινδύνων του νερού. Ενώ ξέρουμε να φυλαγώμαστε απ' τη φωτιά, από ένα γεμάτο όπλο, απ' τον κεραυνό ή από ένα μεθυσμένο σωφέρ, παίζουμε ασυλλόγιστα με τη ζωή μας κάθε φορά που βουτούμε στη θάλασσα.

Πόσους πνιγμούς θα μπορούσε να προλάβει η κοινή λογική και η τήρησης ενέα βασικών κανόνων ασφαλείας; Να ποιοι είναι οι κανόνες αυτοί:

1. Μάθετε να κολυμπάτε. Δεν είναι καθόλου δύσκολο αυτό. Υπάρ-

χουν εκπαιδευτές, που αναλαμβάνουν να διδάξουν το κολύμπι σε 30 λεπτά της ώρας (έννοείται ότι πρέπει να επακολουθήσει η πρακτική εξάσκησης του μαθητού, απόσπαστος του διαρκείας). Στην Αμερική έχει αρχίσει να διδάσκεται το κολύμπι στα σχολεία, στα ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα, κλπ. Πολλά μάλιστα μεγάλα πανεπιστήμια δεν δίνουν δίπλωμα στους φοιτητές που δεν ξέρουν κολύμπι.

2. Αποφεύγετε τα βαθιά νερά, όταν δεν ξέρετε να κολύμπι. Είναι εξωφρενικό να εξαρτάται η ζωή σας από ένα κανώ που μπορεί να ανατραπεί, ή από ένα φουσκωμένο σωσίβιο που ενδέχεται να χάνει αέρα...

3. Μην κάνετε ποτέ μπάνιο μόνοι. Κολυμπάτε πάντοτε μαζί με συντροφιά και προσέχετε τι γίνεται γύρω σας. Φροντίστε να υπάρχει στην παρέα σας ένας άριστος κολυμβητής, για κάθε ενδεχόμενο.

4. Μην παίρνετε ποτέ το μπάνιο σας σε νερά επικινδυνώδη ή αγνώστα. Μια τρύπα στο βυθό μπορεί να σας ρουφήξει ξαφνικά, ή να σας παρασύρει ένα ρεύμα, ή να χτυπήσετε το κεφάλι σας σε ένα ύψος καθώς κάνετε βουτιά από ψηλά.

5. Περιμένετε να περάσουν δυο ώρες απ' το φαγητό σας. Πολλοί κολυμβητές, που μπαίνουν στο νερό άμεσα μετά το φαγητό, παθαίνουν ξαφνικά δυνατούς πόνους στο στομά-

χι. Η αιτία δεν είναι απόλυτως εξακριβωμένη. Πάντως όμως οι πόνοι αυτοί παραλύουν όλο το σώμα, τόσο που δεν μπορεί κανείς να κινήσει ούτε ένα μύο, διπλώνεται τότε στα δύο και πνίγεται, αν δεν τον βοηθήσει κάποιος εγκαίρως.

6. Μην μπαίνετε στο νερό πολύ ζεστός και βγείτε άμεσα ως μόλις κρυώσετε. Μια ξαφνική βουτιά στο κρύο νερό, όταν είστε ιδρωμένος από σωματική άσκηση, μπορεί να προκαλέσει τους τόσο επικίνδυνους πόνους στο στομάχι, καθώς και δυνατό καρδιακό κλονισμό. Πριν πέσετε λοιπόν στη θάλασσα, περιμένετε λίγα λεπτά να ξηδρωστείτε.

Έξ' άλλου, όποιος εξακολουθεί να μένει στο νερό, όταν έχει πιάσει κούραση και κρύώσει, μπορεί να πάθει «κράμπ» στους μύς των ποδιών ή των χεριών. Το άτυχμα αυτό του φέρνει τότε πανικό, και συχνά του στοιχίζει τη ζωή του.

7. Μην προσπαθήτε να επιδειχθείτε ως σπουδαίος κολυμβητής. Είναι απρονοησία το να απομακρυνέστε πολύ απ' την ξηρά. Κάθε πραγματικά εξασκημένος κολυμβητής κολυμπάει παράλληλα προς την ακτή, όπου δεν διατρέχει κίνδυνο. Μην προχωρήτε ποτέ σε ανοιχτά, εφ' όσον δεν έχετε απόλυτη πεποίθηση ότι μπορείτε εύκολα να φθάσετε σε διπλάσια απόσταση και να γυρίσετε πίσω. Μ' άλλα λόγια, έχετε διαρκώς στο νου σας ότι η κολυμβητική ικανότητάς σας είναι η μισή απ' όση πιστεύετε. Διατηρείτε έτσι ένα περιθώριο ασφαλείας, για κάθε ενδεχόμενο.

8. Μην προσπαθήτε να παλέψετε με το νερό. Είναι φυσικό να κουρασθήτε σεις, και όχι το νερό. Όταν λοιπόν βρεθείτε π. χ. σε ένα ρεύμα, μην πανικοβληθείτε κι επιχειρήσετε να το καταικήσετε, αλλά ακολουθήστε την κατευθυνσί του, λοξεύοντας συγχρόνως κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να διευθύνεστε προς την ξηρά. Αν πάλι σας παρασύρει ή δύναμις των κυμάτων που αποτραβιούνται απ' την ακτή, περιμένετε το επόμενο κύμα, που θα σας σπρώξει πάλι προς την παραλία.

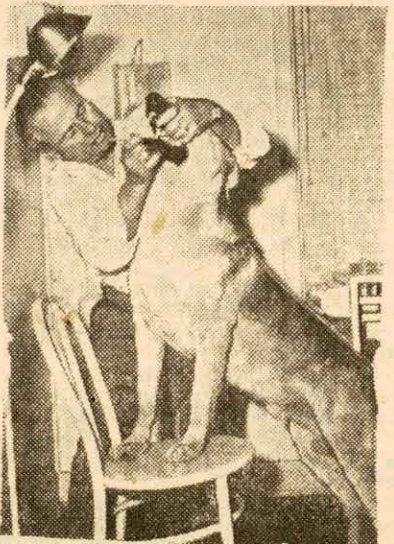
9. Μην πέφτετε στη θάλασσα για να γλυτώσετε κάποιον που κινδυνεύει, αν δεν έχετε ειδική εξάσκηση. Αλλιώς, μπορεί να πνιγίτε και σεις μαζί του. Υπάρχουν τρόποι να τον βοηθήσετε ασφαλέστερα, απλώνοντάς του π. χ. ένα κουπί ή ριχνοντάς του ένα σχοινί.

Η... ΓΑΤΟΥΛΑ

Σ' ένα καλοκαιρινό χορό μεθυσμένων, που δόθηκε στο Παρίσι, έλαβε μέρος μία γνωστή χορεύτρια, με μεταμφίση γάτας, τυλιγμένη σε σύννεφα από τουλί-

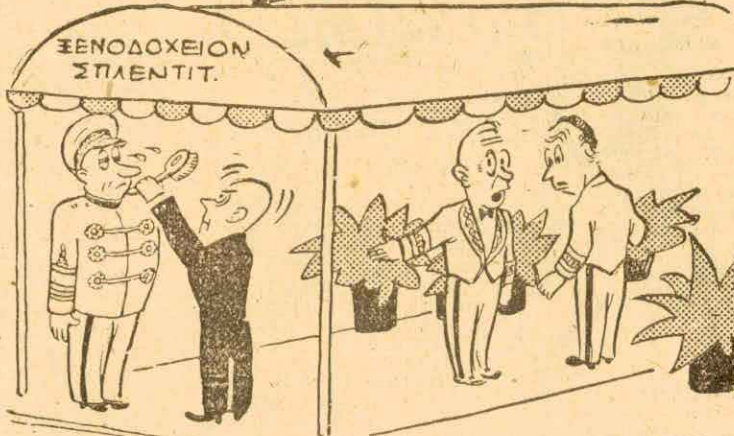
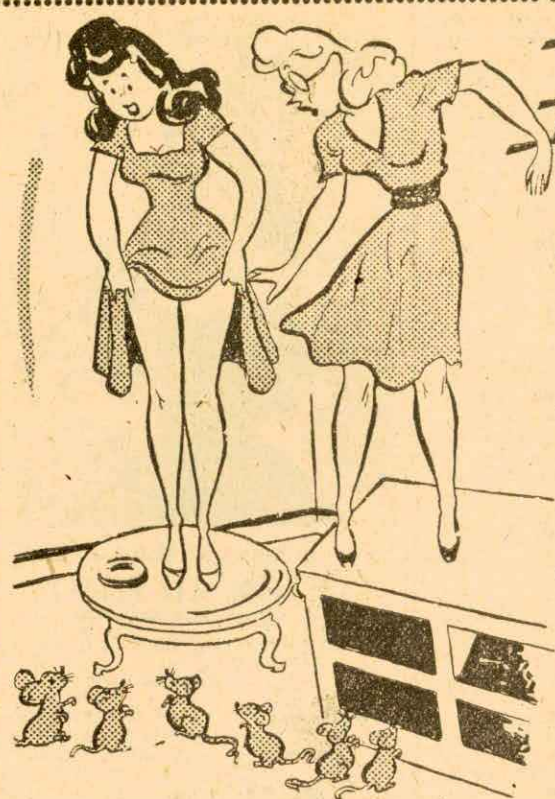
Απ' το υπαίθριο «κιάσκι» του, αυτός ο Βερολινέζος εφημεριδοπώλης κυτάζει τη ζωή και την κίνηση των δρόμων, όπως όλοι οι συμπολίτες του που παρακολουθούν με άγνοια τις φασίες του «ψυχρού πολέμου» μεταξύ των κατακτητών τους.

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ ΧΑΙΝΟΥΜΒΡΗ
Το πιο έξυπνο και το πιο άγαπητό ζώο του Χόλλυγουντ είναι ο υπερόχος σκύλος της δημοφιλούς «γοητούς» Ρίτας Χάινουμβερ. Η μεγάλη «σάρα» τον περιποιείται σαν παιδί της, έχοντας δε ζεδεψε 400 δολάρια για την θεραπεία των δοντιών του!

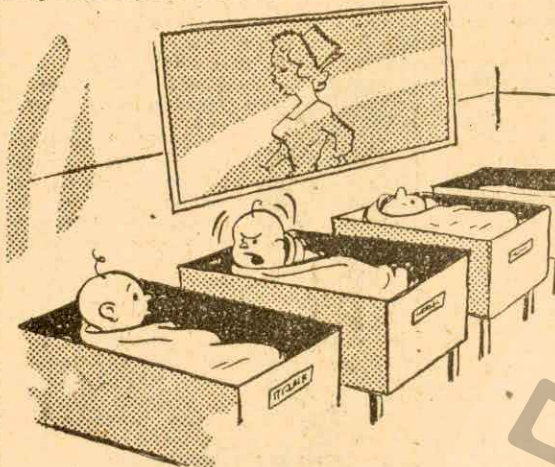

Τέλη Τελοιογραφία

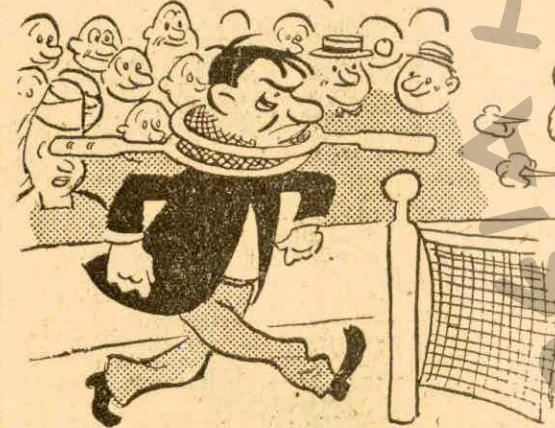

Η καθήρεσις του πορτιέρη!...

— Βάζω στοιχημα, Μαρίτσα μου, ότι όλοι τους είναι άρσενικοί!...

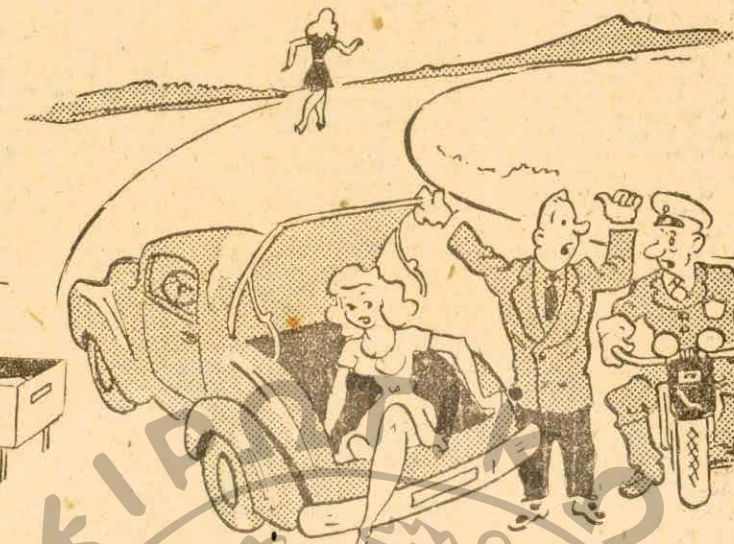

— Θα κόψης, ρέ, το ροχαλητό!...

ΣΤΟ ΤΕΝΝΙΣ

— Φαίνεται ότι αυτός ο δικιτητής δεν ικανοποιούσε κανένα από τους δύο παίκτες!...

— Δεν πάει στο καλό της, εγώ έχω πάντα μαζί μου τη... ρεζέρβα!...

— Τι έπαθες, βρέ Παναγιώτακη;

Λαϊκά διστιχα

Είμαι της άστραφής παιδί και της βροντής εγγόνι
κι' αν θέλω άστράφτω και βροντώ, κι' αν θέλω ρίχνω (χιόνι).

Εμίσεψες και μ' άφεςες μ'ά θα το μετανιώσης,
σ' άλλου τα χέρια θα με δής και σαν κερί θα λύσης.

Έχασα τις ελπίδες μου σαν του δεντρού τα φύλλα,
όπου τα παίρνει ο άνεμος και μένουνε τα ξύλα.

Θα κάνω σίδερο καρδιά κι' αυτιά να μην γροικάνε,
και μολυβένια σωδιά τα πάθη να βοστάνε.

Σαν μ' άρνθηές χάνεις εσύ κι' εγώ σαν τί θα χάσω;
Δυο μέρες θα σ' άνοητώ στις τρεις θα σε ξεχάσω.

Σε είδα και σ' άγάπησα, άφέντρα και κυρά μου
και μ'ήκε η άγάπη σου μαχαίρι στην καρδιά μου.

Ός και τα παραθύρια σου πείσματα μου κρατούνε,
όταν με βλέπουν και περνά χωρίς άέρα κλειούνε.

Θέ να σε κάνω να γίνης κίτρινο λουλουδάκι
να σε ποτιζ' η μάνα σου νερό με το βουπάκι!...

Δυσφωνία ηλικίας

(Πρόσωπα: ΕΚΕΙΝΟΣ: 54 χρονών, περιποιημένος, κομψοτεταμένος, παφλομαρισμένος, άφογος. ΔΕΥΤΕΡΗ: Μία Τραπεζιά. ΕΚΕΙΝΗ: 18 χρονών, Άπλο, φτηνό ταγεράκι, κακορραμένο. Μαλλιά χρυσάφι 18 καρατιών, όσα τα χρόνια τόσα και τα καράτια των μαλλιών. Μπλε μάτια, κουκλίστικο ύφος. Η δακτυλογράφος του. Κατηφορίζουν μαζί, χαμένοι στα μπροστινά βαθιά καθίσματα της ιδιόκτητης «Ντέ Σόττο» που τραπέζιτη, που χαϊδεύει απαλά με τα καινούργια της λάστιχα την άσφαλο της λεωφόρου).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εύχαριστώ που δεχθήκατε αυτό το τέτ-α-τέτ.

ΕΚΕΙΝΗ: Μου είπατε πως έχετε να μου μιλήσετε για κάτι σοβαρό. Και μ'όλο που ξέρω πως δεν υπάρχει τίποτε πιο επιπόλαιο απ' αυτό του είδους τα «σοβαρά», πήρα την απόφαση νάρθω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό θα πη πως μούχετ' έμπιστοσύνη.

ΕΚΕΙΝΗ (άπλο και φυσικά): Έμπιστοσύνη σε τι; Όταν μία νέα κοπέλλα πηγαίνει σ' ένα ιδιαίτερο ραντεβού μ' έναν κύριο, ξέρει πως κάνει κάτι επικίνδυνο. Αν του πη πως ήρθε μόνο για ένα φιλικό περίπατο κι ότι είναι βέβαιη πως δεν πρόκειται να της κάνει την παραμικρή νύξη για έρωτα, τότε κοροϊδεύει κι εκείνον και τον εαυτό της. (Μ' έλαφρότητα μικρό γέλιο): Βλέπετε, σας διευκολύνω για ν' αρχίσετε! Και περιμένω τώρα να μου πητε το «σοβαρό»!

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κυττάζει με θαυμασμό): Θα το πιστέψετε λοιπόν; Έχω γνωρίσει περισσότερες από πενήντα γυναίκες. Είσατε η πρώτη που μιλάει μ' αυτό τον άπλο τρόπο.

ΕΚΕΙΝΗ: Η πρώτη... ελκρινής; Εύχαρις που μου κάνετε ένα τόσο λεπτό κομπλιμέντο για να μπορέσω να το δεχτώ. Φαντασθήτε να μου λέγατε πως είμαι η πρώτη... που αγαπήσατε! Θα τόπαινα για

ΕΚΕΙΝΗ: Δεκαεννέα... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έστω, δεκαεννέα! Έγω ζυγώνω τα πενήντα πέντε. ΕΚΕΙΝΗ: Φαίνεται δεκά χρόνια νεώτερος. ΕΚΕΙΝΟΣ: Μερσί! Άλλα τόσο είμαι. Πενήντα πέντε. Πάω τώρα να σας κάνω μία σωστή άπατη. Να σας ξεγελάσω με την αίγλη μου, με τη θέσι μου, με τ' αμάξι μου, με τη βίλλα μου, με τα μπίζου και τα «μοντέλα» που θα σας προσφέρω...

ΕΚΕΙΝΗ: Μόνον; ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί μόνον; ΕΚΕΙΝΗ: Μόνον αυτά θα μου προσφέρετε; ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί άλλο; ΕΚΕΙΝΗ: Τ' όνομά σας! Τη θέσι της γυναίκας σας. Τη μεγαλύτερη απόδειξη της αγάπης! Την ευλογία του Θεού και το σεβασμό των ανθρώπων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όλα θα τα μεταχειρισθώ για να χαρώ τη δροσιά σας, να νιώτα σας, την ομορφιά σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' αυτό είναι ο έρωτας! Τό να τα δίνω κανείς όλα. Που τη βλέπετε την ανήλικη πρότασι; Στην ασυμφωνία της ηλικίας. Αυτός δεν είναι λόγος... διαζυγίου και μάλιστα... προκαταβολικού! Έχετε φαίνεται κάποιες τύψεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί «λοιπόν»; ΕΚΕΙΝΗ: Δε θα μου πητε το «σοβαρό»; ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά περίπου το μαντέψατε. ΕΚΕΙΝΗ: Περίπου; Όχι ακριβώς; ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, νομίζω. (Σταματάει σε μία έρημη γωνιά και της ρίχνει τους ακόμη λαμπερούς προβολείς των ματιών του): Και θα σας αντιστρέψω την έρώτησι. Τι μαντέψατε πως είναι το «σοβαρό»;

ΕΚΕΙΝΗ: Πως θέλετε να μου κάνετε κόρτε! ΕΚΕΙΝΟΣ (θριαμβευτικά): Έ, λοιπόν, κάνετε λάθος. ΕΚΕΙΝΗ (που νοιώθει συγχρόνως δυσπιστία και καταπληξι): Λάθος έκανα; ΕΚΕΙΝΟΣ (άταραχος): Ακριβώς. (Βάζει έλαφρά το βαρύ αντρίκιο του χέρι στο άπλο κρινένιο χεράκι της τό τόσο ταλαιπωρημένο στην καθημερινή βιοπάλη της μηχανής): Δεν θέλω να σας κάνω κόρτε. Θέλω να σας κάνω πρότασι γάμου.

ΕΚΕΙΝΗ (τον κυττάζει ξαφνιασμένη και συγχνημένη): Πρότασι γάμου; ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι. Σας είδα, μ' άρέσατε. Ζήσατε μέσ' το γραφείο μου έξη δόκλους μήνες, πήρα για σας όσα έπρεπε πληροφορίες, τί άλλο χρειαζότανε; (Με ύφος απολογίας): Προσέξτε, όμως! Είναι μία πρότασι ανήλικη, δεσποινίς.

ΕΚΕΙΝΗ (σά να μην καταλάβει): Ανήλικη; ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι. Είμαι τίμιος άνθρωπος κι' έγω. Είπε η πρώτη πουνηρη συναλλαγή που προσπαθώ να κάνω. Συχωρέστε με που δεν μεταχειρίζομαι ρωμαντικά λόγια. Θαμουνά τότε πιο ένοχος. Θα σας μιλήσω πολύ ώμα. Για σας αντιπαθητικά και για τον εαυτό μου ανάληχτα. Είσατε μία μικρούλα 18 χρονών...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεκαεννέα... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έστω, δεκαεννέα! Έγω ζυγώνω τα πενήντα πέντε. ΕΚΕΙΝΗ: Φαίνεται δεκά χρόνια νεώτερος. ΕΚΕΙΝΟΣ: Μερσί! Άλλα τόσο είμαι. Πενήντα πέντε. Πάω τώρα να σας κάνω μία σωστή άπατη. Να σας ξεγελάσω με την αίγλη μου, με τη θέσι μου, με τ' αμάξι μου, με τη βίλλα μου, με τα μπίζου και τα «μοντέλα» που θα σας προσφέρω...

ΕΚΕΙΝΗ: Μόνον; ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί μόνον; ΕΚΕΙΝΗ: Μόνον αυτά θα μου προσφέρετε; ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί άλλο; ΕΚΕΙΝΗ: Τ' όνομά σας! Τη θέσι της γυναίκας σας. Τη μεγαλύτερη απόδειξη της αγάπης! Την ευλογία του Θεού και το σεβασμό των ανθρώπων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όλα θα τα μεταχειρισθώ για να χαρώ τη δροσιά σας, να νιώτα σας, την ομορφιά σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' αυτό είναι ο έρωτας! Τό να τα δίνω κανείς όλα. Που τη βλέπετε την ανήλικη πρότασι; Στην ασυμφωνία της ηλικίας. Αυτός δεν είναι λόγος... διαζυγίου και μάλιστα... προκαταβολικού! Έχετε φαίνεται κάποιες τύψεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί «λοιπόν»; ΕΚΕΙΝΗ: Δε θα μου πητε το «σοβαρό»; ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά περίπου το μαντέψατε. ΕΚΕΙΝΗ: Περίπου; Όχι ακριβώς; ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, νομίζω. (Σταματάει σε μία έρημη γωνιά και της ρίχνει τους ακόμη λαμπερούς προβολείς των ματιών του): Και θα σας αντιστρέψω την έρώτησι. Τι μαντέψατε πως είναι το «σοβαρό»;

Η Βάσω Μανωλίδου στην ΑΙΓΥΠΤΟ

Η επιτυχία της στην «Κυρία μου η καμελιά»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ (του ανταποκριτού μας).— Η δημοφιλής πρωταγωνίστρια της ελληνικής σκηνής Βάσω Μανωλίδου, μας έπεσκέφθη και πάλιν εφέτος, τρία ελοκληρα χρόνια μετά την προηγούμενη της θριαμβευτική εμφάνισι στην Αλεξανδρεία. Το 1945, μετά την απελευθέρωσι της Ελλάδος, η Βάσω Μανωλίδου επί κεφαλής ενός δυναμικού θιάσου μας έπεσκέφθη για πρώτη φορά ως θιασάρχης. Και η περιδεία της εκείνη άφησε τότε τόσο ζωηρές αναμνήσεις στο κοινό της Αλεξανδρείας, ώστε η εφετηνή της επίσκεψις προκάλεσε αληθινό ένθουσιασμό.

Το κοινό μας, παρά το σχετικώς ακριβό εισιτήριό της μίας λίρας, έσπευσε άθροον από την πρώτη μέρα να παρακολουθήσι τις παραστάσεις του θιάσου κι' έμεινε κυριολεκτικά καταγοητευμένο, τόσο από την πρωταγωνίστρια όσο και από τους συνεργάτες της.

Το έργο που απέτέλεσε τον μεγάλο θρίαμβό της Μανωλίδου ήταν η «Κυρία με τις καμελιές». Το άριστούργημα αυτό του Δουμά έρμηνεύτηκε από την πρωταγωνίστρια του θιάσου με μοναδική δύναμη, τόσο που οι κριτικοί της Αλεξανδρείας έγραψαν για την Μανωλίδου πως τόσο συνεκίνησε το κοινό ώστε... «πήρε μέσα στα τρυφερά της χέρια την καρδιά του!»

Ο έλληνικός και ξένος τύπος αφιέρωσε τις πιο ένθουσιώδεις κρίσεις για το λαμπρό αυτό συγκρότημα, οι παραστάσεις του οποίου θα συνεχιστούν στην Αλεξανδρεία μέχρι τέλους Ιουλίου. Τον Αύγουστο ο θιάσος θα μεταβή στην Κύπρο και κατόπιν θα πάη στην Κωνσταντινούπολη.

Στις 18 Ιουλίου εδόθη μία εξαιρετική πρεμιέρα με το «Στραβοβύλο» του Ψαθά. Την παράστασι αυτή προλόγισε ο ίδιος ο πνευματώδης χιουμορίστας που ήρθε στην Αίγυπτο προσκληθείς από τον διευθυντή του θιάσου κ. Θεόδ. Κρίτα. Το θέμα της όμιλίας του κ. Ψαθά ήταν «Το γέλιο και οι Έλληνες».

Στις 12 Ιουλίου συνέβη το μεγάλο καλλιτεχνικό γεγονός του εφετινού καλοκαιριού: Η πρεμιέρα της «Ιωάννας της Λωραίνης» του Μάξουελ Άντερσον, της θρυλικής αυτής δημιουργίας της Μανωλίδου.

Θέλετε τώρα να μάθετε ποιές είναι κατά μέσον όρον οι καθημερινές εισπράξεις του θιάσου; Ανέρχονται σε 150 λίρες!

X. —

Ιστορικά Φιλία της Οθόνης

Να αποκαλυπτική έρευνα

ΟΙΑ ήταν τα «δωδεκα συγκλονιστικώτερα φίλια της οθόνης» από την εποχή της εφευρέσεως του κινηματογράφου μέχρι σήμερα;

Την απάντησι στην έρώτησι αυτή μας την δίνουν τα αρχεία των κινηματ. στούντιο και οι εφημερίδες. Το πρώτο λοιπόν μεγάλο και διαρκείας φίλι, παρουσιάσθηκε στην οθόνη σε μία βωδή ταινία του 1898 που είχε τον περιεργό τίτλο «Βάξε, κύριε Στάλλ!».

Ήταν μία παθητική ειοθηματική ταινία—ταϊνιά είχε οκτώ λόγου για την εποχή εκείνη ο κινηματογράφος βρισκόταν ακόμη στα σπάργανα—και τα ελάχιστα φίλια που είχε αν-στατώνουν κυριολεκτικά τους σεμιντάρους κύκλους των πουριτανών του 1898 κατά την πρώτη δημοσία προδολή της ταινίας εκείνης.

Ερχόμαστε στην περίοδο 1910—1927 που σημειώνει και το τέλος του βωδού κινηματογράφου. Σ'όλο αυτό το διάστημα μόνο μία ταινία—πραγματική ταινία αυτή τη φορά—πρβε ν' αναστήσωσι τους κύκλους των πουριτανών. Ήταν η «Σαρζ και Διάβολος» στην οποία η Γκρέτα Γκάρμπο και ο μα-κορίτης Τζών Τζίλμπερτ δοκίμασαν μερικά από τα πιο σκανδαλιστικά φίλια του κινηματογράφου. Φυσικά νέες διαισθητικές αντήχησαν.

Αυτή τη φορά όμως δεν νίκησαν οι πουριτανοί, αλλά η πλειοψηφία το κοινό, που είχε κρυφά ανασφονδόν υπέρ των φιλιών.

— Δεν βλέπουμε το λόγο γιατί θέλουν να τα απαγορεύσουν έλεγαν. Οι σκηνές αυτές είναι πολύ... ερωτικές για όλους. Γι' αυτό δεν πρέπει να περά-ση το καριότιο μερικών οπισθοδρομικών.

Ετσι ακολούθησε άμέσως το φίλι «Ο Σείκης» με τον Βαλεντίνο και την Άννη Άνρε, τα φίλια των οποίων έμειναν... ιστορικά για την θέρμη τους. Και προχωρούμε. Τέτ-ρτο κα-τά σειράν ζευγάρι έρχεται των Τζοννέτ Γκέρνι-Τσάουζ Φαρρέλ. Και οι δυο έχουν άπασυρδη τώσα από την εβήνη. Σ'το αλ-τ-σάουτο ειοθηματικό φίλι «Ε. Θόμος Ουλνσόν», πα-ρ-ε-μ-νή-ς 1930 τα φί-λια τους ήσαν «κάτι τό μενολειώδες» κατά τα νοσφόμε-να των εφημερί-δων της επο-χής.

Πρώτο «Ε. Θόμος ζευ-γάρι» που εί-χε μιλι-ά-του συν.

Δεκάτο στη σειρά ζευγάρι κατατάσσεται το Γκεν-κου Πέκ και την Τζέννιφερ Τζέιν στο φίλι «Μονομα-χία στον ήλιο». Οι τολμηρές ερωτικές «κινή» που έρ-μηνεύουν και τα παθητικά φίλια που ανταλλάσσουν οι δυο πρω-γωνιστι-αναστάσεων για πολλήν ώρα τον κύκλο των πουριτανών της Αμερικής μέχρι του ση-μείου να άνογκασουν τον Αρχιεπίσκοπο της Ν. Υάρκ. Καρδινάλιο Σπέλμαν ν' άπορίση ολοκληρή την ταινία και ν' υποδείξ την λογοκρισία το αλύπητο πετσόκομά της, πράν-ια που έγινε.

Σχετικά με το φίλι αυτό ρωτήσαμε πολλούς:

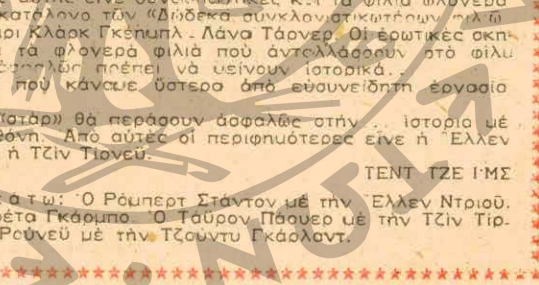
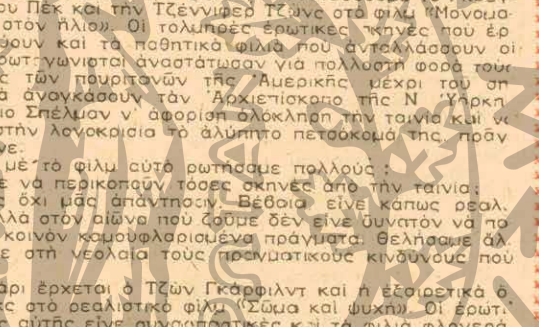
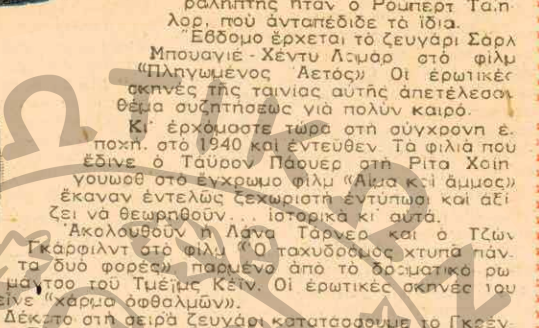
— Έπρεπε να περικοπών τόσες σκηνές από την ταινία; — Ασφαλώς όχι μία απάντησι. Βέβαια είναι δυνατός να πο-ρουσιάζουμε στο κοινό και κομποφασισμένα πράγματα. Βελάσαμε άλ-λωςτε να δείχνουμε στη νεολαία τους πνευματικούς κινδύνους που την απειλούν.

Ενδέκατο ζευγάρι έρχεται ο Τζών Γκάρφιλντ και η εσοριστική ο-μορφη Χέιζελ Μπρούκς στο σεαλιτικό φίλι «Σώμα και ψυχή». Οι ερω-τικές σκηνές της ταινίας αυτές είναι συναρπαστικές και τα φίλια φλογερά. Και κλεινουμε τον κατάλογο των «δωδεκα συγκλονιστικώτερων φι-λι-ών της οθόνης» με το ζευγάρι Κλάρκ Γκέμπλ-Λάνο Τάρνερ. Οι ερωτικές σκηνές που έρ-μηνεύει και τα φλογερά φίλια που ανταλλάσσουν στο φίλι «Κα-υ-θ-α-σε-ξ-ου-α-ν-α» έσφαλ-λ-ω πρέπει να μείνουν ιστορικά.

Αυτή είναι η κατάταξι που κάναμε ύστερα από ευσυνείδητη έρευνα έρευνας.

Κι άλλες όμως γνωστές «αίται» θα περάσουν ασφαώς στην... ιστορία με τα παθητικά φίλια τους στην οθόνη. Από αυτές οι περιφημότερες είναι η Έλεν Ντρίου, η Τζούντυ Γκάρλντ και η Τζίν Πιουέ.

Εκ των άνω προς τα κάτω: Ο Ρόμπερτ Στάντον με την Έλεν Ντρίου. Ο Κόνραντ Ναγκελ με την Γκρέτα Γκάρμπο. Ο Τάυρον Πάουερ με την Τζίν Τίρ-νέυ και ο Μικ Ροβινέ με την Τζούντυ Γκάρλντ.

εκλόνισαν τους θεατάς του 1932 ήταν του κλαρκ κε νηπλ και της α λημονής Τζίν Χάρλοου στο φίλι «Κοκκινομαλλούσα».

Όλα τα φίλια της Τζίν άλλωςτε διακρί-νόντουσαν για την θερ-μ-η των ερωτικών σκηνών τους.

Η Γκρέτα Γκάρμπο πά-λιν έδωσε και πήρε τα «συγκλονιστικώτερα» φίλια στο περίφημο αισθηματικό δρώ-μα «Κυρία με τις καμελιές».

Αυτή τη φορά ευτυχώς... πα-ρ-α-λή-π-η-ς ήταν ο Ρόμπερτ Τάιν-λ-ορ, που ανταπέδιδε το ίδιο.

Εβδόμο έρχεται το ζευγάρι Σάρλ Μπουανιέ-Χέντυ Λωρ στο φίλι «Πληγωμένος Άετός».

Οι ερωτικές σκηνές της ταινίας αυτές απέτελεσαν θέμα συζητήσεως για πολλόν καιρό.

Κι' έρχομαστε τώρα στη σύγχρονη ε-ποχή, στο 1940 και έντευθεν. Τα φίλια που έδινε ο Τάυρον Πάουερ στη Ρίτα Χέιν-γουοθ στο έγχρωμο φίλι «Αίμα και άμμος» έκαναν έντελώς ξεχωριστή έντυψη και αεί-ζει να θεωρηθούν... ιστορικά κι' αυτά.

Ακολουθούν η Λάνο Τάρνερ και ο Τζών Γκάρφιλντ στο φίλι «Ο ταχυδρόμος κτυπά πάν-τα δύο φορές» παρμένο από το δραματικό ρω-μάντο του Τζέιμς Κέιν. Οι ερωτικές σκηνές του είνε «χαρμά σφαλμών».

Δεκάτο στη σειρά ζευγάρι κατατάσσεται το Γκεν-κου Πέκ και την Τζέννιφερ Τζέιν στο φίλι «Μονομα-χία στον ήλιο».

Οι τολμηρές ερωτικές «κινή» που έρ-μηνεύουν και τα παθητικά φίλια που ανταλλάσσουν οι δυο πρω-γωνιστι-αναστάσεων για πολλήν ώρα τον κύκλο των πουριτανών της Αμερικής μέχρι του ση-μείου να άνογκασουν τον Αρχιεπίσκοπο της Ν. Υάρκ. Καρδινάλιο Σπέλμαν ν' άπορίση ολοκληρή την ταινία και ν' υποδείξ την λογοκρισία το αλύπητο πετσόκομά της, πράν-ια που έγινε.

Σχετικά με το φίλι αυτό ρωτήσαμε πολλούς:

— Έπρεπε να περικοπών τόσες σκηνές από την ταινία; — Ασφαλώς όχι μία απάντησι. Βέβαια είναι δυνατός να πο-ρουσιάζουμε στο κοινό και κομποφασισμένα πράγματα. Βελάσαμε άλ-λωςτε να δείχνουμε στη νεολαία τους πνευματικούς κινδύνους που την απειλούν.

Ενδέκατο ζευγάρι έρχεται ο Τζών Γκάρφιλντ και η εσοριστική ο-μορφη Χέιζελ Μπρούκς στο σεαλιτικό φίλι «Σώμα και ψυχή».

Οι ερωτικές σκηνές της ταινίας αυτές είναι συναρπαστικές και τα φίλια φλογερά. Και κλεινουμε τον κατάλογο των «δωδεκα συγκλονιστικώτερων φι-λι-ών της οθόνης» με το ζευγάρι Κλάρκ Γκέμπλ-Λάνο Τάρνερ. Οι ερωτικές σκηνές που έρ-μηνεύει και τα φλογερά φίλια που ανταλλάσσουν στο φίλι «Κα-υ-θ-α-σε-ξ-ου-α-ν-α» έσφαλ-λ-ω πρέπει να μείνουν ιστορικά.

Αυτή είναι η κατάταξι που κάναμε ύστερα από ευσυνείδητη έρευνα έρευνας.

Κι άλλες όμως γνωστές «αίται» θα περάσουν ασφαώς στην... ιστορία με τα παθητικά φίλια τους στην οθόνη. Από αυτές οι περιφημότερες είναι η Έλεν Ντρίου, η Τζούντυ Γκάρλντ και η Τζίν Πιουέ.

Εκ των άνω προς τα κάτω: Ο Ρόμπερτ Στάντον με την Έλεν Ντρίου. Ο Κόνραντ Ναγκελ με την Γκρέτα Γκάρμπο. Ο Τάυρον Πάουερ με την Τζίν Τίρ-νέυ και ο Μικ Ροβινέ με την Τζούντυ Γκάρλντ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η ιστορία του και οι συνειδη-
κλήται... θεαταί του

Θα σας φαινόταν άπιστευτο αν
σας έλεγαν ότι το πρώτο επίσημο
ελληνικό θέατρο — το λέμε επίση-
μο γιατί χτίστηκε με άδεια και έγ-
κριση των σχεδίων του από την Κυ-
βέρνηση — που ιδρύθηκε στην Α-
θήνα το 1840 είχε συνιδιοκτήτες
τους θεατάς και πρώτο - πρώτο, μά-
λιστα, τον Όθωνα; Και όμως κα-
νείς δεν θα έπρεπε ν' αμφισβητεί
ν' απορρίψει για το πράγμα. Είπε
αληθινό. Αυτή, λοιπόν, η ιστορία,
ή τόσο αξιοπερίεργη και πρωτότυ-
πη για τα παγκόσμια θεατρικά
χρονικά, που, στις λεπτομέρειές
της είναι αποκλειστικά παρμένη α-
πό επίσημα έγγραφα και από φύλ-
λα των εφημερίδων των χρόνων
1839 - 1840, είναι η εξής:

Ένας Ιταλός θεατρικός επιχει-
ρηματίας, Ιωσήφ Καμυλάκης, το ό-
νομά του, ήρθε στα 1838 στην Α-
θήνα και ζήτησε από το υπουργείο
Εσωτερικών να του δοθεί ένα οί-
κόπεδο δωρεάν με την υποχρέωση
να κτίσει πάνω σ' αυτό θέατρο.

Το υπουργείο του έδωσε το οί-
κόπεδο, 3250 πήχες, στη θέσι Γε-
ράνη πίσω από το σημερινό Βαρ-
βάκειο. Άλλα ή προσέβαλε για την
άνεγξή του παρά και ο Καμυλάκης
δεν είχε χαραξίσει ούτε τα θεμέλια
πάνω στο γήπεδο. Τότε, κατά τη
σύμβαση, κηρύχθηκε έκπτωσης, και
αυτής της απότυχίας του επώφελη-
θηκε ένας άλλος συμπατριώτης του,
ο Βασίλειος Σανσόνι — απομεινά-
ρι του πρώτου Ιταλικού μελοδράμα-
τος που ήρθε στην Αθήνα — και
ζήτησε για λογαριασμό του από το
υπουργείο το προνόμιο με τους ή-
δίους και αυστηρότερους όρους, α-
φού την προσέβαλε για το χτίσιμο
του θεάτρου την περίοισε μόνος
του από 6 σε 5 μήνες. Πήρε το προ-
νόμιο ο Σανσόνι και σε μία βδο-
μάδα έβαλε το θεμέλιο λίθο κι' έ-
λεγε: "Αρχισε να ύψων και τους
τοιχούς αλλά σε λίγο... Σε λίγο
τα ήρξε, κι' αυτός, σκούρα — όπως
λέμε. Έκταντλήθηκαν τα οικονομικά
του ολότελα.

Άλλα ο Σανσόνι δεν ήταν από
τους επιχειρηματίες που τα χά-
νουν εύκολα. Έξυπνος άνθρωπος
και καλός ψυχολόγος, γνωρίζοντας
ότι η επιθυμία και των Αθηναίων
μα και του επίσημου Κράτους ήταν
να πραγματοποιηθεί μία ώρα νωρί-
τερα ή ανέγερσις θεάτρου στην ελ-
ληνική πρωτεύουσα, ζήτησε δάνειο
«επί της ανεγειρομένης οικοδομής
του θεάτρου» από το Έθνικό Τα-
μείο. Έγκρίνεται η αίτησή του και
παίρνει 10.000 δρχ. από το δημό-
σιο. Κάνει και κάτι άλλα μικρο-
δάνεια με δεύτερη και τρίτη υποθή-
κη. Μα έβλεπε πως και πάλι δεν
θα τα έβγαζε πέρα...

Και τότε ο τετραπέρατος αυτός
θεατρικός επιχειρηματίας συνέλαβε
την πιο έξυπνη και πρωτότυπη ι-
δέα για να εξοικονομήσει και άλ-
λα χρήματα: να προπωλήσει τα
θεωρεία του θεάτρου του και να κά-
νη συνιδιοκτήτες του τους αγορα-
στάς! Αί, αυτό έπιασε άμείωτος!
Θεατράφιλοι και φιλόμουσοι βρέθη-
καν πολλοί για ν' αγοράσουν τα
θεωρεία. Μόλις τα πρώτα 21 θεω-
ρεία του θεάτρου αγοράσθηκαν, ο
Σανσόνι έδημοσίευσε στις εφημερί-
δες αυτή την ανακοίνωση:

«Ελληνικόν Θέατρον
»Ο υπογραφομένος εργολάβος
Β. Σανσόνης ενθαρρυνθείς από το
ένεργητικόν μέρος το οποίον έλα-
βον διάφοροι Κύριοι διά την πρό-
δον της οικοδομής του Ελληνικού
Θεάτρου, αγοράζοντες τους οί-
κους (θεωρεία) της πρώτης τάξε-
ως (σειράς), νομίζει χρέος του να
δημοσιεύσει τα ονόματά των, υπο-
σχομένους να τα έγγραψή με χρυσά
γράμματα εις στήλην την οποίαν
θέλει ανεγείρει εις την είσοδον του
θεάτρου:

2 οίκισκους ή Α.Μ. ο Βασιλεύς
Όθων (ιδιωτικώς).
1 ο κ. Γ. Σπανιολάκης, υπουργός
των Οικονομικών.
1 ο κ. Α. Παΐκος, υπουργός της
Δικαιοσύνης.
1 ο κ. Γ. Γλαράκης, υπουργός
των Εσωτερικών.
2 ο κ. Κ. Π. Σκουμπουρδής.
1 ο κ. Σταμ. Δεκόλης Βούρος.
1 ο κ. Έσλην.
1 ο κ. Γ. Γιλίωνης.
1 ο κ. Α. Γράς.
1 ο κ. Ι. Α. Οδρεάς.
1 ο κ. Μπιτιέρ.
1 ο κ. κ. Αργυρόπουλος, Σού-
τσος, Ζωγράφος και Δομνός.
1 ο κ. Δ. Μ. Μπότσαρης.
1 ο κ. Ι. Παπαρηγόπουλος.
1 ο κ. Ν. Ρ. Πλέσιος.
1 ο κ. Α. Πετσάλης.
1 ο κ. Λουδοβίκος Ένωάς.
1 Ιππότης Μορέλης.
1 ο κ. κ. Βλαχούτσος, Αφθονί-
δης και Αργυρόπουλος.
»Ο εργολάβος — κατέληξε ο Σαν-
σόνης — φιλοτιμάται να ευπρεπίσει
το θέατρον με λάμπιν και κάθε τι
διά να διαπρέψη ή επιχειρήσις, ως
αξίζει εις την κλασσικήν γήν και
τους κατοίκους της.

Β. Σανσόνης
Περιττόν να πούμε πως ύστερα
απ' αυτή την ανακοίνωση τα υπό-
λοιπα θεωρεία του θεάτρου βγήκαν
σε πλειοδοτική δημοπρασία αγο-
ράς, όπου εξαντλήθηκε αλόκληρη ή
πρώτη σειρά, όποτε ο Σανσόνης έ-
βαλε μπροστά και δεύτερη σειρά
θεωρείων — έκτος από το υπέρω
— που αυτά όμως, επειδή δεν εί-
χε πιά ανάγκη από άλλα χρήματα,
τα νοίκιαζε με το μήνα και με το
χρόνο!

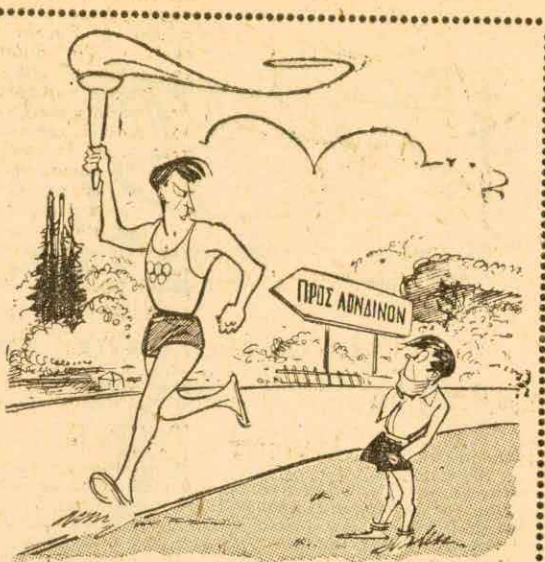
Στο μεταξύ και πριν ακόμη συμ-
πληρωθή ή οικοδομή του θεάτρου
ο Σανσόνης έστειλε στην Ιταλία
έναν έμπειρο της εποχής εκείνης
σκηνοθέτη, τον Δημ. Καρβούρη «διά
να συμφωνήσει εν Ιταλία — όπως
έγραφαν οι εφημερίδες — το προ-
σωπικόν του θεάτρου διά το τρέ-
χον έτος και να προμηθεύσει τους
απαιτούμενους στολισμούς».

Επί τέλους ετελέωσε και το χτί-
σιμο του θεάτρου, με την τοποθέ-
τησι της στέγης του. Το θέατρο ό-
μως είχε τούτο το περίεργο, ανα-
φορικά με την ιδιοκτησία, ότι ο
Σανσόνι ήταν ιδιοκτήτης της πλα-
τείδας, των θεωρείων της Β' σει-
ράς και του υπέρω, ενώ τα θεω-
ρεία της Α' σειράς είχαν τόσους
ιδιοκτήτας όσα ήταν και τα θεω-
ρεία: 33 εν όλω!

Τέλη Δεκεμβρίου του 1839 με το
ατμόπλοιο της γραμμής το Αύ-
στριακό «Μαχουτιές» έφτασε και
ο Ιταλικός μελοδραματικός θίασος
που θα εγκαινιάζε το θέατρο. «Λέ-
γεται — έγραφαν οι εφημερίδες —
ότι οι καταφθάναντες υποκριταί εί-
ναι άπογοώντως ήκανοί εις το έ-
πάγγελμά των».

Και δεν είχαν άδικο! Γιατί πραγ-
ματικά, ο μελοδραματικός αυτός
θίασος, που έδωσε 114 παραστά-
σεις στην Αθήνα τότε, είχε ξετρελ-
λάνει όλο το Αθηναϊκό Κοινό. Τό-
ση ήταν ή μανία μεγάλων και μι-
κρών με τις παραστάσεις του θιά-
σου και τόσος ο θαυμασμός τους
για τις περιφημες για την ομορφιά
τους τρεις γυναίκες του θιάσου,
την πρωταγωνίστρια Ρίτα Μπάσσο
και τις μεσόφωνες Λούλι και Ρί-
τσι, που, εξ αιτίας τους, ή πρω-
τεύουσα γνώρισε την εποχή εκείνη
σκάνδαλα και αναστατάσεις δίχως
προηγούμενο στα κοινωνικά χρο-
νικά της. Θα μιλήσουμε γι' αυτό σ'
ένα άλλο σημείωμά μας.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ο πιτσιρίκος: Μα τι διάβολο, δεν έχουνε
φωτιά στο... Λονδίνο;... (Σκίτσο Μ. Τερζή)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Είρωνεια τραγική

Εξεκίνησεν ή δόδα για τους Όλυμπιακούς
μ' έκδηλωσης, με παιάνες και με λόγους κλασσι-
(κούς).

Τρελλαθήκαμε στα «ζήτω», στα «γκώμια, στους αι-
(νους) και μās είπαν... «υπερλάμπρους» και υπερ-
(πολιτισμένους).

Είπε λόγους διαπύρους, για τ' άθάνατο το φώς
κάθε ρήτορας σοφός...

Εξεβείασαν δεκάδες των προγόνων μας το πνεύμα,
μα συγχρόνως διεκόπη και της Πάουερ το... ρεύμα
και απέδειξε σαφώς

ότι ζούμε στην πατρίδα που γεννήθηκε το... φώς!
Επεται συνέχεια

Άλλα μία και ήρθε ο λόγος για την «Πάουερ» αλή-
(θεια).

Υποθέτω πως μās πήρε για μεγάλα κουτορνήδια
κι' απ' τη μία μεριά μās κάνει κάθε μέρα τον άψυ
κι' απ' την άλλη μās χορεύει κάθε βράδυ στο ταψί!

Πότε ο πρώτος στρόβιλος της έχει πάθει άθαρσία,
πότε ο δεύτερος τοιούτος παραπαίει και τρικλίζει...
και με τους συχνούς... στροβίλους ή λαμπρά
(μας έταιρεία),
όχι μόνο μās χορεύει, αλλά και μās... στροβι-
(λίζει)!

Μακαρόνια

«Σκωληκόδρωτα» μπιζέλια είχ' άκούσει τόσα χρόνια
και μαθαίνω πως υπάρχουν και... σκωληκόμα-
(καρόνια),
τα όποια και σκοπεύουν, αντιδράσεις μη ούσης,
να τα δώσουν, με δελτίο, στον κοινόν της Πρω-
(τεύουσας)

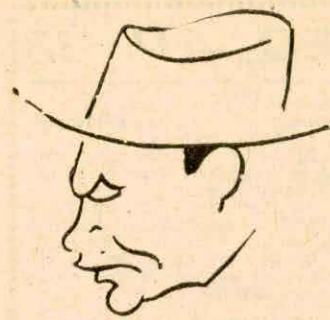
Αρα, μπράβο στα δελτία και στο Κράτος τα κου-
(πόνια),
μα και τους διανομείς των τέτοια πράξει τους τιμά,
γιατί τρώγαμε ως τώρα μόνο σκέτα μακαρόνια
και φροντίζουν να μās δίνουν μακαρόνια με...
(κυμά)!

Ευσεβείς πέθοι

Πρό πολλού, το Φόρεϊν Όφφισ, το Κογκρέσο, το
(Κρεμλίνο),
περισφίγγουν επιμόνος και στενώς το Βερολίνο
και από το σφίξε, σφίξε, των μεγάλων των Κρατών
κινδυνεύει ή «ζώνη» εκείνη
συντομωτάτα να γίνη
παρομοία με τη... ζώνη των Ελλήνων... μι-
(σθωτών)!

Κι' όμως οι επικρατούντες εις το Βερολίνο όροι
συνεκίνησαν μονάχα μία στεγνή... γερωντοκόρη,
που ανέκραξε με πάθος και με μάτια δακρυσμένα:
— Αχ! να ήμουν Βερολίνο να με... σφίγγανε
(κι' έμένα).

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Έντουαρντ Ρόμπινσον

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

από το Χόλλυγουντ

Ο Σάρλ Μπουαγιέ, ή Ρίτα
Χαίγνουωθ, ή Λάνα Τάρνερ, ή
Χέντυ Λαμάρ και ο Έντουαρντ
Ρόμπινσον βρίσκονται αυτή τη
στιγμή στο Παρίσι. Η Ρίτα
Χαίγνουωθ και ή Χέντυ Λα-
μάρ άρπαξαν ένα γερό κρυ-
λόγημα κατά τη διαδρομή πα-
νω από τον Ατλαντικό και α-
ναγκάστηκαν να κρεββατωθούν
μόλις έφθασαν στη γαλλική
πρωτεύουσα. Η Λάνα Τάρνερ
παντρεύτηκε με τον Αμερικα-
νό πολυκατασκευαστή Μπόμπ
Τόπινγκ τρεις μόνον ώρες
πριν από την άναχώρησή της
για το Παρίσι.

Πενήντα χιλιάδες Εύρω-
παίοι φοιτητάι και φοιτήτριες
θα υποδεχθούν τον Τάυρον Πά-
ουερ από την άναχώρησή της
για το Παρίσι.

Ο διάσημος ήθοποιος πρό-
κειται να γυρίση στην Ιταλί-
κη πρωτεύουσα μία ταινία με
τον τίτλο «Ο πρίγκιψ των Α-
λεπουδών».

Πρέπει να σημειωθή ότι ο
Τάυρον Πάουερ έχει πολύ με-
γάλες συμπάθειες μεταξύ των
φοιτητών και ίδιως των φοιτη-
τριών όλου του κόσμου. Τελευ-
ταία ακόμη, του άνετέθη να
έκφωνήσει τον πανηγυρικό κα-
τά την άπονομή των έτησιών
Βραβείων και έπαθλων στους
φοιτητάς του πανεπιστημίου
της Τάμπα, στην Φλωρίδα. Η
πρώτη φορά που έγινε
μία παρομοία τιμή σε ήθοποιό
του κινηματογράφου.

Οι κριτικοί του Χόλλυ-
γουντ προφθεύουν την προση-
χή εξαφάνισι από το κινηματο-
γραφικό στερνόμεν της Μπέτ-
τυ Νταϊνς, της Γκρη Γκαρ-
σον, του Γκαρυ Κούπερ και του
Κλάρκ Γκάιμπλ. Για τον Έρ-
ολ Φλύν προβλέπουν ότι θα
μυροέση να γυρίση ακόμη με-
ρικά καλά φίλμ. Όσο για τον
Βαν Τζόνσον παρατηρούν ότι
οι επιτυχίες του έχουν εφήμερο
χαρακτήρα και ότι σπηρίζον-
ται κυρίως στην άνηρωτότητα
και τη φρεσκάδα του ήθοποιού.
Μία άλλη ήθοποιός, που το ά-
στρο της αρχίζει να γέρνει
προς τη δύσι του, είναι ή Τζίν-
τζερ Ρότζερς.

Η Σίρλεϋ Τέμπλ ήγειρε
άγωγή εναντίον του διευθυ-
τού ενός μεγάλου ίπποδρομίου
της Νέας Υόρκης, γιατί έά-
φτισε με το όνομα της ένα
μικρόν έλέφαντα, για διαφημι-
στικούς λόγους.

Τα «πάρτυ» που δίνει
κάθε τόσο ή Σόνια Χένι από

Χόλλυγουντ έχουν παραμείνει
παροιμιασμένα. Σ' ένα τελευταίο
πάρτυ, ή Σουηδή καλλιτέχνις
δέχθηκε τους προσκεκλημένους
της μέσα σ' ένα άνάκτορο α-
πό πάγο! Πελώρια αγάλματα
από πάγο στόλιζαν την είσοδο
και τους διαδρόμους. Τα έπι-
πλα ήσαν επίσης από πάγο.
Αφού ή οικοδέσποινα άπήλυν-
σε την έκπληξι και το θαυμα-
σμό των επισκεπτών της, δια-
τάξε να σταματήσει ή λειτουρ-
γία των ψυκτικών μηχανημά-
των. Το άνάκτορο του πάγου,
με τη συνδρομή και μερικών
προβολέων, κατέρρευσε σε λί-
γο σε έρείπια, ή για την ακρί-
βεια διελύθη και στη θέσι του
παρέμειναν μόνον μερικοί ξύλι-
νοι σκελετοί. Αλλά και αυτοί
είχαν την έκπληξί τους. Ό-
ταν νυχτώσε, τους έβαλαν φω-
τιά και οι προσκαλεσμένοι της
ήθοποιού άπήλυνσαν τότε το
θέμα μερικών πυροτεχνημά-
των, που είχαν συνδυασθή με
μεγάλη τέχνη.

Η διάσημη Ιταλίς καλ-
λιτέχνις Άλιντα Βαλλι, που
βρίσκεται τώρα στο Χόλλυ-
γουντ, άπαγόρευσε... στον
εαυτό της να μιλήσει ή να
γράψη στη μητρική της γλώσ-
σα επί ένα χρόνο. Ο λόγος
αυτής της απαγορεύσεως είναι
ότι θέλει να τελειοποιηθή στην
άγγλική.

Η Μαντελν Καρόλ συμ-
φιλιώθηκε τελευταία με το σύ-
ζυγο της πρίγκιπα Όλεγκ
Κασίνι, με τον οποίον βρισκό-
ταν σε διάσταση από τα τέλη
του περασμένου έτους. Η δια-
σμη ήθοποιός θα γυρίση προ-
σεχώς τη «Βεντάλια της λαί-
δης Ουίντερμπαρ» που είναι
παρμένη από το όμώνυμο έργο
του Όσκαρ Ουάιλντ.

Ο Ρέξ Χάρισσον και ο
Πρέστον Στούρς μαθαίνουν
πiano στην Λίνα Τάρνερ,
προκειμένου ή διάσμη ήθο-
ποιός να εμφανισθή στο ρόλο
μιάς πιανίστριας σε μία ται-
νία που θα γυρίση σε λίγο.

Μία από τις μεγαλύτε-
ρες επιτυχίες του αμερικανικού
κινηματογράφου είναι ή ταινία
«Σινμπάντ ο ναυτικός» —
«Σεβάχ ο θαλασσιναός», όπως
τον ξέρουμε στην Ελλάδα —
που γυρίσθηκε τελευταία στο
Χόλλυγουντ. Η ταινία αυτή
είναι παρμένη από τα περίφη-
μα παραμύθια της «Χαλμιάς».

Πρωταγωνιστούν σ' αυτή ο
Ντουγκλς Φάιρμπαγκς ο νεώ-
τερος και ή Μώρην Ο Χάρα.

Ο Έντγκαρ Μπέργκαν
που είναι Σουηδός, θα μιλή-
με σουηδική προφορά στο φίλμ
«Θυμάμαι τη μαμά». Για τρί-
τη φορά ή περίφημη κούκλα
του, ο Τσάρλυ Μακ Καρβυ, δεν
θα εμφανισθή σε φίλμ. Όπως
θα γνωρίζετε, ο Έντγκαρ
Μπέργκαν είναι έγγαστροίμνος.

Ο Φράνσοι Τον είναι ένας
από τους πιο πλούσιους ήθο-
ποιούς του Χόλλυγουντ. Προέρ-
χεται από μία εξαιρετικά εύ-
πορη οικογένεια της περιοχής
των Καταρρακτών του Νιάγα-
ρα και εκληρόνομισε τελευ-
ταίως μία άρκετά στοργική
περιουσία.

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερι,
όπως και πολλοί άλλοι απ' τους
ήθοποιούς του Χόλλυγουντ, που
κατέκτησαν τη δόξα και το
χρήμα, ίδρυσε μία δική του
εταιρεία παραγωγής κινηματο-
γραφικών ταινιών, με τον τί-
τλο «Νεπτούνα Φίλμ».

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Υστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Στο δάσος της Έκάλης

— Θέλω μια υέρα να πάμε
στο δάσος της Έκάλης, μου
είπε ή Στάσα και υπονοούμισε
τη φυσιολατρική της πρόστις
μ' ένα ρωμαντικό βλέμμα σ'
ποιότητος.

— Να πάμε σ' ένα δάσος ει-
να ενώ, έχοντας υπ' όψι σου
κανένα πιο κοντινό.

— Όχι έχι σ' ένα δάσος. Στ' ή
Έκάλης έπείμειν ή Στάσα.
— Και γιατί σ' αυτό ακριβώς;
— Αχ! μ' άρέζει αυτό το δά-
σος, είπε άφηνοντας ένα βαθύ
αναστεναγμό β' ποιότητος.
Είπε τόσο ρωμαντικό. Τόσο α-
πόκομο. Τόσο ιδανικό!

Για να πή την αλήθεια αυτό
το δάσος της Έκάλης δεν το
είχα άκείως ποτέ με μια επί-
σκεψι μου. Έχω τρυπώσει σε
άρετα δάση, μα δεν βρήκα
κανένα διαφορετικό από τ' άλ-
λο. Όλα τα δάση έχουνε δέν-
τρα κι' όλα μοιάζουν μεταξύ
τους. Όταν πήγες σε ένα, είναι
σαν να πήγες σ' όλα. Κι' από
τότε που έκανα αυτή τη διαπί-
στωσι, έπαψα να πηγαίνω σε
δάση. Όμως σ' μη χάλενα το
κατήρι της Στάσας της ευαι-
σθητής αυτής κοπέλλας, που
μού είχε π' ή εκατόν ονδόντα
δύο φορές πως ήμουν ή πρώτη
και μοναδική της αγάπης.

Ήρισκε την ημέρα. Παρα-
σκεύη 6 μ. μ. Έχω πάντα τη
γνώμη ότι στο δάση πρέπει να
πηγαίνουν, όσοι άσχελούνται
με τον έρωτα, πάντα άπόνευ-
μα. Το πωλι πηγαίνουν οι κυ-
νιοί. Κι' έπειτα, ή νύχτα έρ-
χεται νηήνοσα το δάσος παί-
νει τότε μια υποθλητική μεγα-
λοπρέπεια με το φεγγάρι που
τριπλίνει ανάμεσα στο δέντρο,
κι' κορβίες φουσκώνουν από ευ-
τυχία και τα φίδια μάλλον κοι-
μούνται.

Ότάρσμε στις έφτα παρά τέ-
ταρτο. Επίσας τη Στάσα από
τη μέση, θαυμάσαμε μερικές
βίλλες και είπαμε «αχ! να ή-
τανε αυτή δική μας!» και χι-
θήκαμε στο δάσος. Η Στάσα ή-
τον συγκινημένη, στεκόταν κα-
που — κάπου για να πάρη μία
βαθεία άνοσνη χείριε τους
κορμούς των δέντρων κι' έμένα
κι' ενώ προσέβουσα να κατα-
λάβω γιατί το δάσος αυτό ήταν
ιδανικό.

Σταθήκαμε σ' ένα ψηλάκι.
Εκεί ή Στάσα έφερε γύρω τα
...

— Α!... Όχι όχι εκεί! είπε
ή Στάσα σαν τρουζνημένη λίγο.
Να έδω θα καθήσομαι! κι' έδει-
ξε μία συσταδα από ψηλά πεύ-
κα. Έδω έχω κλονισει.

— Πώς τόχει κανονισει δη-
λαδή;
— Με τη σκέψι μου. Εγώ ξε-
ρω όλα τα μέρη αυτού του δά-
σους. Και είπα: Έκει θα πάω
να ρευδίσω με το Μίκε μου.

Τι προβλεπτική κοπέλλα! Με
πήρε από το χέρι και με τρά-
θηξε ως εκεί που είχε κανονί-
σει. Δεν ήταν σοκνημα. Κοθή-
σαμε άπάνω σ' ένα παχύ χαλί
από τις βελόνες των πεύκων
και άσχοιςμε να ρευδίζουμε.
Αργά, άργα ή υερο τελείωνε.
Είπαμε πολλές αισθηματικές
κουβέντες, και περνούσαμε την
ώρα μας πολύ συμπληθητικά. Ό-
ταν βάπαιτε το σκοτάδι θα λέ-
γαμε περισσότερα.

Είδες ή σουφρα που είναι;
είπε ή Στάσα μη έχοντας να
πή τίποτα πιο πρωτότυπο.
— Ναι είπα κι' εγώ. Πολύ

— Σταθήτε, κύριε Γιάννη, ν' άφήσω πρώτα το τσάι μου
και μετά μου φιλάτε το χέρι!...

πολύ όμορφα! Παντού είναι όμορφα μαζί σου Στάσα!

— Έτσι εύτυχισμένη με κάνεις! Είσαι η πρώτη και μοναδική μου αγάπη, Μικέ. Το ξέρεις;

— Το ξέρω Στάσα. Μου τόπες τόσες φορές! Κι' αυτό με κολλέκει αφάνταστα!

— Εγώ τι!... Έχεις σουγιάσει απάνω σου, Μικέ;

— Έχεις να καθαρίσεις κανένα μάλο;

— Όχι, κομμένη! Το σουγιάδεκι χρειάζεται για αισθηματικό σκοπό.

— Δεν καταλαβαίνω, Στάσα!

— Αχ, κομμένη! Τι κάνουν δυό ερωτευμένοι όταν βρίσκονται σε ένα δάσος;

— Κάθονται και τ'άβνε, όπως έμεις καλή ώρα.

— Ναι, αλλά και κάτι άλλο. Πάνε στον κορμό ενός δέντρου κι' χαράζουν τ' όνομά τους.

— Για ποιά λόγο;

— Έτσι!... Αφήνουν μία γλυκειά ανάμνηση στο πέρασμά τους.

— Έτσι κάποια μέρα χωρίσουμε Μικέ. Τότε, στην απογοήτευσή μου, θέλω νάρχωμαι σ' αυτό το δάσος, να βλέπω τα όνομά μας χαραγμένα μαζί.

— Το ένα κοντά στο άλλο, με μία καρδιά από πάνω, να θυμάμαι το τρυφερό μας ρωμαντίο και να δακρύζω.

— Μα έμεις δεν θα χωρίσουμε ποτέ! Είπα με πεποίθηση.

— Μή λες μεγάλα λόγια. Όλη χωρίζουν μία μέρα.

— Υπάρχουν κι' εξαιρέσεις.

— Ναι, τόσο λίγες.

— Σ' αυτές τις λίγες θάνε κι' η δική μας.

— Πόσο θάθελα να το πιστέψω, αγάπη μου. Μα θέλω αυτή την επιθυμία μου να την ικανοποιήσω.

— Σπρώχνε και με τράβηξε από το χέρι.

— Μα τώρα νυχτώνει, Στάσα. Δεν τ' αφήνουν για καμμία άλλη μέρα, νάρθουμε πιο νωρίς, να φέρω κι' ένα κορπέλλο, να νίψη η δουλειά επιστημονικά.

— Όχι, όχι αγάπη μου. Τώρα θέλω. Στο σουρούπο έχει άλλη χάρη το σκαλίωμα. Έξ' άλλου τώρα θα μάς φωτίσει και το φεγγάρι που βγαίνει...

— Γιατί να της χαλάσω το κατίρι; Σπρώχθηκε κι' έδωσε τα σουγιά μου. Η Στάσα διάλεξε το δέντρο. Ένα πεύκο με πολύ κοντό κορμό, τόσο κοντό που θα μπορούσε να χαράξει συνέχεια και τ' όνομα «Παπαδομητριάκου» και πάλι να περιστέψω.

— Πρώτα θα σκαλίσει την καρδιά!

— Σκαλίει πρώτα την καρδιά, όσο πιο καλλιτεχνικά μπορούσε. Και ύστερα με κεφαλαία χαραξάει από κάτω:

«ΜΙΚΕΣ - ΣΤΑΣΑ 1948»

— Ήταν πολύ συγκινητική η σκηνή, όταν τραβηχθήκαμε τράβηχμα βήματα πιο πίσω και κυττάσαμε τη σκαλισμένη επιγραφή. Η Στάσα δάκρυσε ενώ φούσκωσα από ευτυχία, μία σούρα σούρη κοντά μας και συνήλασε.

— Αν καμιά φορά χωρίσουμε - Γανέμε η Στάσα - εδώ θαρρώ κι' οι θα ρεμβάζω.

— Όχι Στάσα! Δεν θα χωρίσουμε!

— Λες και το ζήτημα ήταν στα δικά μου χέρια μοναχά!

— Χωρίσαμε πολύ γρήγορα, ύστερα από δέκα πέντε μέρες. Έγώ βέβαια δεν τόδελα, είχα πολύ τράτο ακόμα. Αλλά τόδελε η Στάσα, για πολλούς και διάφορους λόγους που δεν τους κατάλαβα. Κι' έμεινα κενόκελλο.

— * Οφείλω να ομολογήσω πως αυτός ο χωρισμός μου κόστισε. Φαίνεται πως την είχα αγαπήσει. Τη Στάσα σε βέβαια αγαπούσε. Τη σκεπτόμουν δίκοφως τη νύχτα δεν μου κέλλανε ύπνος κι' όπου έβλεπα δε - το μου έρχόταν να δα-

κρυσώ, ή να πάρω τσεκούρι και να το κόψω.

— Μ' έπνιγε η νοσταλγία. Είχα καταντήσει ρωμάντικος σαν μαθητής του γυμνασίου που παίζει μπόλε στα μαθηματικά. Και μ' όλο που προσπαθούσα να φανώ κύριος απέναντι στον εαυτό μου και κοροϊδεύα τους ανάστατους αισθηματισμούς, χωρίς να ξέρω κι' εγώ πως, βρεθόκα ένα απόγευμα μοναχός μου στο δάσος της Εκάλης. Αυτό που έλεγε να κάνει η Στάσα αν χωρίζαμε καμιά φορά, τόκανα τώρα εγώ και δεν ντρέπομαι.

— Εφάρκα να βρω το αποκοσμο δέντρο. Το βρήκα. Αντικρυς την καρδιά και την επιγραφή «ΜΙΚΕΣ-ΣΤΑΣΑ 1948» κι' έννοιωσα στα μάτια μου τα πρώτα δάκρυα.

— Αναπόληρα το συμπαθητικό εκείνο απόγευμα. Κι' ύστερα, απογοητευμένος κι' απελπισμένος, είπα να φέρω μία βόλτα τις νοσταλγίες μου στο δάσος. Λίγα μέτρα πιο πέρα στάθηκα. Κάτι γράμματα ήταν χαραγμένα σ' ένα δέντρο. Ποιάς ξέρει ποιά άλλο ζευγάρι είχε σκαλίσει την περαστική του ευτυχία. Πήγα κοντά κι' έτριψα τα μάτια μου, βλέποντας τα σκαλισμένα όνομα: «ΚΩΣΤΑΣ - ΣΤΑΣΑ 1948».

— Θα πρόκειται περί συνωνυμίας! Είπα μέσα μου ενώ το σασάκι με δούλευε. «Ας κάνω τον περίπατό μου...»

— Αλλά καινούργια έκπληξη με περίμενε. Άλλη επιγραφή: «ΜΙΜΗΣ - ΣΤΑΣΑ 1947».

— Τότε θυμήθηκα: Το δέντρο αυτό ήταν στο σημείο του δάσους που ήθελα να πάω και η Στάσα μου είχε πη τρομανμένη: «Όχι, εκεί!», «Όστε δεν ήταν συνωνυμία! Όστε δεν ήμουν η πρώτη της αγάπη! Ήταν αυτής ο αδελφός ο Μίμης! Μία τραγική υποψία μου βιδώθηκε στο μυαλό. Και συνέχισα την περιόδεά μου, προσέχοντας τα δέντρα. Γύρισα όλο το δάσος. Και είδα, σε διάφορα μέρη σκαλισμένα όνομα: «Λεάνδρος - Στάσα 1946», «Νίκος - Στάσα 1946», «Αχιλλεύς - Στάσα 1946». Και τράβα κορδέλλα, «Φρίκος - Στάσα», «Βάσος - Στάσα», «Κώστας - Στάσα», «Ευάγγελος - Στάσα», «Αριστομένης - Στάσα». Το τελευταίο το ανακάλυψα ψάχνοντας με τον αναπτήρα μου, γιατί με είχε πάρει η νύχτα.

— * Έχω ιδή ιδιότητες σε νύχτες, αυτή όμως την ιδιότητα δεν μπόρεσα ακόμα να την εξηγήσω. Κάτι μου λέει μέσα μου πως αυτή η κοπέλλα βάλθηκε να χαράξει τ' όνομά της σ' όλα τα πεύκα της Εκάλης. Έτσι να τόχη τάμα. Αλλά εγώ θα της χαλάσω τα σχέδια. Θα ζητήσω άδεια υλοτομίας και θα πάω να κόψω όλα τα ένοχα δέντρα. Θα τα φουτώ σε δυό - τρία κεινόνια και θα της τα στείλω δωρο στο νεβελιά της.

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Πέτρες απ' τον ουρανό

Τον Ιούλιο του 1921, άρχισαν να πέφτουν απ' τον ουρανό μεγάλες πέτρες, σε μία περιοχή του Τοίκο της Καλιφορίας. Είχαν σχήμα ωοειδές και βάρος από 30 γραμμάρια έως μισό κιλό.

Στις 16 Μαρτίου 1922, επανεληφθη το αλλόκοτο φαινόμενο. Τώρα οι πέτρες ήταν ζεστές.

Η αστυνομία έκανε λεπτομερή έρευνα, αλλά δεν μπόρεσε να βρη τίποτε. Τοποθέτησε φρουρούς γύρω στο μέρος εκείνο, κι' όμως ο, σούρανος πετροπόλεμος εξακολούθησε. Διάφοροι επιστήμονες προσπάθησαν μάταια να τον εξηγήσουν. Το φαινόμενο σταμάτησε μόνο του έπειτα από λίγους μήνες. Κι' έμεινε στα χρονικά με την ονομασία «Το θάυμα του Τοίκο».

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 33

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Κσταφάνης, ολόφανερος (καθ.). - Κράτος της Αφρικής.

2) Τα πυροβόλα αυτά είναι ακατάλληλα για όρεινά εδάφη. - Κοινώς λέγεται τουλούμι (καθ.).

3) Αυγά - Κύτταρα του αίματος. - Δεικτικός (δημ.).

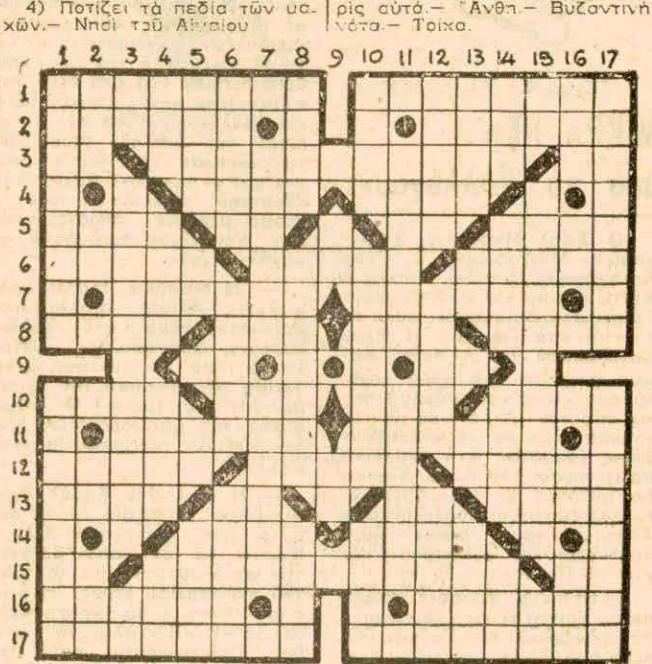
4) Ποτίζει τα πεδία των χωρών. - Νησί τού Αιγαίου.

τηματική αντίσυνυμία (ού3.). - Αναφορική αντίσυνυμία. - Προϊόν κατοικίδιου ζώου.

3) 14. - Ακατάλληπα, σκοτεινά (ού3.). - Βρίσκονται μέσα στη «ύψη».

4) Πρόθεσις. - Τροφή ζώων (πληθ.). - Γυναικείο όνομα στα χωριά μας. - Συμπερασματικό.

5) Δεν οδηγείται άμεσα χωρίς αυτό. - Άνθη - Βυζαντινή νάτα. - Τοίχο.

5) Αναφορική αντίσυνυμία (θλη.). - Άρθρο (θλη.). - Ο συγγραφέας των σταυρολέξων.

6) Κινέζοι. - Τροφές ούτε πλούσιες ούτε φτωχές (καθ.). - Τελειώσας δυστυχής.

7) Ποταμός της Αργολίδος που σήμερα λέγεται Πανίτσα. - Τέτοια είναι τα μοντέρνα γυναικεία φορέματα (καθ.). - Επίρρηση: χωρίς ταχύτητα. - Είς διπλόν σημαίνει «σε οποιοδήποτε τιμή». - Γάλλος συγγραφέας. - Πλήττω.

9) Γαλλικό μέτρο επιφανείας. - Άρθρο.

10) Άνδρικό όνομα πανάρχαιου. - Εταιρία ενσερίων συντημάτων (άρχηκα). - Πρόθεσις. - Πιπί.

11) Σακκίδια των χωρικών. - Χρησιμοποιείται για το ανασήκωμα βαρών.

12) Ναυτική μονάδα. - Άδελφός του Μωσέως. - Κινεί διάφορες μηχανές.

13) Γυμνάσιον. - Άρθρο (θλη.). - Αναφορική αντίσυνυμία (αίτ.). - Ποδοσφαιρικός όρος.

14) Κάνω θόρυβο περνώντας μέσα από φύλλα δέντρων ή θάμνων. - Λιμνή της Γαλλικής Β. Αφρικής.

15) Δυό όμοια φωνήεντα. - Δυό από τα έργα του είναι οι «Εκκλησιασμοί» και ο «Πλούτο».

16) Καρποφόρο δέντρο (δημ.). - Δεν παρουσιάζουν έσοχες και έξοχες (θλη. καθ.).

17) Δεν υστερεί άλλου σε αξία. - Τρώγαντο (δημ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Απομάκρυνσις, απόκρουσις. - Εξοπλισμός.

2) Θέα των άρχαίων. - Ερω-

τά προσφέρει η γλ. - Κατά τον Χίτλερ μόνον οι Γερμανίδες ήσαν... (καθ.).

7) Όμάς. - Άνάριος.

8) Χαϊδευτικό γυναικείου όνοματος. - Τα διαμερίσματα αυτά δεν χρειάζονται άνελευσθήρα. - Κοινώς λέγεται ανριόναλος.

9) Σύμφωνο εις διπλούν. - Σύμφωνο.

10) Άράπας. - Όνομαζώ. - Ερπετό.

11) Πόλις της Ρουμανίας. - Πανούργα.

12) Νομίζω. - Δεμένος. - Δεν λείπουν συνήθως απ' τα τάρκα οι άνθρωποι αυτοί.

13) Επίρρηση: κατ' ευθείαν (δημ.). - Άρθρο (δοτ.). - Άρθρο (πληθ.). - Δεν γίνονται υφάσματα χωρίς αυτό.

14) Μέτρο βάρους. - Ένας από τους πρωταγωνιστές της Γαλλικής Επανάστασης. - Τα περισσότερα είναι οίονομηματώδη. - Προσωπική αντίσυνυμία (β' προσ.).

15) Σύμφωνον. - Τρομερή αρρώστεια (δημ.). - Δυό σύμφωνο συνεχόμενα στο αλφάβητο.

16) Άνθος. - Νότα μουσικής. - Διφθογγός. - Πανελλήνιος άθλητικός όμιλος (άρχηκα).

17) Σοδεύω. - Γράφεται πάνω σ' ένα φακέλλο (δημ.).

ΠΑΝ. ΕΜ. ΓΑΛΗΝΟΣ

Η λύσις τεύ 182 στη σ. 70

Συλλογή χερτονεμισμάτων

Η ώριωτέρα συλλογή χερτονεμισμάτων διπηρείται στο Ινστιτούτον Τραπεζών του Λονδίνου. Αποτελείται από 110 τόμους, που περιέχουν περισσότερα από 40.000 χερτονεμισματα όλων των χωρών και των εποχών, άρχίζοντας απ' τον 16ον αιώνα.

Τα σκανδύλα του αρχιεπισκόπου

Στο ταξίδι από το Παρίσι στο Ρέμας, όπου πήγαινε για ν' αναλάβη τα καθήκοντα του αρχιεπισκόπου, μία άτελειωτη σερά άμαξιών συνώδευε τον δούκα Κάρολο της Γκιζης. Μέσα σ' αυτά βρισκόταν οι φίλες του, γυναίκες της ανωτέρας άριστοκρατίας και γυναίκες του ήμικόσμου, που είχαν όλες δικαίωμα πάνω στην καρδιά του Ιεράρχου.

Η πομπή σταμάτησε μπρός στα τείχη της Ρέμας και, έπειτα από ένα συγκινητικό αποχαιρετισμό, το άμαξι, το αρχιεπισκόπου μπήκε μόνο μέσα στην πόλη, όπου το ποίμνιό του τον περίμενε με σεβασμό, για να τον ιδή και να πάρη την εύλογία του.

Ο δούκας της Γκιζης δεν έδειξε μεγάλο έnthουσιασμό γι' αυτές τις έκδηλώσεις και, αφού τοποθέτησε εκεί έναν τοποτηρητή, άρχισε να περιοδεύη στην περιφέρειά του, για να έπικοινωνήση όπως έλεγε με το ποίμνιό του, στην πραγματικότητα, όμως, για να σκοτώση την άνια που τον είχε κυριεύσει στη μικρή αυτή επαρχιακή πόλη, έπειτα από τη νεαυτή διασκεδάσεις ζωή του Παρισίου.

Κατά την περιόδεά του αυτή έφτασε κάποτε και στο γυναικείο μοναστήρι του Άβενε.

Ο αρχιεπίσκοπος συνήθιζε ως τότε να μένη στους πύργους των ευγενών, που συναντούσε στο δρόμο του. Ήταν η πρώτη φορά τώρα που αποφάσισε να διαυκερεύση κάτω από τη πτέγη ενός μοναστηριού.

Αλλά το μοναστήρι αυτό διέφερε από όλα τα άλλα.

Η ήγουμένη του ήταν μία από τις ώριωτέρες πριγκήτισσες της Εύρώπης, ή Μαρία ντε Γκονζάγκ κι' οι μοναχές ήσαν όλες κορόισα χριστοκρατικών οίκογενειών, που το μεγαλύτερο απ' αυτά μόλις έφτανε στα είκοσι χρόνια.

Από τη στιγμή αυτή, ο δούκας της Γκιζης θρήκε ένδιαφέρον στην άποσπολή του. Το πρώτο του θύμα ήταν η ίδια ή ήγουμένη. Καί, έπειτα, ή μία μετά την άλλη, οι νεαρές μοναχές.

Ο αρχιεπίσκοπος είχε πάντα στο μεγαρό του δυό ή τρείς από τις μικρές αυτές καλόγριες, που τις άλλαζε κάθε τόσο, για να μην είνε υποχρεωμένος να βλέπη πάντα γύρω του τα ίδια πρόσωπα.

Αλλά δεν σταμάτησε στο σημείο αυτό. Περήφανος για τις κατακτήσεις του άρχισε να τις εξουμνή στις επιστολές που έγραφε στους φίλους του στο Παρίσι κι' εκείνοι, θέλοντας να βεβαιωθούν, του έκαναν συχνά επισκέψεις στον τόπο της θελκτικής εξορίας του, όπως αποκαλούσε τη Ρέμας.

Στη μικρή αυτή πόλη συνέβησαν τότε πρωτοφανή σκάνδαλα, που ποτέ άλλοτε δεν είχαν συμβή ως τότε.

Το παρεκκλήσιο του επισκοπικού μεγάρου ήταν ό συνθημαίνος τόπος τω διασκεδάσεων, που άρχιζαν με τη δύση του ήλιου, την ώρα που οι άνοθοι κάτοικοι της Ρέμας κλειδιωνόταν στο σπίτι τους, και κρατούσαν ως το πρωί.

Ο δούκας της Γκιζης εύρισκε πολύ διασκεδαστικό να διευθυνη ό ίδιος τις γιορτές αυτές κατά τις οποίες οι μοναχές ντυνότουσαν, σαν Μαινάδες, ψάλλοντας εϋθυμα άουστα μαζί με τους φίλους του αρχιεπισκόπου, που ήσαν ντυμένοι σαν σάτσιοι.

Και δεν ήταν μόνο οι υιοαχές του Άβενε, αλλά και πολλές κυρίες από το Παρίσι, που πήγαιναν εκεί μαζί με τους φίλους τους, για να λάθουν μέρος σ' αυτές τις είδωλολατρικές διασκεδάσεις.

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

ήταν κάποτε και ή αδελφή της ήγουμένης του Άβενε, ή περίφημη Άννα ντε Γκονζάγκ.

Είχαν πάει εκεί μαζί με τον αγαπημένο της, το νεαρό Ιππότη ντ' Ωτρέν και άλλους ευγενείς από το Παρίσι.

Αλλά ή Άννα γοητεύθηκε τόσο από τον αρχιτρίκλινο όλων αυτών των γλεντιών τον δούκα της Γκιζης, που έεχασε άμέσως και τον ντ' Ωτρέν και όλους τους άλλους φίλους της.

Φαίνεται, άλλωστε, πως και ό δούκας είχε θελχθί από την όμορφιά της Άννας.

Αλλά ή περήφανη πριγκήπισσα ήθελε τώρα να έξουσιάζη άδιαφιλονέκτη τα την καρδιά του φίλου της και δεν δυσκολεύθηκε να τον πείση να την παντρευτή.

Ο αρχιεπίσκοπος ζήτησε πραγματικά από τη Ρώμη να τον απαλλάξη από τους όρκους του, πράγμα που δεν δυσκολεύθηκε να το επιτύχη χωρίς στο Ισχυρά μέσα που διέθετε. Θά έγκυτλείπε πιά την Έκκλησία και θα ήταν ελεύθερος να διαθέση τον εαυτό του όπως ήθελε.

Αλλά, την τελευταία στιγμή, μετάνοιωσε. Και αντί να παντρευτή πραγματικά με την Άννα, έκαμε έναν ειρηνικό γάμο μαζί της, με τη βοήθεια ενός φίλου του κληρικού και αφού έζησε μερικές βδομάδες μαζί της, την έγκυτέλειψε.

Η Άννα ντε Γκονζάγκ όμως ήταν σωστή διαβολογυναικίκα και άρχισε να καταδιώκη το σύζυγό της από χώρα σε χώρα σ' όλη την Εύρώπη.

Είχε μεταμφιεσθή σε άντρα και με το όνομα του «Ιππότη της Γκιζης» έτρεχε πίσω από τον δούκα στη Φράνς, στην Ιταλία, στην Ελλάδα, στη Φλάνδρα, στην Ολλανδία και για δεύτερη φορά στην Ιταλία.

Αλλά ήταν πιά άργά. Ο δούκας της Γκιζης είχε κατορθώσει να πάρη την παπική συγγνώμη, έσανγύρισε στους κόλπους της έκκλησίας, διατήρησε το τίτλο του αρχιεπισκόπου της Ρέμας, αλλά χωρίς να έχη το δικαίωμα να άσκη ή καθήκοντά του και έγκυταστάθηκε τελικά στο Παρίσι, όπου συνέχισε την όργιά, η ζωή του.

Όσο για την Άννα, παντρεύτηκε άργότερα έναν παλαιό κόμητα, που ήταν έγγονος του βασιλιά της Αγγλίας Ιακώβου του Ιου.

Οι μοναχές του Άβενε δεν μπόρεσαν να εξακολουθήσουν τη ζωή τους έπειτα από τη διαμάχη με τον δούκα της Γκιζης και το μοναστήρι διαλύθηκε λίγα καιρό άργότερα κάτω από την δίκαιη κατακραυγή των κατοίκων όλης της περιοχής, που τους είχε εξαγριώσει ή τότε άκόλασση.

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Ανάμεσα σ' αυτές τις επισκέπτριες

Σωτηρία Αλιμπέρτη

Να και μια σπουδαία συγγραφέας που αποτελεί κομμάτι της ιστορίας των Ελλήνων. Η Σωτηρία Αλιμπέρτη.

Αρκετές βέβαια, γυναίκες των γραμμάτων αναδείχθηκαν στην Ελλάδα, κατά τον πρώτο αιώνα της ανεξαρτησίας. Αλλά στον όγκο και στην ποσότητα της παραγωγικής εργασίας, θα μπορούσε κανείς να πει, χωρίς δισταγμό, ότι η Αλιμπέρτη κατέλαβε μια από τις λίγες διακριτικές θέσεις και ζή και πεθαμένη ακόμα.

Γεννήθηκε περί τα μέσα του περασμένου αιώνα στην Αθήνα και ήταν κόρη του παλαιού βουλευτού Κλεομένης που έδρασε σαν αγωνιστής στον Αγώνα του Εικοσιένα και ύστερα σαν πολιτικός συνεργάτης του Καποδίστρια.

Από μικρούλα μαθήτρια του παρθενγωγείου Χίλλ, στην Αθήνα, η Σωτηρία έδειξε καταπληκτική επίδοση στα γράμματα. Ζητούσε ακόμα και να σπουδάσει και έργα που ήσαν ανώτερα απ' τις παιδικές πνευματικές δυνάμεις της.

Όταν η μάνα της, στο 1872, αποφάσισε, μετά τις έγκυκλιες σπουδές της στην Αθήνα, να την πάει να σπουδάσει στην Ιταλία, η Σωτηρία υποδέχτηκε με χαρά εξαιρετική την απόφαση αυτή και έλεγε στις φίλες της:

— Η ευτυχέστερη στιγμή της ζωής μου ήταν όταν η μητέρα μου πήρε τη μεγάλη απόφαση να προχωρήσω στις ανώτερες σπουδές μου και μάλιστα στο εξωτερικό!

Πρέπει, εδώ, να σημειώσουμε ότι ο πατέρας της, τότε είχε πεθάνει. Τον δηλητηρίασαν οι αντίπαλοί του. Στηρίγματα όμως του σπιτιού της ήσαν δυο αδελφία της, δυο σπουδαίοι άντρες που έπαιξαν ρόλο στη ζωή του τόπου: Ο Α. Α. Γκις Κλεομένης που υπηρέτησε ως Νομάρχης και γενικός γραμματέας του υπουργείου των Εσωτερικών και ο στρατηγός Κλεομένης Κλεομένης, του οποίου η Μεραρχία μπήκε πρώτη στη Θεσσαλονίκη, τον Οκτώβριο του 1912.

Όταν έφευγε απ' τον Πειραιά για την Ιταλία η Σωτηρία Αλιμπέρτη, άρχισε να γράφει το «Ημερολόγιο» της, με το ξεκίνημά της για το εκπαιδευτικό ταξίδι της. Το ιστορικό αυτό «Ημερολόγιο», που περιέσσωσαν τα παιδιά της, ο Γεώργιος και ο Σπύρος, άρχισαν ως εξής:

«9 Ιουλίου 1872. Κυρία...

Σωτηρία Αλιμπέρτη

κ.η. Αναχώρησε εξ Αθηνών δια Κεφαλληνίαν. Επιβήσας επί του ατμοπλοίου «Υ. Δρο». Συνδεύομαι υπό της μητρός μου και των δύο αδελφών μου».

Κατέληξε, τότε η Σωτηρία απ' την Επτανήσο στην Ιταλία όπου και έμεινε τρία χρόνια κι έσπούδασε φιλολογία και ζωγραφική, στο Λιόρνο, στη Φλωρεντία και στη Ρώμη.

Εκεί γνωρίστηκε με τρεις άλλες επιφανείς Έλληνίδες: τη Μαργαρίτα Αλβάνη Μηνιάτη, την Αγγελική Πάλλη Βαρβολομαίου ποιήτρια και συγγραφέα και την Ελένη Γκίκα (Ντόρα Ντ. Ιστρία). Συνδέθηκε, μαζί τους πολύ φιλική κι απ' τον κύκλο τους όχι μόνον δημιουργήθηκαν τότε εκεί ένα σωρό φιλέλληνες αλλά κι εξέλαμψε φως ελληνικό που ακτινοβολούσε, επί πολύ διάστημα στο φιλολογικό όριζοντα της Ιταλίας.

Η δράσις της Αλιμπέρτη — παιδαγωγική στην αρχή κι έπειτα φιλολογική και κοινωνική — άρχισε απ' το 1875, όταν πήγε στην Πόλη και ανέλαβε την υποδιεύθυνση του εκεί Ζαπτείου Παρθενγωγείου. Από τότε, κυρίως άρχισε και η φιλολογική παραγωγή της Σωτηρίας.

Η διευθύντρια του Παρθενγωγείου Καλλιόπη Κεχαγιά, εκπληκτική για τη συνεχή παραγωγική της εργασία, τη ρώτησε μία μέρα:

— Πώς βρίσκεις καιρό και γράφεις τόσα ωραία πράγματα;

Η Σωτηρία τότε της απάντησε:

— Δεν είναι ζήτημα μόνο χρόνου. Κυρίως είναι ζήτημα αγάπης προς τα γράμματα! Τα νοιώθω στο αίμα μου!

Και πραγματικά. Πολλοί και πολλές βασανίστηκαν, χρόνια ολόκληρα, να γράψουν αλλά λίγοι και λίγες το κατόρθωσαν με το φυσικό ταλέντο τους, διότι είχαν το εύτυχημα να το έχουν.

Στα 1882 η Σωτηρία παντρεύτηκε τον Σπύριο φιλόλογο Γιάννη Αλιμπέρτη που είχε εγκατασταθή

Σωτηρία Αλιμπέρτη.

στην Πόλη απ' τη νεαρά του ηλικία.

Αυτός ήταν τότε ιδιαίτερος γραμματέας του εθνικού ευεργέτου Κ. Ζαππα και είχε εργασθή έντατικά περισσότερο από μια δεκαετία, για τη διάδοσι των ελληνικών γραμμάτων στον ελληνισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Σε λίγο καιρό, όμως, ο Ζαππας μετεκάλισε τον Αλιμπέρτη στο Βρεσθένη της Ρουμανίας όπου εγκατεστάθη και η Σωτηρία Αλιμπέρτη ως τα 1887 και έπειτα στο Γιουργιέβο μέχρι του 1893.

Και στις δυο αυτές ρουμανικές πόλεις η Σωτηρία Αλιμπέρτη άφοδίσθηκε στα κοινωφελή έργα και ιδίως στην ίδρυσι ελληνικών εκπαιδευτηρίων με δασκάλες και δασκάλους Έλληνες, απόφοιτους της Μεγάλης του Γένους Σχολής.

Εργαζομένη, έτσι, αδιακόπως για τη μόρφωσι της νεολαίας του εξωτερικού ελληνισμού, δεν έπαυσε να γράφει βιβλία και χωριστές μελέτες (προσωπογραφίες) για τις γυναίκες που διέπρεψαν στα γράμματα, τας τέχνες και την κοινωνική δράσι (Κασσάνδρα Φεδέλη, Αγγελική Πάλλη, Μαργαρίτα Μηνιάτη, Ισαβέλλα Θεοτόκη, Μαρία Πετρετίνη, Άννα Φιλαδελφείω, Μαρία Ράδου, Ελένη Παπαρηγοπούλου κλπ.). Άλλ' εκτός αυτών των έργων της και άλλος όγκος εργασίας της Αλιμπέρτη έλαμψε, με την υπογραφή της ή με το ψευδώνυμο Αθίς. στις εφημερίδες της Κωνσταντινουπόλεως, των Αθηνών και της Ρουμανίας, στα Ημερολόγια και στα διάφορα περιοδικά. Απ' τον όγκο αυτόν πρέπει ιδιαίτερα ν' αναφερθούν τα ταξίδια της στην Ανατολή, στον Πόντο και στη Ρουμανία και σε πολλά ευρωπαϊκά κέντρα καθώς και οι έρευνές της στις βιβλιοθήκες των πόλεων που έπεσε κέφθη.

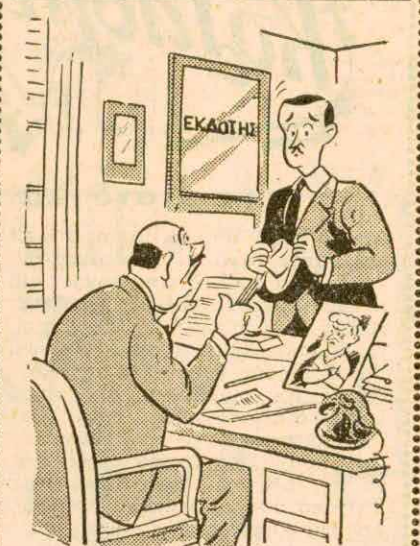
Πρέπει, τώρα, να σημειώθι ότι όλη αυτή την εργασία της Αλιμπέρτη διέκρινε: αγάπη προς το θέμα, διαύγεια αντίληψως, ευθυκρισία, αμεροληψία και αρχιτεκτονική σπουδαιότητα και γοητευτική. Συνυφαίνοντο δε η ζωντανή περιγραφή, η έρευνα και η λογοτεχνική χάρις.

Τα τελευταία χρόνια της Σωτηρίας Αλιμπέρτη πέρασαν στην οικογενειακή κατοικία της, παρά τους βράχους της Ακροπόλεως. Οι Πλακιώτες την έβλεπαν συχνά, στα γεράματά της, να βγαίνει απ' το πορτί του κήπου της και να περιποιείται το καντηλάκι του αντικρινού Βυζαντινού ναΐσκου της Παναγίας Σωτήρας του Ριζοκάστρου.

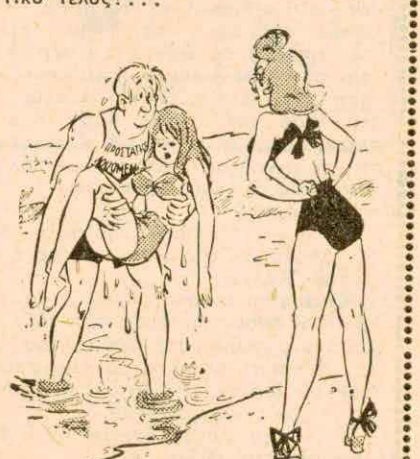
Υπήρξεν έτσι, η σπουδαία Έλληνις συγγραφέας και μία από τις τελευταίες αρχόντισσες της παλαιότητας συνοικίας των Αθηνών που έδωσε, με τους ωραίους Ραγκαβάδες και τους δυνατούς Σαρανταπήχους, αυτοκράτορες και αυτοκρατορίσσες στο Βυζάντιον.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

—...Και στο τέλος παντρεύονται... Και το λέτε αυτό ευχάριστο τέλος;!! Όχι, φίλε μου... Αυτό είναι δραματικό τέλος!...

— Μή δικαιολογείσαι, άπιστε! Έτσι ακριβώς γνώρισε και μένα και σε λίγα λεπτά τα φτιάσαμε!...

— Ευχαριστώ για την πρόσκλησι στο πάρτυ, αλλά... θα έρθω μόνη μου!

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Χθεσινές άναμνήσεις

«Άπειρα είναι τα πολιτικά μας ανέκδοτα. Και ρουφιούνται από το αναγνωστικό κοινό, ιδίως όταν έχουν γραφή από τους άπαράμιλλους μακαρίτες βετεράνους της δημοσιογραφικής και της πολιτικής μας ζωής, το Δαμθέγγη και τον Καμπούρογλου που τόσο επέαζα τους θυμίζει τότε - τότε με τ' ανέκδοτολογικό του ιστορικά σημειώματα ο φίλος και συνάδελφος κ. Γατόπουλος.

Ο ύποφαινόμενος δεν φιλοδοξεί να μετρηθί μαζί τους στην άνεκδοτολογία. Πού να τους φτάσ! Θα κάνη απλώς ένα πενιχρό ρεπορτάζ από τη σύγχρονη πολιτική μας ζωή και τα εϋθυμά της παρασκήνια.

Βουλή:

Ο ύπουργός της Δημοσίας Τάξεως κ. Κ. Ρέντης ανταλλάσσει ζωνηρός διαφιμίους με τον πρών ύπουργόν, έπίσης της Δημοσίας Τάξεως, κ. Σπ. Θεοτόκην.

— Είπατε ένοχος! λέγει ο κ. Θεοτόκης.

— Βρωμόπαιδο! άπαντά ο κ. Ρέντης.

Γίνεται πανδαιμόνιον. Τα ηλεκτρικά κουδούνια του προεδρείου καταναλίσκουν πέντε κιλόατ! Διακόπτεται η συνεδρίασι για να κατευνασθί και ο ηλεκτρισμός της άτμοσφαιράς!

Και ο κ. Κουλουμβάκης έρωτώμενος από πολιτικόν συντάκτην:

— Τι συνέβη, κ. Κουλουμβάκη;

— Άπαντά με άταραξίαν:

— Τίποτε. Δύο ύπουργοί της Δημοσίας Τάξεως... διεσάλευσαν την δημοσίαν τάξιν!

Πρόεδρος της Βουλής ο κ. Ι. Θεοτόκης.

...αροιμίες

★ Δεν μās κλαίνανε μόνον υās παντρεύανε.

★ Έχει ο αφέντης μας αφέντη κι' η κυρά μας άλλον άντρα.

★ Δέρνε με άντρα. Δέρνε με. κι' ενώ ξερω, τι κάνω.

★ Η παντρεία και το τσουκάλι, θέλει μαστορία μεγάλη.

★ Κρασί, σε πίνω νιά καλό και ού με πās ατόν τοίχο!...

★ Προτιμώτερι είναι η σιγαλή φωτιά που ζεσταίνει από την δύνατη που καίει.

★ Δεν υπάρχει τωρινός πόνος χωρίς μελλοντική χαρά.

★ Το άρωμα χιλίων ρόδων οδύνει πολύ πιδ γρήγορα από τον πόνο που προκαλεί ένο μόνο τους αγάβη.

★ Στην καλή μέρα άνοιξε την πόρτα σου κι' έτσαμάσου νιά την κακή.

★ Ο φρόνιμος άνθρωπος δοκίμαζει πρώτα τους ώμιους του πριν φορτωθί ένα βάρος.

★ Ο σοφός ρωτάει τον έαυτό του, ο μωρός τους άλλους.

★ Εϋκολώτερο είναι νά γίνης καλός νιά όλο τον κόσμο, παρά νιά έένον.

★ Η εύτυχία είναι καμμένη νιά νά υοιράζεται.

Σηκώνεται ο υίός του κ. Σπ. Θεοτόκης και φωνάζει εις έντονον ύφος:

— Κύριε πρόεδρε, έφιστώ την προσοχήν σας! Δεν είναι δυνατόν νά διεξάγεται η συζήτης εις επί του Συντάγματος παρόντων μόνον τριάντα βουλευτών! Αυτό είναι άνήκουστον!

Ο πατήρ Θεοτόκης, άφηρημένος, νομίζει ότι ο υίός του του... αϋθαδίασε.

— Κάτσε κάτω! του λέει απότομα.

Ο κ. Σπ. Θεοτόκης τον κυττάζει με ύφος Ιταμόν κι' έρωτά:

— Τι είπατε, κύριε πρόεδρε της Βουλής;

Ο πατήρ... συνέχεται.

— Γκούχ! Γκούχ!... Τίποτε! Με συγχωρείτε, κύριε συνάδελφε! Λαμβάνω υπό σημείωσιν την παρατήρησίν σας. Ο αξιότιμος βουλευτής κ. Σπυρίδων Θεοτόκης προτείνει...

Και τα λοιπά, και τα λοιπά! Άυαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα: Πολιτικός ο παππούς, πολιτικός ο πατέρας, πολιτικός ο υιός... Άλλά και άμαρτίαι τέκνων παιδεύουσι γονείς! Όπως θέλετε το παίρνετε.

Στην ύπόθεσι της δρύζης, αναγγέλλεται ότι θα μιλήσθ ο κ. Φωκίων Ζαίμης, άπόγονος του άειμνήστου προέδρου, ο οποίος, ως γνωστόν, σπανίως ήρσκετο νά όμιλθ.

Π α π α ν δ ρ έ ο υ: Κύριε πρόεδρε, το δεχόμεθα. Η περίπτωση επιβάλλει νά παραβθί ο κ. Ζαίμης τεσσάρων γενεών παράδοσιν του Οίκου του και... νά όμιλήσθ! (Γέλωτες. Ήχηρότερος δέ... του κ. Ζαίμη).

Τελευταίον και... σκανδαλώδες:

Σύζυγος γνωστότατου πολιτικού άρχηγού θέλει νά πειράξθ τον άργηγόν του Δημοκρατικού Σοσιαλιστικού Κόμματός κ. Παπανδρέου, τον όποιον συναντά κατά την τελετή της ένσωματώσεως της Ρόδου νά στέκεται στο πεζοδρόμιο.

— Μπα! του λέει. Στο πεζοδρόμιο σās βλέπω, κύριε πρόεδρε.

Και ο κ. Παπανδρέου καυστικώτατα:

— Ήταν ο μόνος τόπος που θα μπορούσα νά σας συναντήσω, κυρία μου!

Το έπίσodιον έχει κάνει ήδη τον γόρο όλων γενικώς των κοσμικών άθηναίων σαλονιών.

Πόσε ζυγίζει το έμψυχον

Επειτα από μερικές μελέτες, ένας περίφημος Σουηδός γυναικολόγος κατόρθωσε νά υπολογισθ το βάρος ενός εμβρύου σε διάφορες περιόδους της έγκυμοσύνης. Βρίκει λοιπόν ότι το παιδί που ζυγίζει 3250 γραμμάσια τη στιγμή της γεννήσεως στο τέλος του δεύτερου μηνός της έγκυμοσύνης έχει βάρος 2 γραμμαρίων μετά τον τοπο μήνα 30 γραμμαρίων μετά τον τέταρτο 180 μετά τον πέμπτο 450 μετά τον έκτο 875 μετά τον έβδομο 1425 και μετά τον όγδοο 2375 γραμμαρίων.

ΤΟ «ΤΟΥΡΜΠΑΝΙ» ΠΟΥ ΣΤΕΓΝΩΝΕΙ

Τα λουόμενα μαλλιά στεγνώνουν τελείως σε 2 ώρες, χωρίς θερμότητα ή ηλεκτρισμό, μ' αυτό το «τουρμπανί» έμποτισμένο με χημικά άλατα που απορροφούν την υγρασία. Είναι δέ τόσο καμψό το κάλυμμα αυτό της κεφαλής, ώστε μπορεί ακόμα και να κυκλοφορήσθ στους δρόμους ή κυρία ή δεσποινίς που το φορεί. Το πρωτότυπο και εξαιρετικό πρακτικό αυτό τουρμπανί έκανε την εμφάνισθ του έσχατως στις Ήνωμ. Πολιτείες και κατάκτησε ά μέσους από την πρώτη στιγμή τις Άμερικανίδες. Προβλέπεται δέ ότι θα διαδεθθ πολύ γρήγορα και στην Εϋρώπη.

ΤΑ ΞΕΡΟΜΕ ΕΚ ΠΕΙΡΑΣ...

Ο πληθωρισμός στην Κίνα έχει φτάσει τε τέτοιο σημείο, ώστε ένα αμερικανικό δολλάριο ανταλλάσσεται με 3.600 000 κινεζικά. Συνεπώς, οι πληρωμές γίνονται μ' ολόκληρους σωρούς από χαρτονομίσματα (όπως συνέβαινε και στην Ελλάδα κατά την κατοχή). Η αφορμή αυτή κατάστασι δημιουργεί καθημερινώς τα πιο εϋφρενικά έπίσodια στις συναλλαγές, οι δέ έμποροι χρησιμοποιούν ολόκληρα αυτοκίνητα για τη μεταφορά των χαρτονομισμάτων. Ο πληθωρισμός αυτός έξ άλλου, έχει προκαλέσει μία αφάνταστη δυστυχία στις λαϊκές τάξεις.

Ο ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ ΠΑΠΑΣ

Ο άββας Σεζάρ, έφημεριος του Μπουκιέρ της Γαλλίας επένεμε καλά και άμεινε νά χτισθ μία εκκλησία, στο υέρος που είχε ύποδειξει η Παναγία σ' ένα χωριό σ' όνειρό του. Ο άρχιεπ σκοπος του Ναν, ού τον διέταξε νά σταματήσθ το χτίσιμο, κι' έπει δθ δέν ύππκοιεν τόν μετέθεσε σε άλλο χωριό. Άλλά ο άββας άρνήθηκε και πάλι νά ύππκοιεν: κι' έται χρειάσθηκε νά τόν βγάλουν διά της βίας οι άστυνομικοί απ' το παρεκκλήσιόν του έπειτα από 2 ώρών πολιορκία.

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ στο Ληξιαρχείο

Ο έρωτας είναι ένα παιχνίδι που ο άνθρωπος και η γυναίκα μπαίνουν με διαφορετικούς σκοπούς. Ο άνθρωπος πάντα με το σκοπό να περάσει ευχάριστα τον καιρό του, με τις χαρές και τις συγκινήσεις που δίνει η αγάπη, προσπαθώντας πάντα να αποφυγή το μόνιμο και τελειωτικό δεσμό. Όταν το αίσθημα κι' ο πόθος θα σβύσουν, τότε θα φύγει σαν πουλί που πετάει για ν' αλλάξει φωλιά.

Η γυναίκα, πιο αισθηματική και πιο ειλικρινής στα αισθήματά της, μπαίνει στο παιχνίδι του έρωτα με πίστι και αφοσίωση, με το σκοπό και το όνειρο πως ο αγαπημένος της θα γίνει δικός της για πάντα. Δίνει την καρδιά της, την ψυχή της, τα δίνει όλα. Τις πιο πολλές φορές μετανοώνει μα είναι αργά. Παιρνει πίσω τα συντρίμια της καρδιάς της και ζητά το βουβό της δράμα.

Πόσες τέτοιες τραγωδίες μας δείχνει κάθε μέρα η ζωή...

★
Νέος ο Νίκος, νέα και όμορφη κοπέλλα η Μαίρη, όταν συναντήθηκαν ένοιωσαν κάτι να τους τραβήξει τον ένα προς τον άλλο.

Ορμητικός κι' εκδηλωτικός ο Νίκος, της μίλησε γρήγορα για τον έρωτά του. Εκείνη συγκράτησε τα δικά της αισθήματα. Τάχα την αγαπούσε αληθινά, ή μήπως θα ήταν γι' αυτόν μια περαστική περιπέτεια; Ούτε τούδινε έλπίδες, ούτε τον απέλπιζε. Η Μαίρη ήταν μια φτωχή κοπέλλα που εργαζόταν σ' ένα γραφείο. Προίκα δεν είχε. Και όνειρευόταν μια αληθινή και δυνατή αγάπη, πρώτη και μοναδική, που θα κατάληγε στην οριστική και παντοτεινή της ένωση με κείνον που θ' αγαπούσε. Είχε διώξει πολλές ερωτικές προτάσεις που της είχαν γίνει, ως την ημέρα που βρέθηκε στο δρόμο της ο άντρας της μοίρας της. Ήταν τόσο συμπαθητικός, μιλούσε τόσο όμορφα, ήταν τόσο πειστικά τα λόγια του. Σιγά-σιγά ο πάγος της καρδιάς της έλυσε. Κι' άκουσε την ξεγελάστρα φωνή της μοίρας της.

★
— Θα μ' αγαπάς πάντα, Νίκο;
— Πάντα, Μαίρη.
— Πες μου το άλλη μια φορά... Πές μου το πολλές...
— Θα σ' αγαπώ πάντα, Μαίρη. Πάντα, πάντα, πάντα...
— Έγειρε στην αγκαλιά του, έκλεισε τα μάτια της κι' άφησε το γλυκό της όνειρο να της χαϊδεύει τη φαντασία. «Αχ! Θεέ μου! Νά ήταν πάντα έτσι!... Τί ευτυχία! Τό φεγγάρι έριχνε τ' ασήμια του γύρω. Τα κλαδιά των δέντρων τους προστατεύαν με τις σκιές τους. Μια μακρυνή μουσική έφτανε λιγοθυμισμένη. Ήταν τόσο όμορφα εκείνο το βράδυ — το πρώτο βράδυ της αγάπης τους.
Ήταν η ευτυχία.
— Θα μ' αγαπάς πάντα, Νίκο;
— Πάντα, αγάπη μου!
Αυτή τη φορά δεν ήταν ούρανος πάνω από το κεφάλι τους. Ήταν ένα ταβάνι. Δεν υπήρχε φεγγάρι. Μόνο ένας γλόμπος ηλεκτρικού με αδύνατο φως. Κι' ούτε δέντρα και λουλούδια. Τίποτα κι' επιπλέον. Το περιβάλλον ήταν πεζό... Απάνω στο τραπέζι μια άδεια μπουτίλια κρασί και ποτήρια...
Έξη μήνες είχαν περάσει από το ρομαντικό εκείνο βράδυ, το πρώτο βράδυ της αγάπης τους. Η συνέχεια ήρθε μόνη της, μοιραία κι' αναπόφευκτη. Η Μαίρη δεν έκλαιγε, όπως κάνουν πολλές. Ήταν μόνο λίγο σκεπτική. Εκείνος, με τον εγωισμό του ικανοποιημένο, την αγκάλιασε.
— Μετανοιώσες; της είπε.
— Όχι, Νίκο μου. Αφού όλη μας τη ζωή θα είμαστε μαζί. Γιατί να μετανοιώσω; Ξέρεις πως σ' αγαπώ. Μόνο που θέλω να μου το ξαναπης πάλι. Να μου πης πως θα μ' αγαπάς πάντα. Πως θασαι δικός μου, πως δεν θα χωρίσουμε ποτέ...
— Μα ναι, αγάπη μου. Μια μέρα θα ένωθούμε...
— Αλλοίμονο!
Πόσες φορές ειπώθηκαν αυτά τα μεγάλα λόγια και τα πήρε ο άνεμος και τα σκόρπισε!

Κάμποσοι μήνες πέρασαν έτσι. Η Μαίρη του είχε δοθεί ολοκληρή. Τι τώρα, τι αργότερα; Ήταν σίγουρη για το Νίκο, για την αγάπη του, για την παντοτεινή τους ευτυχία. Σιγά-σιγά όμως ο Νίκος είχε αρχίσει ν' αλλάζει να γίνεται μετρημένος στις εκδηλώσεις του, αδιάφορος. Η Μαίρη, πάντα ερωτευμένη, δεν το πρόσεξε. Είχε κάτι άλλο να σκεφθεί, κάτι σοβαρότερο, που ενδιέφερε και τους δυο, και βέβαια θα τους έκανε να ένωθούν πιο γρήγορα.

— Ένα παιδί!...
— Ένα παιδί που έδωσε τα πρώτα σημάδια της υπέρβας του. Του το είπε ένα βράδυ. Περίμενε να τον δει να χαίρεται, να ένθουσιάζεται, να την παίρνει στην αγκαλιά του και να την φιλάει σαν τρελλός. Μα όχι. Εκείνος σοβαρεύτηκε, έκανε ένα μορφασμό δυσάρεσκας, σαν ν' άκουσε τη χειρότερη είδηση που μπορούσε να περιμένει.

— Αυτό είναι άσχημο! είπε.
— Άσχημο; έκανε εκείνη, κυττάζοντάς τον με κατάπληξη.
— Μα βέβαια. Δεν το καταλαβαίνεις; Είναι ένα βάρος που πρέπει να απαλλαγούμε απ' αυτό. Θα πάμε σ' ένα γιατρό και θα κανονίσουμε την υπόθεσι.

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μου φαίνεται πολύ σκοτεινή αυτή η υπόθεσις...
— Αντιθέτως. Εγώ τα βλέπω όλα... ρόδινα!...

— Μιλάς σοβαρά, Νίκο; ρώτησε εκείνη μη πιστεύοντας τ' αυτά της. Είπε το παιδί μας!

— Αχ! καυμένη Μαίρη! Σημασία που δίνεις σε κάτι λεπτομέρειες. Αυριο θα πάμε εκεί που σου λέω. Ούτε η πρώτη είσαι, ούτε η τελευταία... Δεν φαντάζομαι να θέλεις να γυρίσεις αργότερα μ' ένα παιδί που θα σε ρώτανε ποιος είναι ο πατέρας του!

— Μα δεν... δεν θα παντρευτούμε, Νίκο;
— Αυτό είναι άλλο ζήτημα. Θα μιλήσουμε αργότερα γι' αυτό!...

— Και το παιδί;
— Το παιδί είπαμε. Θα μ'ας απαλλάξει από την παρουσία του.

— Ποτέ! είπε η Μαίρη. Ποτέ!... Δεν έχουμε το δικαίωμα να σκοτώσουμε μια ζωή. Τ' ακούς; Ένα τέτοιο έγκλημα δεν θα το κάνω ποτέ!

— Α! Έτσι! απάντησε ο Νίκος. Θέλεις να το κρατήσης για να μ'ε εκδίασης να σε παντρευτώ!

Η Μαίρη τινάχτηκε. Ήταν δυνατόν να της μιλήσει έτσι ο Νίκος; Ο άνθρωπος που τον είχε πιστέψει σαν Θεό της; Ο πατέρας του παιδιού της; Μήπως γελιόταν; Μήπως δεν είχε ακούσει καλά;

— Νά σ' εκδίασω; ρώτησε για να βεβαιωθεί.

— Ναι, Μαίρη. Σκέπτεσαι πως αν αρνηθής τη λογική λύσι που σου προτείνω, θ' αναγκασθώ να νομιμοποιήσω αυτή την ιστορία; θελόντας και μ'.

— Κατάλαβα! είπε η Μαίρη πνίγοντας τα δάκρυα, την πίκρα και την αγανάκτησή της. Μπορείς να είσαι ήσυχος από μένα. Δεν πρόκειται να σ' ενοχλήσω ποτέ...

Κι' έφυγε για να κλάψει τα σδυμένα της όνειρα, τις πεθαμένες χαρές της, τη σκληρή της απογοήτεσι. Και να σκεφθεί τον εαυτό της και το παιδί της.

Α! Βέβαια δεν θα το σκότωνε... Και ή σκέψι μόνο αυτή, της έφερνε φρίκη. Καινούργιες δυνάμεις ξυπνούσαν μέσα της. Ήταν δυνατός χαρακτήρας η Μαίρη. Θα σηκωνε μονάχη της όλο το βάρος αυτής της ιστορίας. Και θ' αφοσιωνόταν στο παιδί που έρχότανε. Είχε τη δύναμη και το θάρρος ν' αντιμετωπίσει το δράμα της και την κατακραυγή της κοινωνίας. Δυο άθωα μάτια κι' ένα άγνο παιδικό χαμόγελο θα την αποζημιώναν για όσα είχε να υποφέρει και θάρρηναν λίγο χαρούμενο φως στο δράμα της ζωής της...

★
Πέρασαν πέντε χρόνια από τότε.

Κρύα, χειμωνιάτικη μέρα, στο γραφείο του Ληξιαρχείου. Άνθρωποι χαρούμενοι και λυπημένοι περιμένουν τη σειρά τους, για να δηλώσουν γεννήσεις, γάμους, θανάτους.

Δυο άνθρωποι κυττάζονται, γνωρίζονται, πλησιάζουν ο ένας τον άλλον. Ένας άντρας με γελαστό πρόσωπο, μια γυναίκα κλαυμένη, μαυροφορεμένη. Ο καιρός που πέρασε έχει απαλύνει τα πικρά αισθήματα που τους χωρίζουν. Εκείνος πάει κοντά της πρώτος.

— Μαίρη, ψιθυρίζει στενοχωρημένος.
— Καλημέρα, Νίκο.

— Δεν φανταζόμουνα να σε ιδώ εδώ... Σε βλέπω στα μάυρα. Πέθανε κανένας δικός σου;

— Ναι, Νίκο. Κάποιος δικός μου. Έσύ;... Έσύ φαίνεσαι χαρούμενος.

— Ναι, Μαίρη... Όπως το πάρη. Ήρθα να δηλώσω το γάμο μου. Ξέρεις παντρεύτηκα προχτές, είπα, με σκυμμένο το κεφάλι, σαν να ντρεπόταν. Άλλα έσένα... ποιος πέθανε;

— Το παιδί μου, είπε εκείνη και ξέσπασε σε λυγμούς. Έπαθε πνευμονία...
— Ορίστε, κυρία μου, ή σειρά σας! είπε ο υπάλληλος του Ληξιαρχείου.

Η Μαίρη προχώρησε κι' έδωσε ένα χατί. Ο Νίκος στεκόταν σε άμχανία, με το κεφάλι πάντα σκυμμένο, σαν να τον βάραινε κάποιο έγκλημα. Η Μαίρη τούδωσε το χέρι.

— Αντίο Νίκο, τού είπε. Σου εύχομαι να ζήσης ευτυχισμένος. Καθένας τραβάει το δρόμο του...

Ο Νίκος πήρε αυτό το βασιανισμένο χέρι, το φίλησε και τόνεψε με δάκρυα που κύλησαν από τα μάτια του. Μα ήταν πολύ αργά...

ΟΜΑΡΘΩΝΕΙΟΣ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ

— Μ'ας έωανε ο Ρωμνός με τη μηχανή που μ'ας έστησε!...

[Του Ν. Νομικού]

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

21ον — Μήπως κατάλαβες αν ο Βάν Γκούλντ είναι μαζί μ' αυτούς που ετοιμάζονται να μ' επιτεθούν;

— Είδα ένα γέρο με άσπρα γένεια. — Αυτός είναι χωρίς άλλο! είπε ο Μαύρος Κουρσάρος, σφίγγοντας τ' αγκύρια του. — Ας τ' αν δώ μια φορά, και τότε θα ιδούμε αν ο διάβολος θα τ'ον προφυλάξει από τις σφαίρες μου...

— Καπετάνιο, είπε ο Καρμώ, που είχε μαζέψει στο άναματάξυ, μερικά ξερόκλαδα, μου φαίνεται πως δεν θα τ'ον δής, γιατί, απλούστατα, οι Ισπανοί, ξέροντας πως βοσκομάστε εδώ πάνω, απ' όπου μπορούν να τους τουφεκίσει στα σίγουρα, θα πάρουν τα μέτρα τους για να προετοιμαστούν καλά, και θα μ'ας επιτεθούν όταν νυχτώσει.

— Αυτό νομίζω κι' εγώ, απάντησε ο καπετάνιος. — Λοιπόν μπορούμε να ετοιμάσουμε το φαί μας και να πάρουμε λίγες δυνάμεις, συνέχισε ο Καρμώ. Σας όμολογώ ότι το στομάχι μου τ'ον νοιώθω από ώρα άδειανό. — Ε, Βάν Στύλλερ! Ετοιμάσε μας αυτά τ'α ψάρια!

— Κι' αν έρθουν οι Ισπανοί; παρατήρησε ο φλιμπουστιέρος.

— Θα τρώμε με τ'ον χέρι και θα πολεμάμε με τ'ον άλλο, απάντησε απάθεστα ο Καρμώ. Και τότε θα ιδούμε ποιάς θα χωνέψη καλύτερα, αυτοί ή εμείς...

Κι' ενώ ο Μαύρος Κουρσάρος ξανανέβηκε στην κορυφή του βράχου, οι δυο σύντροφοί του άναψαν φωτιά κι' άρχισαν να ψήνουν τ'α ψάρια.

— Ύστερα από ένα τέταρτο τ'ης ώρας Κορμώ ανήγγελε πως ήσαν έτοιμα.

— Ως τότε, οι Ισπανοί δεν είχαν φανή

Η επίθεσις

Μόλις οι τρεις φλιμπουστιέροι κάθισαν κι' άρχισαν να τρώνε, άκουσαν, από τη θάλασσα, μια κανονία και μια μπόμπα χτύπησε στο βράχο, όπου, πριν από λίγο στεκόταν ο Μαύρος Κουρσάρος.

— Χίλιοι καρχαρίες! φώναξε ο Καρμώ, που πετάχτηκε άπάνω. Δεν υπάρχει τρόπος να φάω κανείς με τ'ον ήσυχία του σ' αυτόν τον τόπο!

— Ήδη ο Κουρσάρος είχε σπεύσει προς τ'ον ταμπουρί του, για να ιδή από πού είχε πέσει η κανονία

— Ο διάβολος να πάρη και τ'ον Βάν Γκούλντ κι' όλους τ'ους δικούς του! συνέχισε ο Καρμώ. Το φαί μας πάει κατ' άνεμόν! Κρίμο στο ψάρι μου!

— Πάνεψε άργότερα, καμιά χελώνα τ'ον παρηγόρησε ο Βάν Στύλλερ.

— Αν οι Ισπανοί μ'ας άφίσουν ήσυχους, είπε ο Μαύρος Κουρσάρος. Φαίνεται

να ετοιμάζονται ν' άνέβουν στο δάσος, κι' η καραβέλλα θα μ'ας βομβαρδίση...

— Και γιατί να μ'ον τ'ον κάνουμε κι' έμεις τ'ον ίδιο; φώναξε ο Καρμώ.

— Έχεις κανονία ή μήπως σε βάρεσε ο ήλιος και δεν ξέρεις τί λες;

— Καθόλου, τάχα τετρακόσια, διαμαρτυρήθηκε ο φλιμπουστιέρος. Τη στιγμή που οι Ισπανοί μπαίνουν μέσα στο δάσος, θα π'ον πως έχουν σκοπό να σκαρφαλώσουν στην πλαγιά του κώνου, που κατέχουμε την κορυφή του. Λέω λοιπόν ότι δεν έχουμε ανάγκη από κανονία για να ρίξουμε άπάνω τους τ'α βλήματα, που ο Βάν Στύλλερ κι' εγώ μαζέψαμε στο ταμπουρί μας...

— Πραγματικά, απάντησε ο καπετάνιος, κι' αυτό ακριβώς θα κάνουμε, αν δούμε πως οι έχθροί μας ετοιμάζονται για να μ'ας επιτεθούν. Άλλα πρέπει να περιμένουμε την κατάλληλη στιγμή γι' αυτό. Προς τ'ον παρόν λοιπόν, ας τοποθετηθούμε ο καθένας μας σε μια πλευρά, για να υπερασπιστούμε καλύτερα τ'ον οχρό μας.

Έκαναν ό,τι τους είπε ο Μαύρος Κουρσάρος και δεν άρνησαν ν' αντιληφθούν ότι τ'ον απόσπασμα τ'ων Ισπανών είχε μοιραστή σε δυο όμιλους, που ετοιμάζονταν να σκαρφαλώσουν άπάνω, καθένας από άλλη μεριά, κρυδόμενοι μέσα στο πυκνό δάσος.

Σε λίγο, χωρίς να τ'ους διακρίνουν άκόμη καθαρά, μπόρεσαν όχι μόνο ν' άκούσουν τις φωνές τ'ων, καθώς πλησίαζαν, αλλά άκόμα και τ'ον θόρυβο που έκαναν, καθώς έσπαζαν τα κλαριά ή έκοβαν τις λιάνες, για ν' ανοίξουν ένα πέρασμα στο πυκνό δέντρο.

— Πιστεύω, είπε ο Μαύρος Κουρσάρος, πως ή στιγμή δεν είνε μακριά, που θα πρέπει ν' άρχίσουμε αυτό που έλεγε πριν από λίγο ο Καρμώ. Έλάτε, φίλοι μου, ας άπασχοληθούμε πρώτα μ' αυτούς που ανεβαίνουν από την άριστερή πλαγιά, κι' έπειτα κανονίζουμε και τ'ους άλλους.

— Πάμε! είπε ο Βάν Στύλλερ.

— Όπως θέλετε, καπετάνιο, πρόσθεσε ο Καρμώ, που, βοηθούμενος από τ'ον σύντροφό του, είχε κυλήσει ως τ'ον τείχος του ταμπουριού ένα κομμάτι βράχου, που ζυγίζει τουλάχιστον έκατον πενήντα όκαδες.

Σ' ένα νεύμα του άρχηγού τ'ων, άμολυναν αυτόν τ'ον βράχο, κι' άμέσως μετά, καμιά δεκαριά άκόμα.

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΓΛΕΝΤΑΗ

Η κ. ΣΥΛΒΕΡ ΚΟΥΝΙΝ, 24 ετών είχε αναφέρει στην άστυνομία του Λας Άντζελες ότι ή μικρή κορούλα της έπεσε θύμα δυστυχήματος ενώ έπαιρνε τ'ον μπάνιο της κατά τ'ον άπουσις της μητέρας της. Οι άστυνομικοί όμως εξακριβώσαν, ότι τις καταθέσεις τ'ων νεόνυμφων ό,τι τ'ον είχε σκοτώσει ή ίδια έπειδή δεν τ'ον άφινε καιρό να γλεντήσει στα ντάνιγκ! Και τώρα όσο κι' αν προσπαθή ό ούζυγος της να τ'ον παρηγορή ή τεραστίως μπερδεμένη απ' όκέψι της θανατική καταδίκη

Οι βράχοι κύλησαν με πάταγο, συντρίβοντας τ'α πάντα στο πέρασμά τους.

Ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα, οι φλιμπουστιέροι άκουσαν από κάτω τους κραυγές φρίκης και πόνου, που τις ακολουθούσαν μερικές τουφεκίες.

— Ε! είπε γελώντας ο Καρμώ, θα λέγε κανείς πως αυτά τ'α στραγάλια δεν είνε και τόσο τ'ον γούστον τους! Άλλη μια μπαταριά, Βάν Στύλλερ, φίλε μου! — Είμαι έτοιμος, Καρμώ! απάντησε ο φλιμπουστιέρος.

Και ξανά κομμάτια βράχων κύλησαν στην πλαγιά, προκαλώντας τ'ον ίδιο αποτέλεσμα, γιατί ιδών τους ναύτες της καραβέλλας να σκορπίζουν πανικόδολτοι μέσα από τ'α δέντρα.

— Προς τ'ον παρόν, αυτοί δεν θα μ'ας ένοχλήσουν, είπε ο Καρμώ, τριδώντας με ίκανοποίησι τ'α χέρια του. Κανονίσθηκαν για καλά...

— Τους άλλους τώρα, φώναξε ο Μαύρος Κουρσάρος.

— Μήπως έκεινοι έκει έχουν καλικόπανο; ρώτησε ο Βάν Στύλλερ. Γιατί δεν τ'ους άκούω να σκαρφαλώνουν...

— Σωπάτε, είπε ο Κουρσάρος. Καί, σκυδώντας στον τοίχο του ταμπουριού, προσπάθησε ν' άφοκράσθ.

— Τίποτα; ρώτησε ο Καρμώ.

— Δεν άκούω κανένα θόρυβο, απάντησε ο Μαύρος Κουρσάρος.

— Ίσως νάπιανε «νίκα»...

— Έκτός αν έρχονται σέρνοντας, για να μ'ας ρίξουν μια μπαταριά όταν φτάσουν πολύ κοντά. Ας μ'ον είμαστε και τόσο ήσυχoi.

— Υποθέτω, επανέλαβε ο Καρμώ, πως έχουν σταματήσει, γιατί τρομοκρατήθηκαν από τ'ον κανονιά μου, που είνε πιο έπικινδυνος, κι' ας είνε πιο οικονομικό, από τ'ον κανονιά της καραβέλλας.

— Για να είμαστε πιο σίγουροι, είπε ο Κουρσάρος, άπτενόμενος στον Βάν Στύλλερ, ρίξε μια τουφεκιά μέσα στο δάσος και τότε θα ιδούμε αν θα μ'ας άπαντήσουν.

Ο φλιμπουστιέρος προχώρησε προς τ'ον ταμπουρί και πυροβόλησε προς τ'ον διέυθυνσι, που τ'ον είχε υποδείξει ο καπετάνιος.

Η τουφεκιά αντίλαλησε κάτω από τ'α δέντρα, χωρίς ν' άκουσθ τίποτε άλλο.

Οι τρεις φλιμπουστιέροι, άφου άφογκράστηκαν και κύτταξαν καλά γύρω τους, χωρίς ν' άκούσουν ή να ιδούν τίποτα τ'ον ύποπτο, έβρισαν μια μπαταριά άκόμα.

Ο κίνδυνος μεγαλώνει

Και πάλι τίποτα δεν άκούσθηκε. Τί είχε λοιπόν γίνει τ'ον απόσπασμα, που τ'ον είδαν ν' ανεβαίνει από τ'ον πλευρά, όπου βρισκόταν ή λιμνούλα;

— Αυτή ή σιωπή με άνησυχεί, έπλεν ο Καρμώ, και φοβάμαι μήπως μ'ας ετοιμάζουν καμιάν έκπληξη.

— Αυτή είνε κι' ή δική μου ή γνώμη, πρόσθεσε ο Μαύρος Κουρσάρος. Έλα, ας κατεβούμε.

— Κι' αν οι Ισπανοί είνε κρυμμένοι πουθενά εδώ κοντά κι' έπωφεληθούν της εύκαιρίας για να καταλάβουν τ'ον όροπέδιο με έφοδο; ρώτησε ο φλιμπουστιέρος.

— Θέλω να μάθω τί κάνουν οι αντίπαλοί μας, απάντησε ο καπετάνιος.

— Θέλετε να μάθετε καπετάνιο; φώναξε ο Βάν Στύλλερ, που είχε σκύψει πάνω στον τοίχο του ταμπουριού. Βλέπω εκεί κάτω έφτα οχτώ απ' αυτούς, που κάθον σαν τρελλοί.

— Πού; ρώτησε ο Κουρσάρος.

— Εκεί κάτω, κοντά στη λιμνούλα.

— Α! φώναξε ο Καρμώ γελώντας. Θα δοκίμασαν τ'ον «νίκα»! Τους χρειάζεται να τ'ους στείλουμε κανένα καταπραυντικό.

— Μερικές σφαίρες, δηλαδή, είπε ο Βάν Στύλλερ.

— Όχι άφήστε τους ήσυχους, διάταξε ο Μαύρος Κουρσάρος. Ας φυλάξουμε τ'ον πυρομαχικά μας για τ'ον ώρα που θα χρειαστούν. Έξ άλλου είνε άνοηδο να σκοτώση κανείς άνθρώπους άνυπεράσπιδους. Ας έπωφεληθούμε της εύκαιρίας για να δυναμώσουμε τ'ον ταμπουρί μας. Η

μόνη μας σωτηρία είνε ν' αντισταθούμε όσο μπορούμε περισσότερο...

— Ας τελειώσουμε και τ'ον φαί μας, πρόσθεσε ο Καρμώ. Έχουμε άκόμα μια χελώνα.

— Ας κάνουμε επίσης οικονομία και στα τρόφιμα, συνέχισε ο καπετάνιος. Η πολιορκία μπορεί να βαστάξη μια βδομάδα κι' ίσως και περισσότερο. Ο Όλωναίος μπορεί ν' άργπορήση στο Μαρακαίμπο και, καθώς καταλαβαίνετε, μόνο αυτός μπορεί να μ'ας βγάλη από τ'ον δύσκολη θέση, όπου βρισκόμαστε.

— Τότε θα ψήσουμε μόνο άλλο ένα ψάρι, είπε στωικά ο Καρμώ.

Ενώ οι δυο φλιμπουστιέροι έψηναν τ'ον ψάρι, ο Μαύρος Κουρσάρος ανέθηκε στον ψηλότερο βράχο για να ιδή τί γινόταν στην άκρογιαλιά τ'ου νησιού.

Η καραβέλλα δεν είχε άφίσει τ'ον άγκυροβολία της και πάνω στη γέφυρα παρουσιάζονταν άσυνήθιστη κίνησι.

Μερικοί Ισπανοί ήσαν γύρω από ένα κανόνι, τοποθετημένο στον μπροστινό πυργίσκο και γυρισμένο προς τ'ον πάνω, σαν να έπρόκειτο να κανονιοβολήση την κορυφή τ'ου νησιού.

Οι τέσσερες βάρκες πηγαίνον έρχονταν κατά μήκος της άκρογιαλίας, για να έμποδίσουν, άσφαλώς, τ'ους άποκλεισμένους να διαφύγουν. Άλλ' αυτοί ό φόβος ήταν άδικαιολόγητος, γιατί οι φλιμπουστιέροι δεν είχαν καμιά βάρκα στη διάθεσι τους και δεν μπορούσαν ούτε να σκεφθούν καν να διασχίσουν κολμυτώντας τ'η μεγάλη απόστασι που χωρίζει τ'ον νησί από τις έκβολές τ'ου Κατατούμπο.

Από τις δυο όμάδες, που είχαν άποπειραθ ν' άνεβουν στον κώνο, ούτε ή μία ούτε ή άλλη φαίνονταν νάχη γυρίσει στην άκτή, γιατί, στην άκρογιαλιά, δεν υπήρχε κανένας όμιλος Ισπανών.

«Μπορεί νάχουν στρατοπεδεύσει μέσα στο δάσος, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για τ'ον επίθεσις», σκέφθηκε ο Μαύρος Κουρσάρος. «Δεν πιστεύω οι βράχοι που τ'ους ρίξαμε και τ'ον «νίκα» που ήπιαν να τ'ους έκαναν, και τόσο μεγάλη ζημιά. Ο Όλωναίος δεν φαίνεται άκόμα και φοβάται μήπως, αν αυτή ή κατάστασι βαστάξη άλλες δυο μέρες, πέσουμε στα χέρια αυτού τ'ου διαβολόγερου».

Κι' ο Κουρσάρος ξανακατέθηκε κοντά στους συντρόφους του, στους όποιους άνέφερε τις σκέψεις του.

— Τα πράγματα άπειλούν να γυρίσουν άσχημα για μ'ας, είπε ο Καρμώ. Θα μπορούσαν άποψε να κάνουν καμιά γενική επίθεσι.

— Αυτό φοβόμαι κι' εγώ, παραδέχτηκε ο Μαύρος Κουρσάρος.

— Και πως θ' αντιμετώπισαμε τ'ους πολλούς;

— Μα τ'ον πίστι μου, Καρμώ, αυτό δεν τ'ον ξέρω.

— Αν δοκιμάσουμε να διασπάσουμε τ'ον άποκλεισμό;

— Κι' έπειτα;

— Γιατί να μ'ον κυττάξουμε να βάλουμε στο χέρι καμιά από τ'ες βάρκες;

— Αυτή είνε μια καλή ιδέα! είπε ο Μαύρος Κουρσάρος, άφου σκέφτηκε λίγο. Φυσικά, δεν θάνα και τόσο εύκολο, αλλά δεν τ'ον νομίζω και άδύνατο.

— Πότε θα έπιχειρήσουμε αυτό τ'ον κόλπο;

— Άκόψε, προτού βγ'ον τ'ον φεγγάρι.

— Τί απόστασι νομίζετε πως είνε από τ'ον νησάκι ως τις έκβολές τ'ου Κατατούμπο;

— Όχι μεγαλειότερη από έξη μίλια.

— Δηλαδή λιγότερο από μια ώρα, αν τραβήξουμε γερό κουπί.

— Δεν θα μ'ας κυνηγήση όμως ή καραβέλλα; ρώτησε ο Βάν Στύλλερ.

— Άσφαλώς, αλλά κοντά στις έκβολές τ'α νερά είνε ρηχά και θα κινδύνευε να πέση έξω, απάντησε ο Μαύρος Κουρσάρος.

— Άπόψε λοιπόν, έπλεν ο Καρμώ.

— Ναί, γιατί άλλωστε θα μ'ας έπιαναν και θα μ'ας κρεμούσαν, πρόσθεσε ο Μαύρος Κουρσάρος.

— Καπετάνιο, είπε τότε ο Βάν Στύλλερ, τ'ον ψάρι ψήθηκε.

Πέρασε ή μέρα χωρίς ούτε ο Βάν Γκούλντ ούτε οι Ισπανοί τ'ης καραβέλλας να δώσουν κανένα σημείο ζωής. Είχαν άσφαλώς καταλάβει πως ήταν άνώφελο να δοκιμάσουν μιάν επίθεσι, που μπορούσε να ήταν έπικίνδυνη, ενώ θα έπιαναν άργά ή γρήγορα, τ'ους τρεις φλιμπουστιέρους, που κρατούσαν τ'ον κορυφή τ'ου μικρού νησιού, γιατί ή πείνα κι' ή δίψα θα τ'ους άνάγκαζε να παραδοθούν.

Ο Καρμώ κι' ο Βάν Στύλλερ είχαν άποπειραθ να ιδούν πού βρίσκονταν οι άντρες τ'ου καραβιού. Προχωρώντας με μεγάλες προφυλάξεις μέσα στη δασωμένη περιοχή, μπόρεσαν να διακρίνουν, μέσα από τ'α φυλλώματα, διάφορους όμιλους, που ήσαν στρατοπεδευμένοι στη βάση τ'ου κώνου, από τ'η μία μόνο πλευρά.

Όταν βράδυαζε, καθώς ήσαν άποφασισμένοι να μ'ον περιμένουν άλλο, έτοιμάστηκαν να διασχίσουν τις έχθρικές γραμμές.

Κατά τις δέκα, λοιπόν, άφου μοιράστηκαν τα λιγοστά τρόφιμα, που τ'ους είχαν άπομείνει, κι' όσα πολεμοφόδια διέθεταν άκόμα, δηλαδή από τριάντα σφαίρες ο καθένας, έγκατέλειψαν σιωπηλοί τ'ον μικρό τους φρούριο, κι' άρχισαν να κατεβαίνουν από τ'η πλαγιά που νόμιζαν πως δεν τ'ον φρουρούσαν οι Ισπανοί.

Προτού να ξεκινήσουν, είχαν προσέξει ποιά σημεία είχαν οι αντίπαλοί τους, για να μ'ον πέσουν άπάνω στους σκοπούς, που θα φώναζαν «στα έπλα» και θα τ'ους χαλούσαν έτσι τα σχέδια.

Άρχισαν να σέρνονται σαν φείδια, παίρνοντας έξαιρετικές προφυλάξεις για να μ'ον κυλήση καμιά πέτρα, κι' έφθασαν, ύστερα από λίγα λεπτά τ'ης ώρας κάτω από τ'α μεγάλα δέντρα, όπου βασίλευε βαθύ σκοτάδι. Έκει σταμάτησαν και κύτταξαν γύρω τους. Μην άκούγοντας κανένα ύποπτο θόρυβο, και βλέποντας στα κράσπεδα τ'ου λόφου τις φωτίες τ'ων στρατοπεδευμένων Ισπανών, εξακολούθησαν να κατεβαίνουν άργά, προσπαθώντας, όσο μπορούσαν, ν' άποφύγουν και τ'ον ελάχιστο θόρυβο.

Είχαν διατρέξει έτσι μιάν απόστασι τετρακοσίων βημάτων, όταν ο Καρμώ, που βάδιζε μπροστά, στάθηκε ξαφνικά και κρύφτηκε πίσω από τ'ον κορμό ενός δέντρου.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; τ'ον ρώτησε με χαμηλή φωνή ο Μαύρος Κουρσάρος, που έρχοταν πίσω του.

— Άκουσα ένα κλαδί που έτριξε, απάντησε ο φλιμπουστιέρος.

— Κοντά σου;

— Ναί, πολύ κοντά, καθώς μου φάνηκε.

— Κανένα άγρίμι ίσως.

— Δεν ξέρω.

— Ή κανένας σκοπός... — Τ'ον σκοτάδι είνε πολύ βαθύ και δεν μπορώ να διακρίνω τίποτα. Άλλως τε, αυτό είνε καλό για μ'ας...

— Ας μείνουμε άκίνητοι μερικές στιγμές, τ'ους σύστησε ο Μαύρος Κουρσάρος. Και οι τρεις φλιμπουστιέροι έμειναν σκυφτοί, συγκρατώντας τ'ον άναπνοή τους. Σε λίγο, άκουσαν, λίγο μακρότερα από εκεί όπου βρίσκονταν, δυο ανθρώπους να συζητούν με χαμηλή φωνή.

— Η ώρα πλησιάζει, έλεγε ο ένας.

— Θάχουν φύγει από τις κατασκήνωσεις, έπλεν ο άλλος.

— Βλέπω ωστόσο τις φωτίες ν' άνεβουν άκόμα.

— Είχαμε άποφασίσει να μ'ον τις σβύσουμε, για να ξεγελαστούν οι φλιμπουστιέροι...

Ο Κυβερνήτης είνε πολύ πονηρός, Κάρλος.

— Πιστεύεις, Σεμπαστιάνο, πως θα κατ'ον θρώσουμε να τ'ους πιάσουμε;

— Άσφαλώς.

— Άλλά θ' αντισταθούν γερά. Ο Μαύρος Κουρσάρος μονάχος τ'ον αξίζει για είκοσι άντρες.

— Πιθανόν, άλλ' έμεις είμαστε πάνω από έξηντα. Κι' έχουμε επί κεφαλής μας και τ'ον κομήτα, που είνε τ'ον καλύτερο σπαθι τ'ου Μαρακαίμπο.

— Αδιάφορο, φοβάμαι ότι πολλοί από μ'ας θα πάρουν άποψε τ'ον δρόμο για τ'ον Άλλον Κόσμο...

— Ναί, άλλ' όσοι ζήσουν θα γλεντήσουν περίφημα με τις δέκα χιλιάδες «πιάστρα» που μ'ας ύποσχέθηκε ο Κυβερνήτης αν πιάσουμε τ'ον άρχικουρσάρο.

— Μεγάλο ποσόν, είνε ή αλήθεια. Ο Κυβερνήτης θέλει με κάθε θυσία να έξοντώση αυτόν τ'ον άνθρωπο.

— Θέλει να τ'ον πιάσουμε ζωντανό.

— Άσφαλώς για νάχη τ'ον ευχαρίστησι να τ'ον κρεμάση, έπειτα...

— Ίσως... Ε! Άκουσε;

— Ναί, είνε οι σύντροφοί μας που άνεβαίνουν.

— Καλά! Έμπρός λοιπόν. Έδώ πρόκειται για δέκα χιλιάδες πιάστρα!

Οι φλιμπουστιέροι, που είχαν μείνει έντελώς άκίνητοι, μπόρεσαν να διακρίνουν άμυδρά, σαν σκιές, τους δυο Ισπανούς στρατιώτες, που άπομακρύνθηκαν, μέσα από τ'α πυκνά φυλλώματα και σταμάτησαν λίγο πιο πέρα.

— Ε, Κάρλος, είπε ο ένας απ' αυτούς, δεν άκουσες τίποτα;

— Ναί, κάτι σαν άναστεναγμό.

— Μπα! θάνα κανένα έντομο που βουίζει.

— Η κανένα έρπετο, που σέρνεται...

— Ένας λόγος παραπάνω για να μ'ον

αργοπορεύουμε εδώ πέρα. Έξ' άλλου, δεν ένωσά να μαι με τους τελευταίους όταν θ' όρνισή η συμπαλοκή.

Οι δυο Ισπανοί εξακολουθούσαν την πορεία τους και σε λίγο δεν ακούγονταν πια.

Αφού περίμενε λίγο λεπτό της ώρας, ο Μαύρος Κουρσάρος σηκώθηκε.

—Επιτέλους! είπεν ο Καρμώ άναπνέοντας με θόρυβο άρχίζω να πιστεύω πως ή τύχη μάς εύνοεί.

—Μά την πίστι μου, πρόσθεσε ο Βάν Στύλλερ, πριν από λίγο δεν βάδινα ούτε ένα πιάστρο για τ' τομάρι μας. Ένας άπ' αυτούς τους δυο στρατιώτες με άγγιξε σχεδόν.

—Πιστεύετε πως κάναμε καλά, που άφίσαμε τ' όδυμά μας; τους ρώτησε ο Μαύρος Κουρσάρος.

—Θα τ' χάσουν όταν δεν θα βρούν κανένα εκεί πάνω! άπάντησε ο Βάν Στύλλερ.

—Ας βιαστούμε! επανέλαβε ο Κουρσάρος. Πρέπει να φτάσουμε στην ακρογιαλία προτού άντληθούν ότι δεν βρίσκουμε εκεί πάνω. Θα δώσουν τότε τ' σύνθημα και δεν θα μπορούσαμε ν' άρπάσουμε καμιά Βάρκα.

Βέβαιοι πιά πως κανείς δεν θα τους εμπόδιζε στην πορεία τους, οι τρεις φλιμπουστιέροι διευθυνθήκαν, όσο μπορούσαν, π' ό γρήγορα, πρ' ός ένα σημείο της ακρογιαλίας, που ήταν μακριά από κεί όπου είχε άγκυροβολήσει ή καραβέλλα.

Αιχμαλωτί!

Όπως είχαν προΐδει, μπόρεσαν να κατέβουν στην ακρογιαλία, χωρίς καμιά δυσκολία. Μπροστά τους, στην άκρη ενός μικρού άκρωτηρίου, ήταν μία Βάρκα, τραηγμένη στην άμμο, αλλά τ' ό πληρωμά της μονάχα δυο είχαν μείνει για ν' άνηλθουν. Βέβαιοι πως κανείς δεν θα τους άνησυχούσε άφού οι στρατιώτες άνέβαιναν ήδη τ' ύψωμα, όπου είχαν άποκλείσει τους φλιμπουστιέρους, είχαν άποκοινηθή κοντά σε μία φωτιά, που έραχνε μία τρεμάμενη άνταύγεια γύρω.

—Νά τους σκοτώσουμε; ρώτησε ο Καρμώ Είναι πολύ εύκολο.

—Γιατί να τους σκοτώσουμε τους καμμένους; άπάντησε ο Μαύρος Κουρσάρος. Έτσι όπως κοιμούνται βαθεία, μπορούμε να κάνουμε τ' δουλειά μας χωρίς να μας άνοηλίσουν. Βλέπετε καμμιάν Άλλη Βάρκα;

—Μου φαίνεται, είπεν ο Βάν Στύλλερ, πως υπάρχει μία εκεί πέρα, κοντά στους ύψαλους, καμιά πεντοκοσάρια βήματα από μας.

—Πολύ καλά! Ας επιδρασθούμε γρήγορα, γιατί οι Ισπανοί δεν θ' άργήσουν ν' άντληθούν την έξαφάνισή μας.

Προχώρησαν, λοιπόν, σ' ό άκρωτήριο, βαδίζοντας στις μύτες των ποδιών, και πέρασαν πλάι στους δυο κοιμισμένους Ισπανούς, που ροχάλιζαν δυνατά. Έρριξαν άμέσως τ' άρκα στη θάλασσα, πήδησαν μέσα κι' άρχισαν να κωπηλατούν με δύναμη.

Είχαν ήδη άπομακρυνθή καμιά είκοσάρια μέτρα από την όχη και μπορούσαν να έλπίσουν ότι θα τους ήταν δυνατό να ξανοιχτούν χωρίς καμιά δυσκολία, ό-ταν άπ' την κορυφή του κώνου, άκούστηκαν τουφεκιές και δυνατές κραυγές των Ισπανών, που πίστευαν πως βάδρισκαν τους φλιμπουστιέρους άνυποπτους.

Ακούοντας αυτό τ' θόρυβο, οι δυο κοιμισμένοι έμπησαν άπότομα, και, βλέποντας τ' άρκα ν' άπομακρύνεται, έτρεξαν πρ' ός την άκτή φωνάζοντας:

—Σταματήστε! Ποιοί είσαστε;

—Ο Καρμώ κι' ο Βάν Στύλλερ, άντι ν' άπάντησουν, άρχισαν να κωπηλατούν πιο γρήγορα.

—Στ' όπλα! φώναξαν τότε οι δυο Ισπανοί, έξω φρονών για τ' ό κόλπο που τους είχαν σκαρώσει οι φλιμπουστιέροι.

Δύο τουφεκιές άντήχησαν.

—Ο διάβολος να τους πάρη! φώναξε ο Καρμώ που μία σφαίρα του είχε σπάσει τ' ό κουπί μέσα σ' ό χέρι του.

—Πάρε ένα άλλο, τού είπε ο Μαύρος Κουρσάρος.

—Παναγία του Χάρμπουργκ! φώναξε ο Βάν Στύλλερ.

—Τί έπαθες; τόν ρώτησε ο άρχηγός τους.

—Κυττάχτε: ή άλλη Βάρκα μάς πήρε στο κυνήγι.

—Εσείς τραβάτε τ' ό κουπί, κι' άφίστε με έμένα να τους κρατήσω σε άπόσταση με τ' ό τουφεκι μου.

Πάνω από τ' ό λόφο, άκούγονταν διαρκώς έκτυροσκορτήσεις. Ασφαλώς οι Ισπανοί έρίχναν στην τύχη, μην ξέροντας που ήταν οι φλιμπουστιέροι.

ή Βάρκα, έφευγε πρ' ός τις έκβολές του ποταμού, που δεν θ' άπείχε παράπ' άνω από πέντε ή έξη μίλλια και όπου οι φυγάδες θάφταναν εύκολα, άν οι δυο Ισπανοί έμπησαν λίγο άργότερα.

ή δεύτερη Βάρκα είχε άργοπορήσει λίγο, γιατί σταμάτησε σ' ό άκρωτήριο να πάρη και τους δυο στρατιώτες, που εύρλιαζαν σαν λυσσασμένοι. Κι' οι φλιμπουστιέροι έπωφεληθήκαν άπ' αυτή τ' μικρή άργοπορία για ν' άποχωρήσουν.

Αλλά, σε λίγο, είδαν δυο Βάρκες ναρχονται πρ' ός τ' ό μέρος τους, από τις όποιες ή μία ήταν αρκετά μεγάλη κι' ήταν άπλυσμένη με μία «κουλεβρίνα» (μικρό μακρύκατο κανόνι).

—Είμαστε χαμένοι! φώναξε χωρίς να τ' ό θέλη ο Μαύρος Κουρσάρος. Ας ετοιμαστούμε να πουλήσουμε άκριβά τ' ό ζωμάς.

—Χίλιοι κεραυνοί! φώναξε ο Καρμώ. ή τύχη λοιπόν κούραστηκε να μάς προστατεύη; Ας είναι! Προτού να φύγουμε για τ' όν άλλο κόσμο, θα στείλουμε άκόμα μερικούς Ισπανούς εκεί πέρα!

Και, άφίνοντας τ' ό κουπί, άρπαξε τ' ό τουφεκι του.

Οι Βάρκες, που έπικεφαλ' ός των προχωρούσε ή πιο μεγάλη, με δώδεκα άντρες, δεν άπείχαν παράπ' άνω από τριάντα μέτρα.

—Παραδοθήτε, γιατί άλλ' ότως θα σας βυθίσουμε! φώναξε μία φωνή.

—Όχι! άπάντησε ο Μαύρος Κουρσάρος. Οι Άδελφοί της Άκτής πεθαίνουν άλλά δεν παραδίδονται!

—Ο Κυβερνήτης σας ύπόσχεται να σας χαρίσει τ' ό ζωμά!

—Νά ή άπάντησή μου!

Κι' ο Κουρσάρος πυροβόλησε και σκότωσε έναν άπ' τους κωπηλάτες.

Κραυγές όρρης άκούστηκαν από τις τρεις Βάρκες κι' έπειτα τ' ό πρόσταγμα:

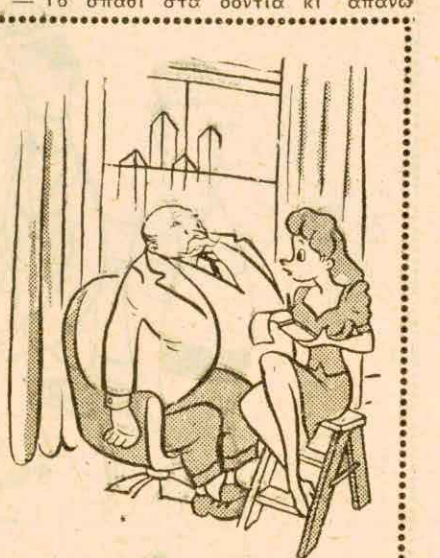
—Π' ό!

ή «κουλεβρίνα» βρόντησε κι' ή Βάρκα των φλιμπουστιέρων έγυρε σ' ό πλευρό, από τ' ό νερό που άσπασε να τ' όν πλημμυρίξη.

—Στ' ό θάλασσα! φώναξε ο Μαύρος Κουρσάρος, άφίνοντας τ' ό όπλο του.

Οι δυο φλιμπουστιέροι άδειάσαν τ' ό τουφεκία τους πάνω στη μεγάλη Βάρκα και ρίχτηκαν σ' ό νερό, ενώ ή Βάρκα τους βυθιζόταν σιγά-σιγά.

—Τ' ό σπαθί σ' ό δόντια κι' άπάνω

Όταν ο προϊστάμενός έχη μεγάλη κοιλιά...

τους! διάταξε ο Μαύρος Κουρσάρος με λύσσα. Ας πεθάνουμε πάνω σ' ό Βάρκα τους!

Μ' όλο που με δυσκολία κρατιόντουσαν στην έπιφάνεια, γιατί τ' ό νερό είχε γεμίσει τις άπότες των και τους βάρινε, οι τρεις άντρες άρχισαν να κωπηλ' όν πρ' ός τ' ό μεγάλη Βάρκα, άποφασισμένοι να πολεμήσουν για μία άκόμα φορά, προτού σκοτωθούν.

Οι Ισπανοί, που ήθελαν να τους πιάσουν ζωντανούς, άπέφηναν να τους χτυπήσουν, πράγμα που θα μπορούσαν εύλα να τ' ό κάμουν, ή με τ' ό κουπί ή με τ' ό σπαθιά τους. Και, τ' ό στιγμή που οι τρεις φλιμπουστιέροι άρπάχτηκαν από τ' ό πλευρό της Βάρκας και προσπάθησαν να πηδήσουν μέσα, είκοσι χέρια άπλώθηκαν και τους έσυραν, παραλύοντάς τους κάθε άντίστασι.

Όταν ο Μαύρος Κουρσάρος μπόρεσε να άντληθ' όν κατάστασι τους, βρίσκ' όταν έσπλυνήσαν στην πρύμνη με τ' ό νερό, δεμένα σφιχτά πίσω στην πλάτη, ενώ οι δυο σύντροφοί του ήταν πεσμένοι στην πλώρη.

Ένας άντρας, που φορούσε τ' ό κομψή στολή του Καστιλιάνου άξιωματικού, ήταν όρθιος κοντά του, κρατώντας τ' ό τιμόνι.

Όταν τόν είδε, ο Κουρσάρος έβγαλε μία κραυγή έκπληξης:

—Σεις, κόμη;

—Ναι, ήπ' ότα, άπάντησεν εκείνος μ' ένα έλαφρό χαμόγελο.

—Άλήθεια, δεν θάπρεπε ν' άμφιβάλλω, είπε με πικρία ο Κουρσάρος, πως ο κόμης ντ' ό Λέρμ θα γεγυούσε γρήγορα π' ός τ' ό εχά ναρίσει τ' ό ζωμά μέσα σ' ό σπίτι του συμβολαιογράφου τού Μαρακάιμπο.

—Και ποιος σας λέει, άυθέντα τού Βαντιμιλ, άπάντησε με χαμηλή φωνή ο κόμης, ότι δεν θυμάμαι τ' όν ήμέρα, ποι είχα τ' όν τιμή να σας γνωρίσω;

—Μου φαίνεται πως μ' άιχμαλωτίσατε.

—Ε λοιπόν;

—Κι' ότ' ό πρόκειται να με πάτε στ' όν Φλαμανδό δούκα.

—Κι' άν γίνη αυτό;

—Δεν ξέρετε πως ο Βάν Γκούλντ κρέμασε τους δυο άδελφούς μου;

—Ναι, ήπ' ότα.

—Άγνοείτε τ' ό άβυσσάλεό μίσος, που ύπάρχει άνάμεσα σ' αυτόν τόν άνθρωπο και σ' έμένα;

—Όχι, ήπ' ότα, δεν τ' ό άγνοώ.

—Κι' άν θελήση να με κρεμάση και μένα, όπως κρέμασε και τους άλλους δυο;

—Μπ' ό!

—Φαίνεται σ' άν ν' άμφιβάλλετε.

—Τ' ό ότ' ό δούκας θάχη τ' όν έπιθυμία αυτή, είπε δυνατόν. Άλλά μην ξεχνάτε πως είμαι κι' έγώ εδώ Προσθέτω άκόμα πως ή καραβέλλα είναι δική μου κι' ότ' οι ναύτες μου δεν ύπακούουν παρά μόνο σ' έμένα.

—Ο Βάν Γκούλντ είναι κυβερνήτης τού Μαρακάιμπο κι' όλοι οι Ισπανοί της περιοχής όφείλουν να ύπακούουν σ' αυτόν.

—Πραγματικά, για να τόν ύπακούσω, σας έπιασα. Άλλ' έπειτα;

Κι' ο κόμης σκύβοντας στ' όν Κουρσάρο, πρόσθεσε με χαμηλή φωνή και με ύφος μυστηριώδες:

—Ο κόμης ντ' ό Λέρμ μπορεί νάχη δικές του ιδέες...

Εκείνη τ' ό στιγμή, ή μεγάλη Βάρκα, έλη από δυο άλλες, είχε φτάσει κοντά στην καραβέλλα, στην όποια μεταφέρθηκαν οι τρεις φλιμπουστιέροι.

Άκούστηκε τότε μία φωνή, που έλεγε με ύφος θριαμβευτικό:

—Επί τέλους! Νά κι' ό τελευταίος σ' ό χέρι μου!

ή ύποσχεσις ενός εύγενούς.

Ένας άνθρωπος κατέβηκε γρήγορα από τόν πυργίσκο της πλώρης και στάθηκε μπροστά στ' όν Μαύρο Κουρσάρο, που είχε όχηγηθ' όν γέφυρα, μαζί με τους δυο άλλους φλιμπουστιέρους, και καθ' όταν βυθισμένος στις θλιβερές του σκέψεις:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: ή συνέχεια

Όταν βρίσκεται μαζί σας τ' ό κάνει υπερ-δύει τ' ό λόγια τού...

Π' όσες φορές δεν λέτε μέσα σας: «Νομίζω πως μ' αγαπάει...

Κι' όστόσο, είναι στιγμές που άμφιβάλλω... Π' ός θα μπορούσα να τ' ό μάθω»;

Κι' όμως τ' ό πράγμα είναι πολύ άπλό. Δεν θα χρειασθ' ότα να προσέξετε μερικές μικρολεπτομέρειες από τ' όν όλη συμπεριφορά τού αγαπημένου σας άπέναντί σας. Θα καταλάβετε τότε όχι μόνο άν σας αγαπά, άλλά έπίσης και με τ' ό άνθρωπο έχετε να κάμετε.

Νά, λοιπόν, ποιά είναι τ' ό πράγματα που πρ' ός να προσέξετε:

1. Έρχεται σ' ός συναντήσεις σας με περιποιημένη εμφάνισι, με καθαρά χέρια και χτενισμένα μαλλιά ή, προφασίζόμενος τ' ότ' ό μόλις έφυγε από τ' ό γραφείο ή τ' όν έργασία του, εμφανίζεται μπροστά σας, άπεριποίητος, κακοχτενισμένος και άκάθαρος; Στην πρώτη περίπτωση, πρέπει να συμπεράνετε ότι ενδιαφέρεται για τ' όν εντύπωσι που σας προκαλεί και ότ' ό αποδίδει σημασία στην αγάπη σας. Στ' ό δεύτερη περίπτωση, ό άνθρωπος που έχετε μπροστά σας δεν σας λογαριάζει και δεν πολυσκοτίζει για τ' ό αισθήματά σας.

2. Άν συμβ' όν τόν βρήτε σε μία στιγμή που είναι άπεριποίητος, φροντίζει άμέσως να διορθώση τ' ό γραβάτα του, τ' όν κόμψωμα τού σακκακιού του κλπ.; Φοβάται συνεπ' ός τ' όν κρίσι που θα έκαμετε για τ' ό άτομό του. Έχετε άρχισι να τόν έξουσιάζετε κάπως.

3. Όταν σας βλέπη από μακριά, σπείνει να διορθώση τ' ό γραβάτα του, τ' όν κόμψωμα τού σακκακιού του κλπ.; Φοβάται συνεπ' ός τ' όν κρίσι που θα έκαμετε για τ' ό άτομό του. Έχετε άρχισι να τόν έξουσιάζετε κάπως.

4. Όταν χορεύετε μ' έναν άλλον σας άγριοκυττάζει ή τουναντίον παίρνει ένα ήρεμο ύφος, χωρίς όμως να πάση να σας παρακολουθ' ό με τ' ό μάτια; Στην πρώτη περίπτωση, είναι ένας έγωιστής, που θα ήταν πολύ εύχαριστημένος άν μπορούσε να σας κάμη σκλάβά του. Στ' ό δεύτερη περίπτωση, τ' ό αισθήματά του είναι εύγενικά και τρυφερά.

5. Είναι άδέξιος όταν χορεύ' ό μαζί σας, ενώ δεν συμβαίνει τ' ό ίδιο όταν χορεύ' ό με μία άλλη γυναίκα; Αυτό δείχνει ότι έχετε άρχισι ν' άπασχολήτε πολύ τ' όν καρδιά και τ' ό μυαλό του.

6. Όταν βρίσκεται μόνος μαζί σας, τ' ό κάνει και άνιζει να υπερβ' ό τ' ό λόγια του; Ο άνθρωπος αυτός σας αγαπά άσφαλώς και ή αγάπη του τόν κάνει δειλό και άτολμο. Θα πρέπει να τόν έναρρύνετε για να μ' όρεση να ξαναβ' ό τ' ό ήμελιά του.

7. Άν όμως αυτή ή δειλία του συνε-

χίζεται, παρά τις έναρρύνσεις σας; Τ' ό έλάττωμα αυτό είναι από τ' ό χειρότερα για έναν άντρα. Θα πρέπει να τόν αγαπάτε πολύ για να τού τ' ό συγχωρήσετε και να μ' όρεσετε να τόν άνεχθήτε. Μην ξεχνάτε ότι ένας άντρας, όσο και άν σας αγαπά, δεν πρέπει να χάνη τις πολύτιμες εκείνες ιδιότητες, που άποτελούν τ' ό χαρακτηριστικά τού φύλου του.

8. Είναι μυστηριώδης και άνεξιχνίαστος; Προσέξτε! Πρόκειται πιθανόν για έναν ύποκριτη, που δημιουργεί σκοτίμα γύρω τού αυτό τού «μυστηρίου» για λόγους γοήτρου. Μην τού έχετε έμπιστοσύνη!

ή καλύτερα άποφύγετε τόν. Τ' ό ίδιο θα ήταν σωστό να κάμετε και στην περίπτωση, που ό άνθρωπος σας είναι πραγματικά μυστηριώδης και προσπαθεί να σας κρύψη πολλά πράγματα από τ' ό ζωμά του. Υπάρχουν, τέλος, μερικοί άντρες που είναι από ιδιουγκράσια μυστηριώδης και σκοτεινοί. Οι άνθρωποι αυτοί θα έκαναν καλύτερα, άντι να έπιζητούν τ' όν αγάπη μιας γυναίκας, να καταφύγουν σ' έναν έιδικό ψυχίατρο.

9. Όταν βρίσκεται μαζί σας, προσπαθεί ν' άποφύγη τις πολύ κοινές εκφράσεις, τις κακόηγες λέξεις κλπ.; Φροντίζει, αντίτ' ότα, να δρίσκη όμορφες και

10. Μήπως, όμως, σας μιλάει διαρκώς για τις μελέτες, για τις έργασίες του, για διάφορα πνευματικά ζητήματά που τόν άπασχολούν; Προσέξτε! Πρόκειται ίσως για ένα διανοούμενο και πρέπει να τ' ό καλοσκεφθήτε, προτού τού δώσετε τ' όν καρδιά σας. Γιατί πρέπει να ξέρετε, πράκα, τ' ό δειλό ότι θα σας παραμ' όλη πολύ συχνά για ν' άποφύγη τις έργασίες του. Και, από τ' ό άλλο μέρος, για να τόν άφοσιώθητε, έκτος από τ' όν έρωτική έλξη, θα πρέπει να νοιώθετε και σε έ-πίσης κάποιο ενδιαφέρον για τ' ό ζητήματα που τόν άπασχολούν, να ύπάρχη, δηλαδή, μία πνευματική συγγένεια. Διαφορετικά, δεν θα μ' όρεσετε να τ' ό ταιριάζετε. Υπάρχουν έπίσης οι «κόμψοι τ' ό διανοησεως», που προσπαθ' όνται να έναρρύνουν για διάφορα πνευματικά ζητήματα, για λόγους έπιδείξεως. Αποφύγετε τους!

11. Σας μιλάει διαρκώς και σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

12. Σπείνει, από τ' όν πρώτη στιγμή τ' ός γνωριμίας σας, να σας π' ότ' ό δεν μπορεί να ζήση χωρίς έσας, ότι είσαστε ή γυναίκα της ζωής του κλπ. Αποδιώξετε τ' ό αισθήμα τ' ός μεταοδόξιας, που θα μπορούσε να σας κάμη να τόν πιστέψετε. Ο άνθρωπος που δρίσκει:αι μπροστά σας είναι ένας έγωιστής, που δεν βλέπει τίποτε άλλο εκτός από τ' όν προσωπική του ικανοποίησι. Μία βαθιά αγάπη δεν μπορεί ν' άρχισι μ' αυτό τόν τρόπο. Τ' ό λόγια αυτά θάπρεπε να τ' άκούσετε από τ' ό στόμα τού πολύ άργότερα, άφού γνωρίσετε καλά ό ένας τόν άλλον.

13. Σας προτείνει πολυτελή γεύματα σε κοσμικά έστιατόρια, σας άνει περιπάτους με αυτοκίνητα, σας προσφέρει έκλεκτα και πολύτιμα όωρα. Ο άνθρωπος αυτός θέλει να σας χαρμ' όση. Και θα σας εγκαταλείψη ίσως μ' ός ικανοποίησι τ' ό πάθος του.

14. Αποφύγετε όσο μπορείτε τους ανθρώπους που σας ύπ' όσχονται θησαυρούς και παλάτια, που σας άφηγούνται όωρα παραμυθία για πλούσιους όείους, για κληρονομίες, για μεγάλες έπιχειρήσεις κλπ. Όλα αυτά άποτελούν έπικίνδυνες παγίδες.

15. Αποφύγετε έπίσης τ' ό μελαγχολικό, που σας λέει ότι δεν είχε ποτέ τύχη σ' ό ζωμά και ότι μόνο ή αγάπη σας θα τόν κάμη να πραγματοποιήση τ' ό όνειρά του. Μπορεί να σας αγαπά. Άλλά θα δυστυχήσετε ίσως κοντά του.

16. Σας κάνει παρατηρήσεις όταν συμβ' όν ν' άργήσετε σ' ό ραντεβού που τού έχετε δώσει; Είναι ένας έγωιστής, που θέλει να σας επιβάλ' ό τ' όν κυριαρχία του. Σας ύποδεχεται με τ' ό χαμόγελο σ' ό έλξη και σας ρωτά ανήσυχος τους λόγους τ' ός άργοπορίας σας; Σας αγαπάει με έλικρινεία.

17. Θυσιάζει πρόθυμα μία διασκέδασι τού για να σας π' ός ν' έναν περίπατο, σ' ό θέατρο κλπ. Προσέξτε, όμως! Δεν θα έπρεπε να τού άποιτήσετε να θυσιάση και τ' όν έργασία του. Ο άνθρωπος που θα τ' ό έκανε θα ήταν πολύ άδύνατος χαρακτήρας...

18. Ζηλεύει τους ανθρώπους που γνωρίζετε τυχόν πριν άπ' αυτόν και σας μιλάει άσχημα γι' αυτούς. Δεν έχει εύγενικά αισθήματα και προσέχετε.

19. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

20. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

21. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

22. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

23. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

24. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

25. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

26. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

27. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

28. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

29. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

30. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

31. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

32. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

33. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

34. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

35. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

36. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

37. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

του; Είναι πιθανόν να σας αγαπάει έλικρινά. Δεν άποκλείεται, όμως, να εί-ε από τους τύπους εκείνους που ζουν μέσα σε μία διαρκή έρωτική όνειροπόλησι και που θα μπορούσαν να έπαναλάβουν τ' ό ίδια λόγια σ' ένα σωρό γυναίκες.

12. Σπείνει, από τ' όν πρώτη στιγμή τ' ός γνωριμίας σας, να σας π' ότ' ό δεν μπορεί να ζήση χωρίς έσας, ότι είσαστε ή γυναίκα της ζωής του κλπ. Αποδιώξετε τ' ό αισθήμα τ' ός μεταοδόξιας, που θα μπορούσε να σας κάμη να τόν πιστέψετε. Ο άνθρωπος που δρίσκει:αι μπροστά σας είναι ένας έγωιστής, που δεν βλέπει τίποτε άλλο εκτός από τ' όν προσωπική του ικανοποίησι. Μία βαθιά αγάπη δεν μπορεί ν' άρχισι μ' αυτό τόν τρόπο. Τ' ό λόγια αυτά θάπρεπε να τ' άκούσετε από τ' ό στόμα τού πολύ άργότερα, άφού γνωρίσετε καλά ό ένας τόν άλλον.

13. Σας προτείνει πολυτελή γεύματα σε κοσμικά έστιατόρια, σας άνει περιπάτους με αυτοκίνητα, σας προσφέρει έκλεκτα και πολύτιμα όωρα. Ο άνθρωπος αυτός θέλει να σας χαρμ' όση. Και θα σας εγκαταλείψη ίσως μ' ός ικανοποίησι τ' ό πάθος του.

14. Αποφύγετε όσο μπορείτε τους ανθρώπους που σας ύπ' όσχονται θησαυρούς και παλάτια, που σας άφηγούνται όωρα παραμυθία για πλούσιους όείους, για κληρονομίες, για μεγάλες έπιχειρήσεις κλπ. Όλα αυτά άποτελούν έπικίνδυνες παγίδες.

15. Αποφύγετε έπίσης τ' ό μελαγχολικό, που σας λέει ότι δεν είχε ποτέ τύχη σ' ό ζωμά και ότι μόνο ή αγάπη σας θα τόν κάμη να πραγματοποιήση τ' ό όνειρά του. Μπορεί να σας αγαπά. Άλλά θα δυστυχήσετε ίσως κοντά του.

16. Σας κάνει παρατηρήσεις όταν συμβ' όν ν' άργήσετε σ' ό ραντεβού που τού έχετε δώσει; Είναι ένας έγωιστής, που θέλει να σας επιβάλ' ό τ' όν κυριαρχία του. Σας ύποδεχεται με τ' ό χαμόγελο σ' ό έλξη και σας ρωτά ανήσυχος τους λόγους τ' ός άργοπορίας σας; Σας αγαπάει με έλικρινεία.

17. Θυσιάζει πρόθυμα μία διασκέδασι τού για να σας π' ός ν' έναν περίπατο, σ' ό θέατρο κλπ. Προσέξτε, όμως! Δεν θα έπρεπε να τού άποιτήσετε να θυσιάση και τ' όν έργασία του. Ο άνθρωπος που θα τ' ό έκανε θα ήταν πολύ άδύνατος χαρακτήρας...

18. Ζηλεύει τους ανθρώπους που γνωρίζετε τυχόν πριν άπ' αυτόν και σας μιλάει άσχημα γι' αυτούς. Δεν έχει εύγενικά αισθήματα και προσέχετε.

19. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

20. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

21. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

22. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

23. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

24. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

25. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

26. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

27. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

28. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

29. Σας προσφέρει πολύτιμα όωρα και ός προτείνει ένα περίπατο με τ' ό αυτοκίνητο...

Α α τ ι α ι γ ο ν έ ω ν

Στις γυναίκες φυλακές στάλθηκε εδώ και λίγο καιρό μία νέα 18 χρονών, η Ζωζώ Κ. που είχε διαπράξει 60 κλοπές! Ήταν πολύ όμορφη, σωστή διαβολίσσα και θα εξακολουθούσε ακόμη να ξεγελάει τους αστυνομικούς αν δεν τύχαινε να βαρεθεί πια να δουλεύει για τους «άλλους». Οι «άλλοι» ήταν το σπίτι της. Η μητέρα της με τα τρία ανήλικα αδέρφια της κι ο πατέρας της που ζούσε χωριστά... με την τρυφερότητά του φίλη!

Η ιστορία αυτή είναι τόσο περίεργη, που αξίζει να σας την αφηγηθούμε με κάθε λεπτομέρεια. Στην παλιά Αθήνα, εκεί στ' ανηφορικά γραφικά δρομάκια προς τ' Αναφιώτικα, ζούσε από χρόνια μία πολυμελής οικογένεια. Ο πατέρας ήταν ερwanικός. Η γυναίκα του φρόντιζε το σπίτι και τα μικρά παιδιά τους κι η μεγάλη κόρη μάθαινε μωδίστρα. Ύστερα από την κοπιαστική δουλειά της βελόνας, η κόρη έδινε τα βράδια πιά στους δρόμους χαλίσμενη από το σκύψιμο πάνω σε ύψοςματά και σε ξένες τουαλέτες που πορνοίμοι δεν έπρόκειτο ποτέ ν' αποκτήσει η ίδια. Ήταν τόσο βασανισμένη η δουλειά της και δυό φορές κόλασε το σπίτι της. Χρήσιμες και καυγάδες, γκρίνιες και βόσκαλα. Το βδομαδιακό της έρεμεζόταν πριν να τολμήσει να πηδήσει κι αυτή ν' αγοράσει κάτι. Όλο τ'όλο... λούσο της ήταν ένα φουστανάκι, ένα τίποτα. Κι' ωστόσο η Ζωζώ ήταν χαριτωμένη. Κι' ακόμα είχε μία παρηγοριά. Ήταν το κομμάτι και το στηρίγμα του σπιτιού της.

Ετσι είχαν τα πράγματα όταν συνέβη κάτι που ανατάραξε ολοκληρή την οικογένεια. Ο πατέρας της Ζωζώ ήταν ένας όμορφος άντρας. Είχε πάντα επιτυχίες στη ζωή του. Και τώρα ξαφνικά τα πράγματα άλλαξαν. Ο «γέρος» της μοδιστράουλας φαινόταν άφηρημένος. Τί είχε συμβεί; Κάποιο αίσθηματάκι άσφαλές. Πραγματικά ο «γέρος» γνώρισε μία μέρα μία φιλενάδα της Ζωζώ. Στην αρχή αυτή η ιστορία ήταν δίχως σημασία. Μα σιγά σιγά η νέα αγάπησε τρελά τον πατέρα της φίλης της. Εκείνος ανταποκρίθηκε στο αίσθημά της. Κι' οι σχέσεις τους δεν άργησαν να γίνουν πολύ αμαρτωλές. Ο Κ. δεν είχε πια μάτια να ιδεί τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Και μία ημέρα τους εγκατέλειψε στο έλεος της τύχης τους.

Η Ζωζώ εξακολουθούσε να δουλεύει μόλις τώρα ήταν που δεν φάνηκε καθόλου το λεφτά. Πήγε τότε και βρήκε τον πατέρα και την φίλη του και φίλη της και προσπάθησε

να τους κάνει να συνέλθουν. Μα πώς μπορούσε να γίνει αυτό. Ο πατέρας της, αν έστερείτο την φίλη του θα γινόταν δυστυχισμένος. Το παιδί του, όμως, τον αναζητούσαν και υποφέρον στην τρομερή πτώχεια που τα είχε εγκαταλείψει. Η Ζωζώ αποφάσισε τότε, ακολουθώντας τη συμβουλή του πατέρα της, να σώσει την κατάσταση. Συμώνα με την απόλογιά της, που έκανε στην αστυνομία, ο πατέρας της, που άσκούσε απάνω της μία ροβερή επιρροή, της δώλεσε μία ιέρα.

— Ζωζώ, ήρθε ο καιρός να βοηθήσεις το γέρο πατέρα σου, που δεν έχει πια μυαλό και μπήκε στα βάσανα της αγάπης. Θέλω ν' αφήσεις το μωδιστράδικο. Θα σου βρώ νωρίς μία καλύτερη δουλειά να κερδίζεις άφθονα λεφτά και να βοηθάς κι' εμάς λιγάκι. Θα σε βάλω υπηρέτρια σ' ένα πλούσιο σπίτι, μόνο να λίγον καιρό μέχρι να περάσουν οι στραβάδες μέρες...

Η Ζωζώ δέχτηκε κι' ο πατέρας της την ώδηγησε σ' ένα σπίτι στο Κολωνάκι. Μόλις όμως εκείνη έπιασε δουλειά της εξήγησε τι ακριβώς ήθελε απ' αυτή:

— Θα μάθεις, της είπε, όλα τα κατάρτια του σπιτιού. Που κρύβουν τ' αφεντικά σου κάθε πράγμα αξίας. Έτσι όταν θα βρης ευκαιρία θα τα βουτάς, θα τα τυλίγεις σ' ένα μπόγο και θα εξαφανίζεσαι. Θα πηγαίνεις να κάθεται στο σπίτι. Εγώ θα παίρνω τα κλοπιμαία, θα τα πουλάω και με τα λεφτά που θα μαζεύω θα ζούμε όλοι υπέκτα!

Η Ζωζώ βλέποντας τ' αδέρφια της και τη μάνα της να πεινάνε αναγκάστηκε να δεχτεί.

Έτσι στο σπίτι του Κολωνάκιού δεν έμεινε πια πολύ από δυό ημέρες κι' έφυγε κατόπι από αυτό παίρνοντας μαζί της τα κοσμήματα της κυρας της και μερικές λίρες τ' αφεντικού της. Έπειτα μ' άλλο, ψεύτικο, όνομα, πήγε υπηρέτρια σ' ένα άλλο σπίτι για να φύγει κι' από αυτό την επομένη, κλέβοντας ό,τι ήταν κατάλληλο για πούλημα. Με τα λεφτά των κλοπιμαίων άρχισαν πραγματικά να ζουν άνετα, τα παιδιά να τρώνε καλά, η μάνα να χαμογελάει κι' ο πατέρας να διασκεδάζει με την φίλη του.

Η Ζωζώ ήταν πια διαβολισμένη, άφραστη στο νέο της επαγγελμα. Κανείς δεν μπορούσε να την υποψιαστεί. Κι' έτσι διέπραξε σ' όλη την Αθήνα εξήντα σοβαρές κλοπές την μία πιο σοβαρή από την άλλη. Τέλος, όμως, έπεσε στα νέρια της αστυνομίας κι' εστάλη στην εισαγγελία, στο δικαστήριο και στη φυλακή, μαζί με τον πατέρα της και την αγαπημένη του φίλη που ήταν οι συνεργάτες της.

Θ ΔΡΑΚΟΣ

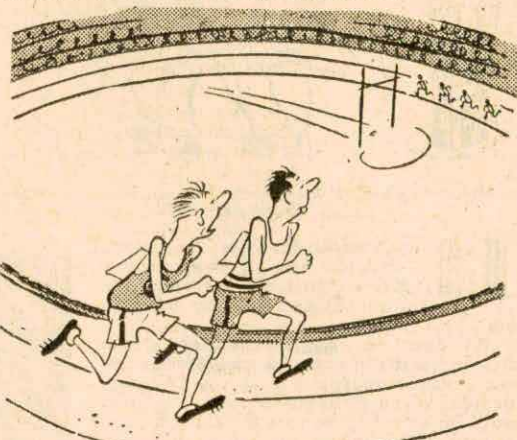
Υμνος στ'... κακά παιδιά!

Ο Αμερικανός ψυχίατρος Χένρυ Λεότερ βάλθηκε ν' απονιπτέυσαι τους νομείς εκείνους που υπερηφανεύονται για τα επιμελή φρονύδια και τακτικά παιδιά τους. Με βάση τα αποτελέσματα των μερικών έρευνών του προσηγορεύει ν' αποδείξει ότι είναι καλύτερα τα άελη ιδιότροπα και κακοκίττα παιδιά! Να τι γράφει σχετικά:

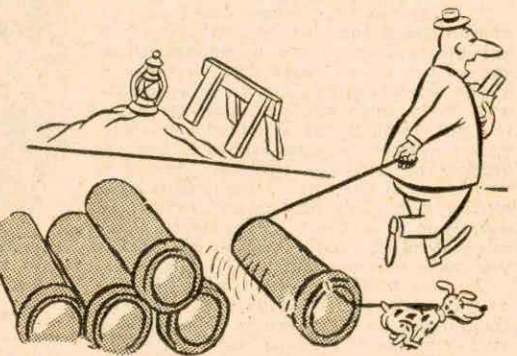
«Έχω δυό νιους - τέρατα, τον ένα 4 και τον άλλο 9 ετών. Κι' είμαι ευτυχισμένος που είναι τέτοιοι. Γιατί θεωρώ φυσικό νάναι τα παιδιά κακά και νεμάτα ελαττώματα. Αντιθέτως προκαλούν τη δυσπιστία μου τα υπάκουα τα φρονύδια, τα μελετηρά παιδιά. Αυτά χρειάζονται επίβλεψη, γιατί αποτελούν παθολογικούς ψυχικούς τύπους. Όσο για τα παιδιά που κρυφάκουνε στις πόρτες κλέβουν λεφτά απ' τη μητέρα τους για να πάνε στον κινηματογράφο, ή κάνουν εμπόριο στο σχολείο, αυτά φανερώνουν απλώς και μόνο υποεισιδέα».

Κέρδισο το λαχείο! Γσίμπησε με σε Παγαγιώτη, για να δώ μήπως όνειρεύεσαι!

Κόψε λίγο, να φτάσουμε από πίσω μας για να νομίξω ο κόσμος ότι είμαστε πρώτοι!

Προχωρεί, Αζώρ!

Χωρίς λόγια...

Το πιο ένδοξο, ασφαλώς, το πιο θρυλικό ζώο, απ' όσα αναφέρει η ιστορία, υπήρξε ένα μικρό φείδι, η περίφημη «άσπις», με την οποία αυτοκτόνησε η Κλεοπάτρα. Η άσπις αυτή συνδέθηκε μ' ένα από τα λαμπρότερα και δραματικότερα συγχρόνως επεισόδια της ιστορίας. Ένας Αυτοκράτορας της κοσμοκράτειρας Ρώμης και μία βασίλισσα της μυστηριώδους Αιγύπτου έρωτευμένοι! Και σκηνή του έρωτά τους ο κόσμος ολόκληρος, η άχαρη αυτοκρατορία, που την έπαιζαν και την έχασαν, πληρώνοντας την ήττα τους με τη ζωή τους! Ήταν δυνατόν ένα τέτοιο θέμα να μην εμπνεύσει αναρίθμητους ποιητές, ζωγράφους, γλύπτες, και να μην αναστατώσει τους ιστορικούς;

Όταν οι δύο αυτοκρατορικοί έρασται έχασαν το παιχνίδι τους, στη μάχη έκρινε, που έπαθλο της θα ήταν η κοσμοκρατορία κι' η ευτυχία τους, αποφάσισαν να πεθάνουν. Αλλά δεν θα πέθαιναν, φυσικά, σαν κοινοί θνητοί. Κι' ο θάνατός τους έπρεπε να είναι μεγαλοπρεπής, όσο υπήρξε κι' η ζωή τους.

Τις τελευταίες μέρες της ζωής των τριών περασμένων σ' ένα μεθύσι έρωτικό. Καποτε, που ο Αντώνιος φαινόταν να υποψιάζεται την πίστι της Κλεοπάτρας (και ποιος αληθινά έρωτευμένος δεν νοιώθει πάντοτε τέτοιες αμφιβολίες;) η βασίλισσα της Αιγύπτου, ένα βράδυ, που διέπνυσαν οι δυό τους, του πρότεινε «να πιη το στεφάνι της». Ήταν, την εποχή εκείνη, μια εκδηλώσι αγάπης να πάρη ο έραστής τα λουλούδια, που στολίζουν το κεφάλι της αγαπημένης του, να τα ξεφυλλίσει μέσα στο κύπελλό του, και να τα πιη μαζί με το κρασί του. Ο Αντώνιος, έσπευσε να συμμορφωθεί με την παρόκληση της αγαπημένης του. Αλλά, καθώς ξεφύλλισε το στεφάνι της μέσα στο κύπελλό του, κι' ετοιμαζόταν να το φέρη στα χείλη του, εκείνη τον σταμάτησε. Κάλεσε ένα σκλάβο της, του έδωσε το κύπελλό του Αντωνίου και τον διέταξε να πιη. Μόλις ήπιε το κρασί εκείνο, με τα πέταλα των λουλουδιών, ο σκλάβος έπεσε κεραυνόπληκτος.

Βλέπετε; Είπε η Κλεοπάτρα στον Αντώνιο, χαμογελώντας. Είχα δηλητηριάσει τα λουλούδια του στεφανιού μου, για να σου αποδείξω πως, αν δεν σ' αγαπούσα, θα μου ήταν εύκολο, οποιαδήποτε στιγμή, να σε δηλητηριάσω...

Πραγματικά, η θρυλική βασίλισσα της Αιγύπτου είχε «μελετήσει» ειδικά όλα τα γνωστά και άγνωστα, στους πολλούς, δηλητήρια. Από μικρή είχε αυτή την μανία. Η εποχή που ζούσε ήταν τόσο πολυτάραχη, κι' οι δίκες της οικογενειακές περιπλοκές ήταν τέτοιες, ώστε ήθελε νάχη στο χέρι της ένα όπλο σίωπηλο κι' ασφαλές, με το οποίο, οποτεδήποτε ήθελε, να μπορεί να συντρίψει έναν αντίπαλό της—ή τον εαυτό της τον ίδιο!

Κι' όταν έφτασε η ώρα, που σήμανε γι' αυτήν η Μοίρα, όταν ο στόλος του Αντωνίου καταστράφηκε κι' ο στρατός του εκμηδενίστηκε, όταν είδε πως δεν της έμενε άλλη λύσις παρά να δεχθώ να οδηγηθώ αιχμάλωτη στη Ρώμη, για να στολίσω το θρίαμβό των νικητών ή να πεθάνω. Η Κλεοπάτρα διάλεξε το θάνατο!

Αλλά δεν άρκει ν' αποφασίσεις να πεθάνεις. Πρέπει να διαλέξεις και το είδος του θανάτου! Η Κλεοπάτρα ή-

Κι' άρχισε η Κλεοπάτρα να δοκιμάζει τα διάφορα δηλητήρια στους σκλάβους της. Δεκάδες από τα δυστυχισμένα αυτά όντα έπεσαν θύματα της μακάβριας αυτής περιέργειας της Κλεοπάτρας. Άλλος πέθανε με σπασμούς, Άλλη ξεψύχωσε ύστερα από ώρα, ουρλιάζοντας από τους πόνους. Κανένα δηλητήριο δεν ήταν όπως το ήθελε. Ως που θυμήθηκε... τα φείδια! Κι' άρχισε τότε μία καινούργια σειρά δοκιμών, εις βάρος πάντοτε των σκλάβων. Ποιού φείδιου το δηγμα έπέφερε το θάνατο, έτσι όπως τον ονειροπολούσε η Κλεοπάτρα; Τέλος, το φείδι αυτό βρέθηκε! Ήταν η άσπις!

Αλλά η δυσκολία ήταν ότι, την εποχή που η Κλεοπάτρα δοκίμαζε τα διάφορα δηλητήρια, μπορούσε να το κάνει με κάθε ελευθερία, ενώ, όταν έπρόκειτο, να αυτοκτονήσει, ο Καίσαρ την είχε φυλακισμένη στα διαμερίσματά της, κι' είχε 100 περίπου μέλη της οικογένειας Ντάρμιονγκασρντ, που είχαν τον τίτλο: «Η οικογένεια Ντάρμιονγκασρντ». Η εφημερίδα αυτή απευθυνόταν σε 100 περίπου μέλη της οικογένειας Ντάρμιονγκασρντ, που είναι σκαρλισμένα σε διάφορες πόλεις της Δανίας και έχει χαρακτηριστικά αυστηρά οικογενειακά. Κυκλοφορεί κάθε βδομάδα και περιέχει ένα κύριο άρθρο, ιστορικογενεαλογικού περιεχομένου, βιογραφίες παλαιότερων και νεωτέρων μελών της οικογένειας, αγγελίες γεννητών, γάμων, θανάτων, ονομαστικών εορτών κτλ., που αναφέρονται αποκλειστικά στην οικογένεια Ντάρμιονγκασρντ.

Εννοείται ότι και πολλοί Δανοί έξω της οικογένειας αυτής ή εφισκόμενοι, αγοράζουν την εφημερίδα και την μελετούν έμυρθεως. Γιατί το κάνουν; Απλούστατα για να σπάσουν κέφι.

Κι' άρχισε η Κλεοπάτρα να δοκιμάζει τα διάφορα δηλητήρια στους σκλάβους της.

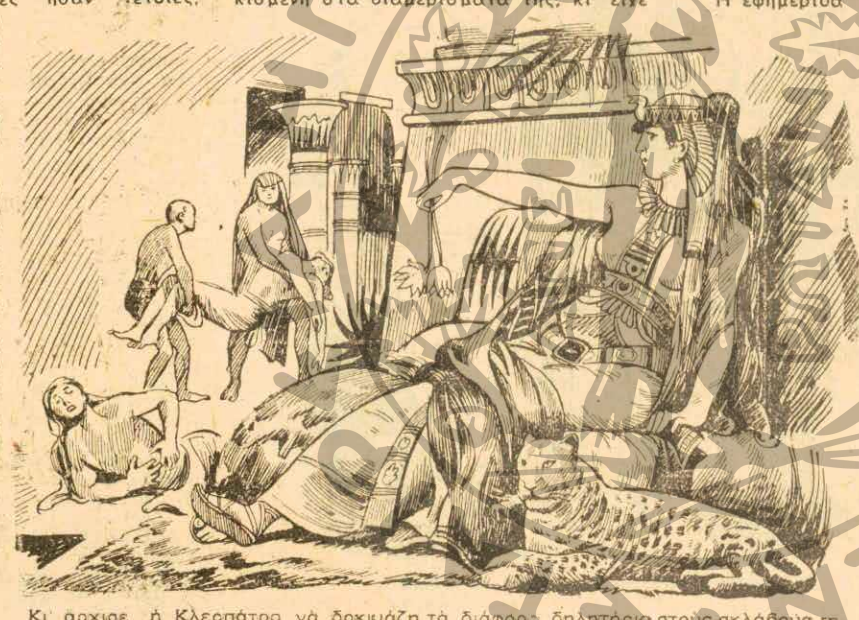
Η άσπις της Κλεοπάτρας

Ήταν όμορφη, θερμή, έρωτιάρα, είχε γευθεί το ποτήρι του έρωτα και της ηδονής κι' ήταν περήφανη για την εξωτική της ομορφιά. Κι' αυτό το κομμάτι της, το θεϊκό όμορφο, δεν ήθελε να το παραμορφώσει μ' ένα βίαιο θάνατο. Ήθελε νάναι ο θάνατός της σαν ένας ύπνος γλυκός, στην αγκαλιά του αγαπημένου της.

Κι' άρχισε τότε να δοκιμάζει τα διάφορα δηλητήρια, για να βρη ένα, που όχι μόνο θα της έδινε θάνατο ακαριαίο κι' ανώδυνο, αλλά και δεν θα παραμόρφωνε τα χαρακτηριστικά της. Γιατί, και μετά το θάνατό της, η Κλεοπάτρα φιλοδοξούσε να είναι όμορφη!

Πως όμως τα δοκίμαζε αυτά τα δηλητήρια; Απλούστατα: στους σκλάβους και στις σκλάβες της! Δεκάδες από τα δυστυχισμένα αυτά όντα έπεσαν θύματα της μακάβριας αυτής περιέργειας της Κλεοπάτρας. Άλλος πέθανε με σπασμούς, Άλλη ξεψύχωσε ύστερα από ώρα, ουρλιάζοντας από τους πόνους. Κανένα δηλητήριο δεν ήταν όπως το ήθελε. Ως που θυμήθηκε... τα φείδια! Κι' άρχισε τότε μία καινούργια σειρά δοκιμών, εις βάρος πάντοτε των σκλάβων. Ποιού φείδιου το δηγμα έπέφερε το θάνατο, έτσι όπως τον ονειροπολούσε η Κλεοπάτρα; Τέλος, το φείδι αυτό βρέθηκε! Ήταν η άσπις!

Αλλά η δυσκολία ήταν ότι, την εποχή που η Κλεοπάτρα δοκίμαζε τα διάφορα δηλητήρια, μπορούσε να το κάνει με κάθε ελευθερία, ενώ, όταν έπρόκειτο, να αυτοκτονήσει, ο Καίσαρ την είχε φυλακισμένη στα διαμερίσματά της, κι' είχε

βάλει άγρυπνους φρουρούς να την φυλάν! Η Κλεοπάτρα όμως βρήκε τον τρόπο, όπως αναφέρουν οι αρχαίοι ιστορικοί: Ένας χωρικός — είδοποιημένος φυσικά — της έφερε ένα πανέρι με σικά. Κάτω από τα σικά, ήταν κρυμμένο το φείδι που ύδα της έδινε το θάνατο. Οι Ρωμαίοι φρουροί έδωσαν, ανύποπτοι, το πανέρι με τα σικά στην Κλεοπάτρα...

Και τώρα, άρχίζει το μυστήριο, που ακόμα — ύστερα από τόσους αιώνες — δεν βρήκαν τη λύσι του οι ιστορικοί: Πως σκοτώθηκε η Κλεοπάτρα; Με την άσπιδα; Και που την δάγκωσε το φείδι; Άλλοι λέν στο χέρι, άλλοι στα χείλη, κι' άλλοι — οι περισσότεροι — στον πού θα της έδινε το θάνατο. Οι Ρωμαίοι φρουροί ανακάλεσαν το πτώμα της Αιγυπτίας βασίλισσας, η άσπις δεν βρέθηκε πουθενά! Είχε εξαφανιστή μυστηριωδώς!

Αλλά, μαζί με την Κλεοπάτρα, βρέθηκαν νεκρές κι' οι πιστές της σκλάβες. Πως σκοτώθηκαν αυτές; Να τις δάγκωσε η ίδια άσπις είναι αδύνατο, γιατί το δηλητήριο της μόλις θα έπαρκοι για να επιφέρει το θάνατο της Κλεοπάτρας. Να υπήρχαν κι' άλλες άσπιδες στο πανέρι με τα σικά; Αλλά είναι δυνατόν να εξαφανιστούν τρία τέσσερα φείδια, μέσα από μία σίδουσα κλεισμένη και φρουρούμενη από παντού;

Ο διάσημος για τις ιστορικές του μελέτες δόκτωρ Καμπανές έδωσε, πριν από χρόνια, μιά άλλη εξήγηση: Πως η Κλεοπάτρα, δηλαδή, κι' οι σκλάβες της δεν πέθαναν από δηγμα φείδιου αλλά... δηλητηριασμένες από καβούνα! Άναφαν, απλούστατα, ένα μαγκάλι, κλεισμένες καθώς ήταν μέσα στην αίθουσα των ανακτόρων της Αλεξανδρείας, κοιμήθηκαν, τον αιώνιο ύπνο!

Η εξήγηση αυτή του διασημού επιστήμονος εξηγεί πολλά σηηία, που οι ιστορικοί έρευνες είχαν αφήσει σκοτεινά.

Αλλά μπορεί ποτέ μία επιστημονική εξήγηση ν' ανατρέψη ένα θρύλο;

Γι' αυτό, στη μνήμη των ανθρώπων θα ζή πάντοτε η γόσησα βασίλισσα της Αλεξανδρείας συνδεδεμένη με το φείδι που της έδωσε το ύστατο φιλή, με την άσπιδα. Κι' η άσπις αυτή, η θουλική, θα μείνη πάντοτε το πιο ένδοξο ζώο απ' όσα αναφέρει η ιστορία...

Μία οικογενειακή εφημερίδα

Στην πόλι Χόρσενς της Δανίας εκδίδεται μία εφημερίδα, που έχει τον τίτλο: «Η οικογένεια Ντάρμιονγκασρντ». Η εφημερίδα αυτή απευθυνόταν σε

100 περίπου μέλη της οικογένειας Ντάρμιονγκασρντ, που είναι σκαρλισμένα σε διάφορες πόλεις της Δανίας και έχει χαρακτηριστικά αυστηρά οικογενειακά. Κυκλοφορεί κάθε βδομάδα και περιέχει ένα κύριο άρθρο, ιστορικογενεαλογικού περιεχομένου, βιογραφίες παλαιότερων και νεωτέρων μελών της οικογένειας, αγγελίες γεννητών, γάμων, θανάτων, ονομαστικών εορτών κτλ., που αναφέρονται αποκλειστικά στην οικογένεια Ντάρμιονγκασρντ.

Εννοείται ότι και πολλοί Δανοί έξω της οικογένειας αυτής ή εφισκόμενοι, αγοράζουν την εφημερίδα και την μελετούν έμυρθεως. Γιατί το κάνουν; Απλούστατα για να σπάσουν κέφι.

Κόλπο στο κόλπο

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΖΑΝ ΖΑΛΟΥ: Συννερφεύς, ΖΩΡΖ
ΖΜΠΡΙΚ: φίλος του 32 ετών, ΛΟΥ-
ΚΙΑ: 27 ετών, φίλη του Ζωρζ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Είπε πολύ πρωί και ο Ζάν βρίσκεται ακόμη στο κρεβάτι του. Έξαφνα όρμη στο δωμάτιο ο Ζωρζ Όμπρικ. Φαίνεται αναστατωμένος. Πετὰ το καπέλλο του σε μια άκρη, περνά το δαχτυλά του μέσα στο κολλάρο του για να ξεφοτίσει τον λαιμό του και πέφτει σε ένα κάθισμα φωνάζοντας):

ΖΩΡΖ: "Οχι, όχι, χίλιες φορές όχι!... ΖΑΝ: Μά τι έπαθες, φίλε μου; Ποτέ άλλοτε δεν σε είδα σε τέτοια κατάσταση! Με ποιόν τσακώθηκες;

ΖΩΡΖ: Βαρέθηκα πιά! 'Η υπομονή μου εξαντλήθηκε. Την μισώ!

ΖΑΝ: Για ποιά μίλας;

ΖΩΡΖ: Μά δεν κατάλαβες, καυμένη, πως πρόκειται για την Λουκία;

ΖΑΝ: Την φίλη σου;

ΖΩΡΖ: Ναι: την φίλη μου. Μου έκανε πάλι σήμερα, πρωί πρωί, μια τρομερή σκληρή επείδη ξέχασα χθες το πρόγραμμα

στο θεωρείο του θεάτρου. Σάν να έκανα κανένα μεγάλο αμάρτημα! 'Ακουσ για ένα πρόγραμμα θεάτρου! 'Εχει γούστο να κρατούμε τώρα όλα τα προγράμματα για να τα δώσω σε τόμο!... 'Α! μά βαρέθηκα πιά! Τρεις μήνες τώρα υποφέρω από τις ιδιοτροπίες αυτής της άμυαλης. Θέλησα να διακόψω τις σχέσεις μας, αλλά που να μ' άφησε αυτή, με κρατά συνεχώς απ' τον γαϊάκ! Αυτή τη φορά όμως τελείωσαν όλα... Και να σκεφθεί κανείς πως στην άρχη την άγαπήσα τρελά γιατί την νόμιζα ήσυχη και υποτακτική. Λουκία! 'Όταν ονομάζεται έτσι μια γυναίκα και έχει ύφος ρωμαντικής και αιθερίας ηρώιδος του Μυσσέ, πως να μην εμπνεύσει εμπιστοσύνη; Τώρα όμως η ζωή κοντά της έχει καταστρέψει κόλασις. Κάθε φορά που βγαίνω μαζί έχουμε ιστορίες με τους σωφείρων τών ταξί, με τα γκαρσόνια, με τις ταξιδιέτριες τών θεάτρων, χωρίς να λογαριάζουμε τα κολεκευτικά επίθετα με τα οποία με στολίζει μπροστά στον κόσμο και τα τσουχερά της λογάκια. Γι' αυτό σήμερα όλα πιά τελείωσαν.

ΖΑΝ: Μη ξεχνάς πως και άλλοτε επιχείρησες να χωρίσεις. 'Η Λουκία όμως ξαναγύρισε, έκλαψε και την ξαναπήρες κοντά σου. Και το ίδιο βράδυ σουσπασε ένα σερόβιτσι του τσαγιού στο κεφάλι!

ΖΩΡΖ: Γι' αυτό κι' εγώ προσπάθησα να βρω ένα μέσον που θα μάς χωρίζε για πάντα. Και βρήκα μόνον ένα: τον θάνατο!

ΖΑΝ: Τι;... Θά την σκοτώσεις!...

ΖΩΡΖ: Δεν είμαι τόσο άνοητος. Θά πεθάνω εγώ!

ΖΑΝ: Έλα στα λογικά σου, Ζωρζ, μη λές ανοησίες. Δεν αυτοκτονεί κανείς για τέτοιες αιτίες σήμερα!

ΖΩΡΖ: "Ακουσε τι θα γίνη! Θά πεθάνω στο... χαρτί! Και γι' αυτό ήρθα εδώ, για να ζητήσω τη βοήθειά σου. Μόλις σηκωθείς, θά πας σε ένα γραφείο κηδεών και θά παραγγείλεις να τυπώσουν μερικά αγελτήρια του εξαφνικού θανάτου μου, με τις υπογραφές όλων των συγγενών μου. Θά ταχυδρομήσεις κατόπιν ένα στη Λουκία.

Εγώ εν τω μεταξύ θά φύγω για την Κωνσταντινούπολη όπου προηγουμένως δώσω κι' ένα γενναίο φιλοδώρημα στη θυρωρό μου για να λήξ' ο όλους πως πέθανε ξαφνικά

από μια έμβολη της καρδιάς... Κατάλαβες τώρα;

ΖΑΝ: Κατάλαβα... κατάλαβα...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

('Υστερα από όχτω μέρες. 'Ο Ζάν κάθεται σε ένα καφεείο. Έξαφνα βλέπει να περνά ο Ζωρζ μέσα σε ένα πολυτελές αυτοκίνητο).

ΖΑΝ (φωνάζει): Κάπως γρήγορα τρέχουν οι πεθαμένοι!

ΖΩΡΖ (στοματά, κατεβαίνει, πλησιάζει): 'Α, φίλε μου, δεν φαντάζεσαι πόσο εύτυχης είμαι από τότε που σκέφτηκα... να θάψω τον εαυτό μου!

ΖΑΝ: Δεν είχες ειδήσεις απ' τη Λουκία;

ΖΩΡΖ: Κραμιά. 'Ασφαλώς θά παρηγορήθηκε με κάποιον άλλον. (Τα μάτια του Ζωρζ πέφτουν πάνω στην εφημερίδα, που ο Ζάν άφησε πάνω στο τραπέζι. Την παίρνει, διαβάζει, γίνεται κατάχλωμος και δείχνει στον Ζάν μια είδησι, λέγοντάς του): Διάβασε αυτό!

ΖΑΝ (διαβάζει): «'Αλλο ένα έρωτικό δράμα. Μία νέα γυναίκα 27 ετών, η δεσποινίς Λουκία Ματιέ, απέπειράθη ν' αυτοκτονήσει χθες το βράδυ στο δωμάτιό της, λαβούσα ισχυράν δόσιν βερονάλ. 'Η δίσ Λουκία μετεφέρθη άμέσως στο νοσοκομείο Λαριμπουαζιέ όπου έλπιζον να την σώσουν. 'Η απόπειρα αποδίδεται εις αισθηματικούς λόγους. 'Η δίσ Λουκία είχε ένα φίλο, που πέθανε ξαφνικά προ όκτω ημερών. 'Απελπισμένη η νέα γυναίκα έτεχνήρησε ν' αυτοκτονήσει».

ΖΩΡΖ (παίρνει την εφημερίδα και ξαναδιαβάζει την είδησι. 'Υστερα φιθυρίζει): Μά αυτό είνε τρέλλα. Το πιστεύεις εσύ πως μ' άγαπούσε τόσο η Λουκία; Βερονάλ, και μία τέτοια δόσι! Τρέχω άμέσως στο νοσοκομείο!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

('Υστερα από τρεις μέρες ο Ζάν συναντά στο δρόμο την Λουκία, που φαίνεται θαυμάσια στην υγεία της):

ΖΑΝ (Εκπληκτος): Σεις Λουκία; Μ'αυτά τα ροδοκόκκινα μάγουλα; Κι' η αυτοκτονία;

ΛΟΥΚΙΑ (γελώντας τον παίρνει απ' το μπράτσο και προχωρούν μαζί): "Όστε την πιστέψατε κι' εσείς την είδησι που διαβάσατε στην εφημερίδα; "Όστε νομίζετε ότι μπορούσα να πιστέψω το άγγελτήριο του θανάτου του Ζωρζ;

ΖΑΝ: Σας είπα κανείς ότι...

ΛΟΥΚΙΑ: Κανείς δεν μου είπε τίποτε. Εγώ έμάντεψα άμέσως την αλήθεια και τον πλήρωσα με το ίδιο νόμισμα.

ΖΑΝ: "Όστε η αυτοκτονία σας;

ΛΟΥΚΙΑ: Ναι... δυο γραμμές στην εφημερίδα που είχε την καλωσύνη να δημοσιεύσει κάποιος φίλος μου δημοσιογράφος. 'Ημουν βέβαιη πως θα έκαναν τον Ζωρζ ν' ανασκηκωθεί από τον τάφο και δεν πησα έξω!

ΖΩΡΖ: "Όστε τα ξαναφτιάξατε;

ΛΟΥΚΙΑ: "Αν τ' ξαναφτιάξαμε; 'Ο δεσμός μας είνε ακατάλυτος. 'Ο Ζωρζ είνε πιά βέβαιος πως τον λατρεύω μία και θέλησα να σκοτωθώ γι' αυτόν και δεν ξέρε τι δώρα να μου κάνη. 'Α, προνάμε, ξέρετε, μία δεύτερη σελήνη του μέλιτος!

ΖΑΝ: Μπράβο! 'Αφού περνάτε καλά τώρα...

ΛΟΥΚΙΑ: Θαυμάσια! Νά, σήμερα το πρωί του έδωσα... δυο γερούς μπάτσους επειδή ξέχασε να μου φέρη τις σκολλάτες που του ζήτησα. Και μετά το γεύμα, του πέταξα στα μούτρα το φυλλάδιό του καφέ γιατί είχε βάλει το παλτό του άπ'νω στο βελουδένιο μου καπελλάκι. Παρ' όλα αυτά όμως τον αγαπώ... Και μ' αγαπά.

ΖΑΝ: Ναι, αλλά μία τέτοια ζωή που του κάνετε, φοβάμαι μήπως έχετε κανένα νέο κοουσόνα θανάτου.

ΛΟΥΚΙΑ: Μη φοβάσαστε και δεν θά το χάψω. Το Ζωρζ τον αγαπώ τόσο πολύ, ώστε έχω απόφασι να του κλείσω τα μάτια με τα χέρια μου!

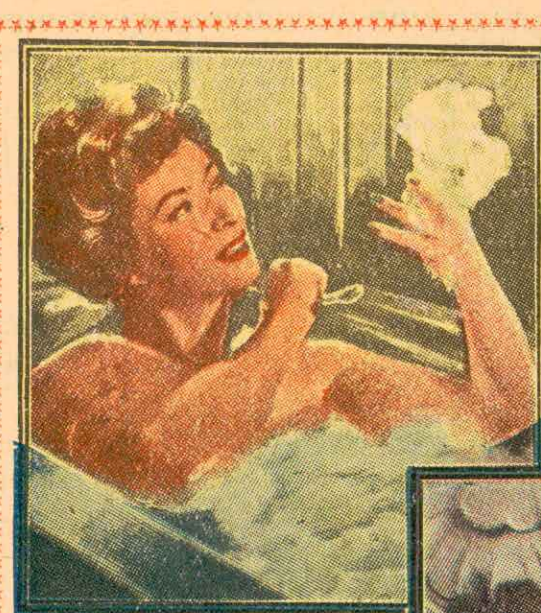
ΖΑΝ: Θεέ μου, τι αγάπη!...

ΛΟΥΚΙΑ: Την άλλη Κυριακή σας περιένομε σπίτι!...

ΖΑΝ: 'Οχάτε κανένα γλεντάκι;

ΛΟΥΚΙΑ: Βέβαια. Θά εορτάσουμε το... μνημόσυνό μας!

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Γκρήρ Γκάρσον

Υποχρεωμένες να εργάζονται έντατικά το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου, οι δυνάμεις του αμερικανικού κινηματογράφου αναζητούν στο λουτρό ένα ξεκούρασμα και μία αναζωογόνησι του οργανισμού των. 'Αλλά κάθε άλλο παρά λούζονται μέσα σε γάλα, όπως νομίζουν. Τα λουτρά τους είνε πολύ απλά. Μόνον ότι κάθε μία έχει φροντίσει να τ' προσαυμόση στις ιδιαίτερες συνθήκες του οργανισμού της, στις απαιτήσεις της επιδερμίδος της κτλ. Νά, λοιπόν, τρεις «συνταγές» λουτρών, που προέρχονται από τρεις μεταξύ των ωραιότερων ήθοποιών του Χόλλυγουντ: τη Πωλέτ Γκοντάρ, τη Γκρήρ Γκάρσον και την 'Ολίβια ντε Χάβιλαντ.

Προσέξτε τις και προτιμήστε ε-

Ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία και την κατάσταση της επιδερμίδος των

λείνη που σας ταιριάζει.

'Η Πωλέτ Γκοντάρ

«'Επειδή το νερό των πόλεων, γράφει η διάσημη δυνάτις, είνε άσβεστο, καταστρέφει το δέρμα, παίρνω, πρώτα-πρώτα, την προφύλαξι ν' αναμιγνύω στο νερό του λουτρού μου λίγη αλυσίδα. Μία κουταλιά της σούπας είνε αρκετή. Δεν αγαπώ τα πολύ ζεστά λουτρά, παρ' μόνον όταν είμαι εξαιρετικά κουρασμένη και μπορώ να πλავίσω άμέσως κατόπιν. Στα συνήθη λουτρά προτιμώ τη θερμοκρασία των 28—30 βαθμών. Μένω πολύ λίγη ώρα μέσα στο λουτρό για να μην είμαι κουρασμένη, όταν θέ βγω απ' αυτό. 'Αλλά βουρτσίζωλόκληρο το σώμα μου και κατόπιν παίρνω ένα ντους χλιαρό—ή ψυχρό, όταν είμαι αρκετά θαρραλέα, και μπορώ ν' αντιμετώπισω

την ψυχρότητα του νερού. 'Θάπρεπε, άλλωστε, να είμαι πάντοτε θαρραλέα, γιατί ξερω πολύ καλά πως το κρύο ντους είνε το καλύτερο μασάζ και ότι διατηρεί το δέρμα νεανικό και σφιχτό. 'Αν δεν έχετε ειδική συσκευή για ντους, μπορείτε να την αντικαταστήσετε μ' ένα σφουγγάρι, που θα το στίβετε πάνω στους ώμους σας».

'Η 'Ολίβια ντε Χάβιλαντ

«Για τα νεύρα μου, που άναστατώνουν καμιά φορά το Χόλλυγουντ, δεν έχω βρει άλλο καλύτερο μέσον θεραπείας από το ψυχρό και

σώμα μου πολύ ζεστό.

»'Όταν είμαι λιγώτερο νευρική, αντι-καθιστώ αυτό το λουτρό μ' ένα σκωτσέζικο ντους.

»Το λουτρό «γιόγκι» είνε επίσης εξαιρετικό για τα νεύρα. Το πλεονέκτημά του είνε ότι μπορεί να το κάμη κανείς όπουδήποτε, ακόμη και μέσα σε μία σκηνή. Αυτό το λουτρό απαιτεί μόνο μία πετσέτα. 'Αφού την βρέξετε και την στρέψετε σε σχήμα κυλίνδρου, περνάτε μ' αυτήν όλο το σώμα σας εκ των άνω προς τα άνω. 'Θά σκουπισθήτε κατόπιν μόνο με την παλάμη του χεριού σας.

»'Όταν, όμως, βρίσκομαι σε έξοχη, όπου υπάρχουν φλαμουριές, επωφελομέναι για να κάμη ένα λουτρό με τα φύλλα αυτών των δέντρων. Βάζω μέσα σ' ένα σακκουλάκι 500 γραμμάρια απ' αυτά και το ρίχνω μέσα στο λουτρό μου. Το αποτέλεσμα είνε εξαιρετικό. Τα φύλλα της φλαμουριάς (τίλλιο) αναζωογονούν το σώμα και ήρεμούν τα νεύρα».

'Η Γκρήρ Γκάρσον

«Το δέρμα μου είνε πολύ λεπτό και αρκετά λιπαρό... Μου συμβαίνει συχνά να ερεθίζεται σε σημείο που το σαπουνί και αυτό ακόμη το άπλο νερό προκαλούν την εμφάνισι μικρών κοκκινών κηλίδων πάνω στην επιδερμίδα μου. Προσθέτω τότε στο λουτρό μου επί τρεις ή τέσσερες ημέρες 300—400 γραμμάρια διττανθρακικού νατρίου (σόδας). Το λουτρό αυτό είνε, άλλωστε, πολύ καλό για όλα τα δέρματα. Συνηθίζω επίσης να κάνω μία φορά το μήνα ένα λουτρό μέσα στο οποίον αναμιγνύω 250 γραμμάρια κρυστάλλων ανθρακικού νατρίου.

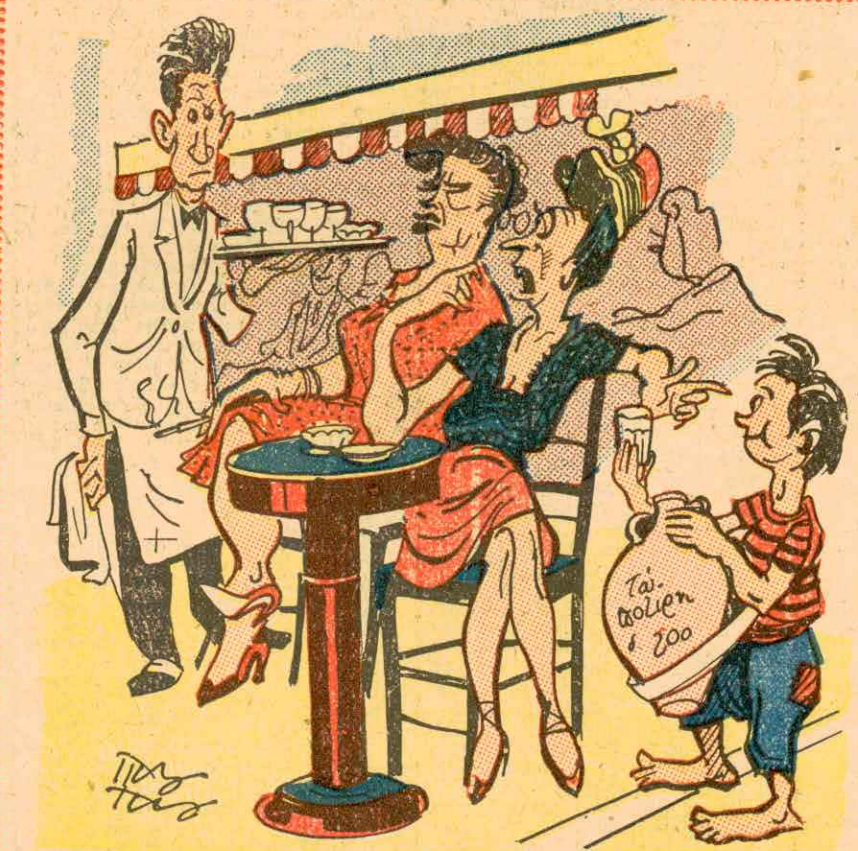
Πωλέτ Γκοντάρ

Το ίδιο καλό είνε και το λουτρό με πιτυρόνερο. 'Θά το κάμητε, ρίχνοντάς μέσα στο λουτρό σας μερικές λίτρες ζεστό νερό, μέσα στο οποίον θά έχετε βάλει επί μερικές ώρες ένα σακκουλάκι με 300 γραμμάρια πιτυρό.

»Τα λουτρά με σόδα, με ανθρακικό νάτριο και με πιτυρόνερο είνε πολύ καλά για τις γυναίκες που έχουν λιπαρό δέρμα.

»'Αν, όμως, έχετε ξηρό δέρμα, θά σας κάμη καλό να ρίχνετε κάθε τόσο 200 γραμμάρια γλυκερίνης μέσα στο λουτρό σας. Το «λάδι» αυτό θά φρεσκάη την επιδερμίδα σας».

Αυτές είνε οι τρεις συνταγές για το λουτρό τριών γοργών του κινηματογράφου. Δεν έχετε συνεπώς παρά να διαλέξετε αναλόγως του γούστου σας, του κεφιού σας, της ιδιοσυγκρασίας σας. Δοκιμάστε λοιπόν.

— Γκαρσόν, θά φέρης κανένα νερό, ή θά πάρουμε από το μικρό; (Σκίτσος Π. Παυλίδης)

Θέλετε ν' αποκτήσετε ΠΑΙΔΙΑ;

Τα σημερινά μέσα της 'Επισημής

Κατά τη στατιστική, σε κάθε 8. αντρώπων, το ένα μόνον είναι άκνηρο, συνήθως όχι γιατί δεν θέλει παιδιά, αλλά γιατί δεν κατορθώνει ν' αποκτήσει. Ωστόσο, οι νεώτερες επισημονικές παρατηρήσεις και οι συνδυασμένες έρευνες γυναικολόγων, ουρολόγων, φυσιολόγων και ψυχολογικών έρχονται να δώσουν βάσιμες ελπίδες σ' όλους όσους ποθούν να γίνουν πατέρες ή μητέρες.

Αν ανήκετε σ' αυτή την κατηγορία, αντιμετωπίστε με θάρρος την περίπτωση σας. Και διερωτηθείτε πρώτα-πρώτα: Επιθυμείτε ένα παιδί για να διασώση ένα γάμο που κλονίζεται, ή για να συμπληρώσει μια ήδη ευτυχισμένη ένωση; Μήπως υπάρχει στην οικογένειά σας — τη δική σας ή του συντρόφου σας — κακή διάθεση προς κληρονομική ασθένεια;

Αν οι απαντήσεις σας σ' αυτά τα ερωτήματα είναι ικανοποιητικές, μπορείτε να προχωρήσετε και να εξετάσετε τα μέσα που σας παρέχει η επιστήμη για να πραγματοποιήσετε το όνειρό σας: την τεκνοποίηση.

Η σπουδαιότερη ανακάλυψη της τελευταίας δεκαετητίδας προς την κατεύθυνση αυτή αφορά τον ακριβή καθορισμό των ημερών που μπορεί μια γυναίκα να γίνει μητέρα. Οι περισσότερες απ' τις γυναίκες που πιστεύουν πως είναι στειρές, άγνοούν απλώς με ποιο τρόπο βρίσκονται οι ευνοϊκότερες περιόδους της συλλήψεως.

Η ικανότης της συλλήψεως διαρκεί ελάχιστα, μόνο λίγες ημέρες ή ώρες, όπως απέδειξε η λεπτομερής μελέτη της ορμονικής λειτουργίας του ανθρώπινου οργανισμού.

Υπάρχουν δύο μέθοδοι καθορισμού του χρόνου που είναι δυνατή η συλλήψις. Η πρώτη στήριζεται στην καθημερινή παρακολούθηση της λειτουργίας των ωθηκών, η οποία όμως πρέπει να γίνεται από ειδικό γιατρό κι' είναι μάλλον όχληρη. Η δεύτερη και πιο πρόσφατη μέθοδος βασίζεται στη μέτρηση του «μεταβολισμού» της γυναίκας. Έχει παρατηρηθεί ότι, κατά τη συντομή περιόδου της ικανότητας της συλλήψεως, ανεβαίνει λίγο η θερμοκρασία του σώματος και υπάρχει μία ψυχική διέγερση και ευδιανομία. Η γυναίκα είναι τότε προετοιμασμένη, ψυχικά και σωματικά, για να γίνει μητέρα.

Η ημέρα αυτή της εξαιρετικής γονιμότητας μπορεί να βρεθεί από κάθε γυναίκα, μ' έναν εύκολο υπολογισμό, που θα της υποδείξει ο οποιοσδήποτε γυναικολόγος. Αν δεν έπωφεληθή απ' αυτήν, έχει ελάχιστες ελπίδες να γίνει μητέρα.

Στις περιπτώσεις όμως που υπάρχει πραγματική στειρότης, ο υπεύθυνος μπορεί νάναι ο άντρας ή η γυναίκα. Αυτό θα το καθορίσει ο γιατρός, με μία λεπτομερή εξέταση και των δύο. Πάντως, έχει αποδειχθεί ότι η ευθύνη βαρύνει τις περισσότερες φορές το σύζυγο. Η διαπίστωση αυτή έρχεται ν' αποκαταστήσει όψιμα τόσες βασιλίσσες κι' άλλες γυναίκες, που διώχθηκαν απ' τους άντρες τους ως στειρές.

Η γυναίκα μπορεί νάναι στειρή για διάφορους λόγους: υποσιτισμό, παχυσαρκία, ανεπάρκεια του θυρεοειδούς αδένος κλπ. Όλοι αυτοί διορθώνονται με την κατάλληλη διατροφή ή με εκχύλισμα θυρεοειδούς. Ο συνθεστέρος όμως λόγος είναι η απόφραξις των σαλπινγίων των λε-

πτών δηλαδή σωλήνων απ' όπου κατεβαίνει το ωάριον απ' τις ωθήκες προς τη μήτρα. Η απόφραξις αυτή οφείλεται συνήθως σε μύλνισι, θεραπεύεται δε στα 50% των περιπτώσεων με εισαγωγή ιωδιούχου λαδιού, που ξαναοίγει τους σωλήνες.

Η ανδρική στειρότης εξακριβώνεται με την εξέταση του σπέρματος, παρμένο με παρακέντησι μέσα απ' τους αδένες. Αν τα σπερματοζωάρια είναι λίγα ή δυσκίνητα, ή αν δεν υπάρχουν καθόλου, ο άντρας δεν μπορεί να γίνει πατέρας. Σε πλείστες όμως περιπτώσεις, αυξάνεται η γονιμότης του με εκχύλισμα θυρεοειδούς, κατάλληλη διατροφή, κόψιμο του καπνίσματος και του αλκοόλ, αλλαγή του τρόπου της ζωής κλπ. Η ανδρική στειρότης είναι αθεράπευτη, όταν οφείλεται σ' έλκυσμα, φυματίωση, παρωτίτιδα κι' ώριμες άλλες μολυσματικές ασθένειες.

Άλλοτε πάλι τα σπερματοζωάρια είναι κανονικά, αλλά έχουν απόφραξη οι λεπτοί σωλήνες απ' όπου περνάει το σπέρμα, χρειάζεται δε να διανοιχθούν απ' το γιατρό. Συχνά η αδυναμία της συλλήψεως οφείλεται σ' ελαττωματική διάπλαση των σχετικών οργάνων. Και πάλι η επέμβασις του γιατρού έχει θαυματουργά αποτελέσματα.

Τέλος, σε περίπτωσης αθεράπευτης στειρότητας του συζύγου, υπάρχει η λύσις της τεχνητής γονιμοποίησης. Οι οπαδοί της τονίζουν ότι εξασφαλίζει την ευγονία, δηλαδή τη δημιουργία αρτιότερων παιδιών, εφόσον το γονιμοποιούν υγιή προέρχεται από ανθρώπους υγιεινούς και καλοδιαλεγμένους. Προσθέτουν ακόμη ότι συμφύγγει τους συζυγικούς δεσμούς. Η σύζυγος ευγνωμονεί τον άντρα της γιατί της επέτρεψε να γίνει μητέρα, κι' εκείνος γιατί τον βοήθησε να κρύψει τη φυσική μειονετικότητα του.

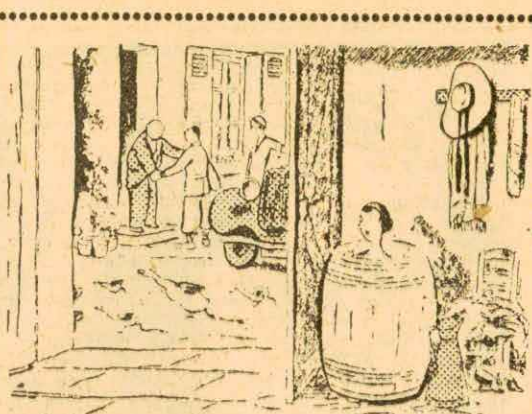
Χιλιάδες τέτοια παιδιά έχουν γεννηθεί ήδη στην Αμερική. Υπάρχει δε στη Νέα Υόρκη μία μεγάλη «Τράπεζα σπέρματος», για τα αντρώπων που δεν έχουν παιδιά. Τα όνοματά των ανθρώπων απ' τους οποίους προέρχεται το γονιμοποιημένο υγρό, τηρούνται μυστικά, για ευνόητους λόγους. Πάντως, είναι υγιεινά, χωρίς κληρονομικές ασθένειες, με ανώτερη αντίληψη. Υπάρχουν μεταξύ τους καθηγητές, επιχειρηματίες, μουσικοί, καλλιτέχνες κλπ. Έτσι εξασφαλίζεται η ποιότης των παιδιών που θα γεννηθούν.

Παντού μουσική!

Η «πρωτεύουσα» των γκάνγκστερς, το Σικάγο, δοκιμάζει μίαν ενδιαφέρουσα πρωτοτυπία: την εφαρμογή της μουσικής για την αύξηση της αποδόσεως των εργατών και υπαλλήλων, για την παρότρυνση των πελατών των μεγάλων καταστημάτων να κάνουν περισσότερα ψώνια, για τη διέγερση της όρεξης στα ρεστωράν, για ένα ήσυχοτερον ύπνο, κλπ.

Τρία ειδικά πρακτορεία «προμηθεύουν» τηλεφωνικά ή ραδιοφωνικά σε εργοστάσια, τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρείες, εκδοτικούς οίκους, καλλιτεχνικά, ραφεία, πλυντήρια, γραφεία ταξιδίων, κι' ακόμη σε μεγάλα βουστάσια, τα καταλληλότερα είδη μουσικής. Στα μεγάλα σφαγεία του Σικάγου, η μουσική είναι θορυβώδης, για να σκεπάσει τα μουγκρητά και τα βελάσματα των ζώων που σφάζονται. Στα εργοστάσια είναι τέτοια ώστε να επιταχύνει το ρυθμό της εργασίας.

Όπου δουλεύουν εργάτριες, οι μελωδίες είναι αισθηματικές. Η κλασική μουσική προσφέρεται για τον διανοούμενο, και για τις αγιλάδες, που δίνουν πιο πολύ γάλα!

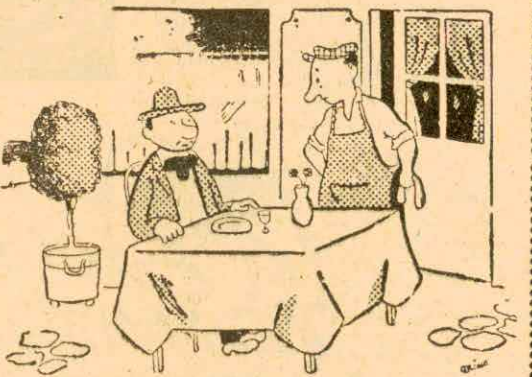

ΕΞΟΧΙΚΑ ΚΟΜΦΟΡ

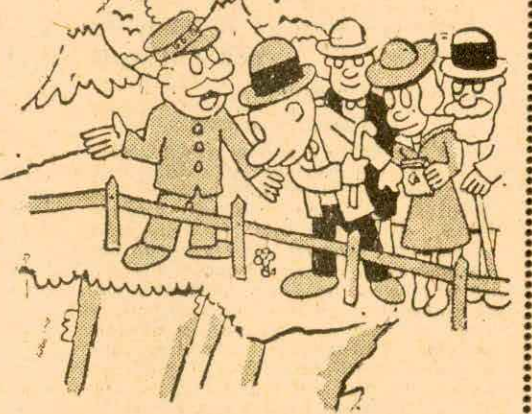
— Η γυναίκα μου θ' άργησει λίγο, γιατί είναι στο μπάνιο! —

— Να πάρ' η όργη, χάλασε ο καιρός... Άρχισε να ψιχαλίζει —

— Γλώσσα; Όχι, δεν τρώω ποτέ κάτι που βγαίνει απ' το στόμα ενός ζώου... — Τότε να σ' φέρω ένα αυγό! —

— Μη σκύβετε. Είναι ένα χάος απύθμενο... — Είμαι συνηθισμένος... Εργάζομαι στο ύπαιθρο Οικονομικών. —

Ανάμεσα στις ηρωίδες της Παλαιάς Διαθήκης, κατέχει μία απ' τις ξεχωριστές θέσεις η Εσθήρ, η ωραία Έβραία βασίλισσα της Περσίας. Ένα δόκνηρο κεφάλαιο της Βίβλου ασχολείται μ' αυτήν και με τον τρόπο που έσωσε τους συμπατριώτες της απ' την ομαδική σφαγή.

Το όνομά της είναι περσική μετάφρασις του Εβραϊκού Χαντασά, που σημαίνει «Μυρτιά». Άνηκε σε μία απ' τις πολλές αριστοκρατικές εβραϊκές οικογένειες, που αιχμαλώτισε και πήρε μαζί του ο βασιλιάς της Βαβυλωνίας Ναβουχοδονόσωρ, όταν κυριεύσε την Ιερουσαλήμ. Μετά το θάνατο του Ναβουχοδονόσωρ, ο γάμος του υπεταγή απ' τους πανίχουρους Πέρσας. Πέρασαν 50 χρόνια από τότε. Στο θρόνο της Περσίας ανέβηκε ο Ιδίοτροπος και δεσποτικός βασιλιάς Άνασθρος — που έμεινε γνωστός στην Ιστορία, με το όνομα Ξέρξης, για την άποτυχημένη εκστρατεία του κατά της Ελλάδος. Ο πρωθυπουργός του Χαμάν μισούσε θανάσιμα τους Έβραίους, που είχαν εγκατασταθεί στην Περσία. Και περισσότερο απ' όλους έχθρευόταν κάποιο Μορτεκάι, εδελφό της Εσθήρ, που είχε υιοθετηθεί απ' τον βασιλιά όταν είχε μείνει ορφανό.

Ματαιόδοξος και κουφός, ο Χαμάν απαιτούσε να τον προσκυνούν όλοι, στο πέρασμά του. Μά ο Μορτεκάι, που ήταν ένας απ' τους φύλακες του βασιλικού παλατιού, δεν τον είχε χαιρετήσει κάποτε, κι' από τότε ο Χαμάν είχε όρκισθ' να εξοντώσει αυτόν και τη φυλή του.

Ετοίμασε πράγματι μία διαταγή γενικής σφαγής των Έβραίων και κατάφερε να την υπογράψει ο Ξέρξης, χωρίς να ξέρη το περιεχόμενό της. Η ημέρα της εκτελέσεώς της είχε ορίσει αρκετούς μήνες αργότερα, για να προλάβει να φτάσει εν τώ μεταξύ η διαταγή ως τα πέρατα της αυτοκρατορίας.

Τις ημέρες εκείνες, δυο αούλικοι σκόπευαν να σκοτώσουν το βασιλιά. Ο Μορτεκάι ανακάλυψε το σχέδιό τους. Και, μολονότι δεν πολυσυμπαθούσε τον Ξέρξη, που κρατούσε αιχμαλώτους τους Έβραίους στη χώρα του, η συνειδήσι του τον έσπρωξε να τον προειδοποιήσει για τη συνωμοσία. Ο Ξέρξης διατάξε το γραμματέα του να σημειώσει στα αρχεία του πολυτιμή υπηρεσία που του είχε προσφέρει ο Μορτεκάι. Έπειτα έλαβε αυτό το περιστατικό.

Λίγο αργότερα, έδωσε ένα συμπόσιο, στο οποίο προσέκαλε τους πρίγκηπες και τους ευγενείς των 127 επαρχιών του Κράτους του. Το ιστορικό αυτό φαγοπάτι διήρκεσε 6 δόκνηρους μήνες! Μία μέρα λοιπόν, ζαλισμένος απ' το κρασί και το γλέντι, ο Ξέρξης μνήστε στη σύζυγό του, τη βασίλισσα Βασίε, να εμφανισθή ολόγυμνη στους προσκεκλημένους του, για να θαυμάσουν την ωμορφιά της!

Φυσικά, εκείνη αρνήθηκε. Ο Ξέρξης έγινε τότε έξω φρενών, τη στήριξε απ' τους τίτλους της και διατάξε να τη στραγγαλίσουν μ' ένα μεταξωτό κορδόνι. Θελώντας κατόπιν να την αντικαταστήσει, διατάξε να παρουσιασθούν εμπρός του όλα τα ωραία κορίτσια της χώρας του. Ο Μορτεκάι έστειλε και την Εσθήρ — παρ' όλες τις αντιρρήσεις της κοπέλλας, που φαίνεται πως αγαπούσε κάποιον άλλον. Κι' ο Ξέρξης τη διάλεξε για σύζυγό του.

Έπειτα από τόση ξαβιά, ήταν φυσικό να υποφέρει ο Ξέρξης από άπνεια. Μη έχοντας λοιπόν τίποτε καλύτερο να κάνει για να σκοτώσει την ώρα του, διάβαζε τα αρχεία του Κράτους. Έτσι, ξαναβρήκε το σημείωμα για το Μορτεκάι που του είχε σώσει τη ζωή. Κάλεσε τότε τον πρωθυπουργό του και τον συμβουλευθηκε τι έπρεπε να κάνει σ' έναν άνθρωπο που ήθελε να τιμήσει. Ο Χαμάν είχε στήσει κι' άλλες μιά ψηλή αγχώνη και σκόπευε να ζητήσει απ' το βασιλιά την άδεια να κρεμάσει τον Μορτεκάι. Νόμιζε ωστόσο ότι η ερώτησι του Ξέρξη αφορούσε τον εαυτό του κι' απάντησε άδιστακτα:

— Πρέπει, βασιλιά μου, να τον ντύσει βασιλικά, να τον

Η βασίλισσα έδειξε τότε το Χαμάν που είχε γίνει κλωμός σαν πεθαμένος...

ανεβάσσης στ' αλόγο σου, να του φορέσης την κορώνα σου και να βάλης ένα αούλικο σου να τον γυρίσει σ' όλη την πόλη, φωνάζοντας σε κάθε σταυροδρόμι: «Προσκυνήστε όλοι τον ευνοούμενο του βασιλιά μας!»

Τότε ο Ξέρξης τον διατάξε να τιμήσει μ' αυτό τον τρόπο τον Μορτεκάι. Κι' ο Χαμάν αναγκάστηκε να υπακούσει, δαγκώνοντας τα χείλη του απ' τη λύσσα...

Εν τώ μεταξύ, ο Μορτεκάι είχε μάθει τη διαταγή της σφαγής των Έβραίων κι' είδοποίησε άμεσα την Εσθήρ. Εκείνη διακινδύνευσε τότε τη ζωή της, μπαίνοντας στα διαμερίσματα του Ξέρξη δίχως την άδειά του. Είχε ντυθή πλούσια κι' είχε στολιστή, για να τον μαγεύει με την ωμορφιά της. Εκείνος της έδωσε να φιλήσει το σκήπτρο του και τη ρώτησε τι ζητούσε.

Η Εσθήρ τον προσέκαλε να φάει μαζί στο δωμάτιό της. Τον παρακάλεσε, δε να πάρη μαζί του και το Χαμάν. Στα τέλη του δείπνου αυτού, βρήκε την ευκαιρία να παρακαλέσει το σύζυγό της ν' ακυρώσει τη διαταγή για τη σφαγή των Έβραίων.

— Ποιος έδωσε τέτοια διαταγή; ρώτησε με άπορία ο Ξέρξης.

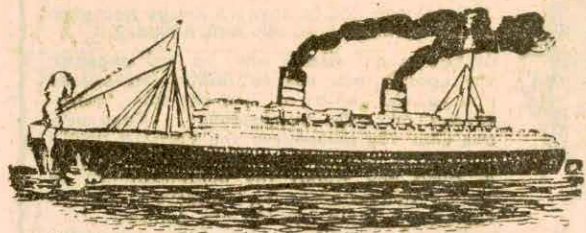
Η βασίλισσα έδειξε τότε το Χαμάν, που είχε γίνει κλωμός σαν πεθαμένος. Μανία σμένος για την πανουργία του πρωθυπουργού του, ο Ξέρξης τον παρέδωσε στο δημόσιο... για να τον κρεμάσει στην αγχώνη που είχε ετοιμάσει ο ίδιος για το Μορτεκάι! Η Εσθήρ πέρασε την υπόλοιπη ζωή της προστατεύοντας και καθοδηγώντας τους συμπατριώτες της. Κι' η Αγία Γραφή διατήρησε το όνομά της στην αθανασία.

Η ιστορία της οδοντόπαστας

Όπως τα άρωμα, το ρούκι και το σουτιέν, έτσι κι' οι οδοντόπαστες αποτελούν επίνομα της αρχαιότητας. Ένας Έλληνας γιατρός είχε συντάξει μίαν έμμετρη συνταγή οδοντόπαστας, προ 2.000 ετών. Κατόπιν όμως ξεχάστηκε αυτή η έφευρεσις. Ο οδοντοποιός του Ουάσιγκτον δεν συμβούλευε να καθαρίζει τα δόντια του, τρίτοντας τα μ' ένα πανί και με κιμωλία. Μερικές δεκαετίες αργότερα, εμφανίσθηκε η οδοντοβούρσα. Αλλά οι οδοντοπαστες δεν υπήρχαν ακόμη.

Το 1859, ένας έμπιστος Νεοϋρκέζος φαρμακοποιός, ο Ουίλιαμ Χωάλλ, έφτιασε ένα κόκκινο υγρό (μείγμα αλκοόλ και άλλων συστατικών), το βάφτισε «Σωζόντον» κι' άρχισε να το διαφημίζει έντατα ως «σωτήριο για τα δόντια». Ήταν ένας απ' τους πρώτους που χρησιμοποίησαν στις ρεκλάμες έντυπες διαβεβαιώσεις των καταναλωτών για την ποιότητα των προϊόντων τους. Μεταχειρίσθηκε για το σκοπό αυτό τα ονόματα 15 ανωτέρων κληρικών, του Βίσμαρκ κι' άλλων διασημών προσωπικοτήτων. Δεν περιφρόνησε ωστόσο και τις ωραίες γυναίκες κήνες, ως διακοσμητικά στοιχεία των διαφημίσεών του! Όταν πέθανε ο Χωάλλ, το 1894, είχε κερδίσει 10.000.000 δολάρια απ' το «Σωζόντον». Κατόπιν όμως άρχισαν να το εκτοπίζουν όριστικά οι οδοντοκονείς κι' οι οδοντοπαστες. Ο δόκτωρ Ισραήλ Λαύον έφτιασε τότε μία σκόνη για τα δόντια, που εξακολουθεί ακόμη και σήμερα να έχει τη μεγαλύτερη ζήτηση. Οι ρεκλάμες του Λαύον διεκρίνοντο για την ειλικρίνειά τους. Μία απ' αυτές π. χ. έγραφε: «Είναι τσαρλάνος όποιος υποσχέται ότι το προϊόν του μπορεί ν' αλλάξει έστω κι' ελάχιστο το φυσικό χρώμα των δοντιών».

Όσο για τις οδοντοπαστες, περιείχοντο στην αρχή, μέσα σε βαζάκια, απ' όπου έπαιρνε κανείς λίγη κάθε φορά με το δουρτάκι. Τα σωληνάκια έφευρέθηκαν το 1841 από έναν Αμερικανό και προορίζονταν αρχικά για τα χρώματα των ζωγράφων. Μόνο το 1880 σκέφθηκαν για πρώτη φορά να τα μεταχειρισθούν και για τις οδοντοπαστες.

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ»

Το μεγαλύτερο πλοίο του κόσμου

Στις 27 Σεπτεμβρίου 1938, η Βασίλισσα της Αγγλίας «Ελισσάβετ Β'» βαφτίστηκε, με το παρονομαστό σκάσιμο μιας μπιλίας σαρμάνιας, το μεγαλύτερο και ωραιότερο υπερωκεάνειο του κόσμου, που πήρε το όνομά της. Πριν όμως ακόμη κινήσει το «παρθενικό ταξίδι» του, το νέο πλοίο μεταρρυθμίστηκε σε όπλιταγωγό και πρόσφερε ανεκτίμητες υπηρεσίες στο συμμαχικό άγωνα. Οι ειδικοί υπολογίζουν ότι η διάρκεια του πολέμου συντομεύθηκε κατά πολλούς μήνες, χωρίς στην ικανότητα της «Βασίλισσας «Ελισσάβετ» να μεταφέρει μια δολκήρη μεραρχία ή οποιοδήποτε πολεμικό μέτωπο.

Το 1945, το υπερωκεάνειο αυτό ξαναδράμη τον προορισμό του και την πολυτέλειά του. Κι' από τότε, κάθε 15 μέρες, κάνει το ταξίδι Αγγλίας - Αμερικής με έπιστολή (ακριβέστερο στα δρομολόγια του από κάθε άλλο). Κάθε φορά, αφίνει ακαθάριστα κέρδη 1.300.000 δολλαρίων, τα μισά δε απ' αυτά σε αμερικανικό συνάλλαγμα, τόσο πολύτιμο σήμερα για τους Αγγλους. Απ' τον πρώτο χρόνο των ειρηνικών ταξιδιών του, το πλοίο αυτό διέφυσε την κοινή αντίληψη ότι τα πολύ μεγάλα πλοία είναι παθητικά κι' επιζήμια. Πράγματι, απέδωσε στην εταιρεία Κιούναρ έτησια κέρδη 5 εκατ. δολλαρίων.

Σε κάθε ταξίδι του, είναι αδύνατον να μη μεταφέρει μερικές διάσημες προσωπικότητες. Η κ. Ρούζβελτ κι' ο ήθοποιος του Χόλλυγουντ Μπίγκ Κρόσμπυ έχουν ταξιδέψει επανειλημμένως μ' αυτό. Κάποτε, που βρισκόταν μεταξύ των έπιβατών του ο Μολότωφ, πήρε για λίγα λεπτά στα χέρια του το τιμόνι... κι' έκανε το πλοίο να παρεκκλίνει δυο μοίρες — προς τ' αριστερά, φυσικά!...

Η «Βασίλισσα «Ελισσάβετ» είναι το μεγαλύτερο ανθρώπινο δημιουργήμα που επέπλεσε ποτέ στη θάλασσα (με έκτοπισμα 83.673 τόνων) και συγχρόνως το μακρύτερο πλοίο που ναυπηγήθηκε ποτέ (με μήκος 340 μέτρων). Επρόκειτο αρχικά να είναι έντελως όμοιο με... τη δίδυμη αδελφή του, τη «Βασίλισσα Μαρία», που είχε ναυπηγηθεί από 2 ετών. Τελικά, όμως, έγινε κατά 3 μέτρα μακρύτερο και με έκτοπισμα μεγαλύτερο κατά 2.400 τόνους.

Η «Βασίλισσα «Ελισσάβετ» κινείται με πετρελαιοκίνητους στροβίλους. Έχει 4 έλικες, που ζυγίζουν 32 τόνους η καθεμία, κι' όμως είναι τόσο τέλεια ισορροπημένες ώστε μπορούν να περιστραφούν με την απλή επαφή του χεριού. Το ηλεκτρικό ρεύμα που παράγουν τα δυνάμωτά του, θα άκουσε για το φωτισμό μιας πόλεως με 130.000 κατοίκους.

Έχει 3 ράνταρ, γυροσκοπική πυξίδα κι' άλλες σύγχρονες συσκευές ασφαλείας. Το σκάφος του είναι διτλό στα ύψαλα. Κι' αν δε ακόμη τρυπήσει από βράχο ή τορπίλη το εσωτερικό περίβλημα, δεν γεμίζει ολόκληρο το πλοίο με νερό, γιατί έχει 140 υδατοστεγή διαμερίσματα, που το καθένα τους μπορεί να κλείσει και ν' απομονωθεί αμέσως απ' τα άλλα, με την πίεση ενός κουμπιού εγκατεστημένου στη γέφυρα του πλοίου.

Οι κίνδυνοι της πυρκαγιάς έχουν περιορισθεί στο ελάχιστο, χωρίς σ' απομονωτικά διαφράγματα και πόρτες που εντοπίζουν τη φωτιά. Τα βενίκια όλα είναι αψεκτα. Υπάρχει ακόμη, στις καμπίνες των επιβατών, ένα σύστημα αυτόματου έκτοξευσης νερού. Τέλος, ένα δίκτυο σωλήνων απορροφά διαρκώς αέρα απ' όλα τα μέρη του πλοίου και τον στέλνει σ' ένα κεντρικό θάλαμο, έλέγχου, όπου λειτουργεί αμέσως ένα φωτοηλεκτρικό σήμα όταν υπάρξει το ελάχιστο ίχνος καπνού.

Ο καπνός απ' τις μηχανές φιλτράρεται περνώντας μέσα από 600 τόνους νερό την ώρα, όπου αφίνει ολόκληρο το καρβονίδι του, που θα μπορούσε να λερώσει τα ρούχα των ταξιδιωτών.

Η σειρήνα του είναι έπιστημονικά μελετημένη κι' έχει τέτοιο τόνο, ώστε ακούεται καθαρά σε απόσταση 16 μιλίων, αλλά δεν ενοχλεί καθόλου τους ταξιδιώτες.

Μπορεί να μεταφέρει ως 2.314 επιβάτες. Στον καιρό όμως του πολέμου, είχε μεταρρυθμισθεί έτσι ώστε να χωρά 15.600 άνδρες.

Τόσο η «Βασίλισσα «Ελισσάβετ» όσο κι' η «Βασίλισσα Μαρία» δεν ταξιδεύουν συνήθως με νηοπομπές κατά τον πόλεμο. Γιατί, με την εκκίνησή τους και τη μεγάλη ταχύτητά τους (30 κόμβους) μπορούσαν εύκολα να ξεφύγουν απ' τα υποδρύχια. Ο Χίτλερ είχε υποσχεθεί μεγάλη χρηματική αμοιβή και το αντίστοιχο

παράσημο του Ράιχ στο πλήρωμα του υποδρύχιου που θα κατέρβαινε να βυθίσει ένα απ' αυτά τα πλοία. Σύμφωνα όμως με τα γερμανικά ναυτικά αρχεία, μόνον ένα υποδρύχιο συνάντησε κάποτε τη «Βασίλισσα «Ελισσάβετ» και δεν μπόρεσε να της έπιτεθεί γιατί είχε εξαντλήσει τις τορπίλες του!

Όλες οι καμπίνες της πρώτης θέσεως της «Βασίλισσας «Ελισσάβετ» έχουν εγκατασταθεί ρυθμίσεως της θερμοκρασίας του αέρα, λουτρό με γλυκό και άμυρο νερό και ραδιοηλέφωνο για την επικοινωνία με τις κυριότερες πόλεις του κόσμου.

Υπάρχουν εξ' άλλου στο πλοίο δυο κινηματογράφοι, δυο πισίνες, τρία γυμναστήρια, 12 μπάρ κι' ένα χαμάμ. Τρεις βιβλιοθήκες περιέχουν 4.000 βιβλία σε 14 γλώσσες.

Δώδεκα καταστήματα, τράπεζες, κουρεία και ινστιτούτα καλλονής εξυπηρετούν συνεχώς τους ταξιδιώτες. Για τους αρρώστους, υπάρχει νοσοκομείο, αναρρωτήριο, χειρουργείο, δυο γιατροί και 9 νοσοκόμοι.

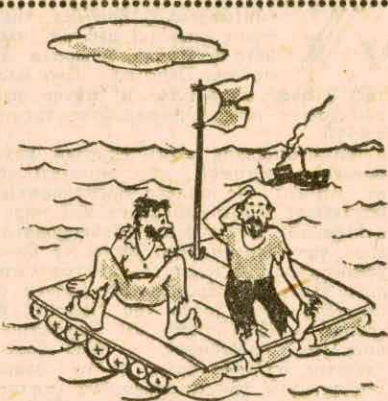
Για τα 10.000 γεύματα που σερβίρονται κάθε μέρα, οι τροφοδότης προμηθεύονται τρόφιμα απ' τη Ν. Υόρκη, κι' έτσι αποφεύγουν τους έπισιτιστικούς περιορισμούς της Αγγλίας. Έξ' άλλου, σε κάθε ταξίδι, χρησιμοποιούνται 10.000 σεντόνια, 30.000 πετσέτες του τραπέζιού και 70.000 πετσέτες του προσωπού.

Ως τώρα, έχει συμβή μόνο μια γέννηση πάνω στ' «Βασίλισσα «Ελισσάβετ»: Στα τέλη του 1947, γεννήθηκε ένα κοριτσάκι στο ταξίδι και ονομάστηκε «Ελισσάβετ». Επίσης έχει συμβή μόνον ένας θάνατος, τον περασμένο Ιούλιο. Γάμος δεν έγινε κανείς, γιατί δεν τον έπιτρεπε ο αγγλικός νόμος. Άλλωστε, ο πλοίαρχος Φόρντ λέει πολύ σωστά: «Τον καιρό των αργονκινήτων πλοίων, ίσως να χρειαζόνταν οι γάμοι στο ταξίδι. Σήμερα όμως τα ζευγάρια μπορούν βέβαια να περιμένουν δυο-τρεις μέρες, ως ότου φτάσουν στο λιμάνι!».

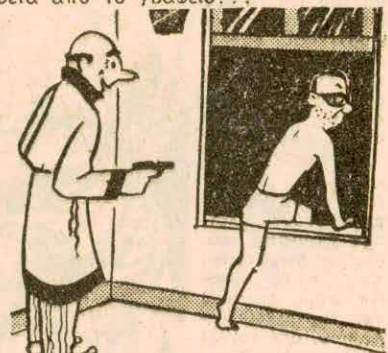
Φαίνεται ότι η «Βασίλισσα «Ελισσάβετ» θάνατο τελευταίο υπερωκεάνειο πολυτελείας. Γιατί προβλέπεται ότι στο εξής θα ναυπηγούνται μόνον πλοία για κοινούς περιηγητές, με φτηνό εισιτήριο (40-80 δολάρια για το ταξίδι. Εύρηνης - Αμερικής). Όσο για τους πλουσίους, που θα ενδιαφέρονται για την πολυτέλεια, αυτοί θα ταξιδεύουν αεροπορικά.

Αθώος λόγος... μικροεπίτητος

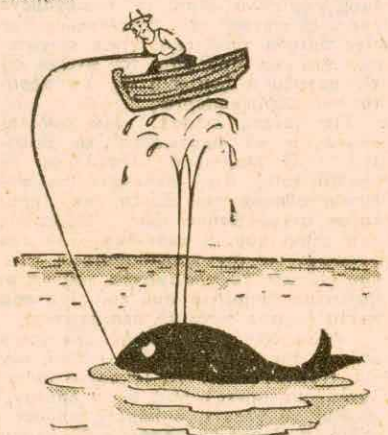
Το δικαστήριο της αμερικανικής πόλεως Λέντα άθωσε ένα θαρρήκτη μ' όλο που συνεληφθη επ' αυτοφώρην την ώρα που άνοιγε το χρηματοκιβώτιο μιας μεγάλης μεταλλουργικής εταιρίας. Η άθωωσή του όμως έφείλεται στο ότι ο συλληφθείς διαρρήκτης είχε ηλικία 94 ετών!

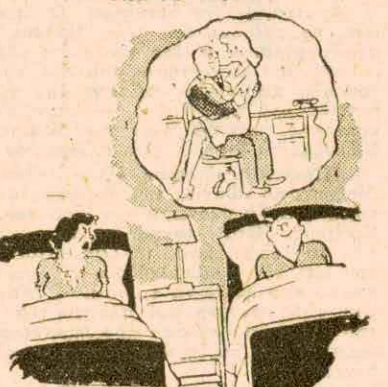
Εκείνο που με στενοχωρεί, είναι ότι δεν έχω παρά δεκαπέντε μέρες άδεια από το γραφείο...

Και πιστεύω αυτό να σου γίνει μάθημα.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Πάλι μουνταρεύεις στον ύπνο σου, βρέ προκομμένε;

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΞΑΝΑΝΕΙΩΝΕ ΑΝΤΙ ΝΑ ΓΕΡΝΑΗ

Η καταπληκτική περίπτωση του Γεωργίου Κνάπ

Η ανακάλυψις του μυστικού της αιωνίας νεότητος απασχόλησε ανέκαθεν τους ανθρώπους. Πολλοί ισχυρίσθηκαν ότι το ανακάλυψαν. Άλλα κανείς σχεδόν δεν μπόρεσε να παρουσιάσει μια χειροπιαστή απόδειξη των ισχυρισμών του.

Μοναδική εξαίρεσις απέτελεσε ίσως ο Γεώργιος Κνάπ. Έκανε τον έαυτό του ένα είδος πειραματοζώου και επέτυχε τόσο πολύ στις έρευνές του, ώστε ήδη αρκετό καιρό μόνο να τον ίδι κανείς, για να πεισθί για το αξιο αποτέλεσμα των.

Όταν κατάρθωσε να φέρη εις πέρας τις έρευνές του, ο Κνάπ ήταν ένας άνθρωπος κουρασμένος και εξαντλημένος και επί πλέον είχε φτάσει την ηλικία των 55 ετών. Η έφαρμογή της μεθόδου του τον έκανε να φαίνεται μόλις 40. Μερικά χρόνια αργότερα, όταν είχε φτάσει τα 60, δεν θα τον έκανε κανείς περισσότερο από 35 χρόνων. Όταν πέθανε, σε ηλικία 80 χρόνων, κατά το 1946, έδινε την εντύπωσι ενός νέου που μόλις πλησίαζε τα 30!...

Ο θάνατός του ώφειλετο σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Γιατί ο Γεώργιος Κνάπ λογάριζε ότι θα ξεπερνούσε τα έκατό. Και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι θα το κατάρθωνε, αν η ζωή του δεν τερματιζόταν βίαια.

Στις έρευνές του αυτές είχε απρώξει τον Γεώργιο Κνάπ μια έρωτική τραγωδία. Την εποχή που, νέος ακόμη, σπούδαζε στο λύκειο του Τρουά, είχε γνωρίσει μια νέα, με την όποιαν τον συνέδεσε ένα αμοιβαίο βαθύ αίσθημα.

Άλλα, λίγο καιρό αργότερα, η άναπημένη του προσεβλήθη από ευλογιά. Η τρομερή ασθένεια πα-

Σοφά λόγια

★ Η μεγαλοφυΐα δεν μπορεί ίσως να εδγηση το θεό, ή καλωσουν όμως αποδεικνύει ότι υπάρχει.

★ Είναι άξιοι της δυστυχίας τους όσοι δεν επωφελούνται από αυτήν.

★ Το να δώσας είναι μια πράξη καλή, αλλά το να δανείσας είναι μια κακή υπόθεσις.

★ Δυο περιπτώσεις απομικρύνουν από μας τους φίλους μας: ή ευτυχία τους που δεν έχει την ανάγκη μας, και ή δυστυχία μας που έχει την ανάγκη τους.

★ Ευτυχισμένοι εκείνοι που έπιθυμούν κάτι, αλλά ξέρουν και να περιμένουν. Η ευτυχία που την περιμένει κανείς καιρό είναι πολύ μεγαλύτερη απ' εκείνη που εσχετά απ' τη ιαία μέρα στην άλλη.

★ Για να είσας ευχάριστοι στους άλλους πρέπει να τους μιλάτε περισσότερο γι' αυτά που αγαπούν και που τους συγκινούν, παρά γι' αυτά που σας ενδιαφέρουν. Και πρό παντός μην ισχυρισθήτε ποτέ μισοστό, τους πως έχετε περισσότερο δικαίω απ' αυτούς.

ραμόρφωσε τελείως το πρόσωπό της και την έκαμε να φαίνεται σαν γρήα μ' όλο που δεν ήταν ακόμη είκοσι χρόνων.

Ο Γεώργιος Κνάπ συνέλαβε, τότε το τολμηρό σχέδιο ν' ανακαλύψη ένα μέσον, που θα επέτρεπε την αναζωογόνησι των ιστών του σώματος και συνεπώς το ξανάνειωμα του ανθρώπου. Κατέστρωσε αμέσως ένα σχέδιο έργαςας και άρχισε τις έρευνές του.

Στο μεταξύ, όμως, ή φίλη του πέθανε. Άλλ' ο Κνάπ είχε την ποιήσι ότι βρισκόταν στον καλό δρόμο. Και συνέχισε με τον ίδιο ζήλο τις έρευνές του.

Κατά την πρόοδο των έρευνών του, έκανε διάφορες άλλες ανακαλύψεις, που ήσαν ή μία καταπληκτικώτερη από την άλλη. Ανακαλύψεις βιολογικές, ιατρίαις, χημικές κλπ.

Μεταξύ άλλων, κατάρθωσε να παρουσιάσει καινούργια φυτά, με πολύχρωμα φύλλα, που άκτινοβολούσαν τη νύχτα, περιέργους καρπούς, που δεν έμοιαζαν με κανέναν από όσους γνωρίζουμε, αυτόματες συσκευές, που έκτελούσαν όλες τις οικιακές έργαςίες κλπ.

Και, τέλος, στην ηλικία των 55 χρόνων έκαμε τη μεγάλη ανακάλυψι του. Άλλα, προτού την φέρη στη δημοσιότητα, θέλησε να πειραματισθί. Και διάλεξε τον έαυτό του για τα πειράματά του.

Τα αποτελέσματα εξέπληξαν και τον ίδιον. Και οι συμπόλιται του άρχισαν να βλέπουν τον Κνάπ να ξανανειώνη συνεχώς σαν ή ζωή του να ξετυλιγόταν αντίστροφα από δ,τι στους άλλους ανθρώπους. Πιο έινε, όμως, το μυστικό της αιωνίας νεότητος;

Ο Κνάπ, προτού πεθάνη, το έμπιστεύθηκε σ' ένα φίλο του, που κυκλοφόρησε τελευταία ένα βιβλίο εξαίρετικού ενδιαφέροντος.

Κατά τον Κνάπ, εκείνο που κάνει τον οργανισμό να γερνάη είναι ή συσσώρευσις προσήτων ούριος σε διάφορα μέρη του σώματος. Η αξία της ανακαλύψεως του έγκειται κυρίως στο ότι κατάρθωσε να καθορίση με μεγίστη ακρίβεια τα σημεία όπου γίνονται αυτές οι συσσωρεύσεις. Ο τρόπος της αποβολής των έξ άλλου είναι αρκετά πολύπλοκος και στηρίζεται στη χρησιμοποίησι ώρισμένων χημικών καθώς και σε ειδικά μασάζ.

Τα αποτελέσματα αυτής της μεθόδου είναι καταπληκτικά. Αυτό τουλάχιστον βεβαιώνουν όλοι όσοι πειραματίσθηκαν με την μέθοδο του Κνάπ, που δεν χρησιμοποιούσε ούτε έμβόλια, ούτε όρρους, ούτε όρμονες, ούτε καμιά άλλη παρεμφερή ούσια.

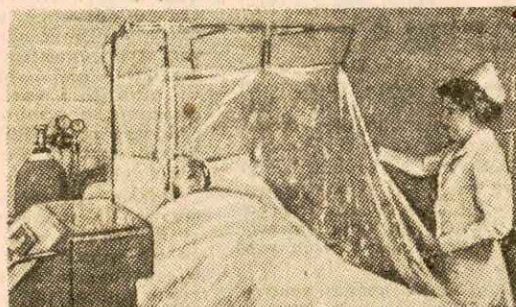
Γιζ να μη μελύνη το χιμχ της...

Ένα περίεργο περιστατικό συνέβη στο νοσοκομείο μιας μικρής γερμανικής πόλεως της Βασιφίας. Κάποια κυρία της «καλής κοινωνίας», που νοσηλευόταν σ' αυτό το νοσοκομείο και που χρειαζόταν μεταγγισι αίματος, άρνήθηκε να δεχθί το αίμα που προσέφερε μια νοσοκόμος απ' τη Ρηνανία!... Γιατί — όπως έδήλωσε — δεν ήθελε «να μολύνη το αίμα της με αίμα ανθρώπων του Ρήνου, που είναι γνωστοί άμυαλοι κι' επιπόλαιοι!»

ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ...

Μερικοί Γερμανοί κοιμούνται έξω απ' το σιδηροδρομικό σταθμό της Θρανκφούρτης, περιμένοντας ένα τρένο που καθυστερεί. Είναι ως επί το πλείστον άστεγοι και δυστυχισμένοι άνθρωποι που γυρίζουν από πόλι σε πόλι.

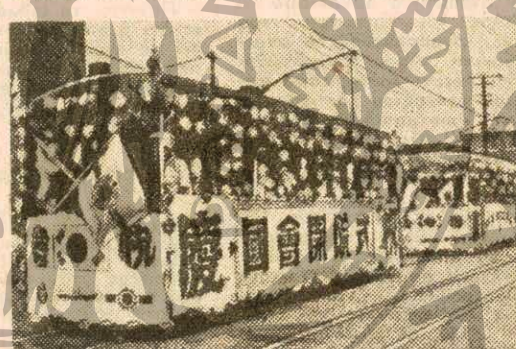
ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΙΣΠΝΟΕΣ ΟΞΥΓΟΝΟΥ

Οι λεπτές και διαφανείς κουρτίνες από πλαστική ούσια σχηματίζουν ένα κλειστό χώρο μέσα στον οποίο διαβιβάζεται το οξυγόνο, για τη θερμεία ώριμνων ασθενειών.

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ»

Η μίς Ροζέλλα Μπόττα, 21 ετών, έξελεγή «βασιλισσα του Τύπου της Ρωμης» σ' ένα χορό που διοργανώθηκε τελευταία. Έπειτα ποζάρσε για να τη φωτογραφίσουν, έαπλωμένη πάνω στις έφημερίδες που αποτελούν τον έφημερο έόρο της!

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΚΑΙ... ΤΑ ΤΡΑΜ!

Τα τράμ της πόλεως Σεούλ της Κορέας κυκλοφορούν λουλουδοστολισμένα, για τον έορτασμό της έναρκτηρίου συνεδρίασεως της πρώτης Έθνεσυνέλευσεως που έξελεγή έλευθέρη έπειτα από 44 χρόνια (γιατί ή Κορέα είχε υποδουλωθί απ' τους Γαπωνέζους το 1904).

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΣ

1 αξίζει, η στρεπτομυκίνη

Για αποτελεσματικά της κατά της φυματώσεως

Ενθουσιασμένοι απ' όσο ακουγαν ή διαβάζαν για τα «θαύματα» της στρεπτομυκίνης, οι αρρώστοι ενός μεγάλου αμερικανικού σανατορίου άπαιτησαν πέρυσι να χρησιμοποιηθεί και σ' αυτούς το νέο φάρμακο. Προσφέρονταν όλοι ως πειραματόζωα, παρ' όλες τις εξηγήσεις των γιατρών ότι η στρεπτομυκίνη βρισκόταν ακόμη υπό δοκιμή και ότι δεν ήταν κατάλληλη για όλες τις μορφές της φυματώσεως. Μαζέψαν μάλιστα με έρανο μεταξύ τους 2.000 δολάρια, σχημάτισαν ένα «κεφάλαιο στρεπτομυκίνης» και κάταφεραν να το αυξήσουν σε 100.000 δολάρια. Το σύνθημά τους ήταν: «Στρεπτομυκίνη για όλους!».

Αναλόγα επεισόδια συνέβησαν και σ' άλλα σανατόρια. Χαρακτηρίζουν δε τον υπερβολικό ενθουσιασμό που δημιουργεί η άνογελία ενός νέου φαρμάκου.

Όταν όμως πολλοί φυματικοί δεν είδαν καμιά ωφέλεια απ' τη στρεπτομυκίνη, άλλαξαν απότομα κι άρχισαν να τη θεωρούν τελείως άχρηστη. Στην πραγματικότητα λοιπόν, η στρεπτομυκίνη θαματούργει, αλλά σ' ώριμες περιπτώσεις!

Πρέπει να σημειωθεί ότι, από 60 χρόνια τώρα, οι έπιστημονικές αναζητήσεις μάταια ένα τέτοιο φάρμακο. Γιατί έκεινο που έσκότωναν τα μικρόβια της φυματώσεως μέσα στους δοκιμαστικούς σωλήνες των εργαστηρίων, δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα σε φυματικά πειραματόζωα. Πρό 10 έτών, δυο Αμερικανοί γιατροί βρήκαν ένα φάρμακο, της οίκογενείας των σουλφαμιδών, την «προμίνη», που σκότωνε τους βακτηλλας του Κώχ σε φυματικούς ινδοχοίρους. Τόσο όμως αυτή, όσο και δυο ανάλογες ουσίες, η «προμιζόλη» και η «διαζόνη», διέφευσαν τις έλπίδες που είχαν γεννηθεί για την αποτελεσματικότητά τους στον άνθρωπο.

Τέλος, τον Ιανουάριο του 1944, ανακολύφθηκε η στρεπτομυκίνη. Αφού διαπιστώθηκε ότι έφανε αποτελεσματικά το μικρόβιο της φυματώσεως, χρησιμοποιήθηκε σε συστηματικά πειράματα σε ζώα και σε ανθρώπους. Οι παρατηρήσεις απέδειξαν ότι δεν σκοτώνει τα μικρόβια, αλλά ανακατασκευάζει τη δράση τους. Έτσι, δίνει καιρό στον οργανισμό να έπουλώσει τις βλέδες που έχουν προκαλέσει στους πνεύμονες. (Κατά ανάλογα κάνει κι η ανάπαυση στο κρεβάτι, αλλά σ' πολύ μικρότερο κλίμακο).

Το τελικό συμπέρασμα των πειραμάτων — το οποίο συνεχίζονται ακόμη — είναι ότι η στρεπτομυκίνη αποδίδει το καλύτερο αποτέλεσμα, όταν σ' έλαδες των πνευμόνων είναι ακόμη μαλακές, έρεθισμένες, πρόφατες και με τάσι έπε-

τάσεως. Στά 81% των περιπτώσεων αυτών οι αλλοιώσεις γίνονται ή μικραίνουν, ή σκληρύνονται, με ένεσεις στρεπτομυκίνης.

Όταν όμως οι έλαδες των πνευμόνων έχουν πάρει πιά ένωση μορφή ή αποτελούν σπήλαια με παχύα τοιχώματα, το φάρμακο δεν φέρνει κανένα σχεδόν αποτέλεσμα. Μάλιστα, τα μικρόβια αποκτούν σιγά-σιγά άνοχη εναντίον του, κι έτσι ο άρρώστος γίνεται μιά επικίνδυνη πηγή μεταδόσεως ένος νέου τύπου μικροβίων, άνθεκτικών στη στρεπτομυκίνη. Γι' αυτό, αν η κατάσταση δεν παρουσιάζει καμιά βελτίωση στις πρώτες 60 ήμέρες, πρέπει άπωσδήποτε να διακόπτεται η στρεπτομυκίνη.

Πολλοί γιατροί μάλιστα συνιστούν να μη συνεχίζεται ποτέ η θεραπεία περισσότερο από 60 ήμέρες, δεδομένου ότι η στρεπτομυκίνη φθάνει στο μέγιστο σημείο της αποτελεσματικότητάς της μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα.

Έχει παρατηρηθεί έξ άλλου ότι τα αποτελέσματα είναι πολύ καλύτερα, με συνδυασμένη χρησιμοποίηση στρεπτομυκίνης και προμίνης, ή στρεπτομυκίνης, προμιζόλης και μιάς τρίτης σουλφαμίδης (ιδίως σε περιπτώσεις φυματώσεως ημυγυγίτιδας σφίζονται έτσι τα 90% των άρρώστων).

Υπάρχουν τέλος αντίρρησης ως προς τη σκοπιμότητα της χρησιμοποίησης στρεπτομυκίνης στην άρχή της άσθενείας, όταν οι έλαδες των πνευμόνων είναι ακόμη έλαγιστες. Αφού, στις περισσότερες τέτοιες περιπτώσεις, η άνάπαυση κι' ο υπερσιτισμός άρκουν για να σταματήσουν το κακό, γιατί να χρησιμοποιηθεί και στρεπτομυκίνη, με τον κίνδυνο να δημιουργηθούν μικρόβια άνθεκτικά σ' αυτήν; Αν άποτύχη ή κλασσική θεραπεία, μπορεί ο γιατρός να καταφύγει κατόπιν στη στρεπτομυκίνη.

Πάντως, το ένθαρυντικό είναι ότι η στρεπτομυκίνη αποτελεί το πρώτο φάρμακο που απέδειξε αποτελεσματικό κατά της φυματώσεως στον άνθρωπο.

Η περιεργη ένεργεια ένος χεριού

Σύμφωνα με την ανακοίνωση δυο Αμερικανών γιατρών, η έπιδραση του μονοξειδίου του άνθρακος στον οργανισμό — έστω και σύντομη — άσσει πθάνωστα τους άντρες απ' την ικανότητα να γίνουν πατέρες. Οι δυο έπιστημονες πειραματίστηκαν με άρσενικούς ποντικούς τους οποίους έζεθεταν δυο φορές την ήμέρα επί ένα λεπτό της ώρας σε άτμόσφαιρα που περιείχε 20% μονοξείδιο του άνθρακος. Αυτό συνεκίσθη, κε επί 3 βδομάδες. Κατόπιν έξετάσθηκαν μικροσκοπικώς οι γεννητικοί άδενες των ζώων κι' έξακριβώθηκε ότι είχαν έκφυ-

λθρή τα άναπαραγωγικά τους κύτταρα.

Θα καταργηθούν οι σωφές

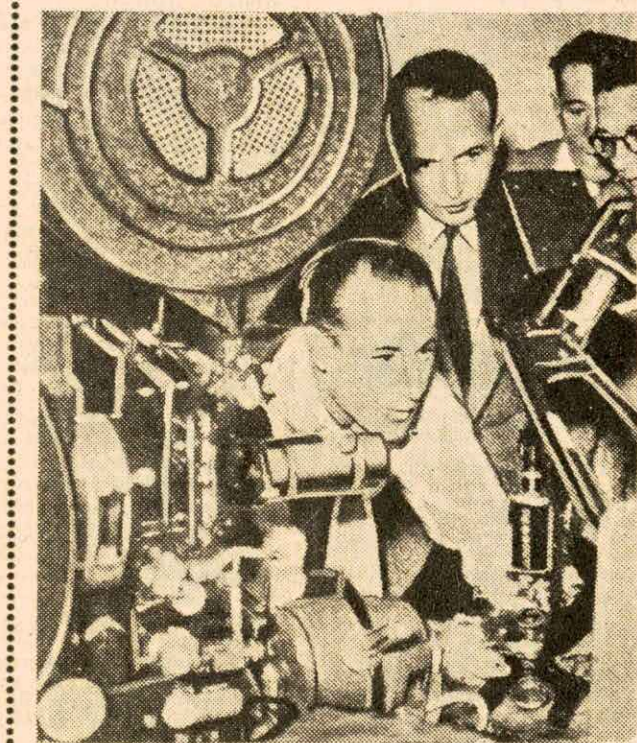
Ο Αμερικανός μηχανικός Ο. Καλντουελ πρόβλεπει ότι θα κατασκευασθούν πολύ γρήγορα αυτοκίνητα, που δεν θα χρειάζονται σωφές! Θα τα οδηγή αυτομάτως ένα «ηλεκτρικό μάτι», που έ' αντίκρυψη συνεχώς μιά άσηρη ταινία, χαρμυμένη στη μέση του δρόμου. Η συσκευή αυτή θα «βλέπει» άμέσως κάθε έμπόδιο, κι θα λινστεύη τότε την ταχύτητα του αυτοκινήτου, ή θα το σταματάει. Στις στρώσεις του δρόμου, θα παρακολουθώνται πάντοτε την άσηρη ταινία, κι' έτσι θα στρίβη αυτόματως το τιμόνι όσο χρειάζεται.

Κατά των μυϊκών συσπασμών

Η «μυοαερίνη» ένα νέο φάρμακο, παράγωγο της γλυκερίνης, προκαλεί τη χαλάρωση των μυών που άπαιτείται για τις έγχειρήσεις. Τώρα δοκιμάζεται μ' έπιτυχία σε περιπτώσεις συσπασμών των μυών μυϊκής δυσκομίας, σπασμών, κλπ. όφειλομένων σε διάφορες άσθενείες όπως η πολιομυελίτις, οι κοόνοι ρευματισμοί ή άρθρίτις ή νόσος του Πάρκινσον ή άποπληξία, ή σπονδυλίτις κι' η άσπληνική άσπληνία.

Ραδιενέργειες

Οι άσθενείες που προκαλούνται από ιούς αποτελούν πάντοτε μυστήριο για την ίαση. Τώρα όμως οι έπιστημονες άρχισαν να τις μελετούν, χρησιμοποιώντας ιούς που έχουν άποκτηθεί τεχνητά ραδιενέργεια. Αφού τους εισάγουν στο σώμα πειραματόζώων, παρακολουθούν μ' ένα μετρητή ραδιενέργειας την πορεία τους μέσα στον οργανισμό. Μ' αυτό τον τρόπο, έξερκρίθωσαν ότι το μεγαλύτερο μέρος τους συγκεντρώνεται στο σπκότη, και συνεπώς, ότι το σπκότη παίζει

ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Ο Γάλλος έπιστήμων Ζαν Παινλεβέ έπενόησε μιά μέθοδο που έπιτρέπει την παρακολούθηση της έξελίξεως μικροβίων ή πρωτοζώων με την τηλεόραση. Η εικόνα που σχηματίζεται απ' το μικροσκόπιο μεταδίδεται με μηχανική τηλεόραση και προβάλλεται πάνω σε μιά «όθον», καθαρωτάτη και 200 φορές μεγαλύτερη απ' το φυσικό.

βασικό ρόλο στην καταστροφή και άπομάκρυνση των ιών, καθώς και στην παραγωγή αντίσυνμάτων για την έξουδετέρωσή τους.

Πώς άποφεύγεται η δροταίλα

Η «δροταίλα» ή κοινότορη δερματική πάθηση των μικρών παιδιών, θεραπεύεται τώρα μ' ένα νέο φάρμακο, το «ντιοπέν». Τα σπάρνα και τα σουκαλάκια των παιδιών μένουν βουτηγμένα επί 10 λεπτά της ώρας σε μιά διάλυση αυτού του φαρμάκου, ή έπειτα σπινθώνται και κομούνται για να στεγνώσουν. Με την κατεργασία αυτήν, όχι μόνο δεν προκαλούν δροταίλα, αλλά και τη νιατρεύουν αν υπάρχει ήδη.

Κρέμες για την ήλιθερπεία

Οι νέες κρέμες και λοσιόν για το δέρμα που περιέχουν 15% παρα-αμινοβενζοϊκόν ή έξ εσφαλίζονουν τελείαν προστασία των ευαίσθητων έπιδερμίδων απ' τις ήλιακες ακτίνες. Οι Αμερικανοί δόκτορες Ρότμαν και Χέμινγκσνεν, οι οποίοι πειραματίστηκαν με διάφορα μίγματα αυτής της χημικής ουσίας, θεβώνουν ότι είναι τελείως άβλαβή.

Ψάρεμα με... άπρρηφης

Αν έφαρμοσθώ στην πράξη το μηχανήμα που έπενόησε κάποιος Χάρρυ Τζωρτζ απ' το Νόρφολκ της Αγγλίας, οι άγορές όλου του κόσμου θα πλημμυρίσουν από παμφθνο ψάα. Πρόκειται για ένα ωλήνα, έφωδισμένο στην άκρη του μ' ένα είδος κωνίου και συνδεδεμένο με μιά άπορροφητική αντλία έγκατεστημένη πάνω στο άλιευτικό πλοίο. Οι ψαράδες θα κοτεδάσουν το κωνί θαθύα μέσα στη θαλάσσια και το μηχανήμα θα άπορροφά τα ψάρια, περιπου όπως άπορροφά τα σκουπίδια ή ηλεκτρική σκούπα!

Το «φούσκωμα» ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Πού όφειλεται και πώς θερμαεύεται

Η διάτασις του στομάχου είναι μιά πάθησις έλαχίστα σσηρη, αλλά έξαιρετικά δυσάρεστη και ένοχλητική. Έκείνο που την χαρακτηρίζει είναι μιά διέυρυνσις (φούσκωμα) των τοιχωμάτων του κυριώτερου όργανου της πέψης, συνεπεία συσσωρεύσεως αερίων μέσα σ' αυτό.

Δέν υπάρχει άνθρωπος, που να μην έχη αισθανθώ κάποτε αυτό το φούσκωμα. Σε ώριμους άνθρώπους, όμως, το φούσκωμα του στομάχου καταναίει μιά χρόνια πάθησις, που κάνει μαρτυρική τη ζωή του. Κάποτε, μάλιστα, είναι τόσο έντονο, ώστε τους κάνει να αισθάνονται ίσχυρους πόνους στην περιοχή του στομάχου. Άλλοτε πάλιν έχουν την έντύπωση ότι ένα μεγάλο βάρος τους πιέζει το στομάχι και δυσχεραίνονται κι' σ' αυτή άκομή την άναπνοή των.

Αυτό το φούσκωμα παρουσιάζεται συνήθως μετά το φαγητό, κατά την διάρκεια της πέψης των τροφών μέσα στο στομάχο. Όπως είναι ένδοτο, η παρουσία αερίων μέσα στο στομάχο δυσχεραίνει την πέψη των τροφών και γι' αυτό το φούσκωμα καταλήγει πολλές φορές σε χρόνια δυσπεία.

Το φούσκωμα διαρκεί τρεις, τέσσερες και κάποτε περισσότερες ώρες. Έξαφανίζεται, τέλος, με την έξοδο των αερίων.

Κάποτε, όμως, οι πόνοι μετατοπίζονται από το στομάχι στην περιοχή της κοιλίας. Αυτό συμβαίνει γιατί τα αέρια καταδύνουν όρηπτικά στον έντερικό σωλήνα και διογκώνουν τα τοιχώματα των λεπτών έντερων κατά το πέρασμά τους.

Το φούσκωμα όφειλεται σε πολλούς λόγους. Οι κυριώτεροι απ' αυτούς είναι δυο:

1) Η άεροφαγία, ή πάθησις, δηλαδή, κατά την όποιαν το έτομο καταπίνει άέρα, ιδίως κατά τη διάρκεια των γευμάτων.

Η θεραπεία είναι δύσκολη, γιατί η άεροφαγία είναι κυρίως μιά νευρική πάθησις, ένα άληθινό «τίκι». Ο άσθενής πρέπει να καταλάβη πρωτίστως σε τί συνίσταται η πάθησις του και να βελήση ο ίδιος να θεραπευθεί. Πρέπει, έξ άλλου, να συνήθισθ να τρώ άργά και να έλέγχι μόνος του αν ο άέρας που εισπνέει πηγαίνει στους πνεύμονες, όπως είναι σωστό, ή αντίθετα διοχετεύεται από τον οισοφάγο στον στομάχο.

Η έξοδος του άέρος που έχει συσσωρευθώ στους πνεύμονες διευκολύνεται με την κατάκλιση του άσθενους στο δεξιό πλευρό επί μερικά λεπτά άμέσως μετά τα γεύματα.

Τα καταπραύντικά των νευρών, όπως τα βρωμίουα, άποδύνουν επίσης πολύ καλά αποτελέσματα.

2) Συνηθέστερη αίτια του φουσκώματος είναι οι ζυμώσεις που προκαλούν μέσα στο στομάχο άρισμένες τροφές. Κατά γενικών κανόνων τα ήπρα φασάλια, τα κοκκία, τα μπιζέλια, οι σάκτες, τα θηράματα, τα βαρεία φαγητά κτλ. πρέπει γ' άποφεύγονται. Επίσης ένδει-

κνυται ο περιορισμός του ψωμιού στο έλαχιστον. Τα παξιμάδια είναι προτιμώτερα.

Ο άσθενής είναι καλό να συνήθισθ να τρώ άργά και να βρέχη με άφθονο σάλιο την τροφή του.

Ένα άριστο φάρμακο — το μοναδικό ίσως — εναντίον του φουσκώματος του στομάχου είναι ο φυτικός άνθρακς σε σκόνη ή σε δισκία.

Το πλεονέκτημά του είναι ότι άπορροφά άμέσως τα αέρια που βρίσκονται μέσα στο στομάχο και ήρμεϊ τον άσθενή. Το φάρμακο πρέπει να παίρνεται χωρίς νερό, για να είναι ταχεία η έπίδρασις του.

Προκειμένου για το φυτικό άνθρακα, δεν υπάρχει άσπληνός καθορισμός δόσεων. Ο άσθενής θα καταλάβη μόνος του ποιά είναι η κατάλληλη δόσις που ταιριάζει στον οργανισμό του. Το φάρμακο αυτό είναι τελείως άκίνδυνο και δεν προκαλεί την έλαχίστην διάταση. Δόσεις μέχρις 20 γραμμών γίνονται ενήρεστάτα άσπτες.

Έκτος από τη συμπτωματική θεραπεία των κρίσεων, ο άσθενής πρέπει να υποβλήθώ σε μιά γενικώτερη άγωγή, για να άπαλλάγη απ' αυτή την άνοχλητική πάθησι. Τα πνευματικά παρασκευάσματα άποδύνουν σ' αυτή την περίπτωση άριστά αποτελέσματα.

Πρέπει επίσης να γίνη προσεκτική έξέταση του ήπατος, γιατί πολύ συχνά οι γαστρικές ζυμώσεις άφείλονται σε έλαττωματική λειτουργία αυτού του όργάνου.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

©©

Αυτοκίνητα χωρίς βενζίνη

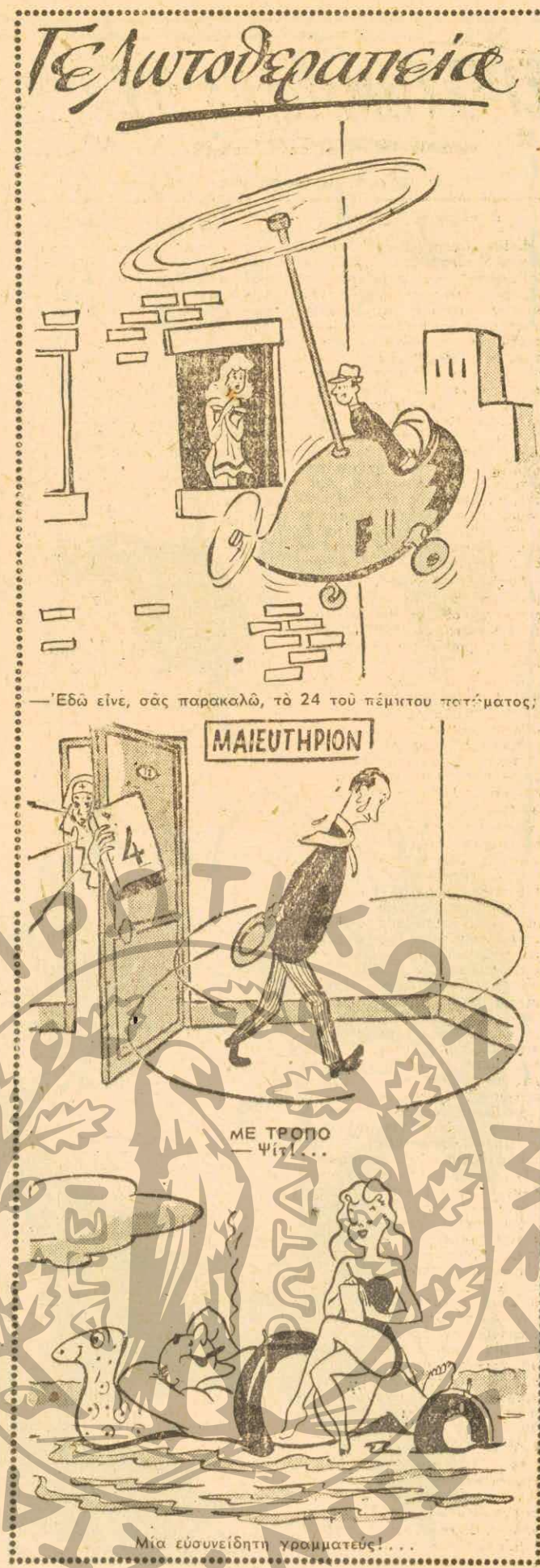
Ένας τεχνικός της Έταιρείας Σκόκου Βακίου προταίνει μιά τελείως καινούργια και πρωτότυπη μέθοδο για την κίνηση των αυτοκινήτων. Αντί βενζίνης, ή μηχανή θα καίη όποιςδήποτε άλλη κοινή καύση καύσιμη ύλη. Η φωτιή ένέργεια που θα παράγεται έτσι θα διαβιβάζεται σε φωτοηλεκτρικά κύτταρα, τα όποια θα την μεταβάλλουν σε ηλεκτρικό ρεύμα. Και με το ρεύμα αυτό θα κινούνται μικρά μοτέρ έφορμωμένα στους τέσσερες τροχούς του αυτοκινήτου. Μιά ολοκληρη μηχανή αυτού του είδους δεν θάνε μεγαλύτερη από μιά κοινή μηχανή αυτοκινήτου.

Η καζείνη στα έγκυμματα

Η καζείνη είναι μιά πρωτεΐνη, που η ράγεται απ' το γάλα και που περιέχει συστατικά άνάλογα με του όρρου του σκύου. Είναι έξ άλλου γνωστόν ότι, σε περιπτώσεις έγκυμμάτων, συμβαίνει μεγάλη άπώλεια όρρου σκύου. Δυο Αμερικανοί λοιπόν χειρουργοί θεβώνουν ότι ένα σπέρμα από καζείνη άνακατεμένη με κατάλληλη συνδετική ουσία, έπιτυγχάνει την γρήγορη έπούλωση έγκυμμάτων και πληγών. Από πάνω έφωτίζεται ένας σφικτός έλαστικός έπίδεσμος, γιατί άπεδείχθη ότι η πίεσις ώφελει στη θεραπεία των έγκυμμάτων.

«Κέλλα» για τις μεταμοσχεύσεις

Για να μεταμοσχευθούν κομμάτια δέρματος δίχως να τα ράβουν διάφοροι Αμερικανοί χειρουργοί τα καλλούν μ' ένα γλοιώδες υγρό που παράγεται απ' το σπκ του ίδιου άτομου. Το υγρό αυτό έχει έπιπλέον το πρσόν ότι διεγείρει τον πολυλαπλασισμό των κυττάρων και βοηθώ στο να «θεωρή» το προσβεβό δέρμα.

Ο σταθμάρχης μ' έπιασε απ' τὸ μπράτσο καὶ με τραβήξε στο γραφείο του. Δὲν μ' ἄφησε νὰ δῶ ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ κατὰφωτο τραῖνο πὺν ἔτρεχε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς κάμπους σφυρίζοντας.

—Κάθου, μοῦ εἶπε με αὐστηρὴ φωνή, ὅταν βρεθῆκαμε μοναχοὶ στο γραφείο του κ' ἀμέσως ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τίς τσέπες μου.

Ἐβγάλε ἀπὸ κεί δυὸ χρυσὰ ρολόγια, τρεῖς μικρὲς χρυσὲς ἀλυσσίδες, τέσσερα δαχτυλίδια, ἕξ διαμαντίνες καρφίτσες κ' ἓνα μάτσο χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων. Τάβαλε ὅλα πάνω στο τραπέζι καὶ με κούταξε με βλέμμα γεμάτο ὀργή.

—Ντροπὴ σου! φώναξε. Ντροπὴ γιὰ τὴν ἡλικία σου! Κ' ὅλ' αὐτὰ γιὰ μιὰ γυναῖκα! Τί πρέπει νὰ κάνω τώρα; Τὸ ξέρεις πὺς μπορῶ νὰ σὲ καταγγείλω; Εἶν' ἀλήθεια ὅσα εἶπε αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

—Αλήθεια, ἀπάντησα καὶ κούταξα ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο.

Ἦταν σκοτάδι — σκοτάδι καὶ σιωπὴ. Ὁ μικρὸς σταθμὸς ἦταν ἔρημος, κανένα τραῖνο δὲν θὰ περνοῦσε ὡς τὸ ἄλλο πρωῒ, στὶς πέντε. Τὸ τελευταῖο εἶχε φύγει ἐδῶ καὶ λίγα λεπτά κ', ἐκεῖ νῆ ἴσως νὰ στεκόταν στο παράθυρο, κутτάζοντας πολλὴν ὥρα τὰ τελευταῖα σπιτὰ τῶν τοποῦ ὅπου κάποιο ἀπόγεμα τῆς εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ νὰ καθεται κάτω ἀπ' τὴν σκιὰ ἑνὸς πλατάνου καὶ νὰ διαβάζῃ. Τὴν εἶχα πλησιάσει καὶ τῆς εἶχα πῆ: «Καλημέρα...»

Ἐκείνη με κούταξε με περιέργεια. Ἐπειτα παράτησε τὸ βιβλίο κ' ἀπάντησε χαμογελώντας: «Καλημέρα» περιμένοντας νὰ πῶ κατι...

— Καλημέρα, ξανά πα ἐγὼ καὶ κάθουσα δίπλα τῆς.

Δὲν ἦταν καὶ πολὺ

νέα, θάχε περάσει τὰ τριάντα, μὰ τὰ μαλλιά τῆς ἦταν μαύρα, τὰ δόντια τῆς κάσπαρα, τὰ μάτια τῆς ἐκφραστικά, τὸ πρόσωπό τῆς ὡραῖο καὶ κανονικό, τὰ χεῖλη τῆς σαρκώδη καὶ τὸ στήθος τῆς εἶχε μιὰ προκλητικότητα πὺν σὲ τρέλαινε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ χαμογελάῃ ὅπως χαμογελαῖ κανεὶς σ' ἓνα παιδί πὺν τάχει χαμένο καὶ δὲν ξέρει τί νὰ πῇ.

Μὲ ρώτησε ἀν ἤμουνα ἀπ' τὸν τόπο αὐτόν. Τῆς ἀπάντησα ναι καὶ τὴν πληροφόρησα πὺς ἔμενα με τὴ μητέρα μου, σ' ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι, ἐκεῖ κάτω, πὺς ἤμαστε μόνοι, γιὰτὶ ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει. Κ' ἐκείνη; Ἀπὸ πὺν ἔρχοταν;

Ἀπ' τὸ Μιλάνο, ὅπως μοῦ εἶπε. Ἦταν χήρα κ' εἶχε ἔρδει ἐδῶ γιὰ ἔξοχη. Ἐπρεπε νὰ τῶν καὶ νὰ κοιμᾶται πολὺ γιὰτὶ εἶχε πάθει μιὰ νευρική κρίση. Κάθε μέρα ἔρχοταν ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ λόφο, κάτω ἀπ' τὸν πλατάνο, γιὰ ν' ἀναπνῆ καθαρὸν ἀέρα καὶ νὰ ξεκουράζεται.

Ἐστὶ πῆρα τὴ συνήθεια, τ' ἀπογεύματα, νὰ πηγαίνω νὰ τὴ συναντῶ. Καθόμουν κοντὰ τῆς, τῆς πρόσφερα τσιγάρο καὶ κουβεντιάζαμε. Ὅταν ὁ ἥλιος βασιλεῦσε, γυρίζαμε στὴν πόλιν, τὴ συνάδευα ὡς τὴν πανσιὸν τῆς κ' ἐκεῖ τῆς ἔλεγα: «Καληνύχτα, κυρία Ἀντα». Κ' ἐκείνη χαμογελώντας, μούδινε μιὰ μπαταίτσα κ' ἀπαντοῦσε: «Καληνύχτα, παλιόπαιδο!» Γιατὶ γι' αὐτὴν δὲν ἦμουν τίποτ' ἄλλο παρὰ ἓνα παλιόπαιδο, δίχως σημασία.

Ἐνα βράδυ, ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πιά, μὰ ἡ Ἀντα δὲν τὸ κατάλαβε, γιὰτὶ τῆς διηγόμουν τὴ ζωὴ μου. Ἡ Ἀντα μ' ἄκουγε μ' ἐνδιαφέρον, μὰ ὅταν ἀντελήφθη πὺς ἦταν πιά ἄργα, ἄρχισαμε νὰ κατεβαίνουμε γοργὰ τὸ λόφο γιὰ νὰ πάμε στὴν πόλιν. Ἦταν σχεδὸν νύχτα καὶ στὸν οὐρανὸ εἶχαν φανῇ τὰ πρῶτα ἀστέρια.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Ἀντα, καθὼς κατέβαινε πῆγε νὰ πῆση καὶ πιάστηκε ἀπ' τὸν ὄμο μου, ἀκουμπώντας ὅλη ἐπάνω μου. Ἦμουν νέος, δέκα ἐννέα χρονῶν. Ἀνατρίχισα ἀπ' τὴν ἐπαφὴ τοῦ κορμιοῦ τῆς, τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου, τὴ φίλησα στὸ λαιμὸ κ' ἐνοιώσα τὸ ἀρώμα τῆς πὺν με ζάλισε. Ἐκείνη μ' ἔσπρωξε καὶ μούδωσε ἓνα χαστούκι. Μὰ ἐγὼ τὴν ἔσφιξα πῶς πολὺ καὶ τὴ φίλησα στὰ μάγουλα. Ἐκείνη μὲ ξανάδωσε ἓνα δεύτερο χαστούκι πῶς δυνατό ἀπὸ τὸ πρῶτο. Τότε κατὰφερα νὰ τὴν κρατήσω ἀκίνητη καὶ νὰ τὴ φίλησω θερμὰ στὸ στόμα. Ἀφῆθηκε πιά στὴν ἀγκαλιά μου, μ' ἔσφιξε κ' αὐτὴ πάνω τῆς καὶ καθὼς τὴ χάιδευα κ' ἐξακολουθοῦσα νὰ τὴν φιλοῦ, μὲ ψιθύριζε: «Παλιόπαιδο! παλιόπαιδο!»

Οἱ ἐπόμενες μέρες πέρασαν ὀνειρεμένες. Μοῦ φαίνεται πὺν νέα, πῶς ὀμορφῇ. Τῆς μιλοῦσα καθισμένος πλάι τῆς, κάτω ἀπ' τὸν πλά-

Ἡ πρώτη ἀγάπη

Αἰσθηματικὸ διήγημα

Τὸν καὶ τῆς ἔλεγα:

—Θάρῶ μαζί σου, Ἀντα, στὸ Μιλάνο. Θὰ χυδεύουμε μαζί. Ἐπειτα στὸ Μιλάνο θὰ βρῶ μιὰ θεσούλα, θάχω ἓνα ὡραῖο σπιτάκι, καὶ καὶ θὰ βράδυ θάρχεσαι νὰ με βρίσκης, δὲν εἶν' ἔτσι, ἀγάπη μου;

Ἐκείνη γελοῦσε, ἔλεγε ναι, μοῦ χάιδευε τὰ μαλλιά καὶ με φιλοῦσε με πάθος, λέγοντάς μου: «Παλιόπαιδο! παλιόπαιδο!» Ἦμουν τόσο εὐτυχισμένος!

Ἐνα βράδυ ὥστόσο δὲν ἦρθε στὸ λόφο. Πῆγα νὰ τὴν βρῶ στὴν πανσιὸν. Ρώτησα τὸν ξενοδόχο καὶ μοῦ εἶπε πὺς ἡ κυρία Ἀντα εἰτοῦσε τίς βαλίτσες τῆς. Θάφυγε τὸ ἴδιο βράδυ στὶς ἐντεκα μετὰ τὸ ἔξπρες γιὰ τὸ Μιλάνο.

Ὅταν τὴ φώναξα, κατέβηκε ἀμέσως καὶ προχωρήσαμε μαζί στὸ δρόμο.

—Γιατὶ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα; τὴ ρώτησα. Θάφυγες ἔτσι δίχως μιὰ λέξι σου, σὰν κλέφ-

τα;

Μοῦ εἶπε πὺς καλύτερα ἦταν νὰ φύγῃ ἔτσι καὶ ὕστερα πρόσθεσε:

—Μὰ δὲν ξέρεις πὺς θὰ μπορούσα νάμαι μητέρα σου; Δὲν ξέρεις ὅτι πέρασα τὰ τριάντα καὶ σὺ εἶσαι μόλις δέκα ἐννιά χρονῶν;

—Τί σημασία ἔχουν ὅλ' αὐτὰ; φώναξε με πάθος. Ἐθάρῶ μαζί σου στὸ Μιλάνο, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τὸ κάνω αὐτό.

—Καλὰ, καλὰ, μοῦ ἀπάντησε. Ἡσύχασε. Ἐλα στὸ Μιλάνο. Νὰ εἶσαι στὸ σταθμὸ στὶς ἐντεκα παρὰ τέταρτο.

Μὲ φίλησε στὰ πεταχτά κ' ἔφυγε. Ἐτρεξα σπιτὶ μου κ' ἔτοιμασα τὴ βαλίτσα μου. Ἡ μητέρα μου κοιμόταν. Τῆς ἔγραψα δυὸ λόγια: «Ἀγαπητὴ μου μαμά, φύγω γιὰ τὸ Μιλάνο. Μὴν ἀνησυχεῖς. Θὰ σοῦ γράψω σὲ λίγες μέρες». Ἐτρεξα μετὰ τὴ βαλίτσα μου στὸ σταθμὸ. Ἡ Ἀντα ἦταν ἐκεῖ. Ὅταν με εἶδε τόχασε.

—Μὰ τρελλάθηκες; φώναξε. Τί θέλεις νάρθης στὸ Μιλάνο; Εἶσαι νέος, ἀπείρος ἀπ' τὴ ζωὴ, ἐγὼ εἶμαι μιὰ με γάλη γυναῖκα κ' ὁ ἔρωτάς μας ἦταν ἓνα σύντομο κ' ἄραιο ὄνειρο. Μείνε ἐδῶ, στὴν μητέρα σου...

—Ὁχι, θάρῶ μαζί σου.

—Καὶ πὺς θὰ ζήσης στὸ Μιλάνο;

—Μὴν τὸ συλλογίζεσαι αὐτό. Ἐχω ἄρκετὰ λεφτὰ μετὰ μου.

Καὶ τῆς ἔδειξα ἓνα μάτσο χαρτονομίσματα καὶ μιὰ κασετίνια με κοσμήματα.

Τὸ τραῖνο εἶχε φτάσει. Ἐκείνη ἦταν κάτωχρη.

—Ποῦ τὰ βρήκες ὅλ' αὐτὰ; ρώτησε.

—Εἶναι δικὰ μου, ἀπάντησα με ἀναίδεια.

—Λες ψέμματα, εἶναι τῆς μητέρας σου, ἔκλεψες τὴν μητέρα σου!

—Θάρῶ μαζί σου.

Δὲν μ' ἄφησε νὰ συνεχίσω. Φώναξε δυνατὰ τὸ σταθμάρχην, πὺν ἀπεκοτάν λίγο παρακάτω καὶ τοῦ εἶπε γρηγορὰ:

—Κυρίε σταθμάρχα, αὐτὸς ὁ νεῦρος ἔκλεψε τὰ κοσμήματα καὶ τὰ χρήματα τῆς μητέρας του. Μὴν τὸν ἀφήσετε νὰ φύγῃ, πιάστε τον...

Τὸ τραῖνο ξεκινούσε. Ἡ Ἀντα πῆρε διαστικά κ' ἔκλεισε με δύναμιν τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος. Ὁ σταθμάρχης μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ μ' ἔμπαρε στὸ γραφείο του διὰ τῆς δίρας.

—Ντροπὴ σου! Ντροπὴ σου! μοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ σταθμάρχης. Κ' ὅλ' αὐτὰ γιὰ μιὰ γυναῖκα!

Ἐκλείσε ὅλα τὰ κοσμήματα στὸ κουτί, μαζί με τὰ λεφτὰ καὶ τοῦ εἶπε πῶς γλυκά!

—Θὰ πᾶς τώρα σπιτὶ σου καὶ θὰ κοιμηθῇς. Δὲν πρέπει ἀκόμα ν' ἀγαπήσης, νεῦρε μου. Ὅταν εἶναι κανεὶς εἰκοσὶ χρονῶν γελοῖο, διασκεδάζει, χορεύει... μὰ δὲν πρέπει ν' ἀγαπᾷ.

Ὅταν γύρισα σπιτὶ μου, ἡ μητέρα μου κοιμόταν. Ἐβάζα στὴ θέσι τους ὅλα τὰ κοσμήματα καὶ τὰ λεφτὰ κ' ἔσκινα τὸ γράμμα πὺν εἶχα γράψῃ. Ὅλη τὴ νύχτα συλλογίζομουν τὴ φτωχὴ μου ἀγάπην καὶ τὴν μητέρα μου πὺν θὰ ἐμπνέουσε τὸ πρωῒ καὶ δὲν βάδρισκε τὸ γυῖό τῆς, οὔτε τὰ κοσμήματά τῆς καὶ τίς οἰκονομίες τῆς καὶ βιάζετο εἰσάγοντας τὸ γυῖό τῆς πὺν τὴν εἶχε κλέψει, πὺν τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει... Μὰ ἡ Ἀντα με εἶχε σώσει.

ΠΑΟΛΟ ΕΜΙΛΙΟ

Απόκρυφοι ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

21ον — Δεν ήξερε ακόμη την αλλαγή των αισθημάτων σας απέναντί του, κι' η υπερηφάνεια, ο φόβος, τον συγκρατούν... Πιθανόν επίσης να είναι πολύ φτωχός ώστε να μπορεί να κάνει το ταξίδι αυτό... Αμφιβάλλω ωστόσο αν θα περάσει πολλές καιρές προτού εμφανισθώ.

— Ας έρθη! Ας έρθη λοιπόν αν ζή! φώναξε η άρρωστη με έξαψη. Ας έρθη επιτέλους, γιατί να έχω τη χαρά να τον ξαναδώ προτού εγκαταλείψω αυτό τον κόσμο των γεμάτων θλίψεων και άτιμιες! Θα βάλω τόσο να τον ακούσω να μου λη πως είναι άθως, να του ζητήσω συγγνώμη, να δεχθώ το φιλή του.

— Ελπίζετε, κυρία, ελπίζετε σταθερά. Αν αυτό που υποθέτω είναι αληθινό, ο Ζακ θα έλθη! Ξέρω το θάρρος του, την ενεργητικότητά του. Θα κάνει ασφαλώς τ' αδύνατα δυνατά για να φτάσει ως εδώ.

— Φτάνει να μην είναι πολύ άργα! Φιθύρισε η κόμηση...

Η συγχωπή

— Έχω ακόμη κι' άλλα νέα να σας πω, συνέχισε ο ψευδοκύριος ντε Κολέσκο. Μπορώ να εκπληρώσω, χωρίς στην τύχη, ένα μέρος από την έρση αποστολή, που μου είχαν αναθέσει ο Ζακ.

— Βρήκατε κανέναν από τους δικούς του;

— Ναι, είχα την ανέλπιστα εύτυχια ν' ανακαλύψω την κυρία ντε Σαμπρενέ.

— Τη Ζενεβιέ;

Κι' η κόμηση έγινε κάτωχρη.

— Ναι, την ήξερα από λίγον καιρό ή-δω, μ' ένα άλλο όνομα, χωρίς να μπορώ ν' αμφιβάλλω για την πραγματική της ταυτότητα. Ο φόβος της περιφρόνησής, η ανάγκη να ζήσει, την είχαν κάνει να πάρη το όνομα «κυρία Αντρέ». Κι' ακριβώς με το τελευταίο θλιβερό γεγονός που ανέγραψαν οι εφημερίδες, προδόθηκε...

— Ω! Πόσο θα με κατηγόρη!

— Όχι! Μ' όλες τις σκληρές δοκιμασίες, μ' όλες τις ταπεινώσεις που υπέστη — Ποια είναι λοιπόν... η κατάσταση αυτής της δυστυχισμένης γυναίκας; ρώτησε η κόμηση, κάνοντας φανερές προσπάθειες για να μπορέσει να μιλήσει.

Φαίνονταν, πραγματικά, ότι δεν είχε πια δυνάμεις.

— Είναι πολύ φτωχική, συνέχισε ο Φρεντερικ Μαντέ.

— Α!... Φτωχική... Και αυτή επίσης!... Και από φταίξιμό μου... από φταίξιμό δικό μου... Πως... να κάνω... να μου συγχωρεθούν ποτέ αυτές οι σκληρότητες μου; Α! Υπήρξα μία μητέρα... άναξια... μία μεγάλη ένοχος...

Η γρήνη κόμηση δεν μπόρεσε ν' αποτελειώση τη φράση της. Απτόμα, έμεινε ακίνητη, ξυλιασμένη, σαν νεκρή.

Τρομαγμένος απ' αυτή την ξαφνική κρίση, ο κύριος ντε Κολέσκο χτύπησε το ηλεκτρικό κουδούνι. Κι' ο Λεόν επίσης σήμανε για να έρθει η καμαριέρα να τον βοηθήσει.

— Ήρθε πράγματι σε λίγο κι' άρχισε να περιποιείται την άρρωστη.

Στο αναμεταξύ, ο Λεόν έστειλε έναν υπηρέτη με το ποδήλατο να ειδοποιήσει το γιατρό της Ζέν, που περιποιείτο συνήθως την κόμηση.

Εκείνη άνοιξε άργα τα μάτια της. Η ανάπνοή της άρχισε να γίνεται πιο κανονική, τα χείλη της κινήθηκαν.

— Υποφέρετε πολύ, κυρία; την ρώτησε ο κύριος ντε Κολέσκο με συμπόνοια.

Η κόμηση άνοιξε το στόμα, κούνησε τα χείλη της, αλλά από το λάρυγγά της δεν βγήκε παρά ένας ήχος βραχνός, ακατάληπτος. Σήκωσε το αριστερό της χέρι, καταβάλλοντας φανερά προσπάθεια, τόφερε άδελία στο λαιμό της, κάτω απ' το πηγούνι της, κι' έπειτα το άφησε να ξαναπέσει βαρέια.

Τα άναμα μάτια της καρφώθηκαν πάνω στο συνωπλητή της με μίαν έκφραση φριχτή. Η καμαριέρα αποσποχώρησε αλλάζοντας με τον κύριος ντε Καστελντιέ.

— Δεν μιλάει πια! του φιδύρισε με χαμηλή φωνή.

— Ω! Θάτανε φοβερό! απάντησε ο κύριος. Πρέπει να ιδώ, να βεβαιωθώ.

Πλησίασε στο κρεβάτι με αγωνία κι' έσκυψε προς την κόμηση ντε Καστελντιέ.

— Μ' ακούτε; την ρώτησε συλλαβίζοντας κάθε του λέξη.

— Η άρρωστη εξακολουθούσε να τον κυττάζει σταθερά με τα σβυσμένα της μάτια, που δεν είχαν καμμία έκφραση.

— Καυμένη γυναίκα! Καυμένη μητέρα!... φιδύρισε ο ψευδοκύριος, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του. Δεν καταλαβαίνει πια!...

— Ένα τέταρτο της ώρας αργότερα, άκουστηκε το μοτέρ ενός αυτοκινήτου, κι' ύστερα από λίγο ο γιατρός μπήκε μέσα στο δωμάτιο της άρρωστης.

Την εξέτασε πολλή ώρα, της έκανε δυο-τρεις ερωτήσεις με δυνατή φωνή, κι' έκανε μερικές δοκιμές, χτυπώντας διάφορα μεταλλικά αντικείμενα.

— Τίποτα! είπατε τέλος με ύφος απογοητευμένο, στρεφόμενος προς τον Λεόν. Δεν μπορούμε πια να κάνουμε τίποτα! Η...

ΓΙΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΓΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κροκόδειλος

Στο ματαλέω, με φρούσι, πώς είσαι ή παρεφρούσι του νυναικειού φύλου, άφου γι' τάντα συζήτας και πεποιτούσαι μου ζήτας με δέσμο κροκόδειλου!

— Από τα χθές και τα προχθές σου λέω σβού αυτά που θές και μουλως στήν άκρη. Κι' έσυ συνέχεια το λές και κάνεις πείσματα και κλάεις με... κροκόδειλου θάκου.

— Γι' αυτό μου δίνεις έφορμη την εποχή να σου θυμίζω το ψωμί ζήτουσες και την Άθνα τη μισή σαν τη υπέρα σου κι' έσου... (έσου) (σε)!

— Συπολησία και των νο... (νέ) ήταν ο βίος σου υά το (να) κέθ' ο μπατηρημένη. Κι' είχες για δικαιολογία στήν Βλασσρούς την (Παναγι) πώς ήσουνα... ταυέ! (νν)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

κυρία ντε Καστελντιέ έχει προσβληθώ από παράλυση της δεξιάς πλευράς κι' ένας μέρους του εγκέφαλου. Είναι κωφάλη κι' η αντίληψή της φαίνεται ότι έδωκε έντελως.

Αυτά τα λόγια άντηχησαν πένθιμα μέσα στη θανασιμη σιωπή, που βασιλευε στο δωμάτιο.

— Δεν υπάρχει πραγματικά κανένα φάρμακο να δοκιμάσουμε, γιατρέ; ρώτησε ο κύριος ντε Κολέσκο.

— Ο ηλεκτρισμός πιθανόν, απάντησε εκείνος. Αλλά κι' αυτή η μέθοδος δεν είναι αποτελεσματική στις περισσότερες περιπτώσεις. Αδιάφορο όμως, θα τη δοκιμάσουμε.

— Η κυρία ντε Καστελντιέ μπορεί να ζήσει πολύν καιρό στην κατάσταση που βρίσκεται τώρα;

— Αυτό κυρία, είναι το μυστικό του Θεού. Έξ' άλλου, πιστεύω ότι μπορεί να σας διαβεβαιώσω ότι η κυρία ντε Καστελντιέ είχε εξαντλημένη σωματικά και πιθανόν και ψυχικά. Έξω και μερικούς μήνες, έχει πολύ αλλάξει εξ αιτίας, καθώς μου είπεν ο Λεόν, κάποιες βαθείας μυστικής θλίψεως.

— Αλλοίμονο! Η καυμένη η γυναίκα υπέφερε πολύ, πραγματικά. Πληγώθηκε σκληρά, επανειλημμένως στα πιο προσφιλή της αισθήματα. Μου επιτρέπετε γιατρέ, νάρω να σας ρωτήσω το αποτέλεσμα της ηλεκτροθεραπείας;

— Βεβαίωτατα, κύριε. Αλλά από δω κι' εμπρός, σας παρακαλώ να μην κευράσετε πια αυτή τη δυστυχ η γυναίκα. Θα ήταν άνωφελη σκληρότης.

— Πολύ καλά, κύριε. Αποσύρομαι άμεσα.

Και, στρέφοντας προς τον Λεόν, ο κύριος ντε Κολέσκο πρόσθεσε:

— Θα ξανάρω το απόγευμα να μάθω τα νέα.

Κι' έπειτα βγήκε άλφουβα από το δωμάτιο κι' εγκατέλειψε τον πύργο, βυθισμένος σε ζοφερές σκέψεις.

Στο δρόμο, όπου προχωρούσε με μεγάλα βήματα, μονολογούσε χωρίς να το καταλαβαίνει:

— Α! Αν ο Ζακ μπορούσε νάρη, αν μπορούσε να την ιδώ ακόμα μία φορά, φιδύρισε. Τι χαρά θα ήταν γι' αυτόν! Αλλά... δεν ζή ακόμα, θάρα πολύ άργα! Που, πώς να τον ανακαλύψω;

Βυθισμένος σ' αυτές τις θλιβερές σκέψεις, ο κύριος έφτασε τέλος στο πάνδοχείο «Βασίλισσα των Λιβαδιών».

— Δυο ώρες αργότερα, ξαναπήρε το δρόμο για το Καστελντιέ.

— Όταν μπήκε στον πύργο, διέκρινε άμεσα το γιατρό.

— Έ λοιπόν, τον ρώτησε με αγωνία.

— Τίποτα, κυρία Τελείωσε!

— Πέθανε;

— Πνευματικώς, είναι σχεδόν βέβαιον.

— Α! Τι φρικτή δυστυχία! Καυμένη μητέρα!... Καυμένη Ζακ!

Και, απελπισμένος ξανακατέβηκε μηχανικά, μαζί με το γιατρό, μη τολμώντας πια να του κάνει άλλη ερώτηση.

Το ίδιο βράδυ, εγκατέλειψε το πανδοχείο και διεψήθηκε προς το σταθμό του Σαμπρενέ, όπου πήρε το έξιπρως για να επιστρέψει στο Παρίσι.

Η παρακλιούση

Ήταν όχτώ ή ώρα βράδυ, όταν ο Ζυλ βγήκε από το σπίτι του της οδού Βινιόν και διευδύνθηκε πεζή προς το σταθμό Σαμπρενέ. Ένα φιλό χιόνι έπεφτε από το δειλινό, σκεπάζοντας τα έρημωμένα σχεδόν πεζοδρόμια.

— Βρωμάκαιρος! γρύλλισε ο τυχοδιώκτης. Αν δεν είχα αποφασίσει να τελειώσω μ' αυτή τη «Βασίλισσα», θ' ανέβαλλα για μερικές μέρες αυτό το ταξίδι. Ας τίνε όμως Με τα τρία εκατομμύρια της είας - Καστελντιέ, μπορούμε να πάμε μπροστά. Και στο κάτω - κάτω, αν πρόκειται να εγκαταλείψω την ελπίδα πως θα γνώσω μία μέρα την τύχη μου με τη νόθο όρη του Καστελντιέ, θα παρηγορηθώ βουτώντας της την κληρονομία. Όσο για το χωρισμό μου με το Ζωρζ, θα τον αναβάλω ακόμα, ως πού να βάλουμε στο χέρι το εκατομμύριο.

Μονολογώντας έτσι, ο Ζυλ είχε φτάσει

τη γωνία Βινιόν και Τρονσέλ και πήγε να περάσει στην οδό Χαβρης, όταν κάποιος του φώναξε απότομα αγγίζοντάς του το μπράτσο:

— Σας ζητώ συγγνώμη, καλέ μου κύριε. Είμαι ακόμη μακριά από το σταθμό Σαμπρενέ.

Ο τυχοδιώκτης, χωρίς ν' απαντήσει στην αρχή, έριξε ένα δυσπιστικό βλέμμα στον άγνωστο. Φαίνονταν επαρχιώτης. Αρκετά ψηλός, αδύνατος, είχε καρφώσει το άπλοϊκό και παγερό συγχρόνως βλέμμα του πάνω στο διαβάτη, σαν να τον παρακαλούσε.

— Χαθήκα μέσα στο Παρίσι, εξακολούθησε. Μ' αυτό το χιονόνερο δεν ξέρω πια πού βρίσκομαι. Να έρθω μονάχα αυτόν τον καταραμένο το σταθμό!

— Είναι όλοισια μπροστά σας, του είπα ο τυχοδιώκτης προχωρώντας άμεσα, για ν' απαντήσει τις κουβέντες.

— Ευχαριστώ πολύ κύριε! του φώναξε ο επαρχιώτης.

— Έπειτα στάθηκε για να περιμένη ένα σύντροφο του που είχε μείνει όρθιος στην άκρη του πεζοδρομίου, σ' να διατάξει πραγματικά να διακινδυνεύσει μέσα σ' άμαξια.

— Έ λοιπόν, ρώτησε ανήσυχος, τον άνεγνωστος αυτή τη φορά;

— Ναι, είναι αυτός, είμαι σίγουρος.

— Λοιπόν, πάμε και νάχουμε τα ήπια μας τέσσερα.

Κι' οι δυο άντρες προχώρησαν προς την οδό Χαβρης, προσπαθώντας να μη χάσουν από τα μάτια τους το συνέταιρο του Ζωρζ ντε Σαμπρενέ.

Εκείνος, χωρίς ν' αντιληφθώ ότι τον παρακολουθούσαν, έφτασε σε λίγο, στο σταθμό Κατέθηκε τη σκάλα άργα, πλησίασε σ' ένα γκισέ κι' πήρε ένα εισιτήριο πρώτης θέσεως για τη Ναντέρ.

Καθώς γύριζε, είδε πίσω του έναν άνθρωπο που φορούσε ένα παλτό με μεγάλα τετραγώνια, ένα καπέλλο σταχτί, που του κατέβαινε στα μάτια, και που το πρόσωπό του το πλαισίωναν κόκκινοι φαβορίτες.

Ο άνθρωπος αυτός φώναξε δυνατά με εγγλέζικη προφορά:

— Σαίν - Ζερμαίν. ίφ - γιού - πλίζ. Μία πρώτη.

Κι' ενώ ο Ζυλ περνούσε στην αίθουσα άναμονής, ο Εγγλέζος, πλησιάζοντας τον επαρχιώτη της οδού Τρονσέλ, του φιδύρισε γρήγορα:

— Πάρε Ναντέρ μονάχα.

— Έπειτα, χωρίς να φανή ότι ενδιαφέρεται περισσότερο για το σύντροφό του, διευδύνθηκε προς την έξοδο.

Βγαίνοντας έξω ο Εγγλέζος ακολουθούσε τον Ζυλ, ανέβηκε, πίσω απ' αυτόν, σ' ένα βαγόνι πρώτης θέσεως, και κάθησε σε μία γωνία.

Ο επαρχιώτης φάνηκε κι' αυτός σε λίγο, αλλά ανέβηκε λίγο πιο πέρα, σ' ένα βαγόνι δευτέρας θέσεως.

Ο Ζυλ βρισκόταν μόνος με τον Εγγλέζο, όταν το τραίνο ξεκίνησε άργα. Ο Εγγλέζος πήρε μέσα από την τσέπη του έναν οδηγό και, καθισμένος αναπαυτικά στη γωνία του, με τα πόδια απλωμένα πάνω στο καθίσμα, το κεφάλι κοντά στο φως, φαίνονταν να συμβουλευέται το βιβλίο του με μεγάλο ενδιαφέρον.

Ωστόσο, το βλέμμα του καρφωνόταν συχνά, κρυφά, πάνω στο πρόσωπο του τυχοδιώκτη, που καθόταν στην άλλη άκρη του διαμερίσματος.

Κι' ο Ζυλ πάλι, σύμφωνα με την παλιά του συνήθεια, άρχισε να εξετάζει προσεκτικά τον ταξιδιάρη.

— Πηγαίνετε μακριά, κύριε; τον ρώτησε σε λίγο.

— Αου! Γίε, σέρ.

— Ως το τέρμα πιθανόν;

— Τέρμα;... επανέλαβε ο Εγγλέζος προσποιούμενος τον παραξενημένο. Νόου. Όχι τέρμα... Πρώτον δεν βλέπω αυτό το σταθμό εις βιβλίον μου...

— Θέλω να πώ, πηγαίνετε ως εκεί που τελειώνει η διαδρομή;

— Διάδρομος;... Αου, γίε! γίε! Έγώ πηγαίνει Σαίν - Ζερμαίν. Είναι τέλος στη γραμμή, νομίζω.

— Ακριβώς, το τέρμα.

— Αου! Τέρμα... Τέρμα... απάντη-

σε ο Εγγλέζος, και ξαναβυθίστηκε στη μελέτη του 'Οδηγού του.

Μισή ώρα αργότερα, το τραίνο σταματούσε στο σταθμό Ναντέρ.

Ο Ζυλ κατέβηκε άμεσα και διευδύνθηκε άργα προς την έξοδο του σταθμού.

Μόλις είχε άφισει το διαμερίσμα, ο Εγγλέζος, με μίαν άστραπιαία χειρονομία, έδωσε τις φαβορίτες του και τις έβαλε μέσα στην τσέπη του παλτού του.

— Έπειτα έβγαλε και το παλτό και φάνηκε να φορά, από κάτω, μία μακριά μπλέ μπλούζα. Έβγαλε επίσης κι' αυτή τη μπλούζα και, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, άλλαξε έντελως εμφάνιση.

Φόρεσε πρώτα - πρώτα το παλτό με τα τετραγώνια, κι' από πάνω την μακριά μπλούζα, που το σκεπάζει τελείως.

— Έπειτα, πήδησε κάτω, τη στιγμή ακριβώς που το τραίνο ξεκινούσε και πάλι.

Δεν έμοιαζε τώρα καθόλου με τον κωμικό εγγλέζικο τύπο, που παρουσιάζει πριν από λίγη ώρα άκόμα. Ήταν ένας άπλος επαρχιώτης, των περιχώρων του Παρισιού.

Πέρασε γρήγορα το σταθμό, έριξε μία ματιά γύρω του και διέκρινε, σε μερικών βημάτων απόστασι, τον άλλον επαρχιώτη, που είχε σταματήσει τον Ζυλ στην οδό Τρονσέλ. Ήταν κι' αυτός τώρα ντυμένος με μία μακριά μπλούζα μπλέ.

Οι δυο άντρες άναμώθηκαν.

— Έ λοιπόν, άνθρωπέ μου; ρώτησε ο πρώην «Εγγλέζος», χαμηλώνοντας τη φωνή του.

— Εκεί κάτω, να, πενήντα μέτρα μπροστά μας. Περπατάει γρήγορα.

Και, συγχρόνως, ο πρώτος επαρχιώτης έδειξε με μία γρήγορη χειρονομία τη σιλουέτα του Ζυλ, που φαίνονταν σκοτεινή, μέσα στο στροβίλισμα των νιφάδων του χιονιού.

Ο συνέταιρος του Ζωρζ ντε Σαμπρενέ περπατούσε, πραγματικά, με γρήγορο βημα διευδύνοντας προς την έρημη έξοχ, κι' ακολουθούμενος πάντοτε, από μακριά, από τους δυο άλλους.

— Πού μπορεί να πηγαίνει από εκεί; ρώτησε ο ένας απ' αυτούς παραξενημένους.

— Ασφαλώς, αυτή η νυχτερινή έκδρομή, μ' έναν τέτοιο καιρό, δεν είναι καθόλου φυσική, απάντησε ο άλλος. Αρχίζω να πιστεύω πως η ιδέα σου ήταν περιφημη, άγαπητέ μου Ζυλό. Θ' ανακαλύψουμε κάτι...

— Τό ελπίζω. Εν πάση περιπτώσει, φίλε μου Φρεντερικ, η ιδέα δεν μου ήρθε παρά χωρίς σε κάτι υποθέσεις που έκανα.

— Εκείνο που έμαθες στο πανδοχείο «Βασίλισσα των Λουλουδιών» κι' οι υποψίες σου έγιναν άφορμη να καθήσω και να τα σκεφθώ αυτά. Είναι βέβαιον πως αυτοί οι άνθρωποι είναι κάπως άνακατεμένοι σ' αυτήν την εξοφάνισι της ψυχοκρίσης του...

μαρμπα - Λεμαίρ. Αλλά... μ' η μιλάμε πολύ. Ας κυτάξουμε καλλίτερα να μη χάσουμε από τα μάτια μας αυτόν το μυστήριο, γιατί έρχονται στιγμές που το χιόνι με τυφλώνει.

— Εύτυχος τα μάτια μου είναι καλά. Τον διακρίνω πολύ καθαρά. Αλλά... έχεις δική. Ας μη μιλάμε, γιατί ο έλασιος θορύβος μπορεί να τον κάνει να υποφιαστή.

Κι' οι δυο άντρες εξακολουθούσαν να παρακολουθούν, σιωπηλοί, τον τυχοδιώκτη.

Οι υποψίες

Οι δυο άντρες ήταν ο Φρεντερικ Μαντέ κι' ο πιστός σύντροφός του Ζυλό, λέγομενος Ξεκοκκαλισμένος.

— Όταν γύρισε από το Άνζου ο Φρεντερικ, είχε καταλήξει στο συμπέρασμα πως ο Ζωρζ ντε Σαμπρενέ, που είχε παντρευτεί μία γυναίκα, που λεγόταν Λουίζα Νταβέρ, είχε άμεσα συμφέρον να εξαφανιστεί η Βασίλισσα των Λιβαδιών, αφού κι' αυτή ισχυριζόταν πως είχε το ίδιο όνομα.

Παρουσιάζονταν έτσι δυο νόδες κόρες του κομψού ντε Καστελντιέ, ενώ μία μονάχα από τις δυο μπορούσε να είναι η αληθινή.

Κι' ο Φρεντερικ από κάποια διαίσθησι, κι' από την εμπιστοσύνη που του ένεπε η έντιμη άπλοϊκότης των Λεμαίρ, πίστευε πως η ψυχοκρίση τους ήταν η αληθινή κόρη του μακαρίτη άριστοκράτη.

Από τότε, η διαστική άναμωρη της νέας για το Παρίσι, συνοδευμένη από ένα γέρο συμβολαιογράφο, που είχαν έρθει επίτηδες για να τη βρ, του φάνηκε ύποπτη.

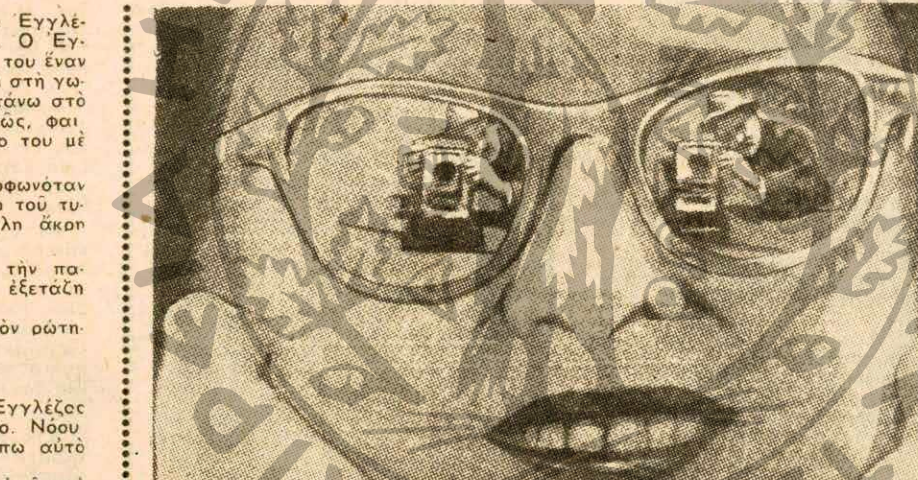
— Έξ' άλλου, το κυνικό εκείνο γράμμα, που είχε στείλει η νέα — η τόσο τίμια, η τόσο άγνη ως τότε, που αγαπούσε τον όρραδανιαστικό της — του φάνηκε πλαστό.

Σύμφωνα με τις υποψίες του, η Βασίλισσα των Λιβαδιών θα είχε πέσει θύμα μιας απαγωγής, για να βγη έτσι ευκολότερα από τη μέση και ν' απογυμνωθώ από την περιουσία που θα κληρονομούσε. Αν στο αναμεταξύ δεν είχε ήδη βγη όριστικά από τη μέση...

Επιστρέφοντας από το Κυνώ, είχε μιλήσει για όλα αυτά στον Ξεκοκκαλισμένο, κι' οι δυο φίλοι εξέτασαν μαζί την κατάσταση. Και τότε αποφάσισαν να μεταμορφωθούν σε αστυνομικούς, για να παρακολουθήσουν βήμα προς βήμα τον Ζωρζ ντε Σαμπρενέ και τον συνέταιρό του.

Επί όχτώ μέρες παρακολουθούσαν τους δυο τυχοδιώκτες, με την ελπίδα ότι θ' ανακαλύπταν μίαν οποιαδήποτε ένδειξη, που θ' αποκάλυπτε τις μηχανορραφίες των. Αλλά ως τότε δεν είχε συμβη τίποτα, που να δικαιώνει τις υποψίες των.

Οι τραπέζιτες φαίνονταν να ζουνε μία

ΜΑΤΟΥΓΑΛΙΑ - ΚΑΘΕΡΩΤΕΣ

Ο φωτογράφος βλέπει τον έαυτο του μέσα στα μάτια αυτής της γυναίκας. Γιατί τα ματουγάλια της έχουν την ιδιότητα να αποτελούν καθρέφτη δίχως ν' αυτό να ελαττώνεται διόλου η διαφάνειά τους. Τέτοια ματουγάλια δεν αφήνουν να διαβάσει κανείς τις σκέψεις στα μάτια εκείνου που τα φορεί...

Η ΘΕΛΙΣ της Παναγίας

Κ υβερκοδίες

«...Είμαστε αρραβωνιασμένοι μυστικά τέσσερα ολόκληρα χρόνια, μου γράφει ένας νεαρός φοιτητής την αγαπή τρελά και μ' αγαπά κι' αυτή, μα οι γονείς μας εναντιώνονται στην ένωση μας χωρίς να προβάλλουν άλλο σοβαρό λόγο πού να δικαιολογή την άρνησή τους από το ότι είμαστε και οι δύο πτωχοί. Το βέβαιον ότι είναι λόγος αυτός για να εμποδίζουν την ευτυχία μας αφού είμαστε και οι δύο διατεθειμένοι να εργαστούμε για να ζήσουμε; Θα μ' εκτιμούσαν περισσότερο οι γονείς της αν ήσουν ένας προκοπής και θα εκτιμούσαν περισσότερο την αρραβωνιαστική μου οι γονείς μου αν δεν εκτύπησε τίποτε άλλο παρά να πετύχει κάποιον πού να κληρονομήσει; Τα βέβαιον είναι και εν-τιμω όλα αυτά; Εμείς μια φορά είμαστε αποφασισμένοι να παντρευτούμε μόλις ἐνληκνω-θῇ η αρραβωνιαστική μου, δηλαδή σε ένα χρόνο, αλλά ή-θελα ν' ακούσω και τη γνώμη σας πάνω σε όλη αυτή την υπόθεση».

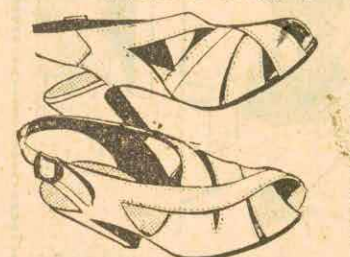
Εγκρίνω απόλυτα την απόφασή σας, νεαρός μου φίλε, δι-οτι μια πού σε οι δύο αποφαι-σίζετε να εργασθείτε για να κερδίσετε τη ζωή και την ευ-τυχία σας δεν πρέπει να εναν-τιώνονται οι δικοί σας. Μια μά-λιστα πού και η νέα συμφωνεί να εργασθεί και εκείνη για να ζήσετε μαζί είνε άξια πάσης εκτίμησης και θαυμασμού. Λοι-πόν, κάνετε λίγη ακόμα υπο-μονή και θα απολαύσετε την ευτυχία πού ποθείτε. Τώρα για να μην οδύνη έντελως και τους γονείς σας, επιτρέψτε μου να σας πω ότι καμιά φορά ή άρνησή τους δεν προέρχεται από άλλο λόγο παρά από κα-θαρό ενδιαφέρον. Φοβούνται μήπως τα παιδιά τους δυστυχί-σουν τρέμουν για το μέλλον τους.

Ξέρουν πως ή βιοπάλη είνε σκληρή και τρεκίζει κάποτε και τους πλέον δυνατούς χαρακτή-ρες. Αυτοί είνε ένιοι οι λόγοι, για τους οποίους εναντιώνον-ται.

Πάντως στην δική σας περι-πτωση δεν έχουν δικαίωμα να ε-πιμένουν και ελπίζω πως θα το καταλάβουν με τον καιρό.
ΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδ

Πόση διαφορά μεταξύ των παλιών ταξιδιών και των τα-ξιδιών πού γίνονται σήμερα. Σήμερα το αεροπλάνο κατακτή-καθημερινώς έδαφος και τείνει ν' αντικαταστήσει σχεδόν κάθε άλλο μέσον συγκοινωνίας. Αυ-τό δε καθώς ήταν επόμενο ε-πέφερε μεγάλες μεταβολές και στις αποσκευές. Σκεφθήτε για μια στιγμή ένα ταξίδι με πλοίο πού θα διαρκούσε τρεις ή-μέρες. Θα χρειάζαται να πάρετε μαζί σας διάφορα είδη επο-υφώρια, φορέματα τανιέρ κτλ.

Σάνδαλα άπογευματινά.

Μακρινές φούστες

Καθώς βλέπουμε οι φούστες μακρύνουν και όλο μακρύνου-ν με μόνη διαφορά πως οι Παριζιάνες ξέρουν ότι δεν πρέπει να υπερβάλουν και κα-νονίζουν το μήκος της φούστας τους, ανάλογα με την ώ-ρα πού θα φορεθῇ.

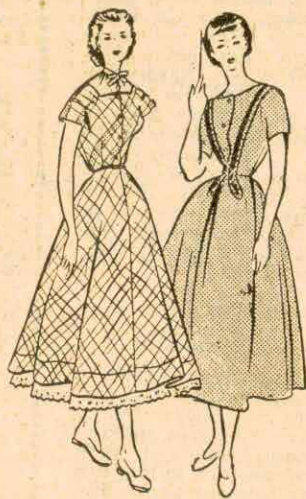
Ποτέ δεν θα ίδι-τε τό άκαλαίσθητο θέαμα πού παρου-σιάζουν πολλές Άθ-ηναίες δηλαδή μα-κρές φούστες να φοριούνται πρωί - πρωί στους δρόμους της Αθήνας. Η Παριζιάνα ξέρει κα-λά πως δεν έχει τη θέση της ή μα-κρά φούστα παρά μόνον στις ώρες πού παρουσιάζουν κάποια επισημοτή-τητα διότι αντιπρο-σωπεύουν δεξίωση, ή άλλη κοσμική συ-γκέντρωση.

Όσο είνε ώρα ή μακρά φούστα σε τέτοιες περιπτώσεις τόσο είνε γελοία όταν δεν έχη τη θέση της.

Η μακρά φού-στα, όπως είπαμε και άλλοτε, φοριέται και ως ξεχωριστό κομ-μάτι δηλαδή φούστα με μπλού-ζα ή φοριέται και σαν ολόκλη-ρο φόρεμα δηλαδή μπουστό και φούστα από το ίδιο ύφα-μα.

Οι μπλούζες είνε πολύ της μόδας και γίνονται με διαφό-ρους τρόπους, έντελως σκέτες με μόνη πολυτέ-λεια το ύφασμα ή με φάρμα από το ό-ποιον είνε κα-μωμένες ή πλέον δουλεμένες και τότε το ύφασμα έρχεται εις δευ-τέραν μοίραν. Είνε τόσο πολλά και ποικίλα τα σχέδια πού δεί-χνουν τα γαλλι-κ ή φινουρινις ώστε ή κάθε μια θα μπορούσε να βρη ό τι της ά-ρέσει ή ό τι της είνε άναγκαίον.

Το ντύσιμο σας δηλαδή για τό καθ' αυτό τα-ξίδι δεν πρού-ποθέτει καμιά αλλαγή. Με ό τι κοστούμι ξεκινή-σετε με αυτό και θα φθάσετε. Αναλογισθήτε ό-μως κι' ένα τα-ξίδι με πλοίο όπου θέλετε άλ-λο κοστούμι για την ημέρα άλλο για τη νύχτα, άλλο για τη νέ-φουρα άλλο για τό τραπέζι, άλ-λο για τό απο-γευματινό τσάι κτλ.

Τό βολάν του μισοφοριού φαίνεται κάτω από τις φού-στες.

Ντεκούλ

Συνηθίζονται πολύ έφετος και οι ντεκούλ πού χρησιμοποιού-νται με διαφό-ρους τρόπους. Άλλοτε βλέπο-με ότι σκηματί-ζουν ένα είδος ζμπισμάν στους ώμους, άλλοτε τ ό άμψιμον ή αυτό μπαινεί κάτω από τις μασχάλες και άρ-χίζει από κεί ένα τμήμα της φούστας πού είνε όλο πλισεω-τό. Άλλα ντεκούλ πιάνει το μισό μέρος του μπουστου έμ-πρός, σκηματίζοντας ένα πρω-τότυπο γανιρίωμα.

Θα ίδουμε επίσης ντεκούλ πού σκηματίζουν είδος ζακέ-τας άλλες πού γανιρίζουν το μισό μέρος της φούστας δι-γώνιως ή σκηματίζουν ένα με-γάλο Π έμπρός.

Πολλοί είνε οι τρόποι, με τους οποίους τοποθετούνται οι ντεκούλ και σκηματίζουν άλλο-τε τοπές, άλλοτε υπολερό άλλοτε ζακέττα και άλλοτε ό-λο το έμπρός μέρος της φού-στας από επάνω ως κάτω.

Γενικεύεται επίσης το μι-σοφόρι πού ξεπερνάει κατά δύο ή τρία δάχτυλα την φούστα.

Τα ζαμπύ κατάντησαν πλέον άπαραίτητα και σπορί-ζονται με ένα βελούδινο φιν-

κάκι πολύ στενό στο λαιμό. Αυτά τα ζαμπύ είνε χαριτωμέ-να και μεταβάλλουν ένα άλλο φορεμάκι σε φορεμάκι πιο άμψιμη.

Τοποθετούνται επίσης σ' ένα φορεμάκι ή πλο λευκό νιακα-δάκι πικεδένιο ή μεταξωτό με όμοιο φινιρίσκι.

Τά γάντια ραγκλάν είνε προ-τιμώτερα από τα κιμονό ή δις τις εύσκιες γιατί αυτή ή ραμμή στο πλάι κόβει λίγο τό πάχος του μπου-στου.

Τά γάντια φο-ριούνται πολύ. Στο Παρίσι ό τι φόρεμα άγοράσουν άναρά-ζουν μαζί και τά άσοορί γάντια, τά οποία λανσάρε ή διοικημένα ήλλησ-με ένα ώριμο έμ-φασμα βιάζει συν-χρόνως όμοια γάν-τια πού είνε γίνον-ται από το ίδιο ύ-φασμα είτε από κά-ποιο πού να τριάρ-ζη. Φυσικά μαζί με τά γάντια άγορά-ζουμε και όμοια τσάντα και ζώνη.

Οι φούστες έ-χουν όλες μια ζώνη από τό ή-διο ύφασμα για να μην άναγ-καζώστε να φορέτε ξεχωρι-στή ζώνη πείνινη πού δεν είν-ε πλέον της μόδας.

Η άλληλογραφία μου

Ντίνον Βεργην: Πρωτ' απ' όλα, όπως και μόνος σας λέτε, δεν πρέπει να γλύψετε τά χείλη σας, αλλά για ν' άποφύγετε τό σκάσιμο χραιομ-ποίητε λίγο βούτυρο από κα-κάο τό όποιον θα προμηθευθή-τε από ένα φαρμακείο. Άν δεν βρήτε κακάο πάρετε λίγη λα-βολίνη, θα φέρη τό ίδιο άπο-τέλεσμα.

Γαλάτειον Κ.: Για τά χέρια καλύτερη είνε αυτή ή λωσιόν: Γλυκερίνη 1 μέρος ½ νερό βροστό, κολώνια ½ μέ-ρος λεμόνι ½ μέρος. Να άλεί-φετε κάθε βράδυ τά χέρια σας έως ότου άποροφάσουν ό-λο τό υγρό.

Θάλειαν, Πύργον: Άφού σας έρεθίζει την επιδερμίδα αυτή ή σκευασία δοκιμάστε τό ευρωπαϊκόν όσοφο με κάθε ό-μως επιφύλαξη, γιατί πιθανόν ούτε αυτό να τό άνεχθή ή ε-πιδερμίδα σας όποτε πρέπει και αυτό να τό σταματήσετε και να περιορισθήτε σε συχνές πλύσεις με διάλυσι βορικού ό-ξους.

Άνήουχη ψυχή: Η κα-λή περμανάντ πού γίνεται από τεχνίτη πού ξέρει καλά την δουλειά του δεν καταστρέφει τά μαλλιά και διατηρείται και-ρό. Οι μάσκες των φρούτων είν-ε πράγματι ωφέλιμες. Όσο για τά δάχτυλα να τρώτε κρέας με τό σίμα του αυγά, πολύ βούτυρο φρέσκο, πατάτες, μα-καρόνια, ρυζί και να άναπνέε-τε καθαρόν αέρα.

Ελθίραν Γιολάνταν: Να κόψετε με κεράκι τά άκρα των μαλλιών με την ψαλίδα με-τόν τρόπο πού έχω τόσες φο-ρές περιγράψει στη στήλη μου αυτή και έπειτα να χρησιμο-ποιήτε Πετρόλ Καννά.

Γ. Δ.: Για τό στομά σας έπι-σκεφθήτε πρώτα τόν όδοντία-τρο και άν δεν έχετε χαλα-μένο δόντι τότε άποταθήτε σ' έναν παθολόγο γιατί πιθα-νόν να προέρχεται τό κακό ά-πο τό στομάχι. Για τίς ρυτίδες του μετώπου, χρειάζεται μα-σάζ πού να γίνεται αντίθετα προς τίς ρυτίδες. Θα σας ώφε-λήσει πολύ. Να γίνεται όμως μεθοδικά κάθε βράδυ, επί 5-6 λεπτά της ώρας.

ΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΚΑΠΟΤΕ είνε αρκετά μερικά λεπτά μόνον για να κριθῇ ή ζωή ενός ανθρώπου. Και αυ-τό συνέβη στην περίπτωση του Λουαζεμάν, ενός φορολογικού υπαλλήλου της γαλλικής πόλεως Ριμπέμόν.

Στις 21 Νοεμβρίου του 1902, στις έντεκα τό πρωί, ή κυρία Μπουκέ, σύζυ-γος του έλεγκτου των έμμέσων φόρων του Ριμπέμόν, βρέθηκε δολοφονημένη μέ-σα στην κουζίνα του σπιτιού της. Στις 9.30', ή γυναίκα αυτή ζούσε ακόμη. Με-ρικοί γείτονες την είχαν ιδῇ να σαρώνη. Από τ' άλλο μέρος, όταν άνακαλύφθηκε τό έγκλημα, τό πτώμα ήταν ψυχρό. Τό έγκλημα, λοιπόν, θα έπρεπε να είνε δια-πραχθῇ πριν από μια τουλάχιστον ώρα. Δηλαδή μεταξύ της 9.30' και των 10 περίπου.

Η άνάκρισις έφερεν επίσης εις φώς ότι από ένα συρτάρι έλείπαν 14 χιλιά-δες φράγκα σε χαρτονομίσματα των 50 φράγκων. Η εξαφάνισις των φανέρωνε καθαρά ότι τό έλατήριο του έγκλήματος ήταν ή κλοπή.

Άλλά ποιός ήταν ό δράστης; Σύμφωνα με τίς καταθέσεις πολλών μαρτύρων, τρεις ήσαν οι άνθρωποι πού μπήκαν εκείνο τό πρωί στο σπίτι τοί Μπουκέ.

Πρώτον, ό φούρναρης της γει-τονίας. Άλλ' ή ένοχη του άπα-κλειόταν, γιατί είχε σπρώξει λί-γο την πόρτα, είχε δώσει ένα

ή ένα πήδημα βρέθηκε κοντά της και ή χτύπησε στο κεφάλι μ' ένα σιδερένιο λωτάρι.

ψωμί στην κυρία Μπουκέ κι' άμέσως έ-παιτα είχε φύγει. Αυτό τό βεβαίωσαν πε-ρισσότεροι από δέκα μάρτυρες.

Δεύτερον: Μία γυναίκα πού πουλούσε φάρια. Άλλά κι' αυτήν οι γείτονες την είδαν να φύγη άμέσως, γιατί ή κυρία Μπουκέ βρήκε πως τά φάρια της δεν ή-σαν φρέσκα και την έδιωξε.

Τρίτον: Ένας φορολογικός υπάλλη-λος, πού υπηρετούσε υπό τίς διαταγές του Μπουκέ, ό Λουαζεμάν. Αυτόν μερικοί γείτονες τόν είχαν ιδῇ να σιγνή με την κυρία Μπουκέ στο κατώφλι της πόρτας της. Μία ζητιάνια έλεγε πως θαπρεπε να είχε μπη μέσα, γιατί τόν είχε χά-σει, ξαφνικά, από τά μάτια της. Δύο τρεις άλλοι κατέθεσαν πως τόν είχαν συναντήσει σ' ένα γειτονικό δρόμο, μερι-κες δεκάδες μέτρων πιο πέρα. Κανείς,

όμως, δεν μπορούσε να προσδιορί-ση την ακριβή ώρα.

Έτσι, οι ύποψιες συγκεντρώθη-καν πάνω του.

Άλλά πως ό ύποτιθέμενος δρά-στης είχε διαθέσει τίς ώρες του έ-κείνο τό πρωί;

Ο Λουαζεμάν είχε πάει στο γρα-φείο του κατά τίς 9 και είχε μεί-νει ως τίς 9 και 30'. Αυτό τό βε-βαίωσαν, εκτός πολλών άλλων μαρ-τύρων και ό Μπουκέ, ό σύζυγος του θύματος.

Από τό γραφείο, ό Λουαζεμάν είχε φύγει στις 9 και 30', για να

πάη σ' ένα γειτονικό καφενείο. Εκεί ό-πως βεβαίωσαν τό γκαρσόνι, είχε πη-ναν καφέ στο πόδι κι' έπειτα έφυγε.

Από τό καφενείο, όπως ισχυρίζον-ται τουλάχιστον ό ίδιος, διεθύνθηκε στο σπίτι του, για να πάρη ένα κατάστιχο πού είχε ξεχάσει. Για να πάη εκεί, ό-μως, θα περνούσε άναγκαστικά από τό δρόμο όπου βρισκόταν τό σπίτι τοί Μπουκέ. Η κυρία Μπουκέ σάρανε, εκεί-νη τη στιγμή, τό κεφαλόσκαλο του σπι-τιού της. Ο Λουαζεμάν την χαιρέτησε και κοντοστάθηκε μερικές στιγμές, κου-ζενιάζοντας μαζί της.

Στις 10, είχε ξαναγυρίσει στο γρα-φείο του.

Είχαν άπουσιάζει, λοιπόν, συνολικά 30 λεπτά.

Τά 15 περίπου απ' αυτά τά είχε πε-

ΣΗΝ ΜΟΙΡΑΙΟ- ΤΕΤΑΡΤΟ της ώρας

Τό μυστηριώδες έγκλη-μα του Ριμπέμόν

ράσει είτε στο καφενείο, είτε στο σπίτι του. Πολλοί μάρτυρες τόν είχαν ιδῇ και δεν μπορούσε να γεννηθῇ αμφιβολία ότι οι ι-σχυρισμοί του ήσαν αληθινοί.

Άλλ' ύπήρχε ένα «κενόν» ενός τετάρτου περίπου της ώρας, ως τη στιγμή πού ό Λουαζεμάν είχε ξαναγυρίσει στο γραφείο.

Πού είχε πάει κατά τό διά-στημα αυτό; Και τί είχε κάνει; Για τό τέταρτο αυτό, ό Λουα-ζεμάν δεν είχε κανένα «άλλοθι». Είνε αλήθεια ότι ή γυναίκα του κατέθεσε πως ό άντρας της εί-χε πάει στο σπίτι. Άλλ' έλεγε την αλήθεια; Κι' άν είχε πάει, γιατί δεν θα τό είχε κάμει για να κρύψη τά χρυσάκια πού είχε κλέψει απ' τό σπίτι τοί Μπουκέ;

Τό γεγονός είνε ότι αυτό τό μοιραίο τέταρτο της ώρας έκα-με τόν άνακριτή να βγάλη τό συμπέρασμα ότι ό Λουαζεμάν ή-ταν ό δράστης του έγκλήματος και να διατάξη τη σύλληψή του.

Η δική του φορολογικού ύ-παλλήλου έγινε έπειτα από λί-γον καιρό. Και τό δικαστήριο, παρά τίς έπιμονες άρνήσεώς του, τόν καταδίκασε σε θάνατο.

Άλλ' ό τύπος και ή κοινή γνώμη εξηγέρθησαν εναντίον αυ-τής της άποφάσεως, πού είχαν έκδοθῇ με μεγάλη σπουδή.

Η εξέγερσις αυτή είχε ένα καλό αποτέλεσμα. Ο πρόεδρος της δημοκρατίας Λουμπε μετέ-τρεψε την ποινή του θανάτου του Λουαζεμάν σε ισόβια δε-σμά.

Δύο χρόνια άργότερα, σ' ένα παρισινό άσυλο, πέθανε ένας ά-λήτης, ό Ερίλ Ζουρνταί.

Λίγη ώρα προτού ξεψυχήση, ό άνδρας αυτός κάλεσε έναν άδελφ και του εξομολόγηθηκε πως ήταν ό δράστης του έγ-κλήματος τοί Ριμπέμόν. Είχε μπη μέσα στο σπίτι τοί Μπουκέ από τό μέρος της αλής.

Εκείνη τη στιγμή, ή κυρία Μπουκέ πε-τρούσε μερικές δεκάδες χαρτονομισμά-των, πού είχε βγάλει από ένα συρτάρι. Ο Ζουρνταί βρέθηκε μ' ένα πήδημα κον-τά της, την χτύπησε στο κεφάλι μ' ένα σιδερένιο λωτάρι πού είχε κρυμμένο κάτω από τό σκαίκακι του και την άφη-σε νεκρή. Έπειτα, πήρε τά χρήματα και έφυγε χωρίς να τόν δῇ κανείς.

Στό διάστημα των δύο χρόνων, πού είχαν μεσολαβήσει ως τη στιγμή πού ό Ζουρνταί έκαμε την εξομολόγησί του, ό Λουαζεμάν σάπιζε στις φυλάκες.

Έγινε τότε αναθεώρησις της δίκης του και ξαναβρέθηκε την έλευθερία του. Ο άνακριτής, στον όποιον ώφειλετο αυτή ή τραγική πλάγη άπεβλήθη από τό σώμα.

ΚΑΠΟΤΕ, σ'ε πολύ παλιά χρόνια και σ'ε μια χώρα μακρινή, ζούσε ένας βασιλιάς που ήταν και βάρδας. Ένα βράδυ, λοιπόν, καθώς τραγουδούσε στην ακροθαλασσιά, συγκινήθηκε, έκλαψε και τ'α δάκρυά του, πέφτοντας στα κύματα, έγιναν μαργαριτάρια. Πέρασαν αιώνες από τότε... Ένας φαράς βρήκε στα δίχτυα του ένα απ' αυτά τα μαργαριτάρια, με σχήμα καρδιάς. Κι' ο Δόγης της Βενετίας το χάρισε στην Τσενταρίνα Τσενταρίνη, τη γυναίκα ενός ενός απ' τους άρχοντες της Δημοκρατίας.

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Παρ' όλα τα πλούτη, τα νεύματα και την ομορφιά της, η Τσενταρίνα δεν ήταν ευτυχισμένη, γιατί είχε χάσει το μοναχοπαίδι της, πριν από 12 χρόνια, κι' ο Θεός δεν της είχε χαρίσει άλλο. Μια μέρα λοιπόν, που είχε πάει στην εκκλησία, προσευχήθηκε στην Παναγία, θερμότερα από κάθε άλλη φορά, να της δώσει ένα παιδί. Αποκοιμήθηκε μέσα στη γονάδα, και της φάνηκε πως άκουσε μια φωνή να της λέει αυτά τα παράξενα λόγια: «Αν δεν βελήν ν'α τη χάσες, φύλαγέ την απ' την ποίση κι' απ' τη μουσική».

Ξύπνησε, ξαφνιασμένη απ' τ' όνειρό της. Όταν εφτάσε στο παλάτι της, βρήκε μια άσυνήθιστη άναταραχή. Οι υπηρέτες έτρεξαν να την υποδεχθούν, κατηγορώντας ο ένας τον άλλον ότι είχε ξεχάσει ανοίχτη την εξώπορτα. Κάποιος άγνωστος — της είπαν — μπήκε κρυφά στο μέγαρο κι' άφισε ένα μωρό στην κούνια του παιδιού της που είχε μείνει άδειο νη 12 χρόνια...

Δίχως ν' ακούση περισσότε-

ρες εξηγήσεις, η άρχοντισσα έτρεξε στην καμαρά της. Πραγματικά, μέσα στην άσπρη κούνια βρισκόταν ένα κοριτσάκι άσπρο σαν το γάλα, με μάτια σαν τα κύματα του ωκεανού. Όταν είδε την Τσενταρίνα, της χαμογέλασε και της άπλωσε τα χεράκια του...

Η ματιά της άρχοντισσας έπεσε στην κασσετίνα των κοσμημάτων της. Ήταν ανοιχτή... και το μαργαριτάρι του Δόγη είχε χαθεί! Τότε η Τσενταρίνα κατάλαβε ότι ο "Υψιστος, για να εκπληρώσει το μεγάλο της πόθο, είχε μεταβάλει το μαργαριτάρι σε κάτι πολύτιμότερο: σ' ένα τρισαχτάρι-παιδί.

Μαργαρίτα απ' τη μουσική και τ'α τραγούδια. Μόλις έγινε λοιπόν καλά η μικρούλα, τ'α πήρε κι' έφυγαν μαζί για τη Σύρο, όπου ο άντρας της είχε ένα ωραίο σπίτι. Ο Τσενταρίνι δεν μπόρεσε να τις συνοδέψει, γιατί του ήταν αδύνατο να λείψει απ' τη Βενετία.

Οι λίγοι κάτοικοι του νησιού διατάχθηκαν να μη τραγουδούν ποτέ, να μη παίξουν κανένα όργανο. Κι' όμως παρ' όλες αυτές τις προφυλάξεις, η Μαργαρίτα δεν ξαναδρόχε πια την πρώτη χαρούμενη διαθεσί της. Δεν έπαιζε, δεν γελούσε πια... Εύρισκε μόνον ανάκούφισι στη συντροφιά της θάλασσας.

Όσο μεγάλωνε, ένοιωθε δίψα για μελέτη. Μια μέρα, η μητέρα της τη βρήκε να διαβάει τα ποιήματα του Τορκουάτου Τάσσου. Τα μάτια της γυάλιζαν, ο σφυγμός της χτυπούσε γοργά... Δίχως να χάσει καιρό, η Τσενταρίνα έκαψε όλα τα βιβλία της βιβλιοθήκης.

Όταν η Μαργαρίτα ήταν 13 ετών, μια διωγμένη υπηρέτρια της φανέρωσε για εκδίκησι

ταρίνι είχε άρρωσθήσει κι' έτρεπε, λίγες ώρες πριν την άφιξί τους. Όταν κόπασε κάπως η πρώτη απελπισία της, η άρχοντισσα πρότεινε στη Μαργαρίτα να ξαναφύγουν για τη Σύρο. Μα η κοπέλλα αρνήθηκε. Είχε αποφασίσει ν' άφοσιωθεί στην περιποίηση των φτωχών άρρώστων.

Κι' έγινε πραγματικά ο καλός άγγελος των δυστυχισμένων, που την εύλογούσαν σαν Παναγία... Ανάμεσα στους άλλους περιποιήθηκε κι' ένα νέο και ξενο μουσικό, ωραίο, φτωχό κι' ευγενικό. Η ευγνωμοσύνη του παλληκαριού αυτού άνθισε σ' ένα τρυφερότερο αίσθημα. Μα δεν πρόλαβε να προφέρει την εκμυστήρευσί που έτρεπε στα χείλη του, γιατί η Μαργαρίτα διασηβάνθηκε το μυστικό του, σκέφθηκε πως δεν ήταν καιρός για έρωτα κι' ευτυχία ανάμεσα σ'ε τόσο πόνο κι' έπαψε να τον επισκέπτεται...

Σ'ε λίγο ο Δόγης τη ζήτησε γυναίκα του. Εκείνη δέχτηκε. Ο γάμος θα γινόταν στη Σύρο, κατ' απαίτησιν της νέας.

Μια νύχτα που το Αύγουστι-ατικό φεγγάρι τρεμόπαιζε στη θάλασσα, η Μαργαρίτα βγήκε στο κατάστρωμα. Την τραβούσε ακατανίκητα η μουσική των κυμάτων... Κάποια στιγμή, πρόσεξε ένα ναύτη, που φαινόταν πως ήθελε να την πλησιάσει και δεν τολμούσε. Τον φώναξε κοντά της κι' είδε πως ήταν ο ξένος μουσικός που είχε περιποιηθή άλλοτε.

Η άπροσδόκητη αυτή συνάντησι τη συγκίνησε βαθιά. Καθώς άκουγε τα λόγια ευγνωμοσύνης του νέου, για πρώτη φορά ρώδιε ελαφρό το χλωμό πρόσωπό της. Δεν τόν ρώτησε πως είχε βρεθή στο καράβι, μεταμφιεσμένος σ'ε ναύτη. Του ζήτησε μόνο ν'α της μιλήσει για τ'α μακρινή πατρίδα του. Κι' εκείνος της περιέγραψε την άγρια θάλασσα της, τους βράχους, και τ'α δάση της...

Είμαστε φτωχοί, της είπε, μα έχουμε δυο θησαυρούς: τ'α μουσική και τ'α ποίση!... Της μίλησε ακόμα για ένα άδαντο ποίημα που τραγουδούσαν οι πατριώτες του, στις χειμωνιάτικες νύχτες, κοντά στο τζακί... Ένα ποίημα για κάποιο μεγάλο κι' ένδοξο βασιλιά, που τ'α δάκρυά του έπεσαν στη θάλασσα και γίνονταν μαργαριτάρια!

Τραγουδούσε μου το! Θέλω ν'α τ' ακούσω... τόν παρακάλεσε η κοπέλλα.

Εκείνος έφερε το βιολί του κι' άρχισε το παράξενο τραγούδι. Μα σ'ε λίγο άντεלהθη πως η νέα είχε χαθή! Στη θέση της βρισκόταν μόνο ένα μαντήλι, μουσκεμένο από δάκρυα...

Όλοι πίστεψαν πως είχε πέσει στη θάλασσα, για ν'α ποφύγη έναν ανεπιθύμητο γάμο. Η άμοιρη Τσενταρίνα σκέφθηκε ότι η λατρευτή της κόρη είχε ξαναγίνει μαργαριτάρι κι' είχε ξαναγυρίσει σ'α μυστηριώδη βάθη της θάλασσας. Και πένθανε απ' τόν καυμό της...

Μα η αλήθεια ήταν ότι τα δάκρυα που έβρεχαν το μαντήλι, ήταν ό,τι είχε άπομεινει απ' τη Μαργαρίτα. Γιατί το μαργαριτάρι, που της είχε δώσει τη ζωή, ήταν πλάσιμένο απ' τα δάκρυα και την ψυχή ενός μεγάλου ποιητού.

Α. ΦΟΓΚΑΤΖΑΡΟ

Οι γνωρίζουμε από προσωπική πείρα τη μείστη επίδρασι που έχουν οι συγκινήσεις στη σωματική και ψυχική μας υγεία. Ένας δυνατός φόβος π. χ. μπορεί να προκαλέσει άρισμένα άτομα μερικά δυσάρεστα φαινόμενα, όπως είναι η διάρροια, η ακράτεια ούρων, οι ψυχροί ιδρώτες, η ταχυπαλμία, η ανύψωσις της αρτηριακής πίεσεως κλπ.

Συνήθως, τα φαινόμενα αυτά εξαφανίζονται πολύ σύντομα, μερικά λεπτά ή μερικές ώρες μετά την εξαφάνισι της αίτίας που τ'α προκαλέσει.

Σ'ε άρισμένες περιπτώσεις, όμως, η συγκίνησι είναι όσον έντονη, ώστε επιφέρει μόνιμη αλλοίωσι των φυσιολογικών και διανοητικών λειτουργιών του ατόμου.

Η επίδρασις αυτή εξηγείται από το γεγονός ότι μια βίαιη συγκίνησις προκαλεί υπερδιέγερσι ολοκλήρου του έγκεφάλου και ιδίως ενός μέρους του που καλείται υποθάλαμος ή «δάπεδον του τρίτου κόλπου».

Ο υποθάλαμος είναι το κέντρον της φυτικής ζωής μας, δηλαδή όλων των λειτουργιών που εξαρώνται από το συμπαθητικό ή παρασυμπαθητικό σύστημα. Ειδικότερα, έφορεύει στη λειτουργία των διαφόρων οργάνων, των αδένων κλπ. και έλέγχει τις ανταλλαγές της ύλης, την άφομοίωσι, δηλαδή, από τόν οργανισμό μας των λιπών, τού σακχάρου, των πρωτεϊνών, των μεταλλικών στοιχείων κλπ. που εισάγομε με τις τροφές.

Ο ρόλος του υποθαλάμου είναι μείστης σημασίας για τ'α ζωή μας. Η καταστροφή αυτής της περιοχής τού έγκεφάλου επιφέρει άκαριαία το θάνατο.

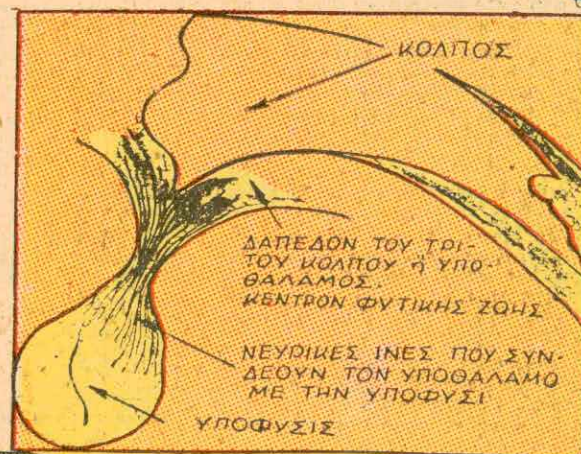
Ο υποθάλαμος βρίσκεται στο βάθος της κρανιακής κοιλότητος, πάνω από τόν σημαντικότερο μεταξύ των αδένων έσωτερικής

λεξαρτήσεως. Για τ'α ακρίβεια, μάλιστα, φαίνεται ότι ο υποθάλαμος παρακολουθεί και έλέγχει άκαταπαυστα τη λειτουργία της ύποφυσεως.

Έτσι, η υπερδιέγερσις που προκαλεί μια δυνατή συγκίνησις στον υποθάλαμο άνανακλά στην ύπόφυσι και επιρράζει συνεπώς τη λειτουργία όλων των αδένων έσωτερικής έκκρίσεως.

Γι' αυτό, μια δυνατή συγκίνησις μπορεί να διασαλεύσει το σύνολο των λειτουργιών τού οργανισμού και να κλονίση τ'α υγεία ενός ατόμου.

Αυτό συνέβη π. χ. σ' έναν Άγγλο στρατιώτη, ηλικίας 35 ετών, που είχε βρεθή το 1940 στην περίφημη ύποχωρησι της Δουγκέρνης. Το άντιτοπιλικό στο όποιον είχαν επιβίβασθι βυθίσθηκε από

Σχεδιάγραμμα τού υποθαλάμου.

Η συγκίνησις που δοκίμασε από τ'α επιστροφή του συζύγου της κατέβασε τ'α πνεύμα της στους 13½ βαθμούς...

έκκρίσεως, τ'α ύποφυσι. Ο άδην αυτός ρυθμίζει τη λειτουργία όλων των άλλων αδένων και ειδικότερα τού θυμοειδούς και των γεννητικών.

Το άξιοσημείωτο είναι, λοιπόν, ότι ο υποθάλαμος και η ύποφυσις συνδέονται μεταξύ των με άναρρήτες νευρικές ίνες και βρίσκονται σ'ε κατάστασι αλλη-

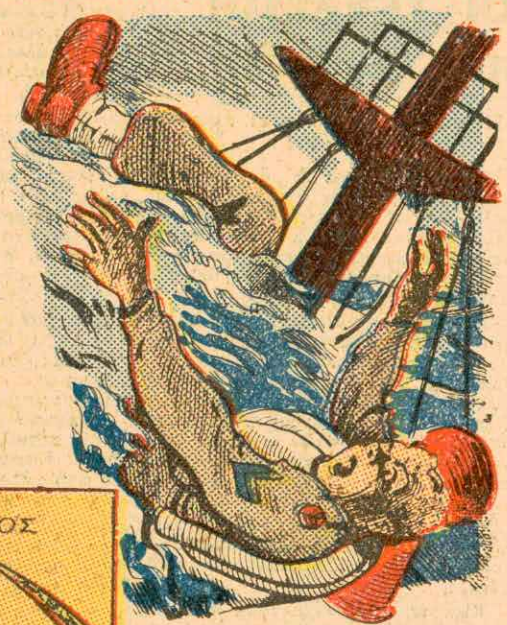
τά γερμανικά Στουκάς σ'ε μικρή απόστασι από τις άγγλικές αττές. Ωστόσο, ο στρατιώτης αυτός περιουσιεύει από ένα άλλο πλοίο και σώθηκε. Άλλ' ο τρόμος που δοκίμασε άνεστάρωσε στην κυριολεξία ολοκλήρω τόν οργανισμό του.

Έτσι, λίγο καιρό άργότερα, παρουσίασε μια έξωφθαλμο βρογχοκήλη. Έπειτα, από μερικούς μήνες, άρχισε να έχι παλμούς στην καρδιά, και να χάνη τ'α βάρος του μέχρι τού σημείου ώστε κατάντησε σκελετός. Στο τέλος τού παρανοιάσθηκε η περίφημη νόσος τού Μπαζεντάντ.

Αίτια όλων αυτών των άσθενειών ήταν η δυνατή συγκίνησις που δοκίμασε. Αυτή επιρράζει τ'α ύποφυσι και άνατακλαστικά τη λειτουργία όλων των άλλων αδένων τού οργανισμού. Άλλ' αν μια δυνατή συγκίνησις μπορεί να διασαλεύσει τ'α υγεία ενός ατόμου, σ'ε πλείστες περιπτώσεις μια νέα συγκίνησις, τ'ο ίδιο έντονη και δυνατή, μπορεί να επιφέρει μια κεραυνόβολο και ριζική θεραπεία.

Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα τού θεραπευτικού ρόλου της συγκινήσεως άποτελούν οι περιπτώσεις γυναικών τών ύποιών οι συζυγοί εξαφανίσθηκαν κατό τη διάρκεια τού πολέμου.

Η μεγάλη λύπη που δοκίμασαν μετέβαλε πολλές από αυτές τις γυναίκες σ'ε άλ-θινά ράκη. Η υγεία των είχε κλονι-

Ο τρόμος που δοκίμασε ο Άγγλος στρατιώτης άνεστάρωσε τόν οργανισμό του.

σθι τελείως και ύπέφεραν από παντός είδους άσθενείες.

Άλλά, σ'ε μερικές περιπτώσεις, οι συζυγοί των έστρεψαν. Η νέα συγκίνησις που δοκίμασαν εξαφάνισε τότε μ' έναν τρόπο κεραυνόβο-

... αλλά και θεραπεύει επίσης!

λο όλες τις συνέπειες της πολέμης. Αυτό συνέβη π. χ. στην περίπτωση μιας γυναίκας που ύπέφερε από ψηλή αρτηριακή πίεσι. Μετά τ'α επιστροφή τού συζύγου της, η πίεσις της από 24½ βαθμούς κατέβηκε μέσα σ'ε τρεις ημέρες στους 13½. Επρόκειτο δηλαδή για ένα αληθινό θαύμα.

Κατό τόν ίδιο τρόπο, μια δυνατή συγκίνησις έθεράπευσε παθήσεις τών νεφρών, τού στομάχου, της καρδιάς κλπ., χωρίς να μνημονεύομε πολλές θεραπείες νευρικών άσθενειών όξυτάτης μορφής.

Η συγκίνησις άποτελεί, λοιπόν, ένα σφοδρώτατο παράγοντα τόν στην πρό-ελευσι όσο και σ'ε τη θεραπεία πολλών άσθενειών. Ο ρόλος της αυτός μόλις τελευταία άρχισε να μελετάται από τούς Άμερικανούς επιστήμονες. Υπάρχουν, μάλιστα, πολλοί που ύποστηρίζουν ότι πολλές άσθενείες, που κάνουν τούς γάμους να τ'α χάνουν, όφείλονται σ'ε συγκινήσεις και ότι μπορούν να θεραπευθούν με νέες συγκινήσεις.

ΟΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ ΠΟΥ «ΜΙΛΟΥΝ»

Πώς τους μελετούν οι άνθρωποι-
πολύγλωσσες

Όσο παράξενο κι αν φαίνεται αυτό, είναι βέβαιον ότι οι σκελετοί μιλούν, για τα εξασκημένα αυτιά των ανθρωπολόγων. Και λένε πράγματα ενδιαφέροντα, όχι μόνο για τους έμπιστους αλλά και για τους ασυνήθιστους...

Πράγματι, σήμερα οι ανθρωπολόγοι δεν ασχολούνται άσχετα με την προϊστορία εξέλιξη του ανθρώπου. Προσφέρουν επίσης στην αστυνομία υπηρεσίες αξίες ενός Σέρλοκ Χόλμς. Έχουν συντελέσει στην καταδίκες ενοχών κι έχουν σώσει άθωους κατηγορούμενους — όλα αυτά, ακούγοντας τα «ψιθυρίσματα» των νεκρών!

Για τον ανθρωπολόγο, ένας σκελετός, ή και μόνον ένα κομμάτι από σκελετό, παρέχει πολύτιμες πληροφορίες.

Κάποτε π.χ. είχε χαθεί η σύζυγος ενός Αμερικανού κτηματία. Τον ίδιο καιρό, οι γείτονες είχαν προσέξει μια μεγάλη φωτιά, που είχε ανάψει σ' ένα κοντινό δάσος κι έκαιγε επί ημέρες. Όταν η αστυνομία έκαψε μια έρευνα στο μέρος εκείνο, βρήκε ανάμεσα στις στάχτες ένα μικρό κομμάτι οστού. Μή μπορώντας καν να καθορίσει αν ήταν ανθρώπινο, το έστειλε σ' έναν ειδικό έμπιστο.

Εκείνος το εξέτασε και βρήκε ότι προερχόταν από ανθρώπινο κρανίο. Ένα κρανίο λοιπόν μπορεί ν' αποκαλύψει το φύλον, τη φυλή και την ηλικία του νεκρού. Το ανδρικό είναι μεγαλύτερο και πιο ανεπτυγμένο στα φρύδια και στο μαστοειδές οστόν. Το κρανίο των λευκών διακρίνεται απ' των νεγρών ή των Μογγόλων, γιατί έχει μύτη κανονικότερη, περισσότερη ανεπτυγμένη πρόσωπο και ούρανο στενότερο και σιαγόνες λιγότερο προεξέχουσες. Η ηλικία, τέλος, υπολογίζεται απ' την κατάσταση των «ραφών» των οστών του κρανίου.

Στην περίπτωση όμως της συζύγου του κτηματία, το κομμάτι του κρανίου ήταν τόσο μικρό, ώστε δεν μπορούσε να βρεθούν απ' αυτό το φύλον, η ηλικία και η φυλή. Τότε η αστυνομία κατέφυγε σ' ένα τέχνασμα. Είπε δηλαδή στον κτηματία ότι οι έμπιστοι είχαν αποφανθεί θετικά πως το κρανίο ανήκε στη σύζυγό του. Έτσι, απέσπασαν την όμολογία του ότι την είχε δολοφονήσει.

Ένας πλήρης σκελετός επιτρέπει σ' έναν ανθρωπολόγο να γράψει ολόκληρο βιβλίο για τον ιδιοκτήτη του. Πρώ ολίγον καιρού, είχε βρεθεί ένας τέτοιος σκελετός μέσα σ' ένα εγκαταλελειμμένο πηγάδι της Βιογίνας. Ο ανθρωπολόγος που το εξέτασε, δήλωσε ότι ανήκε σ' έναν άνθρωπο άριστοχώρα, που έπασσε από πυόρωση των ούλων και που είχε καλή στρατιωτική εξάσκηση, καθόρισε δε επίσης την ηλικία κατά τον ύψος του. Μ' αυτά τα στοιχεία εξακριβώθηκε η ταυτότητα του νεκρού και ανακαλύφθηκε ο δολοφόνος του.

Η πυρόρροια διακρίνεται βεβαίως απ' τα ίχνη που αφήνει στα οστά των σιαγόνων. Πως όμως ανακάλυψε ο έμπιστος ότι ο νεκρός ήταν άριστοχώρα; Γιατί απλούστατα τα οστά του άριστοχώρα βραχίονος ήταν κάπως πιο ανεπτυγμένα απ' του δεξιού, πράγμα που έδειχνε ότι έχρησιμποιούντο περισσότερο. Η ευθυτενής και ισχυρή σπονδυλική στήλη

φανέρωνε τη στρατιωτική εκγύμναση. Το φύλον καθορίστηκε με τη μέτρηση των διαστάσεων της λεκάνης, ή με ηλικία απ' τις «ραφές» του κρανίου κι από άλλα στοιχεία του σκελετού.

Το ύψος βρίσκεται εύκολα μ' ένα μαθηματικό τύπο, απ' το κόκκαλο του μηρού ή του βραχίονος. Το μήκος του μηρού π.χ. πολλαπλασιάζεται επί 1.880, προστίθενται άλλα 813 χιλιοστά και υπολογίζεται έτσι το ανάστημα του ανθρώπου. Για τη γυναίκα, ο μαθηματικός τύπος είναι λίγο διαφορετικός.

Κι άλλα όμως στοιχεία είναι φανερά για ένα γυμνασμένο μάτι, που εξετάζει ένα ανθρώπινο σκελετό. Πολλές αρρώστιες αφήνουν τα ίχνη τους στα κόκκαλα: ο ραχίτισμός, ο υποσιτισμός, ο αρθριτισμός, ο οστεομυελίτις, τα κατάγματα, διάφορες παλαύσεις, η μαστοειδίτις, κλπ. Παραμορφώσεις στα δάχτυλα ή στη μύτη φανερώνουν ότι ο νεκρός ήταν πυγμαίος.

Η Αμερικανίδα γλύπτρια Μαίρη Τζέιν, έχοντας στη διαθεσί της ένα κρανίο, καθώς και την πληροφορία ότι ανήκε σ' ένα νεγρό, μπόρεσε να φτιάξει με πηλό, με τη φαντασία της, τη φυσιογνωμία του κατόχου του. Κι' όπως απέδειξε κατόπιν, η όμοιότητά με το πρωτότυπον ήταν εκπληκτική.

Σ' ένα κτήμα του Κάνσας, είχε βρεθεί, μισοκαμένο στη γη, ένα ανθρώπινο χέρι, απεξηραμένο. Το εξέτασε τότε ένας ανθρωπολόγος και δήλωσε ότι ανήκε... σ' μια αιγυπτιακή μούμια!

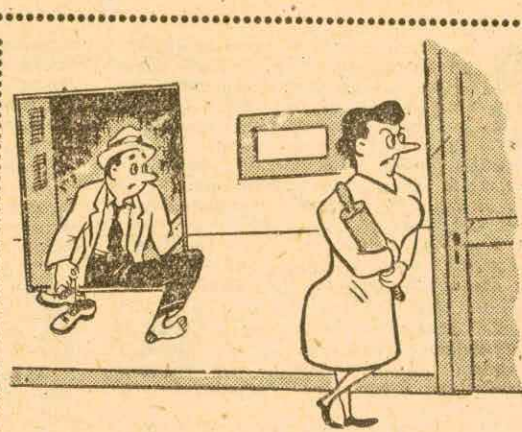
Πράγματι είχε εξακριβωθεί ότι αυτό που φαινόταν σαν σάρκα του χεριού, ήταν πισσώδη υπολείμματα μιας αρχαίας αιγυπτιακής μεθόδου θαλασμάσεως. Είχε βρεθεί επίσης κομμάτια ύφασματος απ' τις ταϊνίες με τις οποίες τυλίγαν οι Αιγύπτιοι τις μούμιες των βασιλέων τους.

Όταν έγινε γνωστή αυτή η γνωμάτευση του ανθρωπολόγου, οι τοπικές εφημερίδες άρχισαν τις ειρωνείες εναντίον του. Τι δουλειά είχε στο Κάνσας μια αιγυπτιακή μούμια; Μια γυναίκα όμως έδωσε την εξήγηση: Πράγματι, ένας συγγενής της είχε φέρει μαζί του απ' την Αίγυπτο το χέρι της μούμιας και το είχε χάσει ως ενθύμιο στο μικρό γυίο της. Εκείνος το είχε εγκαταλείψει στη σοφίτα του σπιτιού. Μερικοί φίλοι του το είχαν βρει εκεί, το είχαν πάρει έξω για να παίξουν και το είχαν χάσει. Έτσι εξηγείται πως βρέθηκε αργότερο μισοκαμένο σ' ένα χωράφι.

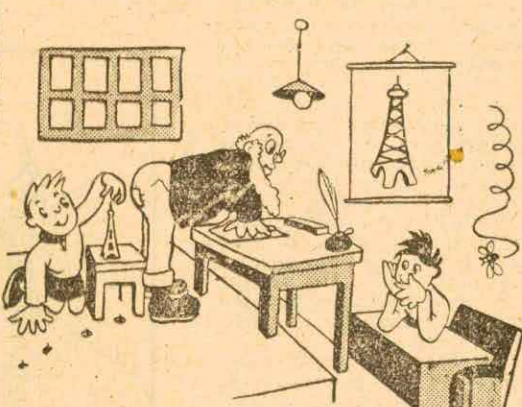
ENTBIN NEF

Για τους Αμερικανούς περιηγητές

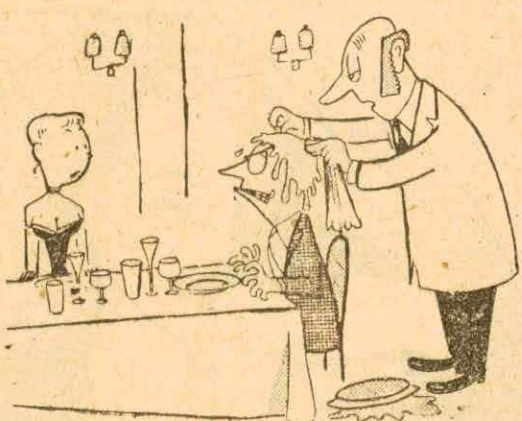
Μια απ' τις μεγαλύτερες αμερικανικές εταιρείες «ναυτιλίας» κοινωνικών τύπων καί κομψά βιβλιοπωλεία, με τον ελκυστικό τίτλο «Εύκολη προσέγγιση», προσορίζει για τους Αμερικανούς που ταξιδεύουν στην Ευρώπη Μερικές απ' τις συμβουλές που περιέχουν είναι οι εξής: «Όταν βρεθείτε στην Ευρώπη, μην εξμηνίτε τους Αμερικανικούς ούρανοζυγους». «Μην κάνετε παρατηρήσεις ή σχόλια σχετικά με τη θρησκεία». «Μην ξεχνάτε ότι η Αμερική δεν έχει το μονοπώλιο των καλλίτερων πραγμάτων του κόσμου». «Όταν φωνάζετε κάτι, μη κλειάζετε τα αμερικανικά προϊόντα και την αχόρραστη δύναμη του δολλαρίου». «Μην επαινείτε τις Αμερικανίδες εις βάρος των Ευρωπαίων». «Όλα αυτά μαζί, δεν είναι τίποτε άλλο από ένα μάθημα ταπεινότητας και μετριοφροσύνης».

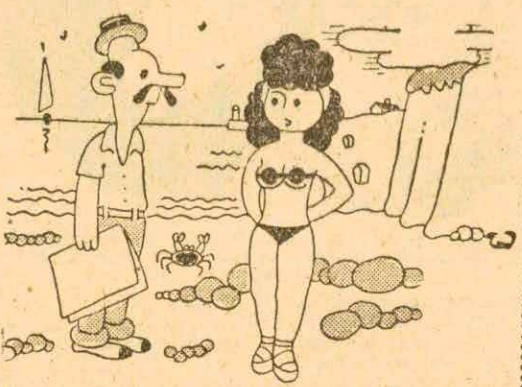
ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΟ ΠΑΛΑΝΚΑΡΙ...

— Και τώρα, παιδιά, θα καθίσω και θα σας μιλήσω για τον Πύργο του Αϊφέλ...

Τό γκαρσόν: Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριέται ο κύριος... Έχουμε κι' άλλα στην κουζίνα!

Εκείνη: Πώς το βρίσκετε το μαγιό μου γάμπου;
Εκείνος: Ποιό μαγιό;

Η ηλικία στον έρωτα

Μια όπως υπογράφεται «Δυστυχισμένη Υπαρέξ», απ' τη Σ. Π. Α. Ρ. Π., σ' ένα καταλαύσιμο γράμμα της μας εξιστορεί την αισθηματική της περιπέτεια, που αξίζει πλατύτερα να την ιδούμε. Είπε 23 χρονών και άγαμος έναν οικογενειακό της φίλο, σαραντάχρονο περίπου, που τη γοητεύει με τη σοφία και την ευγένειά του. Αυτός έδειξε στην αρχή συμπάθεια στην κοπέλλα, σκανδαλισμένη μάλλον από την κολεακτική γι' αυτόν εκδήλωσή της, παρά γιατί ένοιωσε βαθύ έρωτα γι' αυτόν. Της εκδήλωσε πάντως όπως κάποια μέρα αναγνώρισε, φαίνεται, να σκεφτεί σοβαρώτερα και να σηκωθεί να φύγει παρατώντας τη νέα «θιγική» και σωματική «υπαρέξ» γιατί τον είχε αγαπήσει δυνατά χωρίς να της πειράξει η διαφορά της ηλικίας τους. Και η φτώχεια νέα μας έρωτα αν πρέπει για μια τελευταία φορά να ξεαναδοκιμάσει να τον συναντήσει και να του εξηγήσει.

Ψυχολογικά το ενδιαφέρον του πράγματος σφίγγεται στο ζήτημα της ηλικίας. Βέβαια, λέει το παλιό τραγούδι «ό, έρωσ χρόνιος δεν κινδυνεύει...», αλλά μια τέτοια πραγματικότητα είναι πάντα επικίνδυνη και για τον έναν και για τον άλλον — και για τη μικρή και για τον μεγάλο. Η αγάπη ή η «δυστυχισμένη Υπαρέξ» είναι δύσκολη στα χρόνια της ανδρα, αυτό είναι κατ' αρχήν περιπτώσεις που εξαιρεί τη δύναμη και την ελκυστικότητα των αισθημάτων της, όταν μάλιστα τα νοήματα για πρώτη φορά στη ζωή της. Το πράγμα και από ευνουχιστική απόψεως είναι αλτρουιστική συγκινητική. Μα η ζωή με τους νόμους της βιολογίας έχει απαιτήσεις θετικές και βάζει διλημματα μοιραία, στα οποία δεν είναι εύκολο πάντα ν' αποκριθεί η κοπέλλα που αγαπά έναν τόσο μεγαλύτερο της άντρα. Αν παντρευόταν σήμερα τον αγαπημένο της, με τη λαγνεία και την όρμη των 23 της χρόνων, είναι βέβαιον ότι μετά 10-12 χρόνια θα μπορούσε να διατηρή την ίδια αλόγα του ερωτικού της πάθους για το σύζυγό της που θα ήταν τότε 45 χρονών. Όταν περάσουν οι χαρές της πρώτης εποχής, σε μια τέτοια συζύγια, είναι εύλογο δυο τινά να συμβούν: Είτε η γυναίκα, πιστή στη μοίρα και στο χρέος, που μόνη της το αναδέχτηκε, θα μαζέψει τα φτερά της και πύλιε τους ώριμους πάθους της και θα καθήσει μαζί στον ερμητικό, απομονωμένο και κουρασμένο της σύζυγο να του κάνει συντροφιά βασανισμένη μουσική με την αυτοβυσσίδα της, είτε προδίδοντας τον γαμήλιο όρκο της και καταφρονώντας την κοινωνική ήθλη θ' αναζητήσει ικανοποίηση σ' ένοχες σχέσεις, ριφωκινδυνεύοντας τα πάντα. Μα και για τον άντρα η κατάσταση δεν μπορεί, ιδίως γι' αυτόν, να κρατήσει πολύ. Και μια μέρα συνέρχεται. Και αν μάλιστα ένωρισε, κάνει αυτό που έκανε ο αγαπημένος της επιστολογράφου μας: παίρνει το καπέλλο του και φύγει. Έτσι και με τον κίνδυνο να χαρκτηρισθεί ανάξιος ή επιπόλαιος ή υπερδουλοδός. Αν όμως είναι άγαμος, τότε, στην καλύτερη περίπτωση, κάθεται στη γωνία του, κρινόμενος την πείρα του και πίνοντας το τίλιό του, με την πικρή συνείδηση να βλέπει αντίκρου του τη νέα ακόμη γυναίκα του να τον συντροφεύει με σιωπηλό ήρωισμό. «Αλ-

Λοιπόν, με ζήλεια φρικτή στην καρδιά, βασανίζεται με την υποψία πως η γυναίκα του, που λείπει τάχα στη μητέρα της, βρίσκεται αυτή τη στιγμή στην αγκαλιά κάποιου άλλου!

Βέβαια αυτό δεν είναι καθημερινό φαινόμενο της ζωής. Και υπάρχουν ασφαλώς πολλά παραδείγματα συζύγων με ικανή διαφοράν ηλικίας που ζουν αρμονικά, με σιγή, εκτίμηση και κατανόηση. Μα πρέπει να ομολογήσει ότι, και στην περίπτωση αυτή ακόμη, κάποιος κρυφό δράμα αυτοθυσίας συγκαλύπτεται κάτω από το χαμόγελο της νέας συζύγου.

Αυτό το γενικό σκεπτικισμό των περιπτώσεων που επιχειρούμε, θα μπορούσε να δώσει την ευκαιρία στην «Δυστυχισμένη Υπαρέξ» να σκεφτεί και χωρίς πια τη δική μας περιττή συμβουλή, ν' αναλάβει μόνη την ευθύνη μιας έλευθέρης και με τη θέλησή της ε- νέργειας.

Πονεμένην Μικρούλα ν: Για να σου απαντήσουμε, κάπως θετικότερα, στο ερώτημά σου αν μετά τον δίκιο χαμό του αγαπημένου σου πρέπει να δεχτείς να συνδεθείς με τον αδελφό του, που σου εκμυστηρεύθηκε την αγάπη του, θα έπρεπε — όπως αντιλαμβανόμαστε — να γνωρίζουμε και τα δικά σου αισθήματα εν προκειμένω. Γιατί ένας αισθηματικός δεσμός, που θα έχει ευτυχία κατάληξη στο γάμο, δεν είναι εμπροσικός συνεταρισμός ή επιχειρήσεις, για την οποία μπορεί κανείς να δώσει συμβουλή συμμετοχής ή όχι. Αν λοιπόν αισθάνεσαι και συ ελκυστικές αισθήσεις για τον νέο και αντιλαμβανόσαι ότι μπορείς να ταίριασες μαζί του και δεχτείς και αυτό να ενωθής, τότε — με την εύχη μας — να δεχτείς την πρότασή του!

Ο ροφανή ν' άπογοητεύε με ν' η: Είσαι απογοητευμένη — μας γράφεις — που δεν βρήκες ακόμη τον άνθρωπο που θα σε κάνει ευτυχισμένη. Μα με τα προσόντα που διαθέτεις — ψήλη, νόστιμη, 20 χρονών, με καλό σώμα και καλή προίκα — ασφαλώς το πράγμα δεν είναι διόλου δύσκολο. «Αλλά — σ' απαντά — και χειρότερα κινεί! Μην περιμένεις νόρρη ούρανοκατέβας ο γαμπρός! Ανάμεσα στους φίλους και τους γνωστούς σου θα υπάρχει ασφαλώς κάποιος που να σου δείχνει ενδιαφέρον και που συ να τον συμπαθείς. Με τάκτ και ειλικρίνη απόλυτη προσέγγισε τον και σιμνά δώσε του να καταλάβει ότι ενδιαφέρεισαι γι' αυτόν. Δεν θα χρειαστεί πολλά ελπίσεις για να εξελιχθεί ευχάριστα το ζήτημά σας».

Δ ό ρ ι α ν γ κ ρ ε σ: Απ' ότι αντιλαμβανόμαστε απ' το γράμμα σου, το ελάφρο σου μετακίνημα — μια απλή βαρυκόρπη — το υπερβάλλει με την ευαισθησία σου σε βαθμό που να το νομίζει απελπιστικό. Έχεις όμως μια γράφει, ικανά άλλα «λεονεκτήματα», που ασφαλώς εξουδετερώνουν ένα μικρό μειονέκτημα, για το οποίο άλλωστε δεν είναι προσωπικά και που δεν μπορεί να κινεί λόγο να θεωρηθεί... άδικος! Μην αυτοποθαλάσσει, λοιπόν, με αυτή την ιδέα της κατωτερότητας, που ψυχολογικά σου προξενεί τόσο κακό, αλλά πάρε θάρρος, καταπολέμησε τους διαταγμούς σου και τόλμησε! Ασφαλώς θα υπάρχει κάποιος κοπέλλα λογική που δεν θα εξάρτηση τη συμπάθειά της από το ότι βαρυκόρπη, για να σου εκδηλώσει αισθηματικά. Όσον αφορά την παράκλησή σου να σου συγχωρήσουμε «την άσυνείδητη του γαμπρού σου, διότι και γι' αυτήν υπάρχει λόγος, ο οποίος μάλιστα αφορά εμάς», ομολογούμε ταπεινά ότι δεν μπορούμε ναbrookme... «τι σχέσιν έχει ο φάντης με

«ο ρετινολόγος» και είμαστε πεπεισμένοι να το μάθουμε.

Α ν υ π ό μ ο ν η κ α ρ - δ ι α: Αυτά όλα που μας αρσάδιαζεις είναι αρκετά για να σε πείσουν και χωρίς τη δική μας συμβουλή ότι οι σχέσεις με τον αναφερόμενο νέο δεν είναι τέτοιες που, τουλάχιστον όπως εκδηλώνονται ως σήμερα, να στηρίξουν κάποιο βαθύτερο αίσθημα με ανώτερο σκοπό το γάμο. Ίσως όμως και η στάση του αυτή να προήλθε και από τον δικό σου «εγωισμό», όπως τον λες εσύ, επιπολαιότητα, όπως την ονομάζουμε εμείς. Γι' αυτό, μην και μόνη σου προκαλέσεις τη διακοπή των σχέσεών σας δεν βλέπουμε τι θα ωφέλεισε να τις ανασυνδέσεις, ενόσω και των δυο σας η νοοτροπία δεν θα άλλαζε στο καλλίτερο.

Σ. Β. Χ. — 38: Αν δεν έχω πολύ καιρό που ο νεαρός σ' αποφεύγει, ίσως αυτό το κάνει για να σε δοκιμάσει. Αλλά πάλι πως μπορεί να αισθάνεται συμπάθεια και να μην επιζητεί να σε ιδεί και να σου εκδηλωθεί: «Αν είναι επιπόλαιος ή σοδαρός, αυτό δεν μπορούμε δυστυχώς να το μαντέψουμε. Μπορούμε μόνον σου, από την ως τώρα συναναστροφή σου μαζί του να το ψυχολογήσεις. Αν νομίζεις ότι αξίζει τον κόπο φροντίδας να τον συναντήσεις να εξηγήσεις ελεύθερα και θετικά μαζί του».

Σ τ ό π ε ρ ι θ ώ ρ ι ο τ η ς ω ή ς: Αφού καταλαβαίνεις ότι δεν σε αγαπά, τί ωφέλει να εκδηλώνεις εσύ, για ποιο λόγο; Είσαι αρκετά λογική για να καταλάβεις ότι η εκτίμησή σου σου δείχνει δεν μπορεί να συμβάλει στην ανάπτυξη σχέσεών μαζί του. Ίσως στην αρχή να έρχόντουσαν τα πράγματα καλλίτερα, αν έτολμούσες να του εκμυστηρεύσεις το αίσθημά σου, που από δειλία και πρόληψη το έπνιξες. Τώρα οδηγείσαι μόνον από τη λογική, που είναι όμως ίσως, μα αποφασιστικός συμβούλος.

Κ. Γ. Α.: Η κοπέλλα φαίνεται να είναι πολύ λογική. Και δικαιολογούμε την επιφυλακτικότητα που έδειξε, απέναντι στην αυταρχική σου αξίωση να ριφωκινδυνεύσει τα πάντα προς χάριν σου. Το ότι σου φημιόθηκε δεν σημαίνει ότι κι' ε- παμμε να σε συμπαθεί. Η στάση σου την απομακρύνει. Ίσως αν τώρα φαινόταν ευγενικός, να ξεασυνδεθεί μαζί σου. Αλλά για το

Α μ φ ι δ ο λ ο ν: Αν δ ρ ι - ω τ η ν: Να ξεκαθαρίσεις πρώτα

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΡΙΣΕΔΕΣ

Για να επιτύχει λεπτή μέση, όπως τη θέλει η νέα μόδα, η κοπέλλα αυτή προμηθεύθηκε ένα κορσέ σαν εκείνο που συνθηκόταν στα 1890. Μια φίλη της τη βοηθεί να τον φορέσει. Αυτή όμως φορεί έναν άλλο, πολύ πιο άνετο, από μεταξωτό και νούλιν.

χρειάζεται μια ειλικρινής εξήγησης μεταξύ σας που η πρωτοβουλία της ανήκει σε σένα.

Κ α π ο ι α ν: Δεν άντεχουμε στον πειρασμό ν' αντιγράψουμε έ- δω όλο το έμμετρο και τόσο πικάντικο γραμματάκι σας. Ίδου το για να το χαρούν κι' οι αναγνώστες μας:

Όνομάζομαι Τιτίκα κι' αγαπώ κάποιον Χρηστάκι ποιητή της εποχής.

Μη ρωτάτε πως τον βρήκα, μ' έχει πιάσει όπως μεράκι — το σαρκαί της ψυχής.

Μόλις τον είχα γνωρίσει κι' έχει στραγγυλοκαθήσει στις καρδιάς μου τον όντα.

Κι' από τότε είν' αλήθεια πως μου γέννησε στα στήθεα της αγάπης το σεβέντα.

Τώρα οι ώρες μου περνούν με αφάνταστη άνια σαν δεν είμαστε μαζί.

Όλο αυτόνε συλλογιέμαι και με τρώει η αγωνία και σαρκίζω σαν χαχιά!

Και σε σας τον «μπαίρ ιτ' άμους γράφω τώρα «ντολορόζα» και λιγάκι «λακρμιόζα».

Και παρακαλώ θερμά να μου πείτε ειλικρινά μια και τον γνωρίζετε

Είνε νέος σοδαρός ή μήπως ως ελάφρον τον χαρακτηρίζετε;

Και τώρα να ή απάντησις έμμετρον όπως την θέλετε:

Είν' κι' ελάφρος και σοδαρός μέτριος και βαρυκόρπος είν' όπως τον ζητείς άφω είνε ποιητής!

Χ ρ υ σ η ν κ α ρ δ ι α ν Θ ε α - σ α λ ο ν ι κ η ν: Δεν μπορείς ν' αμεί- θάλης για το αίσθημά της απ' το γεγονός ότι δεν σου επιτρέπει να της «πάρεις ένα φίλο». Αυτό δεν είναι πάντα σταθερό τεκμήριο έλλειψως αγάπης. Μπορεί να σου απαντήσει το φίλ και όμως να σε λατρεύει.

Α μ φ ι δ ο λ ο ν: Αν δ ρ ι -ω τ η ν: Να ξεκαθαρίσεις πρώτα

Εξού ο ίδιος τί αισθήματα ακριβώς
τρέφει γι' αυτή (γιατί μπορεί να
είναι ένας πόθος ή πρόσκαιρο κα-
πρίσιο) κι' έπειτα, αν κι' αυτή
σου αφήνει «πεδίο συζητήσεων», εκ-
μυστηρεύσου της το αισθήματά σου.
Εξηγήστε της κυρίως σε ποιά σκο-
πία αποβλέπει, θέλοντας να συνά-
ψης σχέσεις μαζί της.

Μια Μελανχροσίνη. Αυ-
τό που σου συμβαίνει δεν είναι κα-
τ' εικόνα, αλλά πράγμα. Πρέπει να ντρέ-
σαι. Είναι ένα ψυχολογικό μειονέ-
κτημα το να μη έχεις θάρρος, ν'
αντιμετωπίζεις ελεύθερα κάθε άν-
θρωπο καλύτερα σου, όπως λέει.
Από ιδιοσυγκρασία ή έμφυτη συ-
στολή και διατακτικότητά σου που
έχεις είδος «φοβία» και πορείι να
την καταπολεμήσεις με τη λο-
γική. Δεν πρέπει να ταράξεις, να
τά χάνεις και να κοκκίζεις όταν
σου μιλάει, αλλά με θάρρος να
συμπεριφερθείς. Οσοδήποτε κι' αν
είναι ανώτερο σου το άτομο με
το οποίο μιλάς δεν είναι προσβλητι-
κό ή ταπεινωτικό αυτό για σένα.
Βγάλε από το νου σου ότι είσαι σε
μειονεκτική θέση. «Ολοι οι άνθρω-
ποι είναι ίσοι μπρος στην αγάπη».
Παίρνοντας παραδείγματα από τις
φίλες σου και τους γνωστούς σου,
σιγά-σιγά θ' αποκτήσης αυτοπε-
ποίθησι και θα δείξεις και συ το
κοινωνικό θάρρος και την άνεσι
που χρειάζεται στην κάθε είδους
σκέψι σου, γιατί κι' απ' το γράμ-
μα σου φαίνεται κορίτσι γνωστικό
και μορφωμένο, καθόλου δε κατώ-
τερο από πολλούς τάχα «άνωτε-
ρους» σου, όπως τους θεωρείς. Εί-
δικα για τον άεστο προϊστάμενό
σου, νομίζουμε ότι ερωφελείται α-
κριβώς απ' τη διατακτικότητά σου
για να σου φέρεται σκακι. Όταν
σου δείξει αυτόπεποίθησι, χωρίς
έπαροι και θάρρος δίχως ελευθε-
ριότητα, θ' αναγκασθίς κι' όχι ν'
αναγκάσεις την αξιο σου, τουλάχισ-
τον όμως να ελαττώσης την ά-
νενεσι και το θάρρος σου.

Η. Γ. Φωματίκων. «Σω-
τήρις η γη σου». Αν κι' η φίλη σου
σ' αγαπά ελκρινά, δεν νομίζουμε
ότι πρέπει να παρεξηγή ένα μικ-
ρό σου «πράσινο» το ότι α-
ποχθήεις δηλαδή τη φωτογραφία
της χωρίς να το ξέρει. Ίσα-Ίσα
αυτό θαπρέπει να την κολλάσει α-
φού δεν έγινε με κακό σκοπό. «Ο-
σο για το ζήτημα του δεσμού σου
είναι να σου πούμε κι' έμεις, αγαπη-
τέ: Αυτό είναι ζήτημα που κα-
νονίζονται με προσωπική συνενό-
ησι και κατανόησι.

Μεθυσμένο άηδονά-
κι: Δυστυχώς αυτή τη στιγμή
που σου απαντούμε δεν έχουμε
πρόχειρο τρόπο να ζητήσουμε πλη-
ροφωρίες για τη γενεαλογία του
συνεργάτου μας. Γράψτε απ' εν-
θους στον ίδιο αν έχετε πληροφορίες
για τον ίδιο αν έχετε πληροφορίες.

Νέον της Ακροίδος.
Ελάττει: Δυστυχώς, αγαπητέ,
δεν κρατούμε τις διεθνείς των
ανανυστών μας που γράφουν και
ζητούν απάντησις απ' το «Ερωτ.
Γράμματα».

Διετάχθη ή κατάσχεσις της κυκλο- φορησάσης απομιμήσεως της κρέ- μας Λανολίνης «MELPAN»

Δυνάμει της υπ' αριθ. 9208/57)48 αποφάσεως του κ.
Προέδρου των εν Αθήναις-Πρωτοδικών άνεγνωρίσθη ότι
η κυκλοφορησάσα σε πράσινο κουτί και σωληνάρια κρέμα
Λανολίνη «NI - THE» ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΝ ΤΟΥ
ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΣΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΤΗΣ
ΚΑΙ ΕΥΡΥΤΑΤΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΣΗΣ ΚΡΕΜΑΣ ΠΡΟ-
ΣΩΠΟΥ ΛΑΝΟΛΙΝΗΣ «MELPAN» και διετάχθη ή απα-
γόρευσις της κυκλοφορίας και κατάσχεσις της Λανολί-
νης «NI - THE» είτε εις χείρας του παρασκευαστού είτε
εις χείρας τρίτων.

Κατόπιν της ως άνω αποφάσεως συνιστάμεν εις τα
Φαρμακεία και Καταστήματα Καλλυντικών όπως προς
αποφυγήν ζημιών εκ κατασχεσάσης εφορευουσιν την άγ-
οράν και πώλησιν των απομιμήσεων της κρέμας μας.
ΛΑΝΟΛΙΝΗ ΜΕΛΠΑΝ

Πιστήν άναγνώστρι-
άν μας. Πειρασιά: Αυτούμα-
στε ελκρινά που δεν μπορούμε να
σας εξηγήρησούμε. Γράψτε του
προσωπικά διατυπώνοντας την πα-
ράκλησί σου.

Τόσο λίγος Μοντέο-
ν αν: Καταλαβαίνουμε και σας
συμπονούμε για το παραγκώ σου
και για την απειλιμένη δύναμι
που χρειάζεται να καταβάλει για
να πνίξει το βαθύ σας αισθήμα
προς Έκείνον. Αλλά και σας συγ-
χαίρουμε γιατί δείχτηκε τόσο
πολιτισμένη ν' αποφεύγετε — όπως
κι' έπρεπε — αυτό το σκάνδαλο.
Όσο δεν νομίζουμε πως πρέπει
να σας κυριεύη ή απογοητεύσει η
ζωή έχει πολλές εκπλήξεις και κα-
ποια απ' αυτές — σας τα ευχόμε-
στε ολοψύχως — σύντομα θα σας
φέρη τη χαρά!

Ναυτική Ε.Π.: Αυτού-
μαστε ελκρινά που και το τέταρ-
το γράμμα σας, αυτό που πρώτο
και μόλις τώρα έφτασε στα χείρα
μας, είχε καθυστερήσει. Έλπίζου-
με ά καίρος που μεσολάβησε έκτοτε να
υπήρξε καλός συνδουλός κι' έτσι
ένα από τα δυό σας αισθήματα, ή
θαλάσσια ή η γυναικεία ή υπερί-
σχυση στην καρδιά σας.

Αποκλήρητη της τό-
χης: Καθήμεναι παιδί, απ' το πε-
ριστατικό και μόνο της αρρώστιας
σου θαπρέπει να έχετε πάρει την
καλλίτερη συμβουλή και το στα-
θερώτερο διάγραμμα αισιοδοξίας
ν' απ' το αισθητικό σου την άπο-
ψη. Όσοι στην ηλικία των 17
μηνών σου, είπατε άρρωστη
από κακή νόσο και όμως — να
πνίξετε καλά. Γιατί λοιπόν δεν έ-
πνίξετε απ' τη ψυχική θά βρήτε
σύντομα τον εαυτό σου. Ίσως κι'
όλας να τον έχετε βρή και θα χα-
ρίτε πλέον και τη φίλια και την
αγάπη. Μη σας πειράζουν και μη
σας στενοχωρούν οι προλήψεις και
τα εμπόδια. Σηκώστε ψηλά το κε-
φάλι, κυττάτε με θάρρος γύρω
σας τον κόσμο, αγαπήστε τη ζωή
και θα νιώσετε ότι μόνον αγάπη
για τους άλλους αλλά θ' απολαύ-
σετε και των άλλων την αγάπη
και τη φίλια για σας!

Γαλανόξανθη: Δυό
χρόνια συναναστροφής μαζί του
και δεν κατάφερες από ένα λόγο
από κάποιο βλέμμα σου τουλάχισ-
τον να τον ψυχολογήσας αν σ' α-
γαπά ή όχι. Και πως, λοιπόν, να
ανησυχούμε για εμένα να σου α-
ποφασίσουμε για λογαριασμό του;
Μά την αλήθεια ή έλπίσι σου εί-
ναι υπερβολική. Όσοσο κάπως θα
έπρεπε να έθαυρνούσες απ' το γε-
γονός ότι δυό χρόνια τώρα σχετι-
ζεσαι και αυτός δεν έχει βαρεθεί
ούτε σ' απορριπτει φρόνιμα, λαί-
πυρ, τώρα να τον βολιδοσκοπήσει
καλύτερα και να τον κρίνει να εκ-
δηλώθ.

Οι δύο φίλες Ε.Σ.:
Δυστυχώς δεν μπορούμε να σας ε-
ξηγήρησούμε. Τα γράμματα α-
φού τα διαβά- με κι' απαντήσου-
με στέλνεται. Δεν διατηρούμε έρ-
γείο. Τώρα, αν πίσω απ' το ψευ-
δώνυμο «Γιάννης» κρύβεται ή ένας

απ' τους δυό νέους με τους οποίους
γνωρίζετε πως να το ξερούμε;
Λαμώτισσα Α.Κ.Ε.:
Μά πως θέλετε να μαντεύουμε έ-
μεις αν είναι ελκρινή ή όχι. Α-
φού έσείς ή ίδια δεν το καταλα-
βαίνετε, πού τον γινώριζετε και έ-
ρετε βέβαια κάπως και το χαρα-
κτήρα του;

Α.Π.Νούφαρο: Αυτούμα-
στα πολύ, δεποινίε μας, γιατί
παρ' όλη την καλή μας θέλησι να
σας εξηγήρησούμε, μας είναι ά-
δύνατο να σας απαντήσουμε σχετι-
κά. Όλα τα γράμματα άμέσως
μετά την άπάντησι στέλνεται. Ε-
πομένως ούτε την πρόκλησι μπο-
ρούμε να θυμώσουμε άνάμεσα σε
τρία γράμματα. Ούτε το περιεχο-
μένο τους. Αυτούμαστα πολύ.

Ασπ. Βερίδην. Θεο-
νική: Νομίζουμε, μπορείς ν' α-
νασυνθέσεις τις φιλικές σου σχέ-
σεις με την κοπέλλα και να την
κοιμήσ ν' αντιληφθίς το ενδιαφε-
ρον σου. Τα παρακάτω εξαρτών-
ται απ' την εύτολμιά σου. Όσο
για τους στίχους σου, για το σκο-
πό που τους προσορίζεις, είμαστε
βέβαιοι πως θ' άρέσουν.

Πονεμένην καρδί-
αν: Νέαν Έλβετιαν: Από τό-
τε που μας έστειλες το γράμμα
σου ελπίζουμε να έχουν έρθει έτσι
εύχρηστα τα πράγματα και για
τους δυό σας που σήμερα να μη
σας χρειάζεσται ή άπάντησι μας.
Πάντως αν άκομη δεν έπληξε ή έ-
παση και ανενήνοιας θαχάμε να
σε συμβουλεύσουμε και σένα και
κείνη, να φροντίσετε να συμπληρώ-
στε τις σπουδές σας, αφού είστε
άκόμα μαθητά κι' οι δυό κι' έτσι
με το καλό τελειώσετε θα σας με-
νί καίρος για τα... προδλήματα
της καρδιάς!

Πονεμένην Κρητι-
κόπουλάν: Ηράκλειον Κρη-
της: Θα πρέπει να σε μαλώσουμε
γιατί άφήνεις έξω και χωρίς
χαλινάγησης το πάθος σου να
καταβή, με τον κίνδυνο να πέσει
στο βάραθρο. Αφού το έδωσες
καταλάσθ πως άνω αισθήμα έ-
τρέφεις γι' αυτόν κι' εκείνος δεν
έξιδίχασε παρά κυδαιούς πόδες
μόνον, δεν σου επιτρέπεται — τρώ-
χιστον από αξιοπρέπεια — να έ-
λθεις πρόθυμα για όλα, φάνει να
τον έχεις κοντά σου. Αν τα κρίνει
αυτό ή φύλαγα του πάθους θα σ' α-
ποπεφώση όπως τις πεταλούδες
το φως του κερίου. Όχι, να μην
αυτο το δώσης όλας. Δείχνει τόση
στοχαστικότητα το γράμμα σου,
που άναγκαστούμε μαζί σου, να
την αλήθεια, γιατί δεν λογαρια-
ζεις τους κινδύνους που σε άπει-
λούν λόγω της τυφλής σου αγά-
πης.

Κ.Α.Β.Ε.Καθαλλί-
ωτήν: Αν οι κοπέλλες με τις
όποιες ζητάς να σχετισθής σε α-
ποφύγουν στείλει ή άδελφή σου
να έμπνεύσει εμπιστοσύνη. Σε βε-
βαιών ασφαλώς επίτακτο. Γι' α-
υτό φροντίσε πρώτα ν' αλλάξεις γα-
ρακτήρα και τακτική.

Μαρομένο Τριαντά-
φυλλο: Πόσο εύκολα τα ντύν-
ζετε τα πράγματα! Τι ρόδια που
φαίνονται όλα στην ηλικία τη
δική σας!... Καλή είναι η αγάπη,
αλλά είπατε τόσο μικρό ακόμα
κι' οι δυο! Κυττάτε λοιπόν τα
μαθήματα σας προς το παρόν κι'
αν ύστερα από μερικά χρονάκια
το αισθήμα σας εξακολουθεί: κα-
νείς δεν θα σας έμποδισι τότε να
ένωθής και να ολοκληρώσες τ
νειρό σας.

Υπόχρησιν άναγνώ-
στρις Μ.Α.Κ.: Δεν έ-
ραυμε αν στο διάστημα που με-
σολάβησε υπέκυψε στον πειρασμό
στα νύκτα λόγια και τις ύπους
της του νεαρού. Αν όχι και σ'
εξακολουθίς να σ' ενόχλη, πες σι-
φίλο σου, ότι δεν είναι διόλου νέα
ούτε έξυπνος ή ισχυρισμός του θ'
για έναν άντρα δείγμα αληθινής
αγάπης της γυναικείας είνε όλη
το να ικανοποιή τις όρεξις του.
Ίσα-Ίσα το αντίθετο πρέπει ν'
συμβάλει. Αν αληθινά σ' αγα-
πά και σε θέλει δική του υπάρχει τρ-
πος να το επιτύχί: ή γάμος. Α-
δεν έχη ύπομνησιν αυτός να περι-
μήνι τότε έχε συ το θάρρος να τον ε-

ζαποστείλεις, γιατί οι ύποψιες που
διατυπώνεις εν γράμμα σου δεν
είναι διόλου άστοχες.

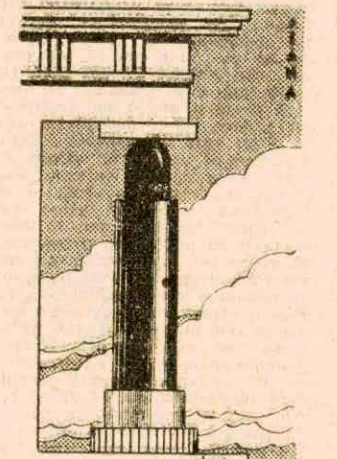
Νιάτα με γερσάμε-
νη καρδιά. Πειρασιά:
Πως να μπορείς, κοπέλλα μου, στις
σκέψεις του και να αντιληφθής
και να σου εξηγήρησούμε γιατί ή
ένας με τον όποιον αγαπιέστε ε-
παφελήθηκε από μια μάλλον άση-
μαντή άσφορη για να σου ζητήση
να χωρίστε, με τον ισχυρισμό πως
δεν θέλει δηθεν να σε κάνει δυστυ-
χημένη: Να τον προσβάλλεις να
εξηγηθίς καλύτερα, αν είναι ελκρινή
ή όχι. Αν το άποφύγη σημαίνει ότι
όλα αυτά είναι προσχήματα και...
άλλοι τα κακάριαμα κι' άλλοι
γενναίοι οι κότες, κατά τη λαϊκή
παροιμία.

Πονεμένην ύπαρξιν.
Πειρασιά: Μά χρειάζεται, αγαπη-
τή μου, φιλοσοφία για ν' αντιλη-
φθής ότι όλη του ή τελευσία συμ-
περιφορά ήταν για να διακοφίς τις
σχέσεις μαζί σου: Δυστυχώς οι
ένθουςισμοί δεν είναι πάντα και
εκδηλώσις αγάπης, αλλά κι' ένας
τρόπος για να περάση κανείς την
καρδιά του. Αφήστε τον λοιπόν να
πάει κατ' άνέμου χωρίς στενογώ-
ριες.

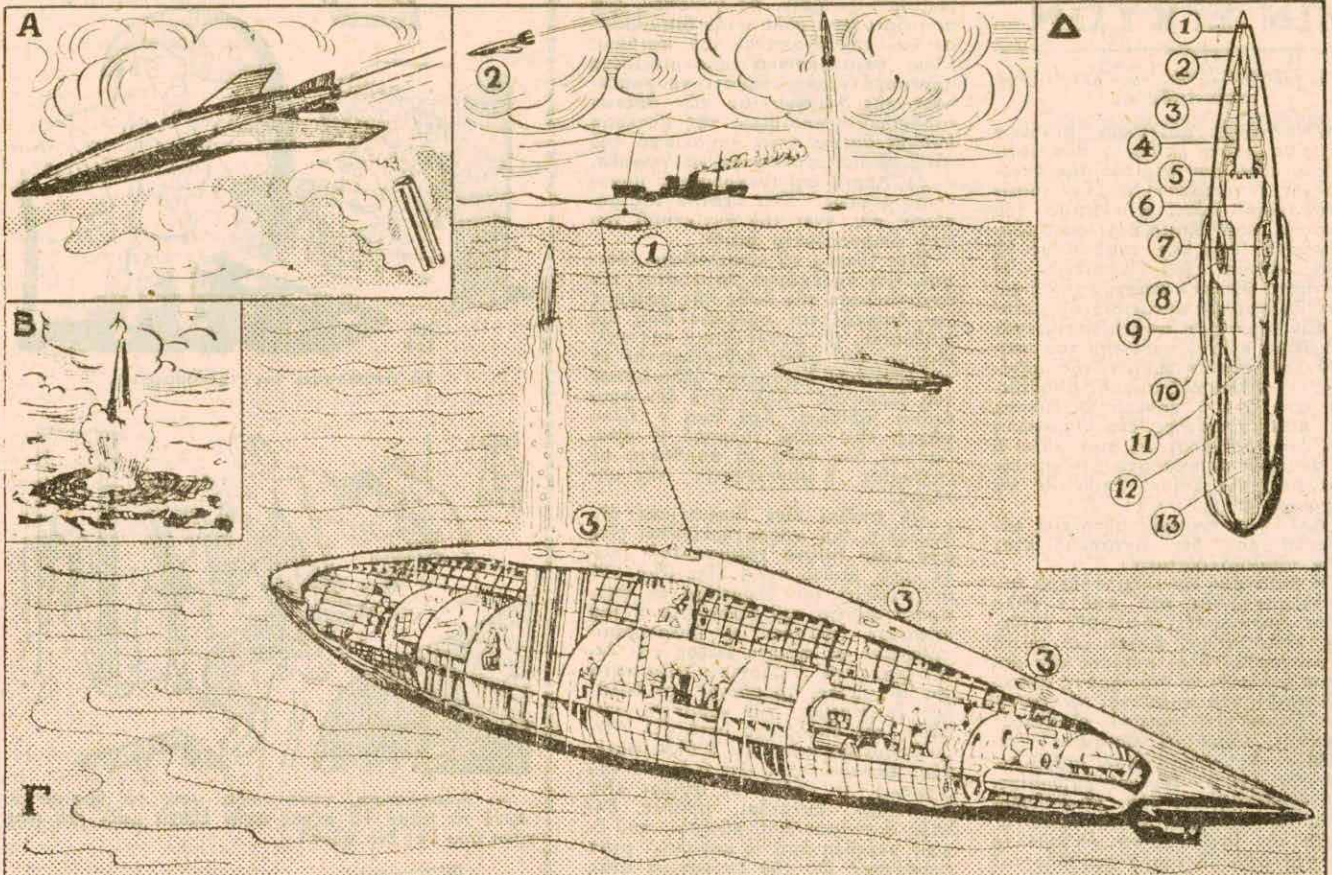
Β.Χ.Φοιτητήν. Θεο-
κήν: Για ν' αντιληφθής, ύστερ-
από την τόσο πείσμονή και πολυή-
γη «πολιτορία σου» σημαίνει μά-
λλον πως ή κοπέλλα δεν αισθάνεται
βαθύτερη ασήμια για σας. Την
καλάκευσι ίσως το ενδιαφέρον σου
κι' αισθάνηκε γι' αυτό την ύπο-
γνώσιν να σου το άναποδόσθ
βγαίνοντας 2-3 φορές μαζί σου.
Τι άλλο να σας πούμε σχετικώς:

Ζωρζ Γκεταρύ — μα-
θητήν: Καλό μου παιδί, πρέ-
πει ναχής την ύπομνησιν και το έ-
λα να τελειώσης πρώτα τις σπου-
δές σου. Ύστερα κι' έσυ κι' ή ώ-
μορφη μαθητριά σου έστει καίρο
να φροντίσετε και για τα αισθήμα-
τά σας.

Π.Α. — Κ.Κ.: Όταν ή ίδια
ή νεαρά δεν έχη εξακαθαρίσει μέ-
σα της τι ακριβώς αισθάνεται
για σένα, πως θέλεις να σου το
εξηγήρησούμε έμεις; Αν αληθινά α-
ισθάνεται ενδιαφέρον για σένα δεν
μπορεί παρά να πεισμώνη με την
επιφαικτικότητά σου και να θε-
λήσθ τέλος πάντων να εκδηλώθ
κατά κάποιο τρόπο. Άλλοιώς, αν
ουκείνισθ ή άδιαφορία της, σημαί-
νει πως δεν πρέπει να έπιμένεις
για κάτι που ήταν ένα άπλο έπι-
σάδιο και που δεν του άξίζει όλη
ή βαθύτερη σημασία κι' επιδιώξ.

Όμορφιάς διατηρείται
πάντα στο κοσμήν
NEELSON
άποδείξετε τις απομιμήσεις
ΕΚΚΛΟΦΗΡΕΣ ΝΕΛ ΣΗΚΗ ΠΑΥΛΕΛΛΗ

Α: Οι βοηθητικοί πυράυλοι, πέφτουν στη θάλασσα μόλις ή κινητήρ
με το υγρό όξυγόνο άρχισι να λειτουργή. Β: Η βάση σχηματίζει
ένα «πέδιλο έκσφενδονίσεως» πάνω στην επιφάνεια του νερού. Το
βλήμα εκτινάσσεται προς τα επάνω ενώ ή βάση άρχίζει να ρυθί-
ζει. Γ: Το άτομικον ύποβρυχίον τοι μέλλοντες. 1. Σημαντίο ραν-
τάρ. 2. Ο άυτοπρωθύμενος πυράυλος κατευθύνεται προς το στόχο.
3. Από τούς τορπιλλοκλητικούς σωλήνες, ή τορπιλή έκσφενδονίζεται

προς την επιφάνεια. Δ: Σχέδιο ενός τύπου βλήματος. 1. Σύστημα
ηλεκτρονήσεως. 2. Άτομικον φορτίον. 3. «Ρεζερβουάρ άέρος». 4.
Καύσιμες ύλες. 5. Άυτοπρωθύμενοι πυράυλοι. 6. Θάλαμος καύ-
σεως. 7. Μηχανήματα έλέγχου. 8. Σύστημα άναίγματος των πτερυγίων.
9. Θάλαμος προώθησεως των άερίων. 10. Άναδιπλούμενα πτερά. 11.
Έξοδος των άερίων. 12. Πυράυλοι. 13. Άναδιπλούμενη βάση έκσφεν-
δονίσεως.

ΤΑ ΑΤΟΜΙΚΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

Ασφαλείς βάσεις έκσφενδονίσεως άτομικων βλημάτων

Κατά την εποχή των πρω-
των ενδυσιασμών που
προκάλεσαν ή ανακάλυψις της
ατομικής θέμης, όλοι σχεδόν
οι τεχνικοί έσπευσαν να κατα-
δικάσουν το ύποβρυχίον, που
θεωρήθηκε σαν όπλο άπαιχάκι
μόνο και άχρηστο. Άλλα πο-
λύ γρήγορα ανακάλυψαν αυτή
την κτηδεύκη. Και έπειτα από
προεκτικώτερη μελέτη, κατέ-
ληξαν στο συμπέρασμα ότι το
ύποβρυχίον όχι μόνον είναι το
ιδεώδες μέσον σφινιδισμού, αλλά και το καταλληλότερο για
την έκσφενδονισιν άτομικων βλημάτων.
Πρέπει να σπεύσουμε να πούμε ότι δεν πρόκειται πια για
τον σφινιδισμό μεμονωμένων πλοίων ή νηοπομπών που δια-
σχιζούν τις θάλασσες. Σ' ένα μελλοντικό πόλεμο τα ύποβρυ-
χία θα ύπορούν να καταστρέψουν μέσα σε λίγα λεπτά όλας
κλίπες πόλεις και να παραλύσουν την πολεμική όργάνωσι
του αντιπάλου.
Τα πειράματα που έγιναν τελευταίως απέδειξαν πράγματι
ότι μόνον μια έπιβασία που θα προέρχεται από τα βάθη των
θαλάσων είναι δυνατόν να συγκεντρώση όλα τα στοιχεία της
υποτικότητας και του σφινιδισμού.
Τα ύποβρυχία μέσα άνικνεύσεως (υδρoφωνα ήχογώνιο-
μετρα κλπ.), παρά την τελειοποίησιν των κατά τον τελευταίον
καιρό, άποδούν ανάλογα λόγου όποτελεσματικότη συγκρινόμενα
με το ραντάρ που είναι άπαράμιλλο στη «σύλληψιν» των στό-
χων που κυκλοφορούν μέσα στον αέρα. Μια άσχετη ραντάρ
θα αντιληφθί άναπόφευκτα τη διέδρομή ενός άεροπλανή
ένος πυράυλου: κλπ. μέσα στο διάστημα και από πολύ μεγάλη
άπόστασι. Από αυτή τη στιγμή, το βλήμα βρίσκεται ουσί-
στικά κάτω από τον έλεγχο του ραντάρ.
Άλλα δεν συμβαίνει το ίδιο με το ύποβρυχίον, ίδιος μάλλον
στα όταν πλην σε πολύ μεγάλο βάθος. Τα μέσα άνικνεύ-
σεως και αν τα συλλάβουν σε μια στιγμή άδυνατούν να το
παρεκκινήσουν και συνεπώς ή άποτελεσματική επίθε-
σις έναντίον του καθίσταται προβληματική. Αν προσέχουμε
σ' αυτά ότι οι βάσεις βυθού έχουν περιωρισμένη ένέργεια
και ότι δεν ύπορούν να έκσφενδονισθούν από μεγάλες άπο-
στάσεις, είναι εύκολο ν' αντιληφθώμεν ότι ένα σύγχρονο ύπο-
βρυχίον με ισχυρότατη θωράκισι ύπορεί να κυκλοφορή άνεμό-
χλητο σκεδόν κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης.
Άγγλοι, Άμερικανοί και Ρώσοι συνανώνονται τώρα με-
ταξύ των για την τελειοποίησιν ούτου του όπλου, που πρέκει
να διαδοθήσεται έναν άποφασιστικό ρόλο σε μια μελλον-
τική σύρρεσι.

Τα κυριώτερα χαρακτηριστι-
κά των νέων ύποβρυχιών είναι
τα εξής:
1) — Ο όγκος των πλοίων που
είναι ν' αντιστοιχίσει με καταδρο-
μικά μάχης ή άσφαλώς μετρίων
διαστάσεων.
2) — Η μέγιστη ταχύτητα των
πλοίων, που είναι υπερδιπλάσια από
είναι που είχαν τα ύποβρυχία
κατά τον τελευταίον πόλεμο.
3) — Η έκκεντρία των να κα-
τέρχονται σε πολύ μεγάλο βά-
θος χωρίς τον κίνδυνο να συντρίβουν
από την πίεσι του ύ-
δατος.
4) — Ο έφοδισμός των με είδικα
μηχανήματα, που θα είναι
σε θέση να τους προμήθουν άφθονο
όξυγόνο και να άποβάλ-
λουν το συσσωρευμένο στο εσωτε-
ρικό του σκάφους άνθρα-
κικό όξύ. Έτσι τα νέα ύποβρυχία
θα είναι δυνατόν να μείνουν
ολοκληρώως κρυφά κάτω από
την επιφάνεια του νερού.
5) — Το περισκόπιο σ' αυτά τα
ύποβρυχία θα είναι σχεδόν
αόρατο. Η πορεία των θα ρυθί-
ζεται με αυτόματα μηχανή-
ματα, που θα τα κάνουν να
«βλέπουν» τόσο μέσα στη θαλά-
σσα, όσο και πάνω στην επιφάνειά
της.
Τα όπλα των νέων ύποβρυχιών
θα είναι τορπίλλες νέου τύ-
που και είδικά πυράυλοι που
θα έκσφενδονίζονται από πολύ
μεγάλο βάθος.
Οι πυράυλοι αυτοί θα έχουν
μία βάσι την οποία εκτινάσσει
έναν προς τα επάνω θα την
εγκαταλείπουν. Η βάση θα
ρυθίζεται άμεσως και το βλήμα
θα συνεχίσι πλέον την ήλι-
γιστή πορεία του, χωρίς σε
είδικα μέσο προώθησεως
το ό-
ποια θα διαβή (κινητήρες με
υγρό όξυγόνο) ως πού να φτά-
σι τέλος στο στόχο.
Ένα πειράμα ύποβρυχίου, που
θα καιροφυλακτούσε καν-
τα στις άκτες του αντιπάλου
θα μπορούσε να δράση ένα λε-
πτό μόλις μετά την κηρύξι του
πολέμου και να προσέχη
άυπολόγητες καταστροφές στην
έκδομή χώρα. Όλοκληρες
πόλεις και ζωτικά κέντρα θα
κατεστρέφοντο στη στιγμή. Η
ευστοχία των βλημάτων του
θα ήταν καταπληκτική. Κι' από
το άλλο μέρος το ίδιο θα
παρεμενε άσφαλισμένο μέσο
στην ύψη κρύπτη του και θα
ύπορούσε να συνεχίσι άνεμόχλητο
το έργο της καταστροφής.
Αυτό θα είναι το ύποβρυχίον
του μέλλοντος. Θα χρησιμεύ-
σι, όπλο, όχι για την καταστροφή
έκδομων πλοίων, αλλά ως
άσφαλής βάσι έκσφενδονίσεως
άτομικων βλημάτων, που θα
εκατέρχοντο τον άεθρο στη
χώρα του έκδορου.

ΟΙ «ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ» ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ

Πώς επηρεάζεται ο οργανισμός του εμβρύου

Οι μητέρες πιστεύουν συνήθως ότι κάθε έντονη επιθυμία που δοκιμάζουν κατά την περίοδο της εγκυμοσύνης εντυπώνεται μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο πάνω στο σώμα του παιδιού και δημιουργεί ωρισμένα στίγματα, που είναι γνωστά με το γενικό όνομα των «σπίλων». Η φαντασία βοηθεί κατόπιν στην ανεύρεση ωρισμένων αντίστοιχων μεταξυ των σημάδιων που εμφανίζονται στο σώμα και το πρόσωπο του παιδιού και των επιθυμιών της μητέρας. Π.χ. ένα ρόζ σημάδι αποδίδεται στο ότι η μητέρα επεθύμησε να φάει φράουλες, ένα κιτρινωπό στο ότι επεθύμησε να φάει μήλα ή πεπόνι, ένα σκούρο στο ότι κυριεύθηκε από την έντονη επιθυμία να πιη καφέ κτλ.

Αλλ' η συσχέτιση αυτή είναι αβέβαιη και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Η επιστήμη άρνείται σήμερα αυτή τη συσχέτιση, αλλ' από τ' άλλο μέρος αναγνωρίζει ότι κάθε επιθυμία, κάθε πάθος, ακόμη και αυτοί οι στοχασμοί ή οι σκέψεις της μητέρας επιδρούν μ' έναν τρόπο άμεσο στο παιδί που πρόκειται να γεννηθεί. Όπως είναι γνωστό, οι έγκυες γυναίκες, ιδίως σε ωρισμένες περιόδους της εγκυμοσύνης, αισθάνονται εξαιρετικά έντονες επιθυμίες, που έχουν κάποτε κάτι το παθολογικό. Η έλαχιστη όση γεννά σ' αυτές την επιθυμία να γευθούν το φαγητό από το οποίο φαντάζονται ότι προέρχεται. Αλλά και η φαντασία επίσης δημιουργεί πολλές φορές στις έγκυες γυναίκες παρόμοιες επιθυμίες. Φαντάζονται π.χ. ότι σφαίριζονται την όμη φαρίων που τηγανίζονται και άμεσως αισθάνονται μια ακατανίκητη επιθυμία να φάνε τηγανητά ψάρια. Η μέση στην καρδιά του χειμώνα, θυμούνται την γεύση των σταφυλιών και επιθυμούν να φάνε σταφύλια ή αντίστροφα άναψαν τον καλοκαίρι πορτοκάλια.

Ποιόν αντίκτυπο μπορούν τώρα να έχουν αυτές οι επιθυμίες στο παιδί που πρόκειται να γεννηθεί;

Το παιδί έχει μια ιδιαίτερη οργανική ζωή μέσα στη μητέρα της μητέρας του. Το νευρικό του σύστημα, ιδίως, είναι χωριστό από το νευρικό σύστημα της μητέρας του και δεν επηρεάζεται άμεσα απ' αυτό. Ο σύνδεσμος γίνεται μόνο με το αίμα που διαπερνά το φραγμό του πλακούντος για να εισχωρήσει μέσα στον οργανισμό του εμβρύου.

Ο οργανισμός του εμβρύου μπορεί, λοιπόν, να επηρεασθεί από τις επιθυμίες, τις συγκινήσεις κλπ της μητέρας κατά δύο τρόπους:

1) Διά μέσου του αίματος, πού,

ΚουΒορίστρα ΠΡΙΟΝΙ

έκτος από τα έρυθρά και λευκά αιμοσφαίρια, μεταφέρει επίσης και άλλα στοιχεία, όπως είναι οι ορμόνες, που παίζουν, ως γενεστόν, ένα σπουδαιότατο ρόλο στην διαμόρφωση και την ανάπτυξη του παιδιού. Είναι επιστημονικά εξακριβωμένο σήμερα ότι οποιαδήποτε τροποποιήσεις της λειτουργίας των αδένων εσωτερικής έκκρισης της μητέρας επιδρά άμεσα στον οργανισμό του παιδιού που πρόκειται να γεννηθεί.

2) Χάρης σε συγκρούσεις μηχανικής φύσεως. Ένα πέσιμο της μητέρας π.χ. έχει τον αντίκτυπό του στο κυοφορούμενο παιδί.

Είναι εύκολο να καταλάβουμε, λοιπόν, ότι το έμβryo υφίσταται την αντανάκλαση της ζωής της μητέρας και επηρεάζεται συνεπώς από τις επιθυμίες, τις συγκινήσεις της κτλ. Μερικές απ' αυτές εκδηλώνονται με την εμφάνιση ωρισμένων αλλοιώσεων του δέρματος. Αλλ' αυτό δεν συμβαίνει πάντοτε. Και από τ' άλλο μέρος, είναι πολύ τολμηρό ν' αποδώσουμε όλα αυτά τα συμβάντα σε επιθυμίες ή συγκινήσεις της μητέρας.

Οι σπίλοι είναι δερματικές αλλοιώσεις, που χαρακτηρίζονται είτε από έναν έντονο χρωματισμό (καφέ, ρόζ, μαύρο κτλ.) είτε από μια υπερτροφία του δέρματος σε ωρισμένα σημεία του προσώπου ή του σώματος. (Κάποτε η υπερτροφία προχωρεί σε αρκετό βάθος και εκτείνεται στα διανοητικά στρώματα του δέρματος, το χόριο, το θηλώδες επιστρώμα, την κερατίνη στιβάδα, τον υποδόριο ιστό κτλ. Όσο βαθύτερα προχωρεί η αλλοίωση, τόσο μεγαλύτερος είναι ο όγκος του σπίλου). Γι' αυτό οι σπίλοι είναι δύο ειδών: επίπεδοι, κηλίδες, δηλαδή διαφορών αποχρώσεων, που έχουν μέγεθος από το κεφαλάκι μιας καρφίτσας ως την επιφάνεια μιας παλάμης, ή υψώδεις και τριχωτοί, όποτε αποτελούν ακροχορδονώδεις ή υπερτροφικές εκπλαστήσεις του δέρματος.

Η κληρονομικότητα των σπύλων δεν άμφισβητείται σήμερα, όπως και το γεγονός ότι εμφανίζονται επί γενεές στο ίδιο μέρος του σώματος των μελών μιας οικογένειας. Αλλ' όπως είπαμε δεν πρέπει να συσχετίζονται απόλυτα με μια ωρισμένη επιθυμία ή συγκίνηση της μητέρας.

Η επίδραση ωρισμένων παθών της μητέρας (καπνίσματος, κατάρσεων, οινόπνευματων κτλ.) γίνεται πιο αισθητή στο παιδί. Και εδώ πάλι το μολυσμένο από το οινόπνευμα ή τη νικοτίνη αίμα της μητέρας δηλητηριάζει τον οργανισμό του εμβρύου.

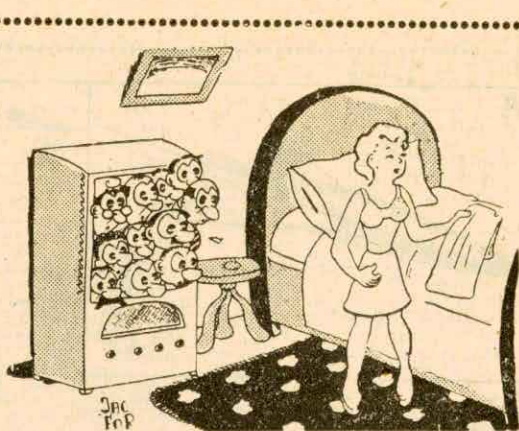
Οι συγκινήσεις τέλος και ιδίως οι φόβοι της μητέρας έχουν πολύ δυσάρεστη επίδραση στον οργανισμό του κυοφορούμενου παιδιού.

Ο φόβος, π.χ., προκαλεί άφθονη έκκριση αδρεναλίνης μέσα στο αίμα. Η ουσία αυτή διεγείρει το νευρικό σύστημα του παιδιού και το κάνει υπερενεργό προτού ακόμη γεννηθεί. Παρατηρήθη π.χ. ότι παιδιά των οποίων οι μητέρες εννώνισαν τη φοίχη των βομβαρδισμών του ποσοφάτου πολέμου παρουσιάζουν εκδηλά σημεία νευρικής ανησυχίας, που ενγίζει κάποτε τα όρια της νευροπαθείας.

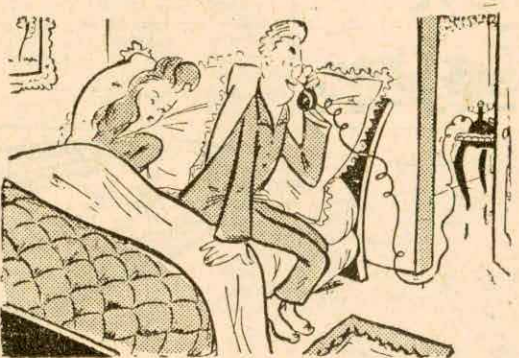
□□

Ένα λάθος στα γραμματόσημα

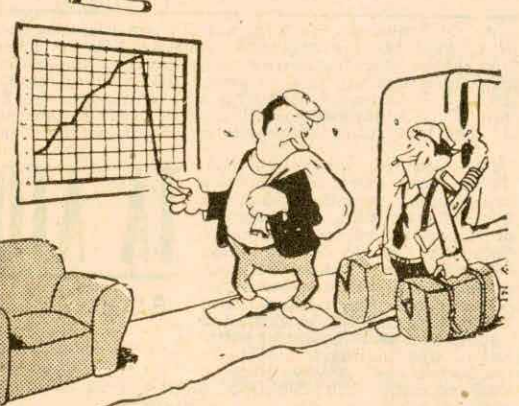
Μόνο τώρα, έπειτα από 48 ώλεκληρη χρόνια, ανακαλύφθηκε κάτι που ενδιαφέρει τους φιλοτελιστάς και που έμεινε επί τόνον καιρό άπαρατήρητο: ότι δηλαδή τα γραμματόσημα 5 πιάσμων του Άγγλο-αιγυπτιακού Σουλτάν, εκδόσεως του 1900, έχουν ένα ορθογραφικό λάθος στην αραβική επιγραφή τους. 'Αντί «πιόστρα», γράφουν «πιόστρο», στον ενικό.

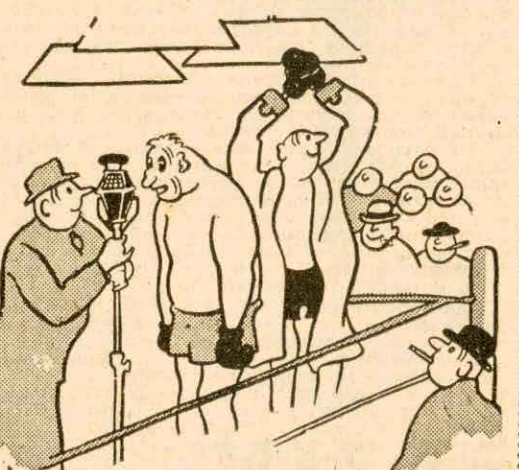
Τα άπρόοπτα της τηλεόρασης.

— Αποφάσισα, γυναικούλα μου, να θυσιάσω. Αντί να πάμε 15 μέρες στην έξοχη μαζί, θα πάς μόνη σου επί ένα μήνα!...

Η ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

— Μ' άκους, μαμάκα; Έτοιμάσε μία κομπρέσα στο σπίτι... Έρχομαι άμέσως!...

“Ολοι θέλουν ΤΗΛΕΦΩΝΟ...”

Ένα μεταπολεμικό φαινόμενο

“Ένα απ' τα πεοίεργα μάλλον μεταπολεμικά φαινόμενα, που συναντάται στις περισσότερες χώρες είναι η αύξηση της ζήτησεως τηλεφώνων. Πιο έντονη από παντού άλλου, παρατηρείται στην Αμερική — εκεί όμως εξηγείται με την οικονομική άνεση που έφερε ο πόλεμος.

Όταν υπεγράφη η ειρήνη, η Έταιρεία Τηλεφώνων Μπέλ των Ηνωμένων Πολιτειών είχε περισσότερες από 2.000.000 αιτήσεις για καινούργια τηλέφωνα. Από τότε, αύξηθηκε πολύ η ζήτηση. Έγκατεστάθησαν 6.500.000 τηλέφωνα, κι όμως υπάρχουν ακόμη 1.500.000 αιτήσεις ανεκτελέστες.

Ενώ, το 1945, τα 50 % των αμερικανικών οικογενειών είχαν τηλέφωνο, σήμερα έχουν τα 70 %. Το Σά Φραντσίσκο έχει 44 τηλέφωνα για κάθε 100 κατοίκους. Η Ουάσιγκτον έχει 41 κι η Νέα Υόρκη 29.

Η δυσκολία της απόκτησεως τηλεφώνου το κάνει ακόμη πιο περιζήτητο. Πολλοί προσφέρουν ως 500 δολάρια, για να το αποκτήσουν. Έπειδή προτιμούνται οι παλαιοί πολεμιστάι, διάφορες επιχειρήσεις πληρώνουν έσο απ' αυτούς για να ζητήσουν τηλέφωνο δήθεν για λογαριασμό του. Άλλοι πάλι μετα-

Αποτρίχωση

Ριζική αποτρίχωση του προσώπου άνευ ούδε μίας βλάβης του δέρματος επιτυγχάνεται δια τελευταίου τύπου ειδικού μηχανήματος, υπό τον ειδικό δερματολόγου Ιατρού. ΤΑΣΟΥ ΣΚΑΠΕΤΟΡΡΑΧΙ (Ιατρείον, Γερανίου 33) Τηλ 53-539 Ώρες 2-7,30 μ.μ.

ΔΙΑΜΑ.

ΙΣΟΠΕΔΩΝΕΙ ΤΙΣ ΡΙΤΙΔΕΣ

δυναμώνει ή τρέφει την επιδερμίδα

и Кремь

DESIR

ΑΛΑΚΤΩΜΑ — ΡΟΥΖ

ΙΟΥΔΑΡΑ — ΚΡΑΓΙΟΝ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

χειρίζονται διαφορετικό κόλπο: Νοικιάζουν μίαν επίπλωσι-εμπορικού γραφείου και την εγκαθιστούν σε μία κρεββατοκάμαρα του σπιτιού τους για να ισχυρισθούν ότι χρειάζονται το τηλέφωνο για τις επιχειρήσεις τους.

Ανθρώποι υγιέστατοι δωροδοκούν τους γιατρούς για να τους παρουσιάσουν ως άρρωστους, ώστε να έχουν ένα λόγο προτιμήσεως. Κι' οι υπάλληλοι της αρμοδίας τηλεφωνικής υπηρεσίας αναγκάσθηκαν να εφοδιασθούν... με ιατρικά λεξικά, χάρις στα όποια ανακαλύπτουν συχνά ότι οι εντυπωσιακοί ιατρικοί όροι μιάς γνωματεύσεως σημαίνουν απλώς... ένα συναχι ή πονόλαιμο!

Ακόμα και τα παιδιά κάνουν σήμερα περισσότερα τηλεφωνήματα από προπολεμικά. Ο αριθμός τους μάλιστα αυξάνει απότομα, όταν κλείνουν τα σχολεία. Διάφορες τηλεφωνικές εταιρείες δημοσιεύουν στις εφημερίδες συστάσεις στα αγόρια και τα κορίτσια να πάνε σύντομα στα τηλεφωνήματά τους. Κι' ένας συνδρομητής, με δυο αριθμούς στον κατάλογο, αναφέρει στον ένα: «Τηλέφωνο των παιδιών».

Τελευταίως, ο πρόεδρος της Έταιρείας Μπέλ έλαβε ένα γράμμα από ένα αγόρι 16 ετών, που παρενοητό ότι «δυσκολεύεται η κοινωνική ζωή» του γιατί δεν είχε τηλέφωνο. «Έτσι, δεν μπορούν να μου τηλεφωνήσουν τα κορίτσια», έλεγε. Ο πρόεδρος του έστειλε μία ευγενική απάντηση, με το εξής ύστερόγραφο: «Κι' εγώ δεν είχα τηλέφωνο, όταν ήμουν 16 ετών, κι' όμως τα κατάφερα πολύ καλά με τα κορίτσια!».

Έχει επίσης αυξηθεί πολύ ο αριθμός των τηλεφώνων των εξοχικών αγροκτημάτων. Τα μισά απ' αυτά διαθέτουν σήμερα τηλέφωνο. Σ' αυτό συνετέλεσαν διάφορες τεχνικές τελειοποιήσεις, όπως π.χ. ένα σύρμα εξάρετης άσυχης, που μπορεί να τεντωθεί ανάμεσα σε στύλους με απόσταση 200 μέτρων.

Εξ άλλου, η Έταιρεία Μπέλ έχει δημιουργήσει μετά τον πόλεμο μία ραδιοτηλεφωνική υπηρεσία, χάρις στην οποία μπορεί καένας που έχει εγκατεστημένο στο αυτοκίνητό του ασύρματο τηλέφωνο, να συνδεθεί άμέσως μ' οποιοδήποτε απ' τα 35.000.000 τηλέφωνα της χώρας. Τέτοιες συσκευές υπάρχουν ήδη σε 1.000 αυτοκίνητα.

Συζητήσεις κενάειες: Μία μελέτη που έγινε στην Αμερική πριν σε 1289 άντρες, γυναίκες, απέδειξε ότι ο σύζυγος κι' η σύζυγος έχουν συχνά μίαν έκδηλη τάση να πεθαίνουν πολλές φορές ή αναλογα αρρώστειες. Αυτό παρατηρείται προπάντων για την πείρα και τα αρρώστια — όχι όμως και για τις παθήσεις της καρδιάς.

Το δλέθριο λάθος

Ο πλοίαρχος Ούεστ σήκωσε τα μάτια του από το γράμμα που διάβασε και είπε στους δυο συναδέλφους του:

— Η γυναίκα μου μου γράφει πως αύριο θάρη μία φιλενάδα της. Δεν θα βρίσκωμαι όμως εδώ. Γι' αυτό θα σας παρακαλούσα ν' αναλάβει ένας από τους δυο σας να την υποδεχτεί, να την διασκεδάσει και τα έξοδα είνε βάρος μου.

Ο Φρέντ κι' ο Μπέλ, οι δυο υποπλοίαρχοι, κυτάχτηκαν στα μάτια. Κι' οι δυο είχαν μεσά-νυχτα από γυναίκες.

— Και πως ονομάζεται η νέα αυτή που θα υποδεχτούμε; ρώτησε ο Φρέντ.

— Έλση Τεύλορ. Και όπως μου γράφει η γυναίκα μου, είναι πολύ ωραία και πολύ πλουσία.

Αυτό το τελευταίο επίχειρημα έκανε τους δυο υποπλοίαρχους ν' αρχίσουν μία μονομαχία μόλις έφυγε ο καπετάνιος, για το ποιος θα την υποδεχτεί. Στο τέλος αποφάσισαν να κρίνει η τύχη.

Ο Φρέντ έβγαλε ένα σελίνι.

— Κορώνα ή γράμματα, Μπέλ; ρώτησε.

— Κορώνα. Το σελίνι στριφογύρισε στον άέρα και έπεσε κορώνα.

— Και πού να την πάω τώρα; ρώτησε εκείνος με άμνηχανία.

— Εγώ, αν με εύνοουσε η τύχη, τον συμβούλεψε ο Φρέντ, θα την γύριζα με μία βάρκα να δη το λιμάνι. Ύστερα θα

BENTΟΥΖΕΣ

Εκείνη. Φαίνεται πως σ' άρεσουν!... Εκείνος: Ναι! μου θυμίζουν τα φίλια σου πριν από 10 χρόνια!

γεμάτιζα μαζί της σε κανένα εξοχικό ρεστωράν και στο τέλος θα καταλήγαμε στο βαριετέ «Παβιδιόν».

Ο Μπέλ τον κύτταξε ένθουσιασμένος.

— Θαμιασία ιδέα, σ' εύχαριστώ! φώναξε.

— Έπειτα από λίγο ο Μπέλ με τη συνοδεία του απομακρύνονταν στο βάθος του λιμανιού μέσα σε μια βάρκα.

Ο Φρέντ ανέπνευσε.

Λίγα λεπτά αργότερα μια άλλη γυναίκα σιλουέτα ανέβαινε τη σκάλα του πλοίου.

Γελαστός γελαστός ο Φρέντ έτρεξε να την προϋπαντήσει, βγαίνοντας το καπέλο του.

— Η μίς Τέυλορ, αν δεν απατώμαι; ρώτησε.

— Ακριβώς. Είσαθε ο καπετάνιος Ουέστ;

— Όχι, αγαπητή μίς. Είμαι ο πρώτος υποπλοίαρχος Φρέντ.

— Χαίρω πολύ για τη γνωριμία σας. Μπορείτε να με οδηγήσετε στον πλοίαρχο; Είμαι η φίλη της γυναίκας του.

Ο Φρέντ δικαιολογήθηκε για την απουσία του πλοίαρχου και συνέχισε κατόπιν, λέγοντας πως θάταν ευτυχής αν του επέτρεπε να την περιποιηθεί αυτός.

— Θέλετε να κάνετε καμμιό βόλτα στο πλοίο; τη ρώτησε.

— Έκείνη δέχτηκε.

— Αφού της έδειξε το καθετί μέσα στο πλοίο, κατάρθωσε, δίχως μεγάλη δυσκολία, να τη συνοδεύσει και κάτω στην πόλη.

Γευμάτισαν μαζί σ' ένα από τα πιο πολυτελή εστιατόρια, εις βάρος του πλοίαρχου, έννοείται. Μετά το γεύμα έκαναν έναν αρκετά ευχάριστο περίπατο και τέλος κατέληξαν στο «Παβιδιόν».

Ο σκοπός του Φρέντ ήταν φανερός: ήθελε να κάνει τον Μπέλ που θα τον συναντούσε αμέσως εκεί, να γίνει έξω φρενών.

Ερευνήσε με το βλέμμα του την πλατεία και τὸν ἀνακάλυψε στα πρώτα καθίσματα κορδωμένον πλάι στο... εϋρημα του Τζών. Κι' ο Μπέλ όμως τον είχε δει από την πρώτη στιγμή και είχε μείνει με μάλιστα γουρλωμένα.

Όταν μάλιστα ο Φρέντ άρχισε να του κάνει διάφορα νηματα, ο Μπέλ τάχασε κυριολεκτικά.

Ξαφνικά στην πόρτα του θεωρείου που καθόντουσαν φάνηκε το ξεκούφωτο κεφάλι του Τζών. Ο Φρέντ μόλις τον εί-

δε, σηκώθηκε από τη θέση του και τον πλησίασε ανήσυχος.

— Σας είδα από την πλατεία του θεάτρου κι' έτρεξα άμέσως... άρχισε να του λέει ο μούτσος με κομμένη φωνή.

— Τί συμβαίνει κι' είσαι έτσι ταραγμένος;

— Συμβαίνει, καπετάνιε, ότι την πάθατε. Αυτή που συνοδεύετε είναι η χήρα ενός εξασδέλφου μου. Αργοπώρησε νάρθη κι' έτσι έγινε το λάθος.

Ο Φρέντ έγινε κατακόκκινος.

— Και δεν είναι μόνον αυτό, καπετάνιε, συνεχίζει ο μούτσος. Ήρθε να σας παρακαλέσω να μην την καθυστερήσετε πολύ, γιατί κλαίει το μωρό της και πρέπει να πάει να το βυζάει!...

— Να πάρη ο διάβολος!

— Α! Και κάτι άλλο, κύριε υποπλοίαρχε. Δεν δεχότανε με μια λίρα και τη συμφώνησα στις δύο...

ΚΑΡΟΛ ΣΟΥΝΤΛΕ-Υ.

Σχολή γλέρετ

Τί είναι το φλέρετ; Μία χαριτωμένη οικειότητα άνδρος και γυναίκας, κατι ενδιάμεσο μεταξύ φιλίας και έρωτος. Γι' αυτό ακριβώς, η κ. Μάρτζορν Τέιτ καθηγήτρια της φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο της Μιννεσώτα, δηλώνει κατηγορηματικά: «Το καλλίτερο μέσον για να βρούμε τον σωστό δρόμο οι νέοι και των δυο φύλων, είναι το να ευνωητεί το φλέρετ. Γιατί οι έρωτοτροπικές δίχως έρωτα ιδέες είναι άρκετά ευχάριστες, αλλά είναι πολύ δύσκολο να βρούμε τον σωστό δρόμο, εις βάρος του πλοίαρχου, έννοείται. Μετά το γεύμα έκαναν έναν αρκετά ευχάριστο περίπατο και τέλος κατέληξαν στο «Παβιδιόν».

Ο σκοπός του Φρέντ ήταν φανερός: ήθελε να κάνει τον Μπέλ που θα τον συναντούσε αμέσως εκεί, να γίνει έξω φρενών.

Ερευνήσε με το βλέμμα του την πλατεία και τὸν ἀνακάλυψε στα πρώτα καθίσματα κορδωμένον πλάι στο... εϋρημα του Τζών. Κι' ο Μπέλ όμως τον είχε δει από την πρώτη στιγμή και είχε μείνει με μάλιστα γουρλωμένα.

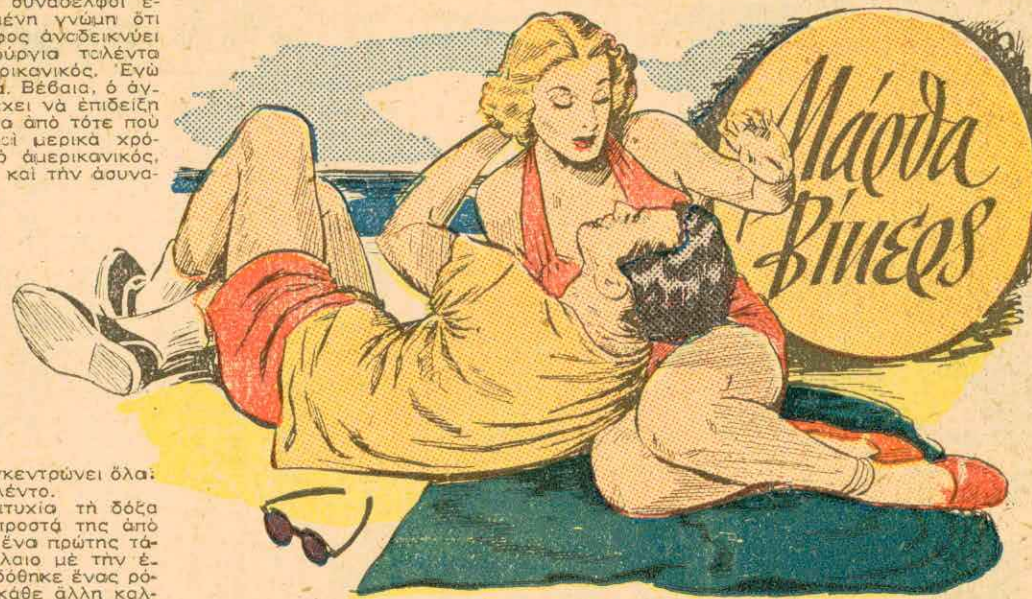
Όταν μάλιστα ο Φρέντ άρχισε να του κάνει διάφορα νηματα, ο Μπέλ τάχασε κυριολεκτικά.

Ξαφνικά στην πόρτα του θεωρείου που καθόντουσαν φάνηκε το ξεκούφωτο κεφάλι του Τζών. Ο Φρέντ μόλις τον εί-

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γεώργιον Άγγελιδην, Ντόνην Ζορμπάν, Τρουφ. Άνδριανόπουλον: Δεν μας επιτρέπεται δυστυχώς η δημοσίευσις άγγελιών παρομοίως φώσεως. Τρεῖς είναι τ' έρωτες ή παλάλη λουοίς. Ρέθυμιον: Δεν γνωρίζουμε άπό την πρωτεύουσα ή σούλογος που αναφέρεται. Τροφ. Μενάλο οπουλόν: Οι γελοιογραφίες πρέπει να είναι πνευματώδεις και να προενοούν άδίστο γέλιο, πράγμα που δεν συμβαίνει δυστυχώς με τίς δικές σας. Στούκα: Χανιά: Είπαμε με λύπη ότι ή πρόδημα σας παραμένει άκόμη άλυτο. Γράψτε σε μία άθηναική εφημερίδα που κυκλοφορεί εύρύτατα στην πόλι σας και εκθέσατε της όλη σας την τραγική κατάσταση, παρακαλώντας την να σχολιάσει ότις στήλες της τό ζητημά σας. Ίωας τότε ενδιαφερόμεν κάπως περισσότερο για σας. Η διεύθυνσις του Herbert Marshall είναι: Universal Pictures Co. Inc. Universal City, California U. S. A. Χρήστον Παπαγιάνον, Άγρινιον: Πρόκειται για μία είδησι που δεν άνφερε δυστυχώς καμμία άλλη λεπτομέρεια από όσα διαδόσαντο στο «Θησαυρόν». Τάυρον Πάουερ, Κέρκυρα: Όπως θα διαβάσατε στην άπάντησι προς την «Ρωμαντική νεά» δεν αναλαμβάνουμε παρομοίως εύθυνες. Κ. Κοκκίνην: Η προηγουμένη άπάντησις ίσχυει και για σας. Ραφαήλ: Η διεύθυνσις της Καλ. Καλό είναι: Θεάτρον «Περόκε», Όδυσσεώς 2, Άθήναι. Η Καλή Καλό που έχει παντρευθή μέχρι σήμερα δύο φορές, χάρισε πρό καιρού από τον δεύτερον σύζυγόν της. Είπε μητέρα ενός παιδιού. Γεωργιον Δημόπουλον, Κ.Ε.Α.: Σας εύχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Δεν δημοσιεύομε κατά κανόνα συνεργασία άναγνωστών. Έξ άλλου όμως το πεζό σας θα καταλάμβανε δύο σελίδες του «Θησαυρού» χωρίς να υπολογισή ή εικονογραφία. Κωνσταντίνον Κωνσταντίνου: Αποφύγετε να γίνετε άφορη ή τιμωρήθητε, αλλά τώρα τό καλοκαίρι βλέπετε τά... άρσενά εξώφυλλα επιβάλλονται. Σπούρον άπό τό Καπακλή, Ένταθα: Δεν δημοσιεύομε δυστυχώς συνεργασία άναγνωστών. Χ. Τ. Σ. Μ., Ένταθα: Η διεύθυνσις του κ. Γεωργίου Μαλλιδή είναι: Θεάτρον Σαμαρτζή, Κηρόλου 1, Άθήναι. Χαρ. Μάντακας: Τό παγινιδάκι σας όχι τόσο ενδιαφέρον. Άγγελικην Κακιδά, Ένταθα: Η διεύθυνσις των άστέρων Phyllis Culvert, Jean Kent, Patricia Roc και Sally Gray είναι: Eagle Lion, Oxford Street 169-171, London, England. Της δε Rita Hayworth: Columbia Pictures, Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif. U. S. A. Παν. Καπαλάνογλου: Δεν δημοσιεύομε δυστυχώς συνεργασία άναγνωστών, ούτε ποιήματα, ούτε πεζά. Βασίλικην Παπαγγελιοπούλου, Μεσολογγί: Δυστυχώς δεν είμεθα εις θέσιν να ίκανοποιήσωμε καμμία από τίς δύο επιθυμίας σας. Καί για τό πρώτον και για τό δεύτερον ζητήμα νομίζομε ότι μία άγγελία σέ έφημερίδα θα ήταν ότε χρειαζέσεται. Γ. Οικονομάκον, Άν. Τσανάκας, Θεόδωρον Θεοδωρόπουλον, Γεωργιον Τσολώνην, Ευάγγ. Στόικον, Σωτήριον Καλοΰτσον, Κωνστ. Κανάρην, Δημήτριον Πηλιδην, Χρήστον Καμπούρη, Ευάγγελον Πλεϊώνην, Δημήτριον Σωτηρόπουλον, Άλέξανδρον Μπόλιν, Εμμανουήλ Κοντοπίδην, Σ. Στάμκον, Λάκην, Εμμανουήλ, Γεωργιον Άσπιδόπουλον, Νικόλαον Μπουράνην, Χαραλ. Γαλαρινιώτην και άλλους τούς στρατιωτικούς που ζητούν ή άλληλογραφούν με δεσποινίδας: Σας πληροφορούμε, αγαπητοί μας φίλοι, ότι δεν δημοσιεύομε άγγέλους του έίδους αυτού. Έπ. Μενιδην: Η διεύθυνσις της Barbara Britton είναι: Columbia Pictures Corp. 1418 North Gower, Hollywood 28, Calif. U. S. A. της δε Jennifer Jones: David O. Selznick Prod. Inc., 9336 West Washington Blvd, Culver City, Calif. U. S. A. 71516. Ένταθα: Προς τό παρόν τουλάχιστον δεν μας χρειαζόταν. Κρατάμε πάντως υπό σημείωσιν τον αριθμό σας. Ν. Χατζήν, άναήρωον πολέμου 40—41 και Άθανάσιον Φακωτάκη, Σωτηρία: Τό μόνο που γνωρίζομε είναι ότι ή κυρία Βενιζέλου βρίσκειται μέχρι πρό τινος στο Λονδίον. Άπευθυνθήτε στην έν Λονδίον προέδριον μας, Μία Μπαλαρίνα: Η διεύθυνσις της σχολής της κυρίας Έλλης Ζουρούδη είναι Νίκης 20, Άθήναι. Χωρίστον Φίλον του Θησαυρού 19: Γράψτε στον κύριον Πλ. Μεταξά στην έξής διεύθυνσι: Ένοσιον Συντακτών, Μεγαρον Πεσματζόγλου, Έλευθερίου Βενιζέλου 37, Άθήναι. Δ. Βλασιδην, Πειραιά: Δεν μπορούμε δυστυχώς να σας δώσωμε τίς διεύθυνσεις των άστέρων του έλληνικού κινηματογράφου. Στείλτε τό γράμμα σας στα γραφεία μας, θα τό διαβείδωμεν. Έντός του φακέλλου που θα απευθύνετε στα γραφεία μας, θα ύπάρχη ή δεύτερος φακέλλος με τό όνομα του άστέρος και τά απαιτούμενα γραμματόσημα. Την Μ. Κωνσταντοπούλου του «Μ. Κοντόρα» θα την εξαγιδώμε στον «Άναπτήκ» της Βασκοπούλας. Άλοχατζόυ, Θεσνίκη: Στή «Βίλλα με τά νούφαρα» πρωταγωνιστούσαν ή Καίτη Πάνου και ή Δημήτριος Μυράτ, στο «Μπό Ζέστ», ή Γκάριτ Κούπερ, ή Ραϊν Μίλλαντ και ή Σούζαν Χαίτηγουρντ, στο «Παπούτσι άπ' τον τόπο σου» ή Μάνος Φιλαντίνης και ή Λειβαδίτης. Άνδρογιάννην Βαγγελιδην, Ένταθα: Δύο λέξεις του σταυρολέγου σας πρέπει να άντικατασταθούν: ΣΚΕΔΕΡΜΠΕΝΣ και ΑΡΑΔΑΙ. Έάν μπορείτε να τίς διορθώσετε, στείλτε μας τό σχέδιον συμπληρωμένο με τίς νέες λέξεις χωρίς εξηγήσεις. Δημήτριον Καρμανλιδην: Πολύ προχειροφτιαγμένο τό σταυρολέξό σας. Οι λέξεις ΚΟΛΕΓΙΟΝ, ΙΘΕ, ΙΤΟ, ΠΥΚΡΑ και άλλες παρόμοιες δεν είναι κατάλληλες. Νίκον Πήτταν, Άιγινον: Όύτε τό σχέδιον του σταυρολέγου σας, ούτε οι λέξεις του είναι κατάλληλες για τό περιοδικό μας, Κ. Π. Β. α. κ. ι. η. ν.: Έξακολουθείτε να μας στέλνετε άπρόσχατα σταυρολέξα. Σε προηγούμενη άπάντησι μας σας είπαμε πως δεν είναι δυνατόν να δημοσιευθούν παρόμοια κατασκευάσματα, ή στιγμή που πολύ καλύτερα περιμένουν επί μήνες την σειρά τους. Σας άπαναλαμβάνομε λοιπόν, στείλτε μας κάτι καλύτερο. Σε έφ. α. ν. ο. ν. Α. α. ζ. α. ρ. ι. δ. η. ν. Αιδυμότηιον: Καλό τό σταυρολέξό σας, τό σχέδιό του όμως είναι άκατάλληλο για μας γιατί δεν είναι πολύ άρμονικό. Στείλτε μας ένα έξ ίσου περιποιημένο πάνω σε σχέδιον των 17x17 τετραγωνιδίων, σαν τά δημοσιεύομεν στο «Θησαυρόν». Δ. Μ. Σ., Ηράκλειον Κρήτης: Έπρεπε να είχατε προσέξει πως τά σταυρολέξα που δημοσιεύομε έχουν όλα κανονικό σχέδιον. Ένώ τό δικό σας είναι γεμάτο μαύρα τετραγωνίδια σκορπισμένα όπουδήποτε. Περιμένομε κάτι καλύτερο. Α. ε. ω. ν. ι. δ. α. ν. Ν. ι. κ. ο. λ. έ. τ. ο. ν.: Πολύ προχειροφτιαγμένο τό σταυρολέξό σας. Δημοσιεύομε τά καλύτερα άπ' όσα λαμβάνομε. Όσο για τό άλλο ζήτημα, δεν μπορούμε δυστυχώς να κάνωμε τίποτε.

Η ολλοι Άμερικανοί συνάδελφοι έχουν την έσφαλμένη γνώμη ότι ή άγγλική κινηματογραφία άναδεικνύει πολύ πιο εύκολα καινούργια ταλέντα της όδούνης παρά ή άμερικανική. Ένώ προσωπικά διαφωνώ ριζικά. Βέβαια, ή άγγλική κινηματογραφία έχει να επιδείξη πολλά καινούργια ταλέντα από τότε που άναζωγωνήθηκε εδώ και μερικά χρόνια όλησ. Άλλά και ή άμερικανική, με την μεγάλη παράδοσι και την άσυνα-

Η όμορφιά, τα νειάτα και τό ταλέντο προσωποποιημένα

Ο δρόμος για την έπιτυχία ή δόξα και τό πλούτι άνοίξε μπροστά της από ή στιγμή που ύπόγραψε ένα πρώτης τάξεως μακροχρόνιο συμβόλαιο με την εταιρία Γουώρνερ και της δόθηκε ένας ρόλος που θα επιθυμούσε, κάθε άλλη καλλιτέχνης να έρμηνεύσει: ο ρόλος μιας άνισόρροπης και έρωτοπαθούς κοπέλλας στην άστυνομική ταινία: «Ο μεγάλος ύπνος», δίπλα στον Μπόγκαρτ και την γυναίκα του Μάκωλ.

Φυσικά, ή μεγάλη έπιτυχία δεν ήταν δυνατόν να έρθη από ή μία στιγμή στην άλλη. Τα έμπόδια που συνάντησε ή Μάρθα στο καινούργιο έπάγγελμα της δεν ήταν λίγα. Ξεκίνησε από μοντέλλο ζωγράφου και άναγκάσθηκε να ξαναυριση στο άτελιέ των καλλιτεχνών, μια που οι ρόλοι που της έδιναν μετά τό φίλμ αυτό ήταν και μικροί και άσημαντοι. Μήπως είχε άποτύχει; Κάθε άλλο. Είχε έπιτύχει από πάσης άπόψεως άλλα τό άλλα άστερία της ίδιες εταιρίες δεν την έβλεπαν με καθόλου καλό μάτι και της έπαιρναν κάθε ρόλο που προωρίζαν γι' αυτήν. Ώς τόσο δεν άπελπίσθηκε και ή έλπιδα δεν της έλειψε ότι κάποτε θα την χρησιμοποιούσαν όπως έπρεπε. Μία και τό συμβόλαιο της τίς επέτρεπε να έχη αυτή τό δικαίωμα της έκλογής των ρόλων της έπαψε για ένα διάστημα να έρχεται στο στούντιο έν άναμονή του κατέλληλου γι' αυτή φίλμ. Πράγματι, πριν περάσουν μερικοί μήνες, ή γνωστή πολυεκατονταρχικός άεροπόρος και παραγωγός Χόουσαντ Χάκς την κάλεσε επειγόντως και της άνέθεσε έναν καλό ρόλο στο φίλμ «Ο άνδρας π' άναπνί», δίπλα στην

Αϊντα Λουβίνο. Άκολουθήσε μετά τό «Δύο νέοι από τό Μιλγουόκι», με τον Ντένις Μόνγκαν και κατόπιν τό έγκυμονό «Τα νειάτα εξορμούν» στο όποιον ή όμορφη Μάρθα είχε τον πρώτο ρόλο.

Η έπιτυχία της στάθηκε άπόλυτη. Άπό τότε, από πέρουσι όλησ, χρησιμοποιείται τακτικά στο στούντιο και οι ταινίες της, ταινίες όλων των ειδών άφού ή Βίκερς είναι ένα πολυσυνθετό ταλέντο, διςδέχονται ή μία την άλλη.

Για την σχετικά εύκολη έπιβολή της και για την παρομιώδη ψυχραιμία της μιλούν συχνά σήμερα στο Χόλλυγουντ. Να κι' ένα χαρακτηριστικό άνέκδοτο:

Στά στούντιο της Γουώρνερ πρό καιρού νύριζαν μερικές σκηνές από τό φίλμ «Χειμερινή συνάντησι» με την Μπέττυ Νταϊβις. Κατόπιν έπιθυμίας του Τζακ Γουώρνερ ή σκηνοθέτης Γουίνταστ είχε προεκλέσει όλα τά καινούργια ταλέντα της εταιρίας για να παρακολουθήσουν τον τρόπο έρμηνείας της Νταϊβις. Μεταξύ όλων αυτών βρίσκονταν και ή Βίκερς. Άρχισε να γύρισμα και σύμφωνα με τό σενάριο ή Μπέττυ δέκε, ένα τουφερό είδυλλίο με τό γυνά ενός Άμερικανού «βασιλέως». Άλλά οι σκέσεις αυτές δεν είχαν συνέχεια.

— Προς τό παρόν δεν βρήκα άκόμη τον «βασιλέα άνδρα», λέει ή σκηνοθέτης, άς ύποθέσωμε ότι ήσαστε σε ισά θέσι της μίς Νταϊβις. Τι θα κάνατε όταν τρώγατε τά δυο χαστούκια, θα κλαίγατε, θα θυμώνατε θα φεύγατε ή θα ζήτουσατε διαζύγιο;

— Τίποτα άπ' όλα αυτά, άπαντά σοβαρά - σοβαρά ή Μάρθα. Άπλυστάτα, θα του έδινα κι' έγω άλλα δυο και ή ίδια.

— Εξοχα, ύψαια!... άπαντά ή σκηνοθέτης, ξεκαρδισμένος όπως κι' όλοι οι άλλοι στα γέλια. Φαίνεται ότι τον τρόπο αυτόν δεν άκολουθούσατε πιστά στη ζωή σας.

— Φυσικά συμπληρώνει ή Μάρθα, άφού μέχρι τώρα έχω χαστούκια για λόγους που μαντεύετε, τρεις φωτογράφους στους όποιους εργαζόμουν ως μοντέλλο.

Τά παιδικά χρόνια της Μάρθας Βίκερς δεν ύπήρξαν διόλου μονότονα. Γεννήθηκε στην πόλι Άννάρμπορ της Πολιτείας Μιτσίγκαν της 28 Μαΐου του 1925. Είπε μοναχοκόρη του Τέντ Μακ Βίκερ και της Φράνσις Λη. Τό Βίκερς φυσικά είνε ψευδώνυμο. Σπούδασε σε δημόσια σχολεία του Σικάγου, του Μαϊάμι του Νηπρόντ και του Ντάλλα, πριν έν κατασταθί με την οικογένειά της στην Καλιφόρνια κατά τό 1940. Η Μάρθα δεν πορεύεται τις ευκαιρίες να παίξη σε σχολικές θεατρικές παραστάσεις έρασιτεχνικούς. Μόλις τελείωσε τίς σπουδές της, χωρίς στην όμορφιά της είνε αμέσως καλλιτεχνικό μοντέλλο του ζωγράφου Μπέρτε, πράγμα που είχε ως αποτέλεσμα να την προσέξη ή μεγάλος παραγωγός Ντέιβιντ Ο. Σελτζνικ. Τελικά όμως δεν της έδωσε όλους αντάξιους τό τυχεράκι της κι' έτσι ή Μάρθα προτίμησε να ξαναγίνει μοντέλλο. Ώστε, από λίγον καιρό την προσέξ ή Γουώρνερ και την ξανάφερε στο στούντιο. Νέα όμως άπονοήτως από τους ρόλους που της έδωσαν και νέα έπιστροφή στο έπάγγελμα του μοντέλλου. Τελικά την κέρδισε όριστικά ή κινηματογραφία.

Η Μάρθα άντιπρόκει τό γυναικείο καπέλλο, τους τραλλούς χορούς τό μακρύ λυχία και τά ανερπία μαλλιά. Δεν μανιέρεται ή ίδια αλλά μαζί με την ύπέρτα της και κρατεί ή ίδια τό γοητευτικό της ύψος και βίλα της στο ύψος του Μπρέντ γουντ.

Ο Μπρούκλιντ, ή Κωλντινούλα και ή Μωμ είναι οι άναμμένοι της συντροφιάς. Άπό τους συνάδελφους της θαυμάζει την τέχνη της Καθριν Χάμπορν, του Σπένσερ Τρέιφν, του Γουώλτερ Πίττσον και της Μπέττυ Νταϊβις. Άντικεινται στην κατηγορία των στας που ζητούν τον «Ιδωδά» άνδρα. Έδώ και λίγον καιρό είχε ένα τουφερό είδυλλίο με τό γυνά ενός Άμερικανού «βασιλέως». Άλλά οι σκέσεις αυτές δεν είχαν συνέχεια.

— Προς τό παρόν δεν βρήκα άκόμη τον «βασιλέα άνδρα», λέει ή σκηνοθέτης, άς ύποθέσωμε ότι ήσαστε σε ισά θέσι της μίς Νταϊβις. Τι θα κάνατε όταν τρώγατε τά δυο χαστούκια, θα κλαίγατε, θα θυμώνατε θα φεύγατε ή θα ζήτουσατε διαζύγιο;

— Τίποτα άπ' όλα αυτά, άπαντά σοβαρά - σοβαρά ή Μάρθα. Άπλυστάτα, θα του έδινα κι' έγω άλλα δυο και ή ίδια.

— Εξοχα, ύψαια!... άπαντά ή σκηνοθέτης, ξεκαρδισμένος όπως κι' όλοι οι άλλοι στα γέλια. Φαίνεται ότι τον τρόπο αυτόν δεν άκολουθούσατε πιστά στη ζωή σας.

— Φυσικά συμπληρώνει ή Μάρθα, άφού μέχρι τώρα έχω χαστούκια για λόγους που μαντεύετε, τρεις φωτογράφους στους όποιους εργαζόμουν ως μοντέλλο.

Τά παιδικά χρόνια της Μάρθας Βίκερς δεν ύπήρξαν διόλου μονότονα. Γεννήθηκε στην πόλι Άννάρμπορ της Πολιτείας Μιτσίγκαν της 28 Μαΐου του 1925. Είπε μοναχοκόρη του Τέντ Μακ Βίκερ και της Φράνσις Λη. Τό Βίκερς φυσικά είνε ψευδώνυμο. Σπούδασε σε δημόσια σχολεία του Σικάγου, του Μαϊάμι του Νηπρόντ και του Ντάλλα, πριν έν κατασταθί με την οικογένειά της στην Καλιφόρνια κατά τό 1940. Η Μάρθα δεν πορεύεται τις ευκαιρίες να παίξη σε σχολικές θεατρικές παραστάσεις έρασιτεχνικούς. Μόλις τελείωσε τίς σπουδές της, χωρίς στην όμορφιά της είνε αμέσως καλλιτεχνικό μοντέλλο του ζωγράφου Μπέρτε, πράγμα που είχε ως αποτέλεσμα να την προσέξ ή μεγάλος παραγωγός Ντέιβιντ Ο. Σελτζνικ. Τελικά όμως δεν της έδωσε όλους αντάξιους τό τυχεράκι της κι' έτσι ή Μάρθα προτίμησε να ξαναγίνει μοντέλλο. Ώστε, από λίγον καιρό την προσέξ ή Γουώρνερ και την ξανάφερε στο στούντιο. Νέα όμως άπονοήτως από τους ρόλους που της έδωσαν και νέα έπιστροφή στο έπάγγελμα του μοντέλλου. Τελικά την κέρδισε όριστικά ή κινηματογραφία.

Η Μάρθα άντιπρόκει τό γυναικείο καπέλλο, τους τραλλούς χορούς τό μακρύ λυχία και τά ανερπία μαλλιά. Δεν μανιέρεται ή ίδια αλλά μαζί με την ύπέρτα της και κρατεί ή ίδια τό γοητευτικό της ύψος και βίλα της στο ύψος του Μπρέντ γουντ.

Ο Μπρούκλιντ, ή Κωλντινούλα και ή Μωμ είναι οι άναμμένοι της συντροφιάς. Άπό τους συνάδελφους της θαυμάζει την τέχνη της Καθριν Χάμπορν, του Σπένσερ Τρέιφν, του Γουώλτερ Πίττσον και της Μπέττυ Νταϊβις. Άντικεινται στην κατηγορία των στας που ζητούν τον «Ιδωδά» άνδρα. Έδώ και λίγον καιρό είχε ένα τουφερό είδυλλίο με τό γυνά ενός Άμερικανού «βασιλέως». Άλλά οι σκέσεις αυτές δεν είχαν συνέχεια.

— Προς τό παρόν δεν βρήκα άκόμη τον «βασιλέα άνδρα», λέει ή σκηνοθέτης, άς ύποθέσωμε ότι ήσαστε σε ισά θέσι της μίς Νταϊβις. Τι θα κάνατε όταν τρώγατε τά δυο χαστούκια, θα κλαίγατε, θα θυμώνατε θα φεύγατε ή θα ζήτουσατε διαζύγιο;

— Τίποτα άπ' όλα αυτά, άπαντά σοβαρά - σοβαρά ή Μάρθα. Άπλυστάτα, θα του έδινα κι' έγω άλλα δυο και ή ίδια.

A. KINCK

Νά είσαι φρόνιμος να σου παίρνω τακτικά...

ΣΗΣΑΜΙΑΚ

μεσόκοπος μηχανικός, που είχε καθήσει δίπλα του.

— Ο Ντίκ χαμογέλασε κι' απάντησε: — Ομολογώ πως η γυναίκα αυτή μ' αρέσει!

Και συνεχίστηκε η συζήτηση πάνω στο ίδιο θέμα ως την ώρα του καφέ, όπου τότε εμφανίστηκε στην τραπεζαρία κι' η ήρωίδα της βραδιάς, Ο Ντίκ σηκώ-

— Τί άπαισίοι τύποι! είπε νευρικά σμένα ο Ντίκ...

στο κατάστρωμα, του είπε. Με συνο-

δεύετε; Και, καθώς ανέβαινε τη σκάλα, υπο- στήθηκε στους άλλους, που έμεναν στα κρύα του λουτρού:

— Θα σας δώσω αργότερα τις φωτο- γραφίες.

— Εξω, ή νύχτα ήταν χλιαρή.

— Τι άπαισίοι τύποι! είπε ο Ντίκ.

— Κάνετε σαν παιδί, τον διέκοψε η Μόλλυ. Άλήθεια, ξέρετε γιατί αρνήθη- κα να τους δώσω αμέσως τις φωτογρα- φίες που μου ζήτησαν; Γιατί ήθελα να σας άφισω να διαλέξετε πρώτα εσείς την καλλίτερη! Σ' αυτήν μονάχα θα γράψω αφιέρωση...

Είχε άκουμπήσει στην κουπαστή και κύτταζε τη θάλασσα. Ο Ντίκ έπαιζε με τα δάχτυλά της.

— Σας άγαπώ! της ψιθύρισε δειλά.

— Εκείνη γύρισε άργα - άργα και τον κύτταζε με τα πρασινωπά μάτια της. Τα δάχτυλά της έφθιναν δυνατώτερα το χέρι του. Και τα χείλη τους ένώθηκαν, τη στιγμή που άρχισε να χτυπά η καμ- πάνα για την άλλαγή της βάρδιας...

★
Ο Ντίκ Μπρίντ άπομακρυνόταν άπ' την προκυμια με βήμα κουρασμένο, με το κεφάλι σκυφτό. Δίπλα του βάδιζε ο μεσόκοπος «μηχανικός».

— Σας είχα προειδοποιήσει, του έλε- γε, ότι μία περιπέτεια μπορεί να έπιφυ- λάσσει έκπληξεις... Πρέπει να σθε εύχα- ριστημένος μάλιστα που γλυτώσατε τό- σο φτηνά... Δεν συμφωνείτε;

Ο Ντίκ δεν απάντησε. Κι' ο άλλος συνέχισε:

— Παρακολουθούσα από καιρό τη Μόλλυ, τη «χορεύτρια με τα κόκκινα μαλλιά». Την ύποπτευόμουν πάντα πως έρχόταν σ' έπικοινωνία με μουσικούς πράκτορες ξένων κρατών... Πρό δυό εβδομάδων, εξαφανίστηκαν μουσικιοί- δως τα σχέδια ενός νέου τύπου κινητή- ρων άεροπλάνων. Μου άνέθεσαν αυτή την ύπόθεση. Κι' οι σχετικές έρευνές μου μ' έπεισαν πως η Μόλλυ ήταν άνακα- τεμένη στην εξαφάνιση των σχεδίων. Την παρακολούθησα συστηματικά κι' έ- πιθό θάσθηκα στο ίδιο πλοίο μ' αυτήν, βέβαιος πια πως θα είχε μαζί της τα κλεμμένα σχέδια.

— Όταν μου άναφέρατε ότι σας είχε χαρίσει μία φωτογραφία της κι' ότι σας είχε όρισει ραντεβού στο ξενοδοχείο της για να σας γράψω την αφιέρωση, κατά- λαθα άμέσως τι συνέβαινε: Είχε αντι- ληφθεί πως την παρακολουθούσα κι' έ- πιχειρούσε να σας χρησιμοποιήσει ως άκούσιο συνένοχο της... Μόλις άποδι- θασθήκαμε λοιπόν, διάταξα τη σύλληψή της κι' έσπευσα να κατάσχω τη φωτο- γραφία που σας είχε προσφέρει. Στο πίσω μέρος της, ήταν κολλημένο ένα λεπτό φύλλο χαρτί, με το σχέδιο του νέου κινητήρα! Θα το έπαιρνε με τρό- πο, ενώ θα σας έγραφε την αφιέρωση. Έν τώ μεταξύ, θα της το φυλάγατε σεις, δίχως να το ξέρετε...

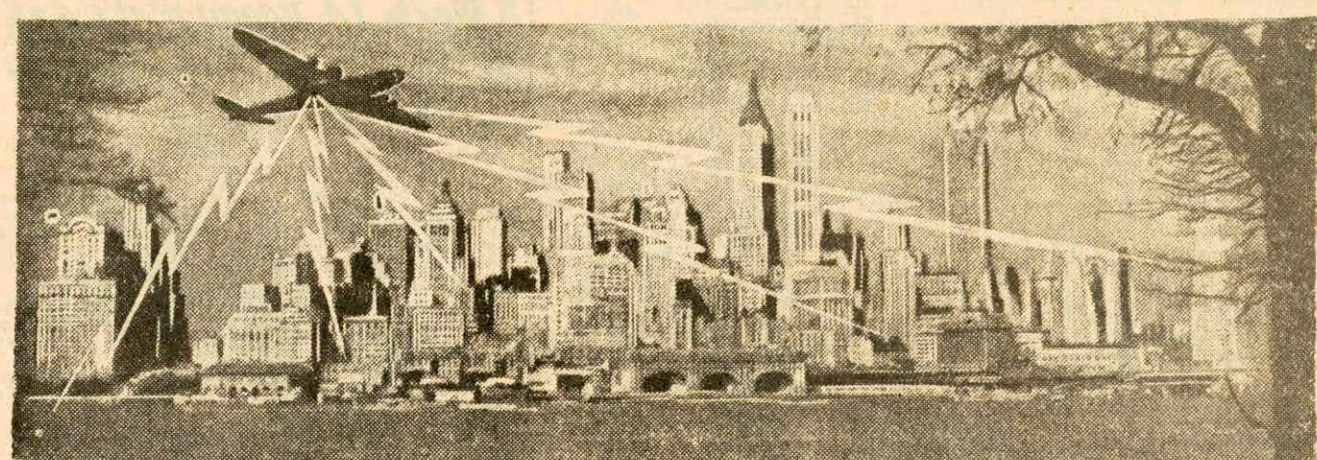
— Μά πως μπορούσε να ξέρη ότι θα διάλεγα αυτή τη φωτογραφία, άνάμεσα σε τόσες άλλες; άπόρησε ο Ντίκ.

— Όλες οι άλλες την παρίσταναν γυ- μνή, του έξήγησε ο ντέτεκτιβ. Αυτή που διαλέξατε, παρίστανε μόνο το πρόσωπό της... Και δεν μπορούσατε παρά να δια- λέξετε αυτήν... έφ' όσον ήσαστε έρω- τευμένος!

Ο ήχος μιας καμπάνας καραβιού έ- φτασε άπό μακριά στ' αυτιά του Ντίκ. Κι' ο νέος ένοιωσε τα μάτια του να βουρκώνουν, στην άνάμνησι του πρώτου τους φιλιού...

— Θάθελα να κάνω έναν περίπατο

ΤΖΩΡΤΖ ΛΟΥΓΚΟΣ

Οι σημερινές βόμβες παράγουν φως 7 δισεκατομμυρίων κη- ρίων έτσι που μπορεί να φωτογραφηθεί διά μιας μία μεγάλη

πόλις σαν τη Νέα Υόρκη, το Λονδίνο, το Βερολίνο, το Πα- ρίσι...

ΜΕ την τε- λειοποίηση των μεθόδων της αεροφωτογραφίας, η φωτογραφική μηχανή έγινε ένα όπλο σημαντικό όσο και το ταχύ- τερο καταδιωκτι- κό άεροπλάνο, το βαρύτερο τάνκ ή το μεγαλύτερο πολεμικό πλοίο. Μπορούμε να πούμε, μάλιστα, ότι άλλαξε τελείως την τακτική του πολέμου. Τα άεροπλάνα είναι σήμερα τα μάτια του στρατού κι' οι φωτογραφικές μηχανές είναι τα μάτια των άεροπλάνων.

Η ΑΕΡΟΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

«Ένα έξαιρετικά σημαντικό «όπλο»

Η αεροφωτογραφία άνάγεται στην έποχή των πρώτων πειραμάτων των άδελφών Ράιτ με τα πρωτόγονα άεροπλάνα τους. Μία μέρα του 1905, ο ένας, άπ' τους άδελφούς δανεί- σθηκε μία μικρή φωτογραφική μηχανή, την έδεσε με λουριά στο πόδι του και τράβηξε μ' αυτήν μερικές φωτογραφίες κατά τις σύντομες πτήσεις του. Έτσι γεννήθηκε τότε η αεροφω- τογραφία.

Σήμερα η τεχνική αυτή έχει σημειώσει τεράστιες προόδους. Μεταξύ των άλλων, έχουν έφευρεθεί ει- δικές φωτιστικές βόμ- βες που σκάζουν στον ά- έρα και σκορπίζουν έκτυ- φλωτικό φως, ενώ συγχρό- νως άνοίγει ο φακός της μηχανής. Έτσι, οι άε- ροπόροι μπορούν να παίρ- νουν φωτογραφίες τη νύ- χτα, κι' έπομένως κινδυ- νεύουν πολύ λιγώτερο άπ' την έχθρική αντίαεροπορι- κή άμυνα.

Η πρώτη βόμβα αυτού του είδους δοκιμάστηκε πρό 17 ετών πάνω άπ' την άμερικανική πόλι Ρό- τσεστερ και φώτισε σαν άστραπή μία έκταση πολ- λών μιλίων. Μ' αυτό τον τρόπο έληφθη μία καθο- ριστική φωτογραφία της κοιμισμένης πόλεως, άπό ύψος 3 χιλιομέτρων.

Οι σημερινές βόμβες περιέχουν ισχυρότερα χη- μικά μίγματα και παράγουν φως 7 δισεκατομμυρίων κηρίων, δυνατότερο δηλαδή άπ' το ήλιακό. Δεν φωτίζουν δε μόνον ένα μικρό χώρο, αλλά μία έκταση 900 τετραγωνικών μιλίων, έτσι που μπορεί να φωτογραφηθεί διά μιας μία μεγάλη πόλι- σαν το Λονδίνο, τη Ν. Υόρκη ή το Βερολίνο. Κι' οι φωτογρα- φίες αυτές είναι έξ' ίσου καθαρές, σαν να βγήκαν την ήμερα.

Όταν, το 1922, οι άεροπόροι έπαιρναν νυκτερινές φωτο- γραφίες, έρχιχαν μία κοινή φωτοβολίδα με άλεξιπτώτο και περίμεναν πίσω άπό μία καταπακτή του άεροπλάνου, με τις βареιές μεγάλες φωτογραφικές μηχανές τους στο χέρι, για να πατήσουν το κουμπί τους στην καταλληλότερη στιγμή. Τα άποτελέσματα φυσικά δεν ήσαν διόλου ένθαρρυντικά.

Κατόπιν δοκιμάσθηκε μία άλλη μέθοδος: Γέμιζαν ένα μι- κρό άνεμοπτερο με τις χημικές ουσίες και το ρυμούλ- κούσε πίσω του το άεροπλάνο. Μ' ένα ηλεκτρικό σύρμα, έ αεροφωτογράφος προκαλούσε τη φωτεινή έκρηξι του άνεμο- πτέρου - βόμβας, ενώ συγχρόνως άνοιγε αυτόματως ο φακός της μηχανής.

Οι φωτογραφίες άποτυπώνουν καθαρά ό,τι κρύβεται κάτω άπό πυκνή ομίχλη...

Άλλά η μέθο- δος αυτή άπε- δείχθη πολύ έπι- κίνδυνη. Η έκρη- ξις γινόταν πολύ κοντά στο άερο- πλάνο και του προκαλούσε σοβα- ρές ζημιές. Οι τεχνικοί λοιπόν άναζήτησαν άλλη λύσι και κατέληξαν στη μέθοδο που χρησιμοποιείται σήμερα.

Έξ άλλου, οι νεώτερες φωτογραφικές μηχανές τραβούν έγχρωμες φωτογραφίες, με υπερευαίσθητα φιλμ που άποτε- λούν στρατιωτικό μυστικό.

Υπάρχουν πολυάριθμοι τύποι μηχανών, άπ' τις μικρές μ' ένα φακό που φωτογραφίζουν μόνο λίγα τετραγωνικά μίλ- λια, ως τις πελώριες με 12 φακούς που μπορούν να φωτο- γραφίσουν περισσότερα άπό 1.200 τετραγωνικά μίλλια διά μιας. Μία μηχανή είναι τόσο μικρή ώστε χωρεί στην τσέπη του γιλέκου και παίρνει φιλμ πλάτους 1,5 χιλιοστού μέτρου, ενώ άλλη χρησιμοποιεί φιλμ πλάτους 90 πόντων και μήκους εκα- τοντάδων μέτρων. Άλλες τραβούν φωτογραφίες άπό ύψος μόνο 300 μέτρων, ενώ άλλες λειτουργούν σχεδόν άπ' τη στρα- τόςφαιρα. Άλλες χρησιμοποιούνται άπό άεροπλάνα που πε- τούν με ταχύτητα μικρότερη άπό 150 χιλιομέτρα, κι' άλλες παίρνουν φωτογραφίες άπ' τα ταχύτερα βομβαρδιστικά άε- ροπλάνα.

Οι φωτογραφίες με ύ- περυβρες ακτίνες άποτυ- πώνουν καθαρώτατα ό,τι κρύβεται κάτω άπ' την πυκνότερη ομίχλη. Έτσι άνακαλύφθηκε κάποτε έγ- καίτως άπ' τα άμερικανι- κά άεροπλάνα μία μοίρα του ιαπωνικού στόλου, που έτοιμαζόταν για άίφνιδι- αστική έπίθεση, κάτω άπ' την προστασία της πρωί- νης ομίχλης, κι' άντιμε- τωπίστηκε ο κίνδυνος.

Πετώντας πάνω άπό μία πυροβολαρχία κρυμμένη σ' ένα πυκνό δάσος, ένας ά- εροπόρος μπορεί να έπι- στήμη με τις έγχρωμες αεροφωτογραφίες την ά- κριβή θέση κάθε κανονιού, γιατί τα άείρια της έκτυ- ποσκορήσεως αλλοιώνουν το χρώμα των φύλλων των δέντρων, και το έγχρωμο φιλμ δείχνει τις διαφορές των άποχρώσεων. Διακαί- νεται επίσης καθαρά η άλλαγή χρώματος του χορ- τισιού άπό στρατιώματα που περπάσαν και το ποδο- πάτησαν. Τα λάδια που στάζουν στους άσφαλτοστρώτους ή λιθοστρώτους δρόμους όταν περνούν φορτηγά αυτοκίνητα ή τάνκς, φαίνονται κι' αυτά στις αεροφωτογραφίες. Μάλιστα ένας ειδικός μπορεί να ύπολογίση άκόμη και την ώρα που περπάσαν τα όχηματα. Τέλος, οι έγχρωμες φωτογραφίες δί- νουν έντόπωσι στερεοσκοπική και βοηθούν πολύ στη μελέτη της διαμορφώσεως του εδάφους.

Για να κερδηθ χρόνος, ή εμφάνισις κι' ή έκτύπωσι των φωτογραφιών γίνονται σε φορητούς σκοτεινούς θαλάμους, έγ- κατεστημένους στα ίδια τα άεροπλάνα, κατά την πτήσι.

ΟΙ επιβάτες είχαν συγκεντρωθεί στο σαλόνι της δευτέρας θέσεως. Κυρίες και κύριοι, άνήγγειλε ένας έμπορος φορτωμένος με χρυσά δαχτυ- λίδια, ή δεσποινίς Μόλλυ προσεφέρθη εύγενώς να δώσει ένα μικρό ρεσιτάλ πιάνου. Θα χειροκροτήσουμε τη χαρι- τωμένη συνεπιβάτιδά μας, τη «χορεύ- τρια με τα κόκκινα μαλλιά», όχι πια ως βιρτουόζα του χορού, αλλά και του πιάνου.

Μέσα στα γενικά χειροκροτήματα, έ- νας κύριος μουρμούρισε στ' αυτί του διπλανού του:

— Εγώ θα προτιμούσα να μάς χό- ρευε γυμνή!

Ο άλλος κούνησε καταφατικά το κε- φάλι του και κάρφωσε το βλέμμα του στις τορνευτές γάμπες της καλλιτέχνη- δος, που ύποκλινόταν με χάρη. Έπειτα άπλώθηκε σιωπή. Η Μόλλυ κύτταζε ψηλά, με ύψος όνειροπόλο, καθώς τα δάχτυλά της έτρεχαν πάνω στα πλη- κτρα του πιάνου.

Ο νεαρός Ντίκ Μπρίντ είχε γείρει πίσω το κεφάλι του, στην πολυθρόνα, και θαύμαζε το τέλειο προφίλ της Μόλ- λυ, τα κερασένια χείλη της, τα άμυ- γδαλωτά και πρασινωπά μάτια της.

— Ωμορφη γυναίκα! του ψιθύρισε ο

θηκε και της φίλησε εύγενικά το χέρι.

— Ησαστε υπέροχη! της ψιθύρισε. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την άποψινή βρα- δυά... Την ώρα που παίζατε, είχε ά- πλωδή μία τέτοια έκσταση στο πρόσωπό σας, ώστε όμολογώ πως ήσαν στιγμές που δεν παρακολουθούσα πια το παιζι- μό σας, αλλά θαύμαζα την όμορφή σας!...

— Αυτά που μου λέτε, είναι σχεδόν έ- ρωτική έξομολόγησις, τόν μάλωσε η Μόλλυ.

— Έν τώ μεταξύ, την είχαν περικυκλώ- σει κι' οι άλλοι θαυμαστές της. Μόνον ο μεσόκοπος μηχανικός έμεινε στη θέση του και παρακολουθούσε τη σκηνή έ- κεινη, χαμογελώντας παράξενα.

— Πρέπει να μάς χαρίσατε μία φωτο- γραφία σας με αφιέρωση! φώναξε ένας νεαρός φοιτητής.

— Ναι, ναι! Άπό μία στόν καθένα!

— Συμφώνησαν μερικοί άλλοι.

— Και θα προτιμούσα να σας έδειχne γυμνή, όπως όταν χορεύατε! συμπλή- ρωσε ο άδιόρθωτος κύριος.

— Όλοι γύρισαν και τον κύτταξαν αύ- στηρά, ήταν όμως φανερό πως ή πρό- τασις δεν τους κακοφαινόταν κατά βάθος... Η Μόλλυ έπιασε το Ντίκ άπ' το μπράτσο.

— Θάθελα να κάνω έναν περίπατο

θέσι του, πήγε στο τηλέφωνο και σχημάτισε έναν αριθμό.
Εκείνη που του απάντησε στην άλλη άκρη του σύρματος ήταν η Κλόβις.

Μιά νύχ άπεστολή

Ο Ρενέ Μπέργκ φεύγοντας από το μπάρ, διέσχισε και πάλι την Σακβίλ Στρητ προς την αντίθετη πλευρά, πήρε ένα ταξί και είπε στον σωφέρ να τον πάει στο Μπερνκνέϊς Βόλκ.

Όταν έφτασε εκεί, έπρωξε μια σιδερένια πόρτα, ανέβηκε μερικά σκαλοπάτια και χτύπησε ένα κουδούνι.

Ένας άνθρωπος, με στολή ναύτου του άνοιξε αμέσως.

— Καλησπέρα, κυρία Μπέργκ, είπε.

— Καλησπέρα. Ο πλοίαρχος είναι εδώ;

— Ναί, Σας περιμένει.

Ο Μπέργκ διέσχισε ένα διάδρομο και μπήκε σ' ένα μεγάλο γραφείο, που βρισκόταν στο βάθος.

Στο κέντρον του δωματίου υπήρχε ένα μεγάλο τραπέζι και πάλι σ' αυτό ένα δεύτερο πιο μικρό. Πάνω σ' αυτό το δεύτερο τραπέζι ήταν τοποθετημένα με τάξι μια φιάλη με ούισκυ, νερό Σέλτς, ποτήρια και ένα κουτί με τσιγάρα.

Ο Μπέργκ άνοιξε το κουτί, πήρε ένα τσιγάρο και το άναψε.

Άρχισε κατόπιν να κάνει βόλτες μέσα στο δωμάτιο.

Σε μια στιγμή, τα μάτια του έπεσαν σ' ένα κόκκινο φάκελλο με άσπρη ετικέττα, που βρισκόταν πάνω στο γραφείο.

Ο Ρενέ πλησίασε και διάβασε πάνω σ' αυτή την ετικέττα:

«Αμερικανική μυστική στρατιωτική υπηρεσία. Φάκελλος Ρενέ Μπέργκ, Σικάγο 1942».

Χαμογέλασε τότε και, χωρίς να διστάση, άνοιξε το φάκελλο.

Περίεχε καμμία δωδεκαριά γραφομηχανήματα φύλλα χαρτί. Ο Μπέργκ άρχισε να διαβάζει. Ήταν η αφήγηση της δράσεως της δικής του, καθώς και των κυριωτέρων μελών της οργανώσεως Σκάνσι.

Ο Ρενέ δεν βρήκε ενδιαφέρον στο διάβασμα αυτών των χαρτιών και σε λίγο έκλεισε τον φάκελλο.

Επειτα από μερικά λεπτά, ο Ράνσου μπήκε στο γραφείο.

— Καλησπέρα, πλοίαρχε, είπε ο Μπέργκ. Πώς είσαστε;

— Όχι πολύ άσχημα, Ρενέ. Είδες αυτό εδώ; πρόσθεσε, δείχνοντας τον κόκκινο φάκελλο που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι.

— Ναί, απάντησε ο Μπέργκ.

— Έρριξα μιά ματιά. Βλέπω ότι θέλεις να το μαθαίνετε όλα.

— Αυτό είναι απαραίτητο κάποτε. Οι άνθρωποι και τα πράγματα δεν είναι πάντοτε όπως φαίνονται. Δεν φαντάσθηκα ποτέ ότι ήσουν άλλοτε στο Σικάγο ένας άγγελος με φτερά στη ράχη. Αλλά συνήθισα να κρίνω τους ανθρώπους σύμφωνα με το παρόν τους και όχι σύμφωνα με το παρελθόν τους. Και για να έρθω στην περίπτωση σου, Ρενέ, έχεις κάμει περίφημα πράγματα κοντά μου. Από τέσσερα χρόνια τώρα, καταφερες να επιτύχης σ' ένα σωρό επικίνδυνες αποστολές.

Πήρε ένα τσιγάρο, το άναψε κι έπειτα γέμισε δυο ποτήρια με ούισκυ.

— Αν ζήτησα αυτό το φάκελλο, συνέχισε, δεν το έκαμα για να χώσω τη μύτη μου στο παρελθόν σου, αλλά γιατί είχα ανάγκη από μερικές πληροφορίες, που ένδεχεται να έχουν σχέση με σημερινά γεγονότα. Αλλά δεν είναι καιρός ακόμη να σου μιλήσω γι' αυτά.

— Ήπια μιά γουλιά ούισκυ και ξαναείπε σε λίγο:

— Μπορεί να μου φανής πολύ χρήσιμος σε μιά υπόθεση. Είμαι βέβαιος ότι το είδος της εργασίας, που πρόκειται να σου αναθέσω, θα σου άρέση.

— Είπε ανάγκη, πρώτα - πρώτα, να φέρωμε εδώ από τη Νορβηγία και ειδικότερα από την περιοχή του Σκάαλουτ τρεις ή τέσσερες πράκτορες μας. Οι Γερμανοί ξέρουν πολλά πράγματα γι' αυτούς και, άλλωστε, είμαι βέβαιος ότι ο πόλεμος δεν θα κρατήσει περισσότερο από ένα χρόνο. Είναι καιρός λοιπόν, να προστα-

τεύσουμε τους ανθρώπους μας. Νομίζω πως αυτό μπορεί να γίνει.

— Γιατί νομίζετε πως αυτή η αποστολή θα μ' ενδιαφέρει; ρώτησε ο Ρενέ.

— Γιατί ο ένας από τους πράκτορες αυτούς είναι η "Ινγκριντ". Την θυμάσαι την "Ινγκριντ";

— Ναί, τη θυμάμαι, απάντησε ο Ρενέ με υπόκωφη φωνή.

Και σ' αυτό έλεγε αλήθεια. Η ανάμνησις της νέας δεν είχε φύγει ποτέ από το μυαλό του.

— Πόσες φορές έχεις πείσει με άλεξιπτωτο στη Νορβηγία από την ημέρα που φύγαμε μαζί από κει; ρώτησε ο Ράνσου.

— Έπτά ή οκτώ φορές. Αλλά ποτέ προς το μέρος του Σκάαλουτ. Πάντοτε σε άλλα μέρη όπου χρειαζόταν έναν άνθρωπο να ξέρει να χρησιμοποιεί όπως πρέπει ένα όπλοπο-

λυδόλο.

— Πόσες φορές έχεις πείσει με άλεξιπτωτο στη Νορβηγία από την ημέρα που φύγαμε μαζί από κει; ρώτησε ο Ράνσου.

— Έπτά ή οκτώ φορές. Αλλά ποτέ προς το μέρος του Σκάαλουτ. Πάντοτε σε άλλα μέρη όπου χρειαζόταν έναν άνθρωπο να ξέρει να χρησιμοποιεί όπως πρέπει ένα όπλοπο-

λυδόλο.

— Πόσες φορές έχεις πείσει με άλεξιπτωτο στη Νορβηγία από την ημέρα που φύγαμε μαζί από κει; ρώτησε ο Ράνσου.

— Έπτά ή οκτώ φορές. Αλλά ποτέ προς το μέρος του Σκάαλουτ. Πάντοτε σε άλλα μέρη όπου χρειαζόταν έναν άνθρωπο να ξέρει να χρησιμοποιεί όπως πρέπει ένα όπλοπο-

λυδόλο.

— Πόσες φορές έχεις πείσει με άλεξιπτωτο στη Νορβηγία από την ημέρα που φύγαμε μαζί από κει; ρώτησε ο Ράνσου.

— Έπτά ή οκτώ φορές. Αλλά ποτέ προς το μέρος του Σκάαλουτ. Πάντοτε σε άλλα μέρη όπου χρειαζόταν έναν άνθρωπο να ξέρει να χρησιμοποιεί όπως πρέπει ένα όπλοπο-

λυδόλο.

— Πόσες φορές έχεις πείσει με άλεξιπτωτο στη Νορβηγία από την ημέρα που φύγαμε μαζί από κει; ρώτησε ο Ράνσου.

— Έπτά ή οκτώ φορές. Αλλά ποτέ προς το μέρος του Σκάαλουτ. Πάντοτε σε άλλα μέρη όπου χρειαζόταν έναν άνθρωπο να ξέρει να χρησιμοποιεί όπως πρέπει ένα όπλοπο-

λυδόλο.

— Ναί, άλλ' αυτή τη φορά τα πράγματα θα είναι πιο δύσκολα. Οι Γερμανοί ξέρουν πως στην περιοχή του Σκάαλουτ βρίσκεται το κέντρον μιας ισχυρής οργανώσεως αντίστασεως και παρακολουθούν τα πάντα. Γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη φρόνησις.

— Ξέρω ότι οργανώνετε καλά τις δουλειές σας και ότι φροντίζετε να περιορίζετε στο ελάχιστον τους κινδύνους, παρατήρησε ο Μπέργκ.

— Αυτό είναι το καθήκον μου, είπε ο Ράνσου. Έχωμε εκεί κάτω ένα σύνδεσμο, που βρίσκεται σ' επαφή με την "Ινγκριντ" και με δυο ή τρεις άλλους από τους επικεφαλής της κινήσεως, που θέλουμε να φέρουμε εδώ. Η επαγρύπνησις των Γερμανών είναι τόσο αυστηρή, ώστε δεν τολμούν πιά να δοούν από τις κρυπτες τους. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι η παραμικρή άπροσεξία μπορεί να καταστρέψει τα πάντα.

— Αλλά έχω καταστρώσει ένα καλό σχέδιο. Μερικά σμήνη από βομβαρδιστικά αεροπλάνα θα σφυροκοπήσουν την περιοχή, για να άπασχολήσουν όσο το δυνατόν περισσότερους τους Γερμανούς. Κατά το διάστημα αυτό, θα πέσης με άλεξιπτωτο στην άκρη του δάσους του Σκάαλουτ. Το μέρος αυτό δεν απέχει πολύ από το αεροδρόμιο. Έχεις στο μυαλό σου την εικόνα της περιοχής;

— Θυμάμαι πολύ καλά το πάντα.

— Θα σου δώσω μερικές λεπτομερειακές οδηγίες αργότερα, συνέχισε ο Ράνσου. Αφού συναντήσης την "Ινγκριντ" και τους τρεις άλλους, θα κάμης ένα σήμα. Ένα από τα αεροπλάνα θα προσγειωθεί τότε σ' αυτό το μέρος, για να σάς παραλάβει. Αλλά πρέπει τα πάντα να γίνουν γρήγορα και με ακρίβεια.

Ο Ράνσου σηκώθηκε από τη θέση του, πήρε ένα τσιγάρο, το άναψε και είπε σε λίγο:

— Θα μπορούσα να στείλω έναν άλλον στο Σκάαλουτ. Αλλά σκέφθηκα πως θα σ' ευχαριστούσε πολύ να πας εκεί κάτω.

— Για ποιά λόγο;

— Δεν ξέρω. Αλλά η Χίλντα κι' εγώ είχαμε πάντα τη γνώμη ότι αγαπούσε λίγο την "Ινγκριντ".

Ο Ρενέ κατέβασε το κεφάλι στενωχωρημένος.

— Ίσως ναί, ίσως όχι, απάντησε. Όπωςδήποτε, θα πάω πρόθυμα στο Σκάαλουτ.

— Θαυμάσια. Ξαναγύρισε τότε να με ιδής την Πέμπτη. Θα φύγης στο τέλος της ερχομένης εβδομάδος. Στο μεταξύ, οι κανονισμοί όλες τις λεπτομέρειες της υποθέσεως.

— Συμφωνώ, πλοίαρχε. Σας ευχαριστώ γιατί με σκεφθήκατε.

— Έχεις αρκετά χρήματα; — Ναί! Δεν μου χρειαζόταν άλλα.

— Καληνύχτα τότε.

Η συνεχεία μιζς διςκεδσσεως

Ήταν μιά περίπου μετά τα μεσάνυχτα, όταν ο Ρενέ, ξυπώντας ξαφνικά, σκέφθηκε πως έπρεπε να φύγει από το διαμέρισμά του Σάκκευ.

Αλλά τι ήταν αυτός ο περιέργος λήθαργος που τον είχε κυριεύσει; Όπως είχαν συμφωνήσει, συναντήθηκαν με τον Σάκκευ στο μπάρ της Σανιδίλ Στρητ και κατόπιν συνέχισαν τη διασκέδασι τους στο σπίτι του μηχανικού.

Ο Ρενέ αναρωτιόταν τι μπορούσε να είχε πει για να είναι τόσο ζαλισμένος.

— Όσο για τον Σάκκευ, βρισκόταν σε χειρότερη κατάσταση. Ήταν ξαπλωμένος λοξά πάνω στο κρεβάτι του και φαινόταν σαν άνθρωπος που έχει χάσει ολότελα τις αισθήσεις του.

Ο Ρενέ έδγαλε το συμπέρασμα ότι άντεχε περισσότερο και αυτό το έδωκε κάποια ικανοποίησις.

Διευδύνθηκε κατόπιν προς την έξοδο, κατέβηκε τις σκάλες και σε λίγο βγήκε στο δρόμο.

Αλλά ο καθαρός άερας τον ζάλισε περισσότερο. Ξαναγύρισε τότε πίσω, στριβόμενος στον τοίχο ξανακλείσε πίσω του την πόρτα, ανέβηκε τρι- κλίζοντας τα σκαλοπάτια και ξαπλώθηκε σε μιά πολυθρόνα στο χώλι.

Μου φαίνεται πως θα περάσω εδώ τη νύχτα μου, διαλογίσθηκε.

Χίλιες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του. Αλλά ο Ρενέ ήταν άνικανος να ξεκαθαρίσει καμμία απ' αυτές. Το μόνο που θυμόταν ήταν ότι είχαν μιλήσει για ένα σωρό πράγματα με τον Σάκκευ. Αλλά δεν ήταν βέβαιος αν του είχε πει τίποτε για τις σημερινές άσχα- λίες του.

Σε λίγο, άκουσε ένα κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά της πόρτας. Κάποιος ανέβαινε τις σκάλες. Κι' αυτός ο κάποιος θάπρεπε να είναι γυναίκα, γιατί το βάδισμά του ήταν πολύ άναλφθορο.

Επειτα από μερικά λεπτά, μιά γυναικεία σιλουέττα εμφανίσθηκε στο χώλι.

Ο Ρενέ αναγνώρισε την Κλόβις.

Ο Σάκκευ δεν είχε άδικο λέγοντας πως όμορφησε, είπε. Αυτή η στολή σου πηγαίνει περίφημα.

Η Κλόβις τον κύτταξε δι- στακτικά για μιά στιγμή. — Ε-

νης εβδομάδος. Στο μεταξύ, οι κανονισμοί όλες τις λεπτομέρειες της υποθέσεως.

— Συμφωνώ, πλοίαρχε. Σας ευχαριστώ γιατί με σκεφθήκατε.

— Έχεις αρκετά χρήματα; — Ναί! Δεν μου χρειαζόταν άλλα.

— Καληνύχτα τότε.

Η συνεχεία μιζς διςκεδσσεως

Ήταν μιά περίπου μετά τα μεσάνυχτα, όταν ο Ρενέ, ξυπώντας ξαφνικά, σκέφθηκε πως έπρεπε να φύγει από το διαμέρισμά του Σάκκευ.

Αλλά τι ήταν αυτός ο περιέργος λήθαργος που τον είχε κυριεύσει; Όπως είχαν συμφωνήσει, συναντήθηκαν με τον Σάκκευ στο μπάρ της Σανιδίλ Στρητ και κατόπιν συνέχισαν τη διασκέδασι τους στο σπίτι του μηχανικού.

Ο Ρενέ αναρωτιόταν τι μπορούσε να είχε πει για να είναι τόσο ζαλισμένος.

— Όσο για τον Σάκκευ, βρισκόταν σε χειρότερη κατάσταση. Ήταν ξαπλωμένος λοξά πάνω στο κρεβάτι του και φαινόταν σαν άνθρωπος που έχει χάσει ολότελα τις αισθήσεις του.

Ο Ρενέ έδγαλε το συμπέρασμα ότι άντεχε περισσότερο και αυτό το έδωκε κάποια ικανοποίησις.

Διευδύνθηκε κατόπιν προς την έξοδο, κατέβηκε τις σκάλες και σε λίγο βγήκε στο δρόμο.

Αλλά ο καθαρός άερας τον ζάλισε περισσότερο. Ξαναγύρισε τότε πίσω, στριβόμενος στον τοίχο ξανακλείσε πίσω του την πόρτα, ανέβηκε τρι- κλίζοντας τα σκαλοπάτια και ξαπλώθηκε σε μιά πολυθρόνα στο χώλι.

Μου φαίνεται πως θα περάσω εδώ τη νύχτα μου, διαλογίσθηκε.

Χίλιες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του. Αλλά ο Ρενέ ήταν άνικανος να ξεκαθαρίσει καμμία απ' αυτές. Το μόνο που θυμόταν ήταν ότι είχαν μιλήσει για ένα σωρό πράγματα με τον Σάκκευ. Αλλά δεν ήταν βέβαιος αν του είχε πει τίποτε για τις σημερινές άσχα- λίες του.

Σε λίγο, άκουσε ένα κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά της πόρτας. Κάποιος ανέβαινε τις σκάλες. Κι' αυτός ο κάποιος θάπρεπε να είναι γυναίκα, γιατί το βάδισμά του ήταν πολύ άναλφθορο.

Επειτα από μερικά λεπτά, μιά γυναικεία σιλουέττα εμφανίσθηκε στο χώλι.

Ο Ρενέ αναγνώρισε την Κλόβις.

Ο Σάκκευ δεν είχε άδικο λέγοντας πως όμορφησε, είπε. Αυτή η στολή σου πηγαίνει περίφημα.

Η Κλόβις τον κύτταξε δι- στακτικά για μιά στιγμή. — Ε-

νης εβδομάδος. Στο μεταξύ, οι κανονισμοί όλες τις λεπτομέρειες της υποθέσεως.

— Συμφωνώ, πλοίαρχε. Σας ευχαριστώ γιατί με σκεφθήκατε.

— Έχεις αρκετά χρήματα; — Ναί! Δεν μου χρειαζόταν άλλα.

— Καληνύχτα τότε.

Η συνεχεία μιζς διςκεδσσεως

Ήταν μιά περίπου μετά τα μεσάνυχτα, όταν ο Ρενέ, ξυπώντας ξαφνικά, σκέφθηκε πως έπρεπε να φύγει από το διαμέρισμά του Σάκκευ.

Αλλά τι ήταν αυτός ο περιέργος λήθαργος που τον είχε κυριεύσει; Όπως είχαν συμφωνήσει, συναντήθηκαν με τον Σάκκευ στο μπάρ της Σανιδίλ Στρητ και κατόπιν συνέχισαν τη διασκέδασι τους στο σπίτι του μηχανικού.

Ο Ρενέ αναρωτιόταν τι μπορούσε να είχε πει για να είναι τόσο ζαλισμένος.

— Όσο για τον Σάκκευ, βρισκόταν σε χειρότερη κατάσταση. Ήταν ξαπλωμένος λοξά πάνω στο κρεβάτι του και φαινόταν σαν άνθρωπος που έχει χάσει ολότελα τις αισθήσεις του.

Ο Ρενέ έδγαλε το συμπέρασμα ότι άντεχε περισσότερο και αυτό το έδωκε κάποια ικανοποίησις.

Διευδύνθηκε κατόπιν προς την έξοδο, κατέβηκε τις σκάλες και σε λίγο βγήκε στο δρόμο.

Αλλά ο καθαρός άερας τον ζάλισε περισσότερο. Ξαναγύρισε τότε πίσω, στριβόμενος στον τοίχο ξανακλείσε πίσω του την πόρτα, ανέβηκε τρι- κλίζοντας τα σκαλοπάτια και ξαπλώθηκε σε μιά πολυθρόνα στο χώλι.

Μου φαίνεται πως θα περάσω εδώ τη νύχτα μου, διαλογίσθηκε.

Χίλιες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του. Αλλά ο Ρενέ ήταν άνικανος να ξεκαθαρίσει καμμία απ' αυτές. Το μόνο που θυμόταν ήταν ότι είχαν μιλήσει για ένα σωρό πράγματα με τον Σάκκευ. Αλλά δεν ήταν βέβαιος αν του είχε πει τίποτε για τις σημερινές άσχα- λίες του.

Σε λίγο, άκουσε ένα κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά της πόρτας. Κάποιος ανέβαινε τις σκάλες. Κι' αυτός ο κάποιος θάπρεπε να είναι γυναίκα, γιατί το βάδισμά του ήταν πολύ άναλφθορο.

Επειτα από μερικά λεπτά, μιά γυναικεία σιλουέττα εμφανίσθηκε στο χώλι.

Ο Ρενέ αναγνώρισε την Κλόβις.

Ο Σάκκευ δεν είχε άδικο λέγοντας πως όμορφησε, είπε. Αυτή η στολή σου πηγαίνει περίφημα.

Η Κλόβις τον κύτταξε δι- στακτικά για μιά στιγμή. — Ε-

νης εβδομάδος. Στο μεταξύ, οι κανονισμοί όλες τις λεπτομέρειες της υποθέσεως.

— Συμφωνώ, πλοίαρχε. Σας ευχαριστώ γιατί με σκεφθήκατε.

— Έχεις αρκετά χρήματα; — Ναί! Δεν μου χρειαζόταν άλλα.

— Καληνύχτα τότε.

Η συνεχεία μιζς διςκεδσσεως

Ήταν μιά περίπου μετά τα μεσάνυχτα, όταν ο Ρενέ, ξυπώντας ξαφνικά, σκέφθηκε πως έπρεπε να φύγει από το διαμέρισμά του Σάκκευ.

Αλλά τι ήταν αυτός ο περιέργος λήθαργος που τον είχε κυριεύσει; Όπως είχαν συμφωνήσει, συναντήθηκαν με τον Σάκκευ στο μπάρ της Σανιδίλ Στρητ και κατόπιν συνέχισαν τη διασκέδασι τους στο σπίτι του μηχανικού.

Ο Ρενέ αναρωτιόταν τι μπορούσε να είχε πει για να είναι τόσο ζαλισμένος.

— Όσο για τον Σάκκευ, βρισκόταν σε χειρότερη κατάσταση. Ήταν ξαπλωμένος λοξά πάνω στο κρεβάτι του και φαινόταν σαν άνθρωπος που έχει χάσει ολότελα τις αισθήσεις του.

Ο Ρενέ έδγαλε το συμπέρασμα ότι άντεχε περισσότερο και αυτό το έδωκε κάποια ικανοποίησις.

Διευδύνθηκε κατόπιν προς την έξοδο, κατέβηκε τις σκάλες και σε λίγο βγήκε στο δρόμο.

Αλλά ο καθαρός άερας τον ζάλισε περισσότερο. Ξαναγύρισε τότε πίσω, στριβόμενος στον τοίχο ξανακλείσε πίσω του την πόρτα, ανέβηκε τρι- κλίζοντας τα σκαλοπάτια και ξαπλώθηκε σε μιά πολυθρόνα στο χώλι.

Μου φαίνεται πως θα περάσω εδώ τη νύχτα μου, διαλογίσθηκε.

Χίλιες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του. Αλλά ο Ρενέ ήταν άνικανος να ξεκαθαρίσει καμμία απ' αυτές. Το μόνο που θυμόταν ήταν ότι είχαν μιλήσει για ένα σωρό πράγματα με τον Σάκκευ. Αλλά δεν ήταν βέβαιος αν του είχε πει τίποτε για τις σημερινές άσχα- λίες του.

Σε λίγο, άκουσε ένα κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά της πόρτας. Κάποιος ανέβαινε τις σκάλες. Κι' αυτός ο κάποιος θάπρεπε να είναι γυναίκα, γιατί το βάδισμά του ήταν πολύ άναλφθορο.

Επειτα από μερικά λεπτά, μιά γυναικεία σιλουέττα εμφανίσθηκε στο χώλι.

Ο Ρενέ αναγνώρισε την Κλόβις.

Ο Σάκκευ δεν είχε άδικο λέγοντας πως όμορφησε, είπε. Αυτή η στολή σου πηγαίνει περίφημα.

Η Κλόβις τον κύτταξε δι- στακτικά για μιά στιγμή. — Ε-

νης εβδομάδος. Στο μεταξύ, οι κανονισμοί όλες τις λεπτομέρειες της υποθέσεως.

— Συμφωνώ, πλοίαρχε. Σας ευχαριστώ γιατί με σκεφθήκατε.

— Έχεις αρκετά χρήματα; — Ναί! Δεν μου χρειαζόταν άλλα.

— Καληνύχτα τότε.

Η συνεχεία μιζς διςκεδσσεως

Ήταν μιά περίπου μετά τα μεσάνυχτα, όταν ο Ρενέ, ξυπώντας ξαφνικά, σκέφθηκε πως έπρεπε να φύγει από το διαμέρισμά του Σάκκευ.

Αλλά τι ήταν αυτός ο περιέργος λήθαργος που τον είχε κυριεύσει; Όπως είχαν συμφωνήσει, συναντήθηκαν με τον Σάκκευ στο μπάρ της Σανιδίλ Στρητ και κατόπιν συνέχισαν τη διασκέδασι τους στο σπίτι του μηχανικού.

Ο Ρενέ αναρωτιόταν τι μπορούσε να είχε πει για να είναι τόσο ζαλισμένος.

— Όσο για τον Σάκκευ, βρισκόταν σε χειρότερη κατάσταση. Ήταν ξαπλωμένος λοξά πάνω στο κρεβάτι του και φαινόταν σαν άνθρωπος που έχει χάσει ολότελα τις αισθήσεις του.

Ο Ρενέ έδγαλε το συμπέρασμα ότι άντεχε περισσότερο και αυτό το έδωκε κάποια ικανοποίησις.

Διευδύνθηκε κατόπιν προς την έξοδο, κατέβηκε τις σκάλες και σε λίγο βγήκε στο δρόμο.

Αλλά ο καθαρός άερας τον ζάλισε περισσότερο. Ξαναγύρισε τότε πίσω, στριβόμενος στον τοίχο ξανακλείσε πίσω του την πόρτα, ανέβηκε τρι- κλίζοντας τα σκαλοπάτια και ξαπλώθηκε σε μιά πολυθρόνα στο χώλι.

Μου φαίνεται πως θα περάσω εδώ τη νύχτα μου, διαλογίσθηκε.

Χίλιες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του. Αλλά ο Ρενέ ήταν άνικανος να ξεκαθαρίσει καμμία απ' αυτές. Το μόνο που θυμόταν ήταν ότι είχαν μιλήσει για ένα σωρό πράγματα με τον Σάκκευ. Αλλά δεν ήταν βέβαιος αν του είχε πει τίποτε για τις σημερινές άσχα- λίες του.

Σε λίγο, άκουσε ένα κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά της πόρτας. Κάποιος ανέβαινε τις σκάλες. Κι' αυτός ο κάποιος θάπρεπε να είναι γυναίκα, γιατί το βάδισμά του ήταν πολύ άναλφθορο.

Επειτα από μερικά λεπτά, ο Ράνσου μπήκε στο γραφείο.

— Καλησπέρα, πλοίαρχε, είπε ο Μπέργκ. Πώς είσαστε;

— Όχι πολύ άσχημα, Ρενέ. Είδες αυτό εδώ; πρόσθεσε, δείχνοντας τον κόκκινο φάκελλο που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι.

Ο Ρενέ πλησίασε και διάβασε πάνω σ' αυτή την ετικέττα:

«Αμερικανική μυστική στρατιωτική υπηρεσία. Φάκελλος Ρενέ Μπέργκ, Σικάγο 1942».

Χαμογέλασε τότε και, χωρίς να διστάση, άνοιξε το φάκελλο.

Περίεχε καμμία δωδεκαριά γραφομηχανήματα φύλλα χαρτί. Ο Μπέργκ άρχισε να διαβάζει. Ήταν η αφήγηση της δράσεως της δικής του, καθώς και των κυριωτέρων μελών της οργανώσεως Σκάνσι.

Ο Ρενέ δεν βρήκε ενδιαφέρον στο διάβασμα αυτών των χαρτιών και σε λίγο έκλεισε τον φάκελλο.

Επειτα από μερικά λεπτά, ο Ράνσου μπήκε στο γραφείο.

— Καλησπέρα, πλοίαρχε, είπε ο Μπέργκ. Πώς είσαστε;

— Όχι πολύ άσχημα, Ρενέ. Είδες αυτό εδώ; πρόσθεσε, δείχνοντας τον κόκκινο φάκελλο που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι.

Ο Ρενέ πλησίασε και διάβασε πάνω σ' αυτή την ετικέττα:

«Αμερικανική μυστική στρατιωτική υπηρεσία. Φάκελλος Ρενέ Μπέργκ, Σικάγο 1942».

Χαμογέλασε τότε και, χωρίς να διστάση, άνοιξε το φάκελλο.

Περίεχε καμμία δωδεκαριά γραφομηχανήματα φύλλα χαρτί. Ο Μπέργκ άρχισε να διαβάζει. Ήταν η αφήγηση της δράσεως της δικής του, καθώς και των κυριωτέρων μελών της οργανώσεως Σκάνσι.

Ο Ρενέ δεν βρήκε ενδιαφέρον στο διάβασμα αυτών των χαρτιών και σε λίγο έκλεισε τον φάκελλο.

Επειτα από μερικά λεπτά, ο Ράνσου μπήκε στο γραφείο.

— Καλησπέρα, πλοίαρχε, είπε ο Μ

στο δωμάτιο. Ήξερε ότι ο Σάκ-
κευ την κτύπαζε απλώς.

— Άκουσε, λοιπόν, είπε ο
μηχανικός, παίρνοντας την α-
πόφασί του. Ήπειτα από το
τέταρτο ποτήρι, ή γλώσσα του
άρχισε σιγά-σιγά να λυγίσει.
Εγώ είχα πih μόνον ένα. Ή-
ταν καθισμένος σ' αυτή την
καρέκλα και μιλούσε δυνατά...
Στην αρχή έκαμε λόγο για κά-
ποια περιοχή της Νορβηγίας...
Νομίζω πως είπε Σκάλαουντ ή
κάτι τέτοιο... Ήπειτα για
κάποια "Ινγκριντ"... Είπε α-
κόμη ότι δάπεφε από αεροπλά-
νο με αλεξίπτωτο... Σε μία
στιγμή, του πρότεινα να ξανα-
συναντηθούμε την έρχομένη
βδομάδα. Μου άρνήθηκε, λέγον-
τας πως θα είχε φύγει ως
τότε...

Τα μάτια της Κλόβις έλαμ-
παν.

— Κατάλαβα, είπε. Τώρα
πρέπει να φύγω για μία στιγ-
μή. Άλλα θα ξαναγυρίσω α-
μέσως.

Ο Σάκκευ τινάχθηκε όρθιος
και πήγε να σταθί μπροστά
στην πόρτα για να την εμποδί-
ση να βή.

— Άφες τ' άστεία, Κλό-
βις, είπε. Μη νομίζεις πως θα
με κοιριδέψης. Έκαμα όλα ό-
λα όσα μου ζήτησες και μου
ύποσχεθήκες...

Η Κλόβις προχώρησε προς
το μέρος του.

— Κουτέ! είπε. Θα κρατή-
σω το λόγο μου. Άλλα πρέπει
να κάμω κάτι το πολύ έπεί-
γον. Θα ξαναγυρίσω έπειτα α-
πό μερικά λεπτά. Άφσε με
να περάσω...

Ο Σάκκευ πείσθηκε στα λό-
για της.

Όταν η Κλόβις βγήκε έξω,
έτρεξε σ' έναν τηλεφωνικό θά-
λαμο που βρισκόταν στη γωνία
του δρόμου, έβριζε μέσα στη
συσκευή μία μαρκα, που είχε
από πρην στην τσάντα της και
σχημάτιζε έναν αριθμό.

Κάποιος της άπάντησε στην
άλλη άκρη του σύρματος.

— Έδώ Κλόβις, είπεν η νε-
αρή γυναίκα. Μιλώ με τον κύ-
ριο Μάστον... Λοιπόν, άκού-
στε...

Και του ανέφερε ώρισμένες
πληροφορίες.

— Οι πληροφορίες σας συμ-
πίπτουν με τις δικές μας, α-
πάντησε η άνδρική φωνή στην
άλλη άκρη του σύρματος. Σας
ευχαριστώ. Καληνύχτα.

Η Κλόβις ξανακράμασε το
άκουστικό και βγήκε από τον
τηλεφωνικό θάλαμο. Για μία
στιγμή έμεινε άναποφάσιστη
και άκίνητη μέσα στο σκοτεινό
δρόμο. Ήπειτα, άνασέκωσε
τους ώμους και ξαναγύρισε στο
βήματά της. Το κάτω - κάτω,

επρόκειτο για ένα χρέος, που
έπρεπε να εξοφλήση.

Ήπειτα από μερικά λεπτά,
άνεβησε από διαμέρισμά του
Σάκκευ...

Η ενέδρα

Ο Ρενέ Μπέργκ ήταν καθι-
σμένος πίσω από τον πιλότο,
ένα νέο εικροί τριών χρονών,
που ήταν από τους άσσους του
σμήνους των "Μοσκότος" και
που συνήθιζε να χαμογελάει
πάντα, άδιαφορώντας για τους
κινδύνους που αντιμετώπιζε σε
κάθε στιγμή.

Όπως ήταν η μόδα κατά τη
διάρκεια του πολέμου μεταξύ
των άξιωματικών της ΡΑΦ, ο
νεαρός πιλότος είχαν αφήσει έ-
να μικρό μoustaki, που του
προσέθετε τρία ή τέσσερα χρό-
νια περισσότερα.

Ο Ρενέ έστεκε αλύγιστος
στο καθισμά του. Μέσα στις
μεγάλες τσέπες της στολής
του αλεξίπτωτιστού που φο-
ρούσε είχε δυο αυτόματα των
45 χιλιοστών, ένα από τα
γερμανικά όπλοπολυβόλα που
είχε πάρει πρην από τέσσερα
χρόνια, από το ντουλάπι του
γερμανικού φρουραρχείου του
Σκάλαουντ και που το αγα-
πούσε ιδιαίτέρως, τρεις φυσί-
γοιθής και ένα μαχαίρι με
ελατήριος, για να κόψη τα
σχοινία του αλεξίπτωτου του.

Ο πιλότος ελάττωσε το
γκάζι και άρχισε να κατεβαίνει.

Σε λίγο, έσκυψε στους φω-
ναγωγούς και είπε στον
Μπέργκ:

— Οι σύντροφοι θ' άρχίσουν
το σφυροκόπημα έπειτα από έ-
να λεπτό. Η άποψινή νύχτα θα
είνε ύπεροχη.

Χαμογέλασε και πρόσθεσε:

— Ελπίζω να μην πέσετε σε
κανένα χαντάκι.

— Κι' εγώ το ελπίζω, άπάν-
τησε ο Ρενέ.

Ήπειτα από μερικά δευτε-
ρόλεπτα, ο πιλότος ξαναείπε:

— Οι σύντροφοι άρχισαν.

Ο θόρυβος του βομβαρδι-
σμού έφτανε στ' αυτιά τους.

Πιτούσαν τώρα σε χαμηλό
ύψος και οι έκρηξεις των βομ-
βών άκούγονταν πολύ καθαρά.

Σε άπόστασι τριών χιλιομέ-
τρων προς τα δεξιά, μία άπο-
θηκε πυρομαχικών είχε τινάχθει
στον άέρα Ταυτόχρονα ή γε-
ρμανική άντιαεροπορική άμυνα
είχαν άρχισεί μία έξαιρετικό
έντονη δράσι εναντίον των άγ-
γλικών αεροπλάνων.

Ο πιλότος φώναξε σε λίγο
στον Μπέργκ:

— Από τί ύψος θέλετε να
σας ρίξω; Από όκτακόσια μέ-
τρα ή από χαμηλότερα;...
Δεν έχετε παρά να μου πητε...
Προσπαθώ πάντα να κάνω τα

κέρφια των έπιβατών που φιλο-
ξενώ στο αεροπλάνο μου.

— Την τελευταία φορά, ά-
πάντησε ο Μπέργκ, πήδησα ά-
πό όκτακόσια μέτρα κι' όλα
πήγαν καλά.

— Δεν σάς το συνιστώ μ'
αυτό το σκοτάδι, είπεν ο πι-
λότος. Θα είναι καλύτερο να κα-
τεβούμε στα πεντακόσια μέτρα

— Όπως νομίζετε.

Ο Μπέργκ άνοιξε το «φερ-
μουάρ» της ζώνης άσφαλείας
του αλεξίπτωτου του.

Πλησίαζαν τώρα στο ύψος
των πεντακοσίων μέτρων.

— Φτάσαμε! είπε σε μία
στιγμή ο πιλότος. Καλή επι-
τυχία!

Λέγοντας αυτά, άνοιξε τη
μικρή καταπακτή στο βάθος
του αεροπλάνου.

— Ευχαριστώ.

Ο Μπέργκ γονάτισε και ρι-
χτηκε με το κεφάλι στο κενό.
Έπεσε έτσι ως είκοσι πέν-
τε μέτρα. Ήπειτα, τράβηξε το
σχοινί...

Ένοιωσε τότε ένα
δυνατό τράνταγμα, το σώμα
του πήρε την κανονική του θέ-
σι με το κεφάλι επάνω και το
πόδια κάτω και άρχισε να κα-
τεβαίνει ήρεμα και άργά.

Τα άγγλικά βομβαρδιστικά
έξακολουθούσαν να σφυροκο-
πούν τη γύρω περιοχή. Ο
Μπέργκ έκανε τη σκέψι ότι ό-
λα ήσαν θαυμάσια ώργανωμέ-
να. Άρκεί μόνο να μην έπεφε
πάνω σε κανένα δέντρο...

Σε λίγο, το πόδια του ά-
κουμπούσαν στο έδαφος. Έγει-
ρε τότε προς τα πίσω και με
μία γρήγορη κίνησι έκοψε τα
σχοινία του αλεξίπτωτου. Έ-
πειτα κάθισε καταγής κι' άρ-
χισε να το μαζεύει.

Έκεί κοντά βρισκόταν μία
μεγάλη όπη από εβίδα.

Ο Ρενέ έκρυψε μέσα σ' αυ-
τή το αλεξίπτωτο και κατόπιν
το σκέπασε με χώμα.

Δεν είχε να κάμει τίποτε
άλλο τώρα και άρχισε να προ-
χωρή κατ' ευθείαν μπροστά
του.

Σε λίγο άναγνώρισε το μέ-
ρος όπου βρισκόταν. Άπειχε
περί τα εκατόν πενήντα μέ-
τρα από την άκρη του δάσους
με τα έλατα, που άπλώνονταν
πέρα από το άεροδρόμιο της
Σκάλαουντ.

Η συνάντησίς του με το σύν-
δεσμο θα γινόταν στις τρεις το
πρωί στο βορειοανατολικό μέ-
ρος του δάσους. Άν όλα πη-
γαιναν καλά, ένα αεροπλάνο
θαρχόταν να τους πάρη στις
πέντε παρά δέκα από ένα γει-
τονικό χωριό όπου ύπήρχε ένα
πολύ καλό πεδίο προσγειώ-
σεως.

Ο θόρυβος του βομβαρδι-
σμού λιγόστευε ολοένα. Το ή-
διο ελαττώνονταν και ή δράσι
του γερμανικού άντιαεροπορι-
κού πυροβολικού.

Ο Μπέργκ άρχισε να προ-
χωρή άργά προς το μέρος του
δάσους. Μία αδύνατη άνταύ-
γεια της σελήνης του έπέτρε-
πε να ξεχωρίση τις κορυφές
των δέντρων, που διαγράφονταν
πάνω στο νυχτερινό ουράνο.

Θα είχε προχωρήσει ως έκο
το βήματα, όταν, ξαφνικά, ά-
κουσε μία φωνή κάπου πολύ
κοντά. Γονάτισε, τότε και, τεν-
τώνοντας τ' αυτιά, άκουσε κι
άλλες φωνές, που πλησίαζαν
όλοένα.

Τι σήμαινε αυτό;

Ο Μπέργκ άρχισε να σέρ-
νεται με τα τέσσερα, ως που
έφτασε σε μία πυκνή συστάδα
θαμνων. Κρυφτηκε τότε ανάμε-

σα σ' αυτούς κι' έρριξε μία μα-
τιά ολόγυρα.

Ένας κρύος ιδρώτας μου-
σκεψε άμέσως το μέτωπό του.

Δυο περίπολοι Γερμανών
στρατιωτών προχωρούσαν άπ'
το μέρος του δάσους και έφα-
χναν συστηματικά το έδαφος
σπιδαιη προς σπιδαιη. Σε λί-
γο, βάφταναν στο μέρος όπου
κρυβόταν και θα τον εύρισκαν.

Έκείνη τη στιγμή, το μυα-
λό του έτρεξε στην "Ινγκριντ".
Άν ή νέα και οι σύντροφοί
της έσκινούσαν άνυπόποτοι για
να πάνε στο γειτονικό χωριό,
νομίζοντας ότι όλα πηγαιναν
καλά, ύπήρχε κίνδυνος να πέ-
σουν στα χέρια των Γερμανών.

Άλλ' αυτό δεν έπρεπε να
γίνει.

Από τ' άλλο μέρος, ο
Μπέργκ έκαμε τη σκέψι πως
δεν θα ήταν σωστό ν' άφήση
τους Γερμανούς να τον πιάσουν
σαν κοτόπουλο. Γιατί δεν άγ-
νοούσε ποιά ήταν ή τύχη που
τον περίμενε. Θα τους έκανε
λοιπόν, να πληρώσουν πολύ ά-
κριβά το τσιγάρι του. Και μ'
αυτό τον τρόπο θα είδοποιού-
σε επίσης την "Ινγκριντ" και
τους συντρόφους της ότι το
πλάνο είχε άποτύχει και ότι
θαπρεπε να λάβουν τα μέτρα
τους και να προσφύλιναν.

Οι σκέψεις αυτές τον έκα-
μαν να ξαναβρή την ψυχραιμία
του. Έβγαλε τότε τα δυο αυ-
τάματα, τα τίλιξε μέσα σ' ένα
σακίδιο και τάρκρυψε άνάμεσα
στους θαμνους. Κάποιος από
τα μέλη της νορβηγικής άντι-
στάσεως θα τάρβρισκε ίσως μία
μέρα και θα τάρστελνε στο Ράν-
σνμ, που θα καταλάβαινε τι
είχε συμβεί. Ήπειτα, γέμισε
το όπλοπολυβόλο, διαλέξε μια
κατάλληλη θέσι και περίμενε.

Πέντε από τους Γερμανούς
είχαν φτάσει τώρα σε άπόστα-
σι δεκαπέντε ή είκοσι μέτρων.

Ο Μπέργκ διηύθυνε προς το
μέρος τους την κίνηση του ό-
πλου και πίεσε τη σκανδάλη.

Και οι πέντε Γερμανοί σω-
ριάστηκαν άμέσως κατά νης
νεκροί ή τραυματισμένοι.

Ο Μπέργκ έστειλε κατόπιν
μία δεύτερη ριπή εναντίον έ-
νός άλλου όμίλου Γερμανών
στρατιωτών, που προχωρούσαν
από το άριστερό μέρος και,
λυγισμένος στα δύν, άρνησε
να τρέχη προς το δάσος. Στα
μισά του δρόμου, σταμάτησε
κι' έποίησε μία καινούργια ρι-
πή. Ήπειτα συνέχισε το τρέ-
ξιμό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: Η συνέχεια

ΜΟΝΟΝ στού ΔΑΝΙΚΑ
γίνοντα Περμονόνι

με χονδρές Μπουκλές δι' ηλεκ-
τρομίου και άνευ δροχ. 15.000.

Με κρεμα Μονολιν δροχ.
3.000

Μπουκλάρια από Ευρωπαϊκό
χάλι σ' όλο το μενέθ και
πρην στα δροχ 5.000

Διά Κοιμητήρια και Επαρ-
χίας γίνονται οι σχετικές έκ-
πτώσεις

Πειραιώς 256 Τηλ 55 517

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Έλένη Κικίδου

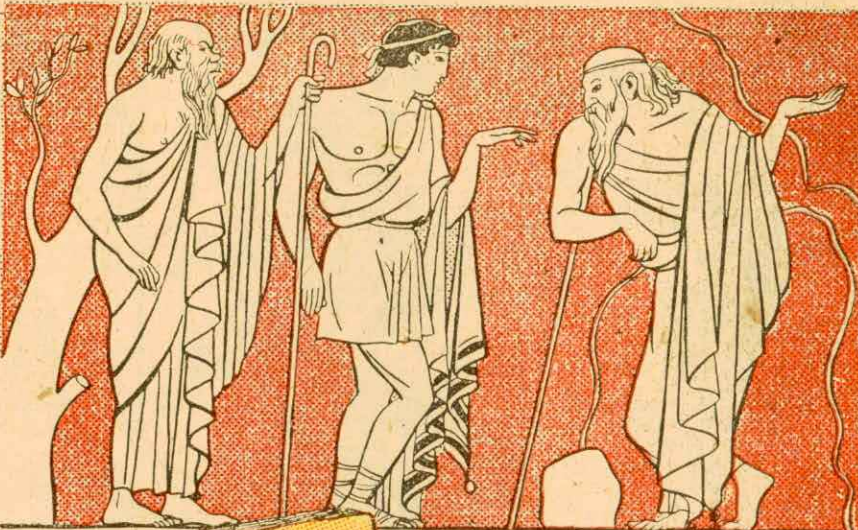
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ
ΕΡΕΥΝΩΝ

(ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΔΙΟΡΑΣΕΩΣ)
Ώροι έποκεψέως 8 - 5
συνεχώς

ΜΕΤΕΩΒΟΥ 19
Στάσις Μουσείου Τηλ 63-673

ΙΑ παρέα από
παληούς... συ-
νοδοπόρους (ό-
χι, προς Θεού!
με τη σημερινή
σημασία της λέ-
ξεως) άνεβήκα-
με την περα-
σμένη Κυριακή
στον "Υμηττό,

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΤΟΥ ΥΜΗΤΤΟΥ

Η ανέλπιστη φιλανθρωπία ενός
μεγάλου... μισάνθρωπου

Ο Σωκράτης ο Άλκιβιάδης και ο
Τίμων.

κιβιάδη. "Όταν του ζήτησαν να τους
έξηγήση το λόγο, άπάντησε: «Άγαπώ
πολύ τον εύελπι αυτό νεανία, γιατί προ-
βλέπω ότι μία μέρα θα προζενήση...
μεγάλα κακά σ'τους Άθηναίους». Άλ-
λοτε πάλι, όταν ο έρωτόληπτος λεοντι-
δεύς των Άθηνών, είχαν άνακηρυχθεί
άρχηγός της «Ανορθώσεως» από τους
εύπιστους και άστατους Άθηναίους, και
τά πλήθη, που είχαν χειροκροτήσει πα-
ταγωδώς τις ψευδείς του έπαγγελίες
προς το λαό, τον προέπεμψαν θριαμβεύ-
τικά από την εκκλησία του, ο Τίμων, και το άπέφυγε συ-
στηματικά κάθε έπαφή με τους συμπολίτες του, και μά-
λιστα με τους άνάξιους άρχοντας, τον έπλησίασε χαρού-
μενος, τον έχαϊρέτησε και τότε είπε: «Θάρρος, Άλκιβιά-
δη! Χαίρω που αύάνει ή παντοδυναμία σου. Θα χρησι-
μεύσης για την τιμωρία του μαρού αυτού λαού».

Η πρόβλεψις του Τίμωνος δεν άργησε να έπαληθεύση.
Σε λίγο ή δοξομαχία του Άλκιβιάδη παρεσκεύαζε την
πανωλεθρία της Σαλαμίνας.

Άλλ' άς έρθουμε σε μία ανέλπιστη... φιλανθρωπία
του μεγάλου αυτού μισανθρώπου. Μία μέρα ο έρημιτης
του Υμηττού, ένεφανίσθη άπροόπτως, την ώρα που οι Ά-
θηναίοι συνεδρίαζαν. Ο έρημιτης του Υμηττού άνέβηκε
άπάνω στο βήμα κι' άρχισε να μιλή:

Έχω ένα μικρό οικόπεδο, οι άνδρες Άθηναίοι, κρι-
μέσα σ' αυτό έχει φυτρώσει μία σικία, από την οποία πολ-
λοι Άθηναίοι έχουν άπαγχονισθεί ως τα τώρα. Ήπειδή
πρόκειται να οικοδομήσω το οικόπεδο, θέλησα να σας
προεδομήσω δημοσία, άγαπημένοι μου συμπολίτες, ώ-
στε, άν θέλουμε μερικοί από σας να άπαγχονισθούν, να
σπεύδουν προτού κόπη ή σικία».

Ο άπρόσιτος και φοβερός αυτός μισάνθρωπος βώκε
έντοιας ένα σπουδαίο συνήγορο, τον Άριστοφάνη. Δι-
καιολογώντας τη μισανθρωπία του, Έγραψε κάποτε: «Ο
Τίμων δεν ήταν καθόλου μισάνθρωπος. Άπλούστατα δεν
εύρισκε ανθρώπους για ν' αγαπήση. Δε μπορούσε λοιπόν
ν' αγαπάη θηρία».

Ο Τίμων άνονότερα ξανάγινε πλούσιος.

Μία μέρα όμως έπεσε από ένα δέντρο και πληγώθηκε
Δεν θέλησε να δεχτή βοήθεια
για τη θεραπεία του από κα-
νένα, και προτίμησε να πε-
θάνη από γάγγραινα. Προ-
τού πεθάνη είχε διαλέξει για
τάφο του ένα άπρόσιτο μέ-
ρος του Υμηττού, κι' είχε έ-
τοιμάσει και το έπιτάφιο έ-
πίγραμμα του:

Έδώ κατοικεί ο Τίμων ο Μι-
σανθρωπος. Άλλα προχώρει
κι' αν θέλεις καταράσου με.
Άρκει μονάχα να φύνης από
δω!...

Τ. ΜΠ.

Μπρούντζινο **ΚΟΡΜΙ**
Χωρίς
Έγκυματα

ΜΕ ΤΟ
Έλβετικό προϊόν
hamol ultra
(ΑΜΟΛ-ΟΥΛΤΡΑ)

ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ-ΠΑΤΗΣΙΩΝ • ΑΘΗΝΑΙ

Γί... δεν γνωρίζετε

Τί είναι εκείνο που μας ζεσταίνει λιγότερο ή που μπορεί να μας δροσίσει, τώρα το καλοκαίρι; Σίγουρα, δεν υπάρχει πιο ενδιαφέρον θέμα γι' αυτή την εποχή. Ας δούμε λοιπόν τι λένε οι ειδικοί — γιατροί, ψυχολόγοι, κλπ. Οι παρατηρήσεις και τα πειράματα τους απαντούν στις παρακάτω ερωτήσεις, μ' ένα τρόπο που διαφεύγει πολλές κοινές και διαδεδομένες αντιλήψεις:

1. Όσο πιο κρύος είναι ο καιρός, τόσο έχουμε μεγαλύτερη απόδοση, σε σωματική και πνευματική εργασία:

ΟΧΙ. Κάνουμε συνήθως αυτή τη σκέψη, όταν μας λυώνει και μας μυδιάζει το καλοκαιρινό λούζο. Οι σχετικές μελέτες όμως απέδειξαν ότι η σωματική κι η πνευματική δραστηριότητά μας φτάνει στο κατακόρυφο, με εξωτερική θερμοκρασία 15 βαθμών. Η ανοιξιάτικη λοιπόν και το φθινόπωρο είναι οι αποδοτικότερες εποχές. Το καλοκαίρι ο χειμώνας έρχονται κατόπιν.

2. Η πνευματική εργασία μας ζεσταίνει:

ΟΧΙ. Όταν εργάζεται το μυαλό, δεν παράγει σημαντική θερμότητα, όπως με τη μυϊκή δράση. Οι θερμίδες που χρειάζονταν π. χ. στο Σαϊέπη για να γραφίσει τον «Αμλέτο», ήταν όσες αποδίδουν... λίγα αλμυρά φυστίκια! Ωστόσο η πνευματική εργασία μας φαίνεται κοπιαστικότερη το καλοκαίρι, γιατί προκαλεί μια υπέρνταση.

3. Για να μην ιδρώσουμε πολύ, αρκεί να μην πίνουμε πολύ νερό:

Κρητικές μαντινάδες

Θαρρείς, τὰ κανείς δεν γροικώ, τὰ λές δεν τὰ μαθαίνω; Ο έρωτας μου τὰ μνησά κι' ένα πουλάκι ξένο.

Όταν θά ξεχωρίσουμε ο ήλιος θά μαυρίση, κι' η πέτρα ή αμυλητή κι' εκείνη θά μιλήση.

Αρχίσε γλώσσα μου αρχίσε νά τή παίνεσης όλες όλες τίς κίτρολεμονιές, τίς μυρωδάτες βιόλες.

Νά τήν χαρώ τή γλώσσα σου τή μοσχουρωδάτη, όπου νά γλυκομίλητη και ζάχαρη γεμάτη.

Νά ηής του σκύλου π' αγαπας, ηώς θά τονέ σκοτώσω, θά βγάλω τὰ τζιέρια του, στον τοίχο θά τ' απλώσω.

Έχω παροπνέματα στ' αχείλι μου γρεμμένα, ταχιά στην κρίσι του θεού θά σου τὰ πω ένα - ένα.

Εί Χάρε ίντα δεν έρχεσαι, νά πάρης τήν ψυχή μου, νά πάθουνε οι πόνοι μου κι' οι αναστεναγμοί μου;

Θαρρείς πως ο' απανθίηκο, γιατί δεν είχες κόλλη; Σ' αρνήθηκα γιατί έχασκες όπ' εύρισκες κουτάλι!

Υπομονή τ' υπομονής, ανθρωπος πρέπει νάχη, γιά νά βαστά ή καρδούλα του καλό κακό αν του λάχη.

Ποτέ σου μή καταφρονάς τὰ κάτω σκαλοπάτια, γιατί ο' αυτά πρωτοπατείς και μπαίνεις στα παλάτια.

λωθή αργότερα, όταν παραστή ανάγκη.

7. Το ζεστό φαγητό μας κάνει να νοιώθουμε περισσότερο τη ζέση;

ΟΧΙ. Η θερμοκρασία του φαγητού μας έχει ελάχιστη επίδραση στη θερμοκρασία του σώματος. Εκτός ελιγών εξαιρέσεων, όλα σχεδόν τα φαγητά έχουν αποκτήσει την ίδια περίπου θερμοκρασία, όταν φθάνουν στο στομάχι. Υπάρχει μάλιστα ένας λόγος προτιμήσεως των ζεστών φαγητών το καλοκαίρι: γιατί έχει αποδειχθεί ότι χωνεύονται ευκολότερα απ' τα κρύα. Έτσι, το στομάχι εργάζεται λιγότερο για την πέψη τους, κι' επομένως ζεσταίνονται πιο λίγο.

8. Τα μάλλινα ρούχα είναι πολύ ζεστά το καλοκαίρι;

ΟΧΙ. Η αντίληψή αυτή επεκράτησε γιατί τα παλιά μάλλινα κοστούμια ήταν πάντα ζεστά και βαρύτερα, τόσο το καλοκαίρι όσο και το χειμώνα. Σήμερα όμως υπάρχουν υφάσματα μαλλινα εξ' ίσου δροσερά με τα βαμβάκερα ή με τα ρεγιόν.

Επιπλέον, αυτά έχουν δύο μεγάλα πλεονεκτήματα για το καλοκαίρι: την α-προφητικότητα και τη θερμική απομόνωση, που προφυλάσσει απ' τη ζέση όσο κι' απ' το κρύο. Είναι γνωστόν άλλωστε ότι οι Άραβες φορούν, κάτω απ' το φλογερό ήλιο της ερήμου, μακριά και φαρδιά μάλλινα ρούχα, με χρώμα άσπρο (για ν' αντανακλούν τη θερμότητα).

9. Το μεσημέρι είναι η θερμότερη ώρα της ημέρας;

ΟΧΙ. Επειδή ο ήλιος βρίσκεται τότε περίπου πάνω απ' το κεφάλι μας, δεν έπεται ότι είναι μεγαλύτερη ή ζέση. Η πιο ζεστή ώρα μιας καλοκαιρινής ημέρας είναι απ' τις 3 ως τις 4 το απόγευμα, το δε χειμώνα απ' τις 2 ως τις 3. Η γη έχει απορροφήσει τότε το μεγαλύτερο ποσόν θερμότητας κι' αρχίζει να το ακτινοβολά. Συνεπώς, ζεσταίνουμε διπλά, από νωρίς απ' το κάτω.

10. Το δροσερότερο ντύσιμο για το καλοκαίρι είναι... ή τελεία γύμνια;

ΟΧΙ. Αισθανόμεθα περισσότερο δροσιά, όταν φοράμε ένα ρούχο εύρυχωρο και άσπρο, δίχως τίποτε άλλο από μέσα. Το άσπρο ρούχο, πιο ανοιχτόχρωμο απ' το δέρμα, απορροφά λιγότερη ηλιακή θερμότητα, επομένως το σώμα διατηρείται πιο δροσερό παρά αν ήταν γυμνό. Πρέπει εξ' άλλου να είναι εύρυχωρο το ρούχο, για να κυκλοφορή ελεύθερα ο αέρας μέσα απ' αυτό, καθώς κινούμεθα.

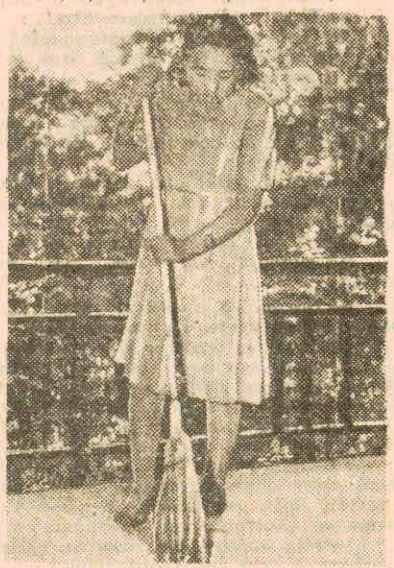
Η ΤΥΧΕΡΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Η μίς Μπαρτίρα Γαλλίδα χορεύτρια του μουσικ-χάλλε, ξετρέλλανε το λόρδο Ντουντλέρ, τον πλουσιότερο κληρονόμο της Αγγλίας, κι' έγινε σύζυγός του, παρ' όλες τις αντιρροσεις της σύτηρης υπέρρας του. Στην εί- κένα μας διασκεδάσει μ' ένα παλιό παιχνίδι, το «δια-βολό», που έφτανε στην μόδα με το όνομα «αι-μολό».

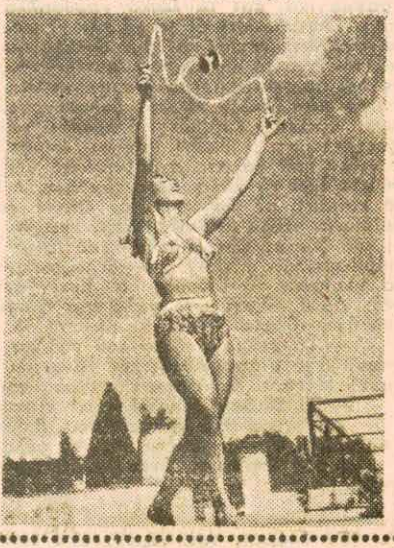
ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΝΕΡΑ-ΓΛΑ

Η πριγκίπισσα Ζίνα Ράσκεβιτς, μία από τις περιφημότερες κολυμβήτριες της Ευρώπης πρόκειται να υπογράψει ένα συμβόλαιο με μία μεγάλη κινηματογραφική εταιρία του Χόλλυγουντ, για ν' «υφύρει» διάφορες σκηνές σε μεγάλα βάθη της θάλασσας.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΕΓΙΝΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Η πριγκίπισσα Κεζούκο η δεύτερη κόρη του αυτοκράτορος Χιροχίτο, οκουπεί τη βεράντα της κάμαράς της, μαθαίνοντας νοικοκυριά.

Ο ΓΛΥΠΤΗΣ που διορθώνει ΠΡΟΣΩΠΑ

Τα θάματα του Κλάουντ Γκάρντινερ

Ο Άμερικανός γλύπτης Κλάουντ Γκάρντινερ έχει γίνει περίφημος στις Ηνωμ. Πολιτείες, για την ικανότητά του να επιδιορθώνει πρόσωπα κατεστραμένα από δυστυχήματα ή αρρώστιες. Η τεχνική του έχει ονομασθεί «τεχνητή προσθετική», διαφέρει δε πολύ απ' την πλαστική χειρουργική, που εφαρμόζεται μόνον από ειδικούς γιατρούς. Τονίζει ο ίδιος ότι είναι γλύπτης, κι' όχι χειρουργός. Το έργο του αρχίζει μόνον όταν η πλαστική χειρουργική δεν μπορεί να βοηθήσει τον τελάτη του. Φτιάχνει τεχνητά αυτιά, μύτες, στόματα και σαγονία, από καουτσούκ και άλουμινιο, τόσο τέλεια στο σχήμα και στο χρώμα, ώστε πρέπει να τα κυττάζει κανείς με προσοχή κι' από πολύ κοντά για να τα διακρίνει. Τα προσάρμοζέει δε στο πρόσωπο με μια άορατη συγκολλητική ουσία, έτσι που μπορεί κανείς να τα θάλλει ή να τα θγάλλει όταν θέλει.

Κατά τον ίδιο τρόπο, αντικαθιστά και κατεστραμμένα μέλη του σώματος. Έχει αλλάξει τη δουλειά αυτή από 30 χρόνια κι' έχει ξαναδώσει την κανονική φυσιογνωμία τους σε αμέτρητους πελάτες, που είχαν καταφύγει σ' αυτόν, απελπισμένοι κι' αποφασισμένοι κάποτε ν' αυτοκτονήσουν.

Ίδιως η τεχνητή προσθετική χρησιμεύει σε περιπτώσεις παραμορφώσεων από συφιλίδια ή καρκίνο. Πράγματι, στους συφιλιδικούς γίνονται δύσκολα πλαστικές εν- χειρήσεις, γιατί το δέρμα τους έχει θλασθεί απ' την ασθένιά τους. Στους καρκινοπαθείς πάλι η μεταμόσχευσις σαρκών μπορεί να συντελέσει στη χειρότερη της καταστάσεώς τους. Γι' αυτό,

Ο Γκάρντινερ έχει εργα- σθεί και στο Χόλλυγουντ, όπου έφτιασε μάσκες ή κερπ του προσώπου από καουτσούκ για διάφορα φίλμ, όπως π. χ. για τους «Τέσσε- ρες Ιππότες της Αποκαλύ- ψεως», καθώς και πρωτοπα- ρικά τέρατα για το «Χαμένο Κόσμο».

οι τέτοιες περιπτώσεις οι παραμορφωμένοι καταφεύγουν στο Γκάρντινερ. Και το μεγαλύτερο νοσοκομείο καρκινώ- παθών του κόσμου, που βρίσκεται στη Ν. Υόρκη, έφω- διάζει πολλούς απ' τους αρ- ρώστους του με μύτες, πι- γυούνια, κόγχες ματιών κλπ. φτιαγμένα από καουτσούκ.

Για να φτιάσει π. χ. μιά μύτη, ο Γκάρντινερ εργάζε- ται ως εξής: Μ' ένα κατάλ- ληλο μίγμα, παίρνει ένα α- ποτύπωμα του παραμορφω- μένου προσώπου. Μέσα σ' αυτό χύνει κερί, για να σχημα- τισθεί ένα όμοιομα του προ- σώπου όπως είναι. Πάνω στο όμοιομα αυτό, πλάθει μιά κέρινη μύτη, ταιριασμένη με το πρόσωπο. Βγάζει, κατό- πιν αποτύπωμα της τεχνητής μύτης με το τοιμέτο που χρησιμοποιούν οι οδοντοία- τροι. Χύνει μέσα σ' αυτό άλ- λεπάλληλα στρώματα υγρού καουτσούκ, κατάλληλα χρω- ματισμένα. Τέλος κολλάει την καουτσουκένια μύτη στο πρόσωπο.

Οι πελάτες του Γκάρντινερ έχουν παραμορφωθεί υπό τις πιο διάφορες συνθήκες. Έ- νας απ' αυτούς π. χ. έχασε το ένα του αυτί, γιατί... του το μάσησε μιά γελάδα! Άλλου κατεστράφη το με- γαλύτερο μέρος του προσώ- που του από μιά έκπυρρο- κρότησι του όπλου του. Έ- νας άλλος πάλι είχε χάσει ο- λόκληρο το άριστερο μέρος του προσώπου του, τα κόκ- καλα της επάνω και της κά- τω σιαγόνας, το ένα μάτι και την κόγχη του. Ο γλύπτης του τοποθέτησε ακόμη και γυάλινο μάτι και καουτσου- κένια βλεφαρά. Ο άνθρωπος αυτός φορεί από τότε διαρ- κώς ματογυάλια κι' έτσι δεν αντιλαμβάνεται κανείς τη δι- αφορά.

Ο Γκάρντινερ έχει εργα- σθεί και στο Χόλλυγουντ, όπου έφτιασε μάσκες ή κερπ του προσώπου από καουτσούκ για διάφορα φίλμ, όπως π. χ. για τους «Τέσσε- ρες Ιππότες της Αποκαλύ- ψεως», καθώς και πρωτοπα- ρικά τέρατα για το «Χαμένο Κόσμο».

Ο θάνατος της Γερτρούδης

Πόσες φορές δεν μετάνιω- σα γιατί δεν ήπια το σούι με το δηλητήριο! Στ' αλήθεια, θά ήταν καλύτερα να το είχα πιή... Θά ήμουν, βέβαια, πεθαμένη από καιρό και το κορμί μου θά λυωνε τώρα σιγά-σιγά στο βάθος κάποιου υγρού και σιω- πηλού τάφου. Άλλ' ο θάνατός μου θά γέμιζε την καρδιά του Τζακ από τύψεις. Και ποιος ξέρει; Ίσως ή παλιά άσχη- πη για μένα ξαναγύριζε. Οι νεκροί ξέρουν να μιλούν καλύ- τερα στην καρδιά των ανθρώ- πων. Γιατί ταχα δεν θά μπο- ρούσα κι' εγώ να μιλήσω με τον ίδιο τρόπο στην καρδιά του Τζακ από τη στιγμή που θάμουνε νεκρή;... Όχι, δεν πιστεύω πως ο άντρας μου θά μπορούσε να είναι ευτυχισμένος με την Γερτρούδη. Θά το δο- κίμαζαν, βέβαια. Άλλά θά κα- ταλάβαιναν και οι δύο πολύ νήρησρα ότι αυτό θά ήταν ά- δύνατο. Γιατί ο δικός μου θά- νατος θά είχε καταστράφη κι τη δική τους ευτυχία... Η καρ- δια του Τζακ μπορεί να ξανα- γυρίζε τότε σε μένα... Ενώ τό- ρα...

Ο Τζακ με μίσει με όλη τη δύναμη της ψυχής. Το βλέπω σε κάθε του βλέμμα, σε κάθε του λόγο... Άλλά τί μπορεί να κάμω; Μήπως κι' αν του έλε- γα την αλήθεια θά με πίστευε; Στα μάτια του είμαι ο κακός δαίμονας που του κατέστρεψε εκείνο που νομίζε για ευτυχία του. Κι' η Γερτρούδη είναι ο καλός του άγγελος που θυσία- στηκε από αγάπη γι' αυτόν!

Κι' όμως αν ήξερε την α- ληθεια! Αν μπορούσε να πι- στέψη την αλήθεια που θά του έλεγα!

Το δράμα συνέθεσε κατά τη διάρκεια μιας απουσίας του Τζακ. Όταν ξαναγύρισε, το μόνο που αντίκρισε ήταν το πτώμα της Γερτρούδης, που ή- ταν κρεμασμένο από το ταβάνι...

Ήταν φυσικό να σκεφθώ το Τζακ που την έκανε να με μι- σή θανάσιμα. Η ένας ταπει- νός υπολόγισμος την έσπρωχνε στο έγκλημα.

Ήταν φυσικό να σκεφθώ το δεύτερο. Κι' όμως, έπειτα α-

Πόσο ωραιότερη γίνεσαι με την Πουέρα του Σέρκ!

Είναι λεπτή σαν άνθος, αιδερίο αρωματισμένη και αφομοιώνεται με την επιδερμίδα. Κρύβει τα ελαττωματάκια και το πρόσωπο φαίνεται νεανικότερο, φρέσκο και έλκυ- στικό. Ζητείτε παντού μ' έμφωνη τὰ Καλλυντικά "ΣΕΡΚ".

ΠΟΥΕΡΑ-ΚΟΜΠΑΚΙ

SCHERK

GEN ANTONI A22 ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 2

Mystikum

ΔΛΜΕ

πὸ ὅσα συνέβησαν, δὲν εἶμαι πιά τελείως βέβαιη γι' αὐτό... Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Τζάκ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ μικρὴ ἐπαυλὶ τοῦ Μεντόν, ὅπου μέναμε, γιὰ νὰ πᾶν στὸ Παρίσι. Ὁ γυρίζε κατὰ τὸ βράδυ.

Ἡ Γερτρούδη φαίνονταν ἀναστατωμένη. Ἦταν σὰν τὸν ἀνθρώπου, ποὺ διστάζει νὰ πάρῃ μιὰ μεγάλη ἀπόφασι... Κι' ὁμως αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν τὴν ἔβλεπα καθαρά στὰ μάτια της. Ἦταν ὁ θάνατός μου! Μοῦδινε τὴν ἐντύπωσιν γάτας ποὺ παραμονεύει τὸ ἀνύπνιστο ποντικῆ καὶ περιμένει νὰ βρῇ τὴν κατάλληλην στιγμὴν γιὰ νὰ ὀρμήσῃ πάνω του. Ἐνοιώθα ἕνα ἀπεριγράπτου τρόμου μέσα στὴν ψυχὴ μου. Κι' ὥστόσο, αὐτὸς ὁ τρόμος, ἀντὶ νὰ παραλύσῃ τὴς δυνάμεις μου, εἶχε ἐξυπνήσῃ μέσα μου τὸ αἰσθηματὶ τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ποὺ μ' ἔκανε νὰ καταλαβαίνω πὼς ἔπρεπε νὰ εἶμαι ἐτοιμὴ σὲ κάθε στιγμὴ, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσω τὸ μεγάλο κίνδυνον ποὺ μ' ἀπειλοῦσε.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, κάλεσα τὴν Καταλίνα, τὴν ὑπρέτρια καὶ τῆς παρήγγειλα νὰ μοῦ κἀν ἕνα τσάι.

Ἄλλ' ἡ Γερτρούδη προθυμοποιήθηκε νὰ τὸ ἐτοιμάσῃ καὶ νὰ μοῦ τὸ φέρῃ ἡ ἴδια.

Αὐτὴ ἡ ἐξαιρετικὴ προθυμία τῆς μοῦδωκε τὴν πρώτη ὑπόψιν. Κι' εἵπται, τὸ τσάι ποὺ μοῦφερε ἡ Γερτρούδη μοῦ φάνηκε πολὺ σκούρο.

Ὅ,τι ἔκαμα κατόπιν δὲν ἦταν ἀποτελέσματα ἐκείνης. Τὸ ἐνοτικὸ μου μὲ εἶχε παρακινήσει σ' αὐτό. Εἶχα ἐνεργήσει σχεδὸν σὰν αὐτόματο.

Στὸ σπίτι, εἶχα μιὰ μικρὴ γατούλα, τὴ Μίτσι, ποὺ τὴν ἀγαποῦσα πολὺ. Κι' ὁμως δὲν δίστασα νὰ τὴν φωνάξω κοντά μου, νὰ τὴν πάρω στὴν ἀγκαλιά μου καί, χύνοντας λίγο ἀπὸ τὸ τσάι μέσα στὸ πιστέλο, νὰ τῆς τὸ δώσω νὰ τὴ πιῇ.

Τὸ ζῶο ἔχωσε τὸ μουσοῦδι τοῦ μέσα στὸ γλυκὸ καὶ γευστικὸ ὑγρὸ καὶ τὸ ρούφηξε στὴ στιγμὴν.

Στὸ διάστημα αὐτό, δὲν ἄφηνά ἀπὸ τὰ μάτια μου τὴν Γερτρούδη. Ἦταν φανερό ὅτι ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν της. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον τῆς εἶχε γίνει κατακίτρινο καὶ τὸ στήθος τῆς ἀνεβοκατέβαινε λαχανιασμένο, σὰν κάτι νὰ τὴν ἐπνίγε στὸ λαίμα.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά.

Ἡ Μίτσι εἶχε πάει τώρα κοντὰ στὸ τζάμι. Ἀλλὰ, ξαφνικά, τὰ μάτια της θόλωσαν, ἔγειρε στὸ ἕνα πλευρὸ καὶ τὸ σῶμα της τραντάχθηκε μερικὲς φορές ἀπὸ δυνατόν σπασμό, ὥς ποῦ ἔμεινε τελείως ἀκίνητος.

Τὸ μικρὸ ζῶο ἦταν νεκρὸ.

Εἶχα καταλάβει τὰ πάντα. Σηκώθηκα ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι μου καὶ εἶπα:

— Γερτρούδη, ἐπιθυμῶ νὰ μείνῃς μόνη!

Εἶδα τότε τὴ νουσοκόμην νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ νὰ προχωρῇ σὰν αὐτόματο πρὸς τὴν πόρταν. Μιὰ ἡ δὺς φορές νομίζω ὅτι κοντοστάθηκε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ πῇ κάτι. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμε καὶ σὲ λίγο τὴν ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Ἐτρεξα τότε καὶ κλείδωσα μὲ τὸ κλειδί τὴν πόρταν.

Παρ' ὅλη τὴ φαινομενικὴ ἡρεμία μου, ἤμουν τρελλὴ ἀπὸ τὸν τρόμον μου. Ἄν τὸ καταλάβαινε ἡ Γερτρούδη, θὰ μπορούσε καὶ μὲ τὴ βία ἀκόμη νὰ μὲ κάμῃ νὰ πιά τὸ κύπελλο μὲ τὸ τσάι. Νομίζω πρὸς δὲν θάβρισκα τὴ δύναμιν ν' ἀντισταθῶ. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς εἶχε φοβηθῇ περισσότερο ἀπὸ μένα.

Δὲν ἀνοίξα τὴν πόρταν μου παρὰ μόνον ὅταν ἀκούσα τὸ αὐτὸ κίνητο τοῦ συζύγου μου νὰ σταματῇ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν τῆς ἐπαύλειος.

Ὁ Τζάκ φαίνονταν πολὺ ἐυχαριστημένος. Εἶχε κανονίσει μί' ἕναν τρόπο ἱκανοποιητικὸν μὴ ἐκκρεμῇ ὑπόθεσι ποὺ εἶχε μὲ τὴν Τράπεζαν καὶ ποὺ τὸν εἶχαν ἀπασχολήσει πολὺ ὥς τότε.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομην συνομιλίαν στὸ σαλόνι, σηκώθηκα γιὰ νὰ περάσωμε στὴν τραπεζαρία.

Εἶνα καίμην τὴ σκέψιν ὅτι ἦταν καλύτερα νὰ μιλῶσιν ἀντὶ μου γιὰ ὅσα εἶχαν συμβῇ τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὸ φαγητό.

Ἀλλὰ, ξαφνικά, ἀκούσαμε τὴν Καταλίνα, ποὺ φώναζε ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα:

— Κυρία!... Κύριε!... Τρέξτε! Ἡ δασποινὴ Γερτρούδη... Ἀνεβήκαμε ἀμέσως.

Τὸ θέμα ποὺ ἀντίκρουσε ὅταν μῆκαμε στὸ δωμάτιο τῆς νουσοκόμης ἦταν φρικτό.

Ἡ Γερτρούδη κρεμόταν ἀπὸ ἕνα σχοινί ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ ἕνα χαλκὸ ποὺ βρισκόταν στὸ ταβάνι. Ἡ γλώσσα τῆς εἶχε πεταχθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ τὸ πρῶτον τῆς εἶχε μιὰ ἀπαίσια ἐκφράσι.

Δὲν μπόρεσα ν' ἀνδῶν στὸ θέμα αὐτὸ καὶ λιποθύμησα ἀμέσως.

★
Ἀπὸ τότε ὁ Τζάκ μὲ μισεῖ θανάσιμα. Γιατὶ μὲ θεωρεῖ ὑπεύθυνον γιὰ τὴν αὐτοκτονίαν τῆς Γερτρούδης. Ποιὸς ξέρει τί μπορεί νὰ φαντάζεται μέσα στὸ μυαλό του;

Δὲν τοῦ φανέρωσα ποτὲ τὴν ἀλήθειαν, γιατί ξέρω πὼς δὲν θὰ μὲ — ἴσως. Οἱ νεκροὶ, ὅπως σὰς εἶπα, ἔχουν τὸν τρόπο νὰ μιλῶσιν στὴς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων καλύτερα ἀπὸ τοὺς ζωντανούς. Κι' αὐτὸ συμβαίνει καὶ στὴν περίπτωσιν τῆς Γερτρούδης.

Θὰ πρέπῃ νὰ προσθέσω πὼς δὲν μισῶ πιά τὴν Γερτρούδην. Ὁ θάνατός της τὴν ἐξίλειωσε.

Ἀναρωτιέμαι, ὥστόσο, πολὺς φορές, γιατί προτίμησε ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀντὶ νὰ φύγῃ, ὅπως θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ. Ἡ ντροπὴ καὶ οἱ τύψεις γιατί εἶχα μαντέψῃ τὸ ἐγκληματικὸν τῆς σχέδιον δὲν μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἀρκετὲς γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὸ διὰ τῆς.

Ἀγαποῦσε, λοιπόν, τὸν ἄντρα μου; Καί, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐγκληματικῆς ἀποπειράς της, σκέφθηκε πὼς ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πιά ἀξίαν γι' αὐτήν;

Δὲν μπόρεσα ν' ἀπαντήσω ποτὲ σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα. Καί, ἄλλωστε, δὲν θὰ χρῆσιμευε σὲ τίποτε πιά...

ΜΑΛΡΙΚΙΟΣ ΚΑΜΠ

'Αναμνήσεις ἀπ' τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1936

Ἡ περὶ τὰς τῶν ἐθνῶν

Συγκινῶν οἱ Ὀλυμπικοὶ ἀγῶνες τὰ πλήθη καὶ διεγείρουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου. Τὰ κατορθώματα τῶν παγκοσμίων ἀσῶν περικλείουν ἡρώικα στοιχεία. Ἐτοίμη ὁ συνεισφορά τοῦ κόσμου οἱ πρωταθληταὶ ὑπονομεύονται καὶ οἱ ἀθλοὶ τῶν μενόντων ἱστορικοὶ καὶ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου γίνονται θρυλικοί. Μεσὶ ὧν οἱ ἐνδοξα ἀθλητικὰ κατορθώματα προβάλλει πάντα σὰν ὄραμα καὶ ὑποσχεταὶ πολλὰ γιὰ τὴν μελλοντικὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου ἡ παρελασίς τῶν ἐθνῶν, ποὺ σὰν μυστογυνικὴ τελετουργία φαντάζει τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐναρξέως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων. Ἀς παρακολουθήσωμε λοιπὸν τὴ μενολογίαν παρελασίων τῶν πέντε κλιμαθίων ἀθλητῶν ποὺ ἔγινε στὸ Βερολίνον, γιὰ νὰ πάρουμε μιὰ ἰδέαν τῆς εὐρυτέρας ποῦ θὰ γινῇ μὲ τὸ ἴδιον τυπικὸν στὴν ΧΙΨ Ὀλυμπιάδα τοῦ λονδίνου.

Ἡ ὥρα εἶνε 4. Τὸ μεγαλοπρεπὸν στάδιον εἶνε γεμῆτον κόσμου, 120.000 περίπου. Ἀπὸ τὰ μεγάφωνα ἀκούονται ἕνα ἐπιθλητικὸν παράγγελμα. «Προσοχή!... Ὑψώσατε τὰς σημαίας». Ἀκολουθεῖ νεκρικὴ σιγὴ. Οἱ σημαίαις τῶν 53 ἐθνῶν ὑψώνονται μεγαλόπρεπον τοὺς ἰστούς των.

Τὸ στάδιον τώρα παρουσιάζει πολὺ γραφικὸν θέαμα. Σημαιοστολίον μὲ τὰς ὀλυμπιακὰς σημαίας, τὰ διάσημα τῆς 53 σημαίαις τῶν ἐθνῶν ποὺ μετέχουσιν στὴν Ὀλυμπιάδα, δίνει τὴν ἐντύπωσιν τοῦ πανηγυρισμοῦ ἐνός χαρμόσυνου γεγονότος. Τὸ κτύπημα τῆς Ὀλυμπιακῆς καμπάνης ἀκορίζεται σιγῇ συγκινήσεως στὸν κόσμον. Τὸ συνολικὸν κάλεσμά της θυμίζει ἀόλητον ἱερὴν ἐκείκερσιαν.

Μολὴς τὸ κάλεσμά της νεολαίας λήγει ἀκούνεται ἀπ' τὸ μεγάφωνον: «Ἀθληταί, πρὸς παρελασίαν ἐμπροσθὶ μάρα!» Καὶ οἱ ομάδες προχωροῦν στὸ στάδιον ἀπὸ τὴν «Κρυπτὴν πύλιν».

Τίμης ἐνεκεν ἡ ἑλληνικὴ ομάδα βρισκεται ἐπικεφαλῆς. Μολὴς ἡ νεολογία προβάλλει μὲ σημαίνοντο τὸν Σεραιδάρην γινεται δεκτὴ μὲ ζωρὰ χειροκροτήματα καὶ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς. Ἐπικεφαλῆς ὁ Ι. Κασκάρας καὶ ὁ Σπ. Λουπός, ὁ ἐνδοξος μας Μαραθωνοδίκης. Στὴ σειρά κατόπιν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀθλητικῶν μας ὁμάδων Α. Νικολαΐδης, Π. Τέππας, Κ. Μπότης, Α. Παπαδόπουλος καὶ Ν. Πολίτης. Μετὰ οἱ δύο ἀδελφές Λατῶν.

Οἱ Αἰγύπτιοι μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν κόκκινον φέρον τοὺς ἀκολλημένους τοὺς δικούς μας. Μετὰ ἔρχεται ἡ ὁμάδα τοῦ Αἰγυπτίου. Ὑστερα οἱ Ἀργεντινοὶ, οἱ Αὐστράλοι, οἱ Βέλγοι, οἱ Βερμουδοὶ οἱ Βολιβιανοί, οἱ Βραζιλιανοὶ καὶ οἱ Βουλγαροὶ ἀθληταί, ποὺ βεβίζουν μὲ τὸ... «ἄμα τῆς χίνης». Ἀκολουθοῦν οἱ ἀθληταὶ τῆς Χιλῆς καὶ τῆς Κίνας. Ζωρὴν ἐντύπωσιν κάνουν οἱ κόρες τοῦ Διονύου. Μετὰ παρελαύνουν οἱ ἀθληταὶ τῆς Κολομβίας καὶ ὕστερα ἕνας σημαίνοντος ἀθλητῆς τῆς Κροατίας.

Μεγαλοπρεπὴς εἶνε ἐπίσης ἡ ἐμφάνισις τῶν Δανῶν, καὶ φιλονόων ἀθλητῶν. Οἱ Γάλλοι παραδίδωσι γίνονται δεκτοὶ μὲ ζωρὰ καὶ χειροκροτήματα ἀπὸ τοὺς ἀθλητὰς τῆς ὁμάδας. Οἱ Ἀγγλοὶ ἀκολουθοῦν τοὺς Γάλλους ἀξιοπρεπῆ καὶ ἐπιθλητικοί. Ἡ Αἰθὶ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ ἕνα μοναχὸν ἀθλητὴν. Ἀκολουθοῦν οἱ Οὐλλανδοί, οἱ Ἰνδοί, οἱ Ἰταλιανοί.

Τοὺς Ἰταλοὺς οἱ Γερμανοὶ χειροκροτοῦν μὲ ἐνθουσιασμόν ἀλλ' οὐκ ὅσον ὅσον τοὺς Γάλλους.

Οἱ Ἰάπωνες κάνουν ἐπιθλητικὴν ἐμφάνισιν. Τους διαδέχονται οἱ Γιουγκοσλάβοι μετὰ οἱ Καναδοὶ μὲ κόκκινον μπλουζὴν καὶ ἀσπρὸν παντελόνι καὶ ὕστερα οἱ ἀθληταὶ τῆς Λεττονίας, τοῦ Λιχτενστάιν, τοῦ Λουξεμβούργου, τῆς Μάλτας (στὸ ὁλόσπρον ντυμένο) τοῦ Μεξικῶ, τοῦ Μονακῶ καὶ τῆς Ν. Ζηλανδίας.

Οἱ Νορβηγοὶ φοροῦν φάβιναν καπέλλα. Οἱ Αὐστριακοὶ χειροκροτοῦν τὴν ζωρὰν ὅσον καὶ οἱ Γάλλοι. ἔχουν μίαν ἀπὸ τῆς μενολογίας ὁμάδας. Παρελαύνουν ἔπειτα οἱ ἀθληταὶ τοῦ Περού καὶ τῶν Φιλιππίνων. Οἱ Φιλιππῖνοι φοροῦν γκριζὸν σκακκάκι, ἀσπρὸν παντελόνι καὶ «πανσῶν». Οἱ Πολωνοὶ κόκκινον σκακκάκι, «κρέμ» παντελόνι καὶ ἀσπρὸν σκούφο. Κατόπιν ἔρχονται οἱ ὁμάδες τῆς Πορτογαλίας τῆς Ν. Αφρικῆς καὶ τῆς Τσεχοσλοβακίας.

Οἱ Σουηδοὶ εἶνε οἱ ἐμφανέστεροι, βριστημὸν, παρὰ τὴν καὶ ντυμένο οἱ πρὶ ἐπιθλητικοί. Τῆς ἐλβετικῆς ὁμάδος προηγείται ἕνας γιγαντοσώμμος. Ἐλβετὸς κρατῶντας στὰ χεῖρά του μιὰ ἐλβετικὴν σημαίαν. Τὴν πετὰ στὸν ἀέρον καὶ βεβίζουν, χωρὶς νὰ κἀν τὸ βῆμα τοῦ τῆς ἐναρξέως μὲ τὸ ἄλλο χεῖρ καὶ τὴν ἐναρξέω. Ὁ Δρ Π. Μαρτὴν γνωστὸς ἀπ' τοὺς ἀνῶνες τοῦ οἴνου Ἑλλάδος εἶνε ὁ σημαίνοντος τῶν Ἑλβετῶν.

Χειροκροτοῦνται ζωρὰ οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Οὐγγροὶ. Πενήντο Οὐγγροὶ ἀξιοπρεπῶς μὲ μεγάλην στολὴν καὶ παρὰ τὴν ὁλοῦν ἀπὸ τῆς διαφοράς ἀγωνισμάτων προηγούνται τῶν Οὐγγρῶν πολιτῶν-ἀθλητῶν. Ἀθλητὴν ἡ οὐγγρικὴ ὁμάδα κάνει ζωρὴν ἐντύπωσιν μὲ τὴν ἐπιθλητικότητά της. Ἀκολουθοῦν οἱ Οὐραγουανοὶ.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν μίαν ἀπὸ τῆς μενολογίας ὁμάδας. Ἐπικεφαλῆς τῶν 60 Ἀμερικανίδες ἀθλητῶν. Οἱ ἀθληταὶ τῶν ὁμάδων εἶνε λευκοὶ καὶ μαυροὶ Σκωττῶν οἱ Τούρκοι. Ντὸν Κάρπεντερ Ἀλμπριτον Μίτκαφ.

Τὴν παρελασίαν κλείνει ἡ γερμανικὴ ὁμάδα. Στὰ ὁλόσπρον ντυμένην βαδίζει μὲ τὸ γνωστὸ στρατιωτικὸν βῆμα ἐνῶ οἱ Γερμανοὶ ὁδοὶ χειροκροτοῦν.

Μετὰ τὴν παρελασίαν οἱ ὁμάδες περπατοῦσιν στὴν γραμμὴν μὲ μέτωπον τοὺς ἐπιστάτους. Ἀπ' τὴν μικρὴν ἔξοδο, τὴν σπῆ, μὲν τὸ στίβον, ὁ Δρ Λέβαντ ἐπανελαμβάνει τὰ σοφὰ λόγια τοῦ βαρὼν ὡς Κομπερτέν: «Τὸ σπουδαιότερον τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος δὲν εἶνε ἡ νίκη ἀλλὰ ἡ συμμετοχὴ. Τὸ οὐσιώδες στὴ ζωὴ δὲν εἶνε ὁ ἀγωνισμὸς ἀλλὰ ἡ καλὴ πάλιν».

Μολὴς ὁ Λέβαντ τελειώνει ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ γερμανικοῦ κράτους κρύπτει τὴν ἐναρξίαν τῆς ΧΙΨ Ὀλυμπιάδος. Ἀμέσως ὑψώνεται στὸν ἰσθμὸν τῆς Ὀλυμπιακῆς σημαίας. Ἡ μουσικὴ παίζει τὸν Ὀλυμπιακὸν ὕμνον. Τὰ τηλεβόλα κροτοῦν. Χιλιάδες περιστερία ἀφίνονται ἐλεύθερα νὰ περουνίσουν στὸν ἀέρον. Ἡ συγκίνησις τοῦ κόσμου εἶνε ἐξαιρετικὴ.

Τὴ στιγμὴν αὐτὴ ἀπ' τὴ δεξιὰ εἰσοδὸν τοῦ Σταδίου ἔξερπυ ἀπὸ τὸν τελευταῖον λαμπροδόρυμον κρατῶντας τὴν δαδὰ καὶ τρέχοντας ρυθμικὰ στὸ στίβον.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Οἱ Ἀθληταὶ τῆς Ἑλλάδος

Τὸ μαξιλαράκι

— Ἐφτάλια μου ἀπ' τὸ θεὸ καὶ στὰ χεῖρά σου! ἔσθ' οὐκ εἶς ἑπτὰ παπάρων γνῶσι. ἔσθ' οὐκ εἶς συντρέχοντα καὶ πονόφυκτα θέλω νὰ σταθῇ σπαθί - κοντάρι. θέλω νὰ κάνῃς τὰ μαλλιά σου φρόκαλα θέλω νὰ κάνῃς καὶ γιὰ μένα ἔλκος!

Ἦλγε στὴν Ἐφτάλια ἡ Λενιώ τοῦ Κουρκουλέ.

— Τί ἡπάθεσ, καλέ; ρώτησε Ἐφτάλια, ἀμὲν ἡ Ἐφτάλια.

Κι' ἡ μικρούλα μὲ δάκρυα στὰ μάτια συνέχισε:

— Ὁ μπαμπὰς μου θέλει ζορ - ζορ, νὰ μὴν δώσῃ ἐνὰ γέροντο κρεμῶ. πούναι ἡ κοιλία του σὰν βαρελάκι τῶν μπυρῶν καὶ ἡ μοῦρη του σὰν ἀρνίσια κίου. νιούκα! Ἀχ, καὶ νὰ ἔξερῃ, κυρία Ἐφτάλια μου πὼς ἐστὶν ἀνάμνησις ἀπὸ τὸ στάδιον.

ἀλλὰ ἀπ' τὸ σπῆσι μὰς εἶνε κόντρα νιούκα! εἶνε ἀπένταρος καὶ ἀνεπίστατος. — Μὴ κλάσῃς τὴν ζαχαροεινία σου κόρη μου, ἐγὼ θάρω ἀσπρὸν καὶ τὸν σιχτηρῶν στὸ πῆ καὶ φῖ. τῆς ἀπάντησε ἡ Ἐφτάλια.

Νωρίς - νωρίς τὴν ἄλλη μέρα ἡ νεολογία καὶ χυθῆκε ἀπὸ τὸν ἀέρον νὰ δοῦν τὸ πῶς, καὶ τὸ τι. θὰ γίνοντο, σὲ τὰ «γκιομουρλούκια».

Ἡ Ἐφτάλια, σὰν τὴν κλέφτραν γάτα μ' ἕνα μαξιλαράκι στὸ χεῖρ ἤνε, πρὶν τὸν γαμπρὸν θῆκεν γιὰ νὰ παραστῇ στὰ σερβιτόρια.

Πινοῦρα καὶ τετραπέρατα, ὅπως πάντα, ἀφῶν πρῶτα ἔδωκε τὸ μαξιλαράκι στὴν Λενιώ καὶ τὴν δασκαλεῖε τί θὰ κἀν, τὴν ὥρα ποὺ θάρῃ ὁ νωπὸς μπῆκε στὸ σπῆσι.

— Ὅριστε, κοπιᾶτε πάνω, κυρία Ἐφτάλια εἶπε ὁ γέρον Κουρκουλέ.

— Ἦρθε νὰ σὰς πῇ τὰ καλορροϊκὰ καὶ νὰ σὰς κάνῃ νιανιτμῖ.

— Σ' ευχαριστῶ, Ἐφτάλια μου, εἶπε ὁ γέρον Κουρκουλέ πὺν γελοῦσαν καὶ τὰ μουστάκια του νιανιτμῖ ἀνεκδιόχως γάμος τῆς κόρης του μὲ τὸν πᾶντοματο μαυρογροῖτη. θὰ μπορούσε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπ' τὴν μεγάλαν οἰκονομικὴν στενὰ, χωρὶς ποῦν περνοῦσε ὁ φουκαρὰς.

— Ἀχ ἡ σκαλὸν σὰς! Γέρας πιά. Ἄνεβαινε καὶ κοντανάσιν εἶπε ἀπ' τὴν Ἐφτάλια καὶ ἀρχισε μᾶζου ἀπ' τὸ κεφαλόσκαλον τὴν κονταλοῦρα ζεστότα, γιὰ ν' ἀποσκόληται πᾶν τὸ γέρον, καὶ εἶται νὰ δώσῃ καὶρὸν κατὼ στὴν Λενιώ νὰ χαίρειται.

Σὲ λίγο μισοκόπος, χοντρός καὶ φαλακρός ἦρθε ὁ γαμπρός. Ἐτοιμὴ ἡ Λενιώ, ἤρθε ν' ἀνοίξῃ. Ἡ κοιλία της ἦταν τώρα φουσκωμένη καὶ ὑποπνῆ.

Γούρλωσε τὰ μάτια ὁ γαμπρός. Ἐδῶ κατὶ συνέβαινε. Δὲν τοῦμεινε πιά καμιά ἀμφιβολία. Τὸ πρᾶγμα ἦταν νκιόζ, γκιονιὲ φανερό.

Δέκα δὲκα ἀνέβηκε τὰ σκαλιά καὶ ἔξω φρενῶν εἶπε στὸν πεθερὸν τὸν:

— Τὰ ξέρω όλα!

— Τί ξέρεις; Ἐφτάλιας μὲν, καὶ τρομαγμένος, ρώτησε ὁ γέρον Κουρκουλέ.

— Ξέρω ὅτι ἡ κόρη σου εἶνε σ' ἐνδιαφέροντα κατὰσπῃ!

Ἡ προσβολὴ αὐτὴ γιὰ τὸ ἄγνο καὶ τιμὸν σπιτικὸν τοῦ Κουρκουλέ ἦταν πολὺ μεγάλη.

Εὐτὺς ἡ Ἐφτάλια νιανιτμῖ ἀνιέρπει πῶς, τὸ πρᾶγμα τὸν ἤμπεσε τὸ ἀνιέρπει νᾶρες τοῦ:

— Μωρὸ κορδούκο! μωρὸ παλινᾶνθρωπε, τί λόγια εἶνε αὐτά; Ντροπὴ σου!

Ἐτοίμ ὁ γέρον Κουρκουλές πῆρε πῶς, τερπ φωτιά καὶ γεμάτος ἀνανάσπῃ ἔφωνισε:

— Ὄω! Ὄω! ἄτιμε!...

Καὶ τὸν πέταξε ἀπ' τοῦ σκαλῆς, σὺρὸ κουβάρι.

Τὸ κόπο πέτυχε. Κι' ἡ Ἐφτάλια σκαμμένη πᾶν γέλια πῆρε πάλι τὸ μαξιλαράκι τοῦ πᾶντοματο ὁ ἐνδιαφέροντα κατὰσπῃ τὴν Λενιώ καὶ ἤνε μεγαλόπρεπον, σινάμνην καὶ κουνάμεντι.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκόρ

Ἡ ΦΑΡΣΑ

— Μουζτέδες τάχουμε, μονολογοῦσε κι' ἤλγε ἡ Τακούϊτσα ἐκεῖνο τὸ πρῶτὸν ποὺ εἶδε ἕνα μουστολουτζί στὸ παραθύρι της.

Πραγματικῶς σὲ λίγο τὴν εἰδοποιῶσε κάποιος πὼς ἡ ξαδέσφη της ἡ Ἀραξὴ γέννησε.

Εὐτὺς ντυθῆκε καὶ ἐξεπρίσσε ἡ Τακούϊτσα.

— Ἀμα ξυπνήσῃ Κιρκόρ, εἶπε στὴν διπλανή της, νὰ πῆς, γιάδρουμ, πὼς τηλεφωνήμενο τὰ κάνει.

Ὅταν σὲ λίγο ξύπνησε ὁ Κιρκόρ, ἀνοίξε τὸ παντζούρι τοῦ καὶ φώναξε μαχμουρλίδικα:

— Τακούϊτσα!

— Ἦφυγε πρῶτῃ - πρῶτῃ, Κιρκόρ ἐφέντη, καὶ μοῦπε πὼς θὰ σοῦ τηλεφωνήσῃ, τοῦ φώναξε ἡ γειτόνισσα.

— Μονάχος τοῦ ἤφυγε;

— Ὁχι, κάποιος ἤρθε κι' ἀκούσα πὺς τῆς ἤλγε: Ἐλα γρήγορα.

Μπήκαν ψύλλοι στ' αὐτιά τοῦ Κιρκόρ. Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ προσκαλοῦσε μὲ τόσο θάρρος καὶ τόσο πρῶτῃ τὴν ἑαυτῆς; Τὴν προηγούμενη μέρα στὸ σπῆσι τοῦ Στό

Αθλητικά φαινόμενα

Μίλλερ Άντερσον

Πρό το δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου ο Μίλλερ Άντερσον ήταν ο καλύτερος αθλητής των καταδύσεων της Αμερικής. Η απόδασή στην Ιταλία βρήκε τον Άντερσον σμηναγό σε μία μοίρα Ρ-47. Σ' ένα αγώνα του σπούς αίδρες, το αεροπλάνο του χτυπήθηκε στο φτερό και απ' την ανώμαλη προσέγγισή του ο Άντερσον τραυματίστηκε βαρεια στο αριστερό πόδι. Έπι πλέον, για κακή του τύχη, το αεροπλάνο του έπεσε στις Γερμανικές γραμμές και οι ναζί γιατροί δεν πολυκατιόθηκαν για το τραύμα του, που μέρη με τη μέρα χειρότερε. Ευτυχώς τα προελαύνοντα συμμαχικά στρατεύματα γρήγορα τον απέλευθωσαν. Κι οι Αμερικανοί χειρουργοί, ύστερα από αλλεπάλληλες επιμέλειες, κατώρθωσαν επί τέλους να του γυάνουν το πόδι, προσθέτοντας στο μπρο το μία χρυσή πλάκα τριών ιντσών για να στηρίξει το σπασμένο κόκαλο του.

Ο πόλεμος τελείωσε και ο Άντερσον γύρισε πάλι στην Αμερική. Ο παλιός προπονητής του Μάικ Πέππε όταν τον είδε ν' ανεβαίνει στον βαθρά για να ξαναρχίσει πάλι τις βουτιές, κατάλαβε απ' το πρώτο άλμα πως ο Άντερσον δεν μπορούσε πια να χρησιμοποιήσει μ' ευκολία στο τελευταίο πάτημα τ' αριστερό του πόδι, όπως συνήθιζε πρό το πολέμου. Τον συμβούλεψε λοιπόν ν' αρχίσει την προπόνησή του από την αρχή, ν' αρχίσει να πηδά δηλ. με το δεξί πόδι.

Άλλος στην ηλικία του και μετά το άτυχημά του, ίσως απογοητευόταν. Ο Άντερσον όμως δεν διάσσε ούτε λεπτό. Αρχισε μία συστηματική προπόνηση για να γυμνάσει το δεξί του πόδι, που κρατούσε στην αρχή 1 1/2 ώρα και με το πέρασμα του χρόνου έγινε 3 ώρες την ημέρα. Έτσι κατώρθωσε να γίνει δεξιότεχνος στο πάτημα με το δεξί πόδι όσον ακριβώς ηταν και με τ' αριστερό. Στο Έθνικ Παμφροϊτητικό Πρωταθλήμα των καταδύσεων αναδείχθηκε πρωταθλητής της Αμερικής κι' έτοιμάζεται να αντιπροσωπεύσει την πατρίδα του στους Ολυμπιακούς του Λονδίνου.

Αύτα κάνει η θελήσις!

Σίντνεϋ Φράνκλιν

Ο Σίντνεϋ Φράνκλιν από το Μπρούκλιν είναι παλαι-

Ο Διεθνής ΣΗΜΒΟΣ

μαχός αλλά διάσημος ταυρομαχος. Δεν έχει μονομαχία με ταύρους στο Μεξικό και στη Νοτιο Αμερική, αλλά «είναι ο μόνος Βορειοαμερικανός που επάλασε στις ισπανικές άρνες με περισσότερη γενναίότητα και λιγότερη τέχνη».

Στην «Πλάσα γτέ Τόρος» της Μαδρίτης ο Άλ Σίντνεϋ έγινε δεκτός με τις ένδοξες κεραιές του πλῆθους: «Βίβα Τρούμαν», «Βίβα Αμερική!» Με θάρρος δε που κατέπληξε το πολύ απαιτητικό ισπανικό κοινό σκότωσε, με μεγάλη μαεστρία, δυο από τους αγριότερους ταύρους. Ενθουσιώδεις νέοι εισώρμησαν τότε μέσα στην άρνη, άρπαξαν τον Νεοϋρκέζο πενηντάχρονο σχεδόν ταυρομάχο, τον σήκωσαν στους ώμους των και τον περιέφεραν θριαμβευτικά γύρω στο στίβο. Οι σενοριότες ενθουσιασθηκαν κι' αυτές με τη σειρά τους και φώναζαν κατά το παλιό ισπανικό έθιμο: «Βίβα τὸ μάντσο», «Νά ζήσει η μάννα σου!»

Ο Σίντνεϋ Φράνκλιν συγκινημένος χαιρετούσε το πλῆθος και ιδιαίτερος τις σενοριότες και τον κυβερνήτη της Μαδρίτης. Ορισμὲν οδήγηθηκε κατόπιν στα άποδυτήρια. Εκεί δήλωσε στους Ισπανούς και ξένους δημοσιογράφους: «Παρα την ηλικία μου (είναι 45, όπως λέει, χρόνων), αισθάνομαι γερά τα νεύρα μου σ' αυτές τις συγκινήσεις της πάλης του ανθρώπου με τον ταύρο. Πολλές φορές βρέθηκα κατά τη μακροχρόνια ταυρομαχική σταδιοδρομία μου, σε δύσκολη θέση, αλλά πάντοτε μ' έσωσε η ψυχραιμία και το θάρρος μου, που δεν ξέρω από ποιά δύναμη κεντρίζονται την δύσκολη αυτήν ώρα. Είμαι εξαιρετικά ικανοποιημένος από τις εκδηλώσεις του ισπανικού κοινού και θα θυμάμαι πάντα στα ύστερά μου χρόνια πως στο τέλος της ταυρομαχικής καριέρας μου αξιόλογα σ' αυτή την ηλικία τόσων ένδοξων εκδηλώσεων, απ' τους Ισπανούς, τους άσους των άσων της ταυρομαχικής τέχνης».

Μπέττυ Λέιχοκ

Ο Χάρολντ Μίντο, ο περίφημος Αμερικανός προπονητής κολυμβήσεως, είναι ειδικός στην αποκάλυψη κολυμβητικών ταλέντων. Μετά την ανακάλυψη και παρουσίασή του καταπληκτικού Τζιμν Μακλέιν, που σε ηλικία 13 χρόνων ανέδειξε πρωταθλητής της Αμερικής στη κολύμβηση 3 μιλίων, παρουσιάσε τελευταία τη 18δα ξανθομάλλα και γαλανομάτα Μπέττυ Λέιχοκ, που είναι έφολλητη του Λέιν στις μεγάλες κολυμβητικές αποστάσεις.

Η μίς Λέιχοκ, χάρις στην προπόνηση του Μίντο, αναδείχθηκε πρωταθλήτρια της Αμερικής στα 2 1/2 μίλια με ρεκόρ 1.06' 41". Μία βδομάδα αργότερα κατέρριψε το άμερικανικό ρεκόρ των 3 μιλίων με 1.17' 36". 7 και κέρδισε τον τίτλο της πρωταθλήτριας της Αμερικής σ' αυτή την απόσταση.

Ο Μίντο άρχισε να την προπονή σε μικρότερες αποστάσεις και γρήγορα έγινε περιφημή στην έλευθερα κολύμβηση από τα 400 μ. μέχρι τα 1500 μ. Σήμερα είναι ικανή να καταρρίψει και παγκόσμια γυναικεία κολυμβητικά ρεκόρ. Γι' αυτό και η συμμετοχή της στους έκαστοτε κολυμβητικούς αγώνες όπου παρακολουθείται πάντα μ' εξαιρετικό ενδιαφέρον από τους διεθνείς κολυμβητικούς κύκλους.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙ

Το άγκλαμα του Νεύρι

Μοναδική στην ιστορία του αθλητισμού τιμή έγινε στον νιντανοό πρωταθλητή του κόσμου των δρόμων άντοχής Γιάσο Νεύρι. Μετά τους θριάμβους του στους Ολυμπιακούς του Παρισιού οι συμπατριώτες του, με καθολικό έρανο όλης της χώρας του ανηγειραν ανδριάντα σε φυσικό μέγεθος στην πρωτεύουσα της νιντανοσίας Ελ οινκι. Έτσι απειθαίστασε το δοξασμένο παιδί της νιντανοσίας ενώ ακόμη βρισκόταν στη ζωή, για να το παραβάλλουν ως παράδειγμα στις ερχόμενες γενεές. Τέτοιο απήκποι είχε το γεγονός εν το στήν ψυχή του νιντανοό δικού λαού που σήμερα ακόμα λένε οι παλιότεροι στα παιδιά τους: «Σου εύχεσαι να δοξασθείς σαν το Νεύρι».

Κι οι νεαροί νιντανοό επιδιόχοντι στον αθλητισμό με πρωτοφανή φανατισμό με δαύνιστη θέληση. Η δόξα του Νεύρι δεν τους αφήνει να ησυχάζουν. Όνειρεύονται αθλητικές δόξες και ανδριάντες.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝ ΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΓΕΥΧΟΥ

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΡΕΣ. 2) ΔΑΝΙΑ. 3) ΒΕΝΕΤΙΑ. 4) ΝΙΚΟΣ. 5) ΣΑΖ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΔΕΝ. 2) ΡΑΝΙΣ. 3) ΣΕΝΕΚΑΣ. 4) ΣΠΙΟΣ. 5) ΑΙΣ.

Οι λέξεις αυτές σχηματίζονται με τα αρχικά των κάτωθι ονομασιών των διαφόρων εικόνων του σχεδίου μας:
Σαρίκι. 1) Ρόβον - Έρπετον - Σβούρα. 2) Δόντι - Αγκλαμα - Νιντρά - Ισον - Αρνάσις. 3) Βελίτοα - Ελν - Ντάμινο - Ελν - Τούνελ - Ήλιος - Αρβίσις. 4) Ντο - Ίδιανος - Κεφαλή - Οκτάγωνο - Σκλή. 5) Σαλινγκάρι - ΑΙΣ - Σολ και Σκούπα.

Απρόσπετο

Είκοσιδύο φορές.

Κρυπτογραφικόν

ΑΛΦΕΙΟΣ - ΛΟΦΟΣ - ΟΛΙΟΣ - ΕΛΑΦΟΣ - ΙΟΣ - ΟΥΕΛΟΣ - ΣΙΕΛΟΣ.

Νέα αρχικά

Οι νέες λέξεις που σχηματίζονται με την αλλογή των αρχικών είναι: Μέρος. Άρμα Κέρμα. Έριον. Δυσία. Ούσις. Νέρων. Ιστός. Αίμα.

Και τα αρχικά των λέξεων αυτών διατεταγμένα στη σειρά σχηματίζουν το όνομα:

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Πόσα είναι:

Υπάρχουν στο άστρο αυτό 97 τριών, να διαφόρων μεγεθών και σχημάτων.

Ανταγωνιστικόν

ΜΙΝΟΣ - ΣΙΜΩΝ - ΚΙΜΩΝ.

Σωστό ή λάθος

1) ΣΩΣΤΟ. 2) ΛΑΘΟΣ (άνηκε στην κατηγορία των διπτερών εντόμων). 3) ΛΑΘΟΣ (σημαίνει «υποταγμένος στην θέληση του θεού» κι' προέρχεται απ' το αρχαίο «υποταγή»). 4) ΣΩΣΤΟ (το έτος 1606). 5) ΣΩΣΤΟ. 6) ΛΑΘΟΣ (το κέρι μας έχει 27 κόκκους και το πόδι μόνο 26). 7) ΛΑΘΟΣ (είναι έβραϊκή και σημαίνει «έτσι θα γίνει»). 8) ΣΩΣΤΟ (αναφέρεται ότι εκράτησε από 8 - 14 Απριλίου).

Μαγική εικών

Ο καπετάνιος βρισκεται ακριβώς στο κέντρο της εικόνος πάνω απ' την κορυφή του ιστού. Θα τον βρείτε δε κυττάζοντας την εικόνά απ' την δεξιά πλευρά.

Λεξιγριφός

ΜΙ + ΚΩΝΟΣ = ΜΥΚΩΝΟΣ.

Αίνιγμα

Ο Έσπερος κι' η Εσπέρα.
Μαγική εικών χωρίς εικόνα
ΡΟΔΙΑ (Σμαρδα Αιλιάντη).

Ακροστιχίς

ΘΑΛΗΣ. (Θάλασσα, άστος, λύπη ήττα σοφός).

Λυσή του 42 σταυρόλεξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΒΑΛΛΙΑΝΟΙ - ΒΕΡΑΝΤΑ. 2) ΧΕΙΡ - ΕΛΑΙΑ. 3) ΛΑΠΩΝ - ΚΕΡΑΙΑ - ΝΙΛΑ. 4) ΑΛΗΘΗ - ΠΙ - ΣΚΙΣΤΑ. 5) ΡΑ - ΠΑΝΙΚΟΣ - ΑΣΙΑ. 6) ΑΝΑΣΑ - ΣΑΠΩΝ - ΣΣ. 7) ΣΙΝΙΚΑ - ΣΑΠΙΟΙ. 8) ΑΣΜΑ - ΡΟΣ - ΤΣΙΑΝΟ. 9) ΑΡΜΑΤΩΛΟΣ. 10) ΔΙΚΑΙΩ - ΣΙΑ - ΜΑΝΙ. 11) ΑΣΗΜΟΝ - ΑΙΟΜΟΝ. 12) ΜΑ - ΑΡΩΜΑ - ΑΜΑΣΑ. 13) ΑΙΜΑ - ΠΡΑΣΙΝΑ - ΕΥ. 14) ΑΔΡΙΑΣ - ΝΙ - ΑΚΡΙΣ. 15) ΤΑΧΥ - ΑΚΑΚΙΑ - ΓΑΙΑ. 16) ΑΤΙΝΑ - ΟΡΟΙ. 17) ΣΚΙΑΘΟΣ - ΑΝΑΙΣΘΗΤΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΒΗΛΑΡΑΣ - ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ. 2) ΑΛΑΝΙ - ΙΣΑΙ. 3) ΛΥΠΗ - ΑΝΑΓΚΗ - ΜΑΧΑΙ. 4) ΘΩΣΙΣ - ΑΜ - ΑΔΥΤΑ. 5) ΙΧΝΗ - ΑΚΜΑΙΟΣ - ΙΟ. 6) ΑΕ - ΑΑΡΩΝ - ΠΛΑΝΟ. 7) ΝΙΚΙΑΣ - ΑΡΑΚΑΣ. 8) ΟΡΕΙΝΑ - ΡΑΣ - ΡΑΖΑ. 9) ΙΠΠΟΤΙΣ. 10) ΑΣΚΩ - ΣΩΑ - ΜΙΝΙΟΝ. 11) ΒΕΓΚΟΝ - ΑΝΙΑΡΑ - ΚΕΣΕΑΤΑ - ΑΓΙΣ. 12) ΑΙΝΤΑ - ΠΙ - ΝΟΜΙΚΑ. 13) ΝΑΤΑΣ - ΙΑΣΙΜΑ - ΡΙΓΗ. 14) ΙΣΟΝ - ΟΣΕΙΑ. 15) ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ - ΝΑΥΣΙΚΑ.

ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Αντέχουν περισσότερο από τους άντρες

Τα δηλητήρια επενεργούν με διαφορετικό τρόπο στους άντρες και στις γυναίκες. Και το καλούμενο άσθενες φύλο έχει μεγαλύτερη άντοχή σ' αυτά.

Τα ζητήματα αυτά απασχόλησαν πολλές φορές ως σήμερα τους επιστήμονες. Και θα μπορούσε κανείς ν' απαντήσει και στα δυο καταφατικά, μ' όλο που η μεγαλύτερη άντοχή των γυναικών δεν είναι γενική για όλα τα δηλητήρια, αλλά για άρισμένα μόνον απ' αυτά.

Εκείνο που φαίνεται άναμφισβήτητο, όμως, είναι ότι το φύλο δεν είναι άσχετο με το όργανο που προσβάλλει το δηλητήριο και τη μορφή που παίρνουν τα συμπτώματα της δηλητηρίασης.

Το άρσενικό π. χ. προκαλεί στους άντρες έντερικες διαταραχές και έρεθισμό των βλεννογόνων, καθώς και του επιπεφυκότος του οφθαλμού. Αντίθετα, στις γυναίκες προκαλεί στομαχικές διαταραχές (πόνους, έμετους κλπ.) και διαταράσσει το νευρικό σύστημα.

Το ίδιο συμβαίνει και με το όπιο. Προσεκτικές παρατηρήσεις απέδειξαν ότι η χρήση όπιου προκαλεί στις γυναίκες έρεθισμό του δέρματος, κεφαλαλγίες, έμετους κλπ. Στους άντρες, όμως, η τοξική αυτή ουσία προσβάλλει κυρίως τα νεφρά και προκαλεί σοβαρότατες διαταραχές του ούροποιητικού συστήματος.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι η άντοχή της γυναίκας στο όπιο είναι μεγαλύτερη και ότι οι αντιδράσεις του οργανισμού της δεν είναι τόσο σοβαρές όσο στον άντρα.

Ο γυναικείος οργανισμός δείχνει επίσης μεγαλύτερη άντοχή στο χλωροφόρμιο. Η θνησιμότης από τη χρήση αυτής της ναρκωτικής ουσίας είναι τέσσερες φορές μεγαλύτερη για τους άντρες παρά για τις γυναίκες.

Τα δυσάρεστα επακόλουθα του χλωροφόρμιου, (έμετοι, κεφαλαλγία,

ΦΙΛΜ
της απολύτου
εμπιστοσύνης

Gevaert

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

10,000 ΛΙΑΝΙΚΟΣ

ΔΕΙΞΕΤΕ ΤΟ ΕΝΩΜΕΝΟ

ΑΠΟΛΑΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ναυτία κλπ.) είναι έντονότερα επίσης στους άντρες παρά στις γυναίκες.

Κατά τον δόκτορα Σάνσον, τα ύγιη και ρωμαλέα άτομα δείχνουν μικρότερη άντοχή στο χλωροφόρμιο παρά τα αδύνατα και άσθενικά. Το γεγονός αυτό εξηγεί τη μεγαλύτερη άντοχή των γυναικών.

Προκειμένου για το χλωροφόρμιο, είναι αξιοσημείωτο ότι το μεγαλύτερο ποσοστό δυσάρεστων επιπλοκών και θανάτων παρατηρήθηκε κατά τη διάρκεια των άσηπώντων έχειρήσεων σε άτομα που παρουσιάζουν μία ικανοποιητική γενική υγεία. Αντίθετα, όργανοι έσθθενημένοι από μακρές άσθενείες, παρουσίασαν μεγαλύτερη άντοχή σ' αυτό.

Εξάίρεσι μεταξύ των ναρκωτικών αποτελεί ο αήθρις. Οι άντρες δείχνουν μεγαλύτερη άντοχή σ' αυτόν από τις γυναίκες. Επίσης, μεταξύ των δηλητηρίων, τα άλατα του μολύβδου, που προσβάλλουν κυρίως το νευρικό σύστημα. Για το λόγο αυτό, η επίδρασις των γίνεται πιο αισθητή στις γυναίκες.

Αν κατατάξουμε, όπως είναι σωστό, το οινόπνευμα μεταξύ των δηλητηρίων, θα ιδούμε επίσης ότι η άντοχή των γυναικών σ' αυτό είναι πολύ μεγαλύτερη από την άντοχή των άντρων.

Στις άγγλοσαξωνικές, όπως και τις σκανδιναβικές χώρες, ο άλκοολισμός μεταξύ των γυναικών είναι πολύ συνηθισ. Ωστόσο, δεν προκαλεί σ' αυτές τις ίδιες καταστροφές όπως στον άντρα. Το τρομάδες παραλήρημα π. χ. είναι σπανιότατο μεταξύ των άλκοολικών γυναικών. Αντίθετα, όμως, η προσβολή του ναισιού μυελού, με αποτέλεσμα τη γενική ή μερική μυική παράλυσι, συναντάται συνηθέστερα στις άλκοολικές γυναίκες παρά στους άντρες.

Κατά ένα γενικό κανόνα, οι γυναίκες είναι περισσότερο ευαίσθητες στα δηλητήρια που προσβάλλουν άμέσως ή έμμέσως το νευρικό σύστημα, ενώ δείχνουν μεγαλύτερη άντοχή σ' εκείνα που προσβάλλουν άλλα μέρη του σώματος.

Για τον ίδιο λόγο, η νικοτίνη που περιέχεται στον καπνό έχει δυσάρεστη επίδρασι στις γυναίκες.

Σύμφωνα με τον δόκτορα Ντίξον, μερικά τσιγάρα την ημέρα δεν βλάπτουν. Είναι πιθανόν, μάλιστα, να ήμεούν το νευρικό σύστημα, που είναι πολύ ευαίσθητο στις γυναίκες. Αλλ' η κατάχρησις του καπνού μπορεί να έχη πολύ δυσάρεστα άποτελέσματα στο γυναικείο οργανισμό.

Ένα απ' αυτά είναι η βαθμισία έσθθενσις της δράσεως, πράγμα, που, άλλωστε, συμβαίνει και στους άντρες, αλλά σε πολύ μικρότερη κλίμακα.

Αλλά το σοβαρότερο είναι η διαταραχή των έμμηων και της όμαλης λειτουργίας των ώθηκών. Στις μαρινώδεις καπνίστριες, ο κύκλος των έμμηων επιδραχύνεται ή επιμηκώνεται κατά τις περιστάσεις, ή δε ροή του αίματος συνοδεύεται από ισχυρούς πόνους. Σε μερικές περιπτώσεις επίσης, οι γυναίκες αυτές καταντούν άνικανες να τεκνοποιήσουν.

Για να της αποδείξη ότι ήταν ήρωας

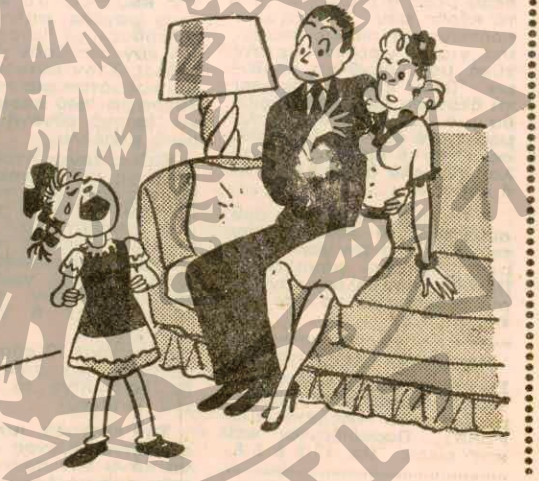
Ο 15ετής Ντάλτον φάνινγκ, από τη Βισία των Ήνωμένων Πολιτειών, θέλοντας ν' αποδείξη στην αγαπημένη του, ότι είχε ψυχή ήρωας πήρε το πιστόλι του πατέρα του, έβαλε το παπούτσι από το δεξί του πόδι, στρίψε την κάννη του όπλου στο μεγάλο δάχτυλό του και πυροβόλησε. Όπως ήταν έσόμενο το δάχτυλό του έγινε κομμάτι και ο φάνινγκ θα κουτσωνί τώρα ελαφρά σ' όλη του τη ζωή.

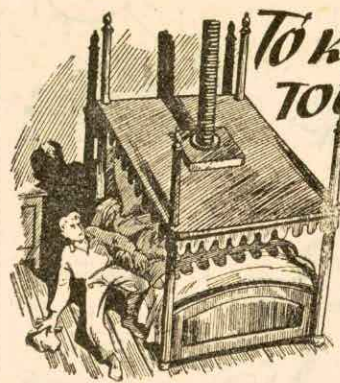
— Να πάρη ο διάολος, πώς κολλάει αυτή η ασφαλτος με τη ζέστη! — (Σκίτσος Β. Χριστοδούλου)

ΗΡΘΕ ΝΑ ΤΟΝ ΠΑΡΗ
— Γιατί κάθεται βρέ εκεί;
— Για να φύγουμε παρέα...

Η ΜΙΚΡΗ ΕΚΒΙΑΣΤΡΙΑ
— Αίντε, λοιπόν! Δώστε μου το παραδάκι για να στρίβω!...

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Περιπετειώδες διήγημα

Είχα τελειώσει τότε τις αποδείξεις μου στο Πανεπιστήμιο και βρισκόμουν στο Παρίσι μαζί μ' ένα φίλο μου. Άγγλο όπως κι' εγώ. Γλασκώγουσες ξένισσες, με το κέφι της ηλικίας μας.

Ένα βράδυ λοιπόν, ή τμήμας μ' αβήγαγε ο' ένα κρουφάρτο παρτινέρι. Η αίθουσα, θαλάμη από τούσ καντούς, ήταν γεμάτη από ανθρώπους ξαπλωμένους τ' αβήγαγε. Κάθισα σ' ένα τραπέζι κι' άρχισα να γελώ.

Ποτέ άλλοτε δεν ήμουν τόσο τυχερός, όσο το βράδυ αυτό! Κέρδιζα, κέρδιζα συνεχώς.

Συνήθως έπαιζα χαρτιά για να περάσω την ώρα μου. Άλλα, τα βράδια εκείνη, με είχε κυριέψει ένα αληθινό πάθος. Ο φίλος μου άναγκάστηκε να μ' άρει και να φύγει.

— Τι διαβολομένη τύχη που έχετε! φώναξε κάποιος πίσω μου. Θα τινάζετε τον μπάνκο!

Γύρισα κι' είδα έναν άνθρωπο ψηλό, μεσόκοπο με περσιό μουστάκι. Η φθορμένη στρατιωτική στολή που φορούσε, έδειχνε ότι ήταν απόστρατος λοχίας. Το χαμόγελό του με διέθεσε ευνοϊκά κι' έπιασα κουβέντα μαζί του, συνεχίζοντας συνεχώς το παιχνίδι.

Σε λίγο είχα μαζέψει μπροστά μου ένα σωρό από χρυσάφι και χαρτονομίσματα.

— Το παιχνίδι τελείωσε νι' άποψη, κύριοι, ανήγγειλε ο κρουπιέρης. 'Ο μπάνκος χρεωκόπος!

Ο λοχίας με βοήθησε να δέσω μέσα στο μαντίλι μου τα κέρδη μου. Έπειτα μου πρότεινε να πιούμε σαμπάνια για να ξεχάσουμε την τύχη μου. Δέχθηκα πρόθυμα. Όταν είχαμε άδειάσει τη δεύτερη μπουτίλια, ένοιωθα μία φωτιά στο μυαλό μου. Ποτέ δεν μ' είχε ζαλίσει τόσο το κρασί...

Ήταν λοιπόν πολύ δυνατή εκείνη η ραμπάνια...

— Να πιείτε ένα καφέ, μου συνέστησε ο λοχίας όταν του εξήγησα την κατάσταση μου. Θα σας κάνει καλό. Πάω να παρακαλώω την κυρία του σπιτιού να σας τον ετοιμάσει.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΚΟΡΝΤΕΩΝ

Σωτήρ, Γ. ΒΕΛΟΥΔΙΟΥ Μουσική 29. (Μελέτη ΔΡ. ΠΕΑΝ). Παραδίδονται και κατ' οίκον. Ωρ. 10-2 & 5-8.

ΦΑΚΙΔΕΣ - ΠΙΤΣΙΛΑΔΕΣ
ΤΑΧΕΙΑ ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΠΑΝΟΡΟΦΙΑΙ ΔΡΕΑΝ
Οδός Πιπίνου 38 - Τηλ. 85.089
& Σταυροδρόμι 15 - Τηλ. 51.314

εκείνην ύπνωσι. Μόλις πρόφαση να γλυτώσω πλάγια κι' να πέσω έξω απ' το κρεβάτι, όταν πιά ο ουρανός πίεζε σχεδόν το στήθος μου!

Άναγκάστηκα στα γόνατα κι' είδα ότι ο ουρανός κατέβηκε άκωχη, ως που κόλλησε σχεδόν στο στρώμα του κρεβατιού. Ψηλάφησα τις πλευρές του και κατάλαβα πως ήταν σκεπασμένος προς τα μέσα μ' ένα παχύ πουπουλένιο στρώμα. Από πάνω, υπήρχε μία χοντρή ζυλινή βότα που έφτανε ως το ταβάνι. Μ' αυτήν έκλειπτο το φρικτό εκείνο μπάνκι, που θυμίζει 'Ιερά 'Εξέταση... Αν είχα μείνει λίγο άκοιμη στο κρεβάτι μου, άδρα πάει τώρα πιά ασφυξία ανάμεσα στο δυο στρώματα!

Κατάλαβα ότι μου είχαν ρίξει στον καφέ μου κάποιο ναρκωτικό. Είτε όμως γιατί άντέδρασε περίεργα ο οργανισμός μου, είτε γιατί είχα πιη προηγουμένως σαμπάνια, το φάρμακο αυτό μου είχε φέρεi άπναια και έξαφι, αντί να μ' άποκοιμή. Κι' έτσι είχε άποτύχει το σχέδιο των κκοούργων, που είχαν θελήσει να με δολοφονήσουν για να μου πάρουν τα κέρδη μου.

Πόσοι άλλοι όμως δυστυχισμένοι, πριν από μένα, είχαν κοιμηθί στο ίδιο κρεβάτι κι' είχαν βρή τραγικό θάνατο!

Σε δέκα λεπτά, ο ουρανός του κρεβατιού ξαναγύρισε στη θέση του, άδρα όπως είχε κατεβή. Οι κκοούργοι θά έκριναν ότι είχα πιά ξεφυγίσει... Έπρεπε να φύγω, όσο ήταν άκόμης καιρός... Άνοιξα το παράθυρο προσέχοντας να μην κάνω τον παραμικρό θόρυβο, και κύτταξα έξω. Μία ύδωρορρη κατέβαινε από ψηλά. Άρπάζτηκα σ' αυτή κι' άρχισα να κατεβαίνω.

Όταν βρέθηκα στο δόμο έτρεξα στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα και διηγήθηκα την περιπέτειά μου στον αξιωματικό της ύπνωσης. Έκείνος με νόμισε στην άρχη μεθυσμένο.

Όταν όμως είδε το μαντίλι με τα χρήματα, άλλαξε ιδέα. Πήρε άμέσως μερικούς άντρες και πήγαμε όλοι μαζί ως το καταρριμένο σπίτι.

Σε λίγο, όσοι βρίσκονταν εκεί μέσα φορούσαν χειροπέδες. Πάνω απ' το δωμάτιο που μου είχαν δώσει, βρέθηκε, κρυμμένος μέσα στον τοίχο ο διαβολικός μηχανισμός που άνεδοκατέβαζε τον ουρανό του κρεβατιού.

Οι άνακρισεις άπέδειξαν ότι ο πρώην λοχίας, ο κρουπιέρης και μία γυναίκα συννερόχος τους είχαν δολοφονήσει και ληστέψει περιούστερους από δέκα πελάτες. Έπειτα πετούσαν τα πτώματα στο Σηκουάνα, άφου έδωσαν στην τάπητή τους ένα σημείωμα που έλεγε ότι είχαν άποφασίσει να πέσουν να πνιγούν, γιατί είχαν χάσει όλα τα χρήματά τους στο χαρτοπαίγνιο.

Οι τρεις κκοούργοι καταδικάστηκαν σε θάνατο. Κι' εγώ δεν ξανάπαιξα από τότε χαρτιά! Όταν άντρίκωσα μία τράπουλα ή ένω πράσινο τραπέζι, μου φέινεται πως βλέπω τον ουρανό ενός κρεβατιού να κατεβαίνει για να με πνίξη, μέσα στη σιγή και στο σκοτάδι της νύκτας...

ΟΥΤ' ΑΚΙ ΚΟΛΛΙΝΣ

ΟΤΑΝ ΤΑ ΖΩΑ άρρωσταίνουν...

Οι τρέψεις της αὐτοθεραπείας τους

Δέν είνε άπόλυτως σωστό αυτό που πιστεύει ο πολύς κόσμος: ότι δηλαδή, όταν τα άγρια άρρωσταίνουν ή πληγώνουν, άναζητούν κάποια μοναχική γυνιά, για να ξαπλώσουν και να περιμένουν το θάνατο. Αυτό γίνεται μόνον όταν έκπια χυθί πιά κάθε έλπίδα σωτηρίας των. Έφ' όσον όμως, είνε δυνατόν, άκόμη, προσπαθούν με κάθε τρόπο να γι�τρευτούν, όδονούμενα απ' το ένστικτό τους.

Οι κυνηγοί κι' οι φυσιόφιλοι διηγούνται πολλά και περιεργότατα τέτοια περιστατικά. Ένας απ' αυτούς, στο Μιτσιγκάν, έτυχε κάποτε να συναντήσει τέσσερα ζαρκαδία, που είχαν περιτριγυρίσει ένα πέμπτο ξαπλωμένο κατάρχη. Πλησίασε τότε με προφύλαξη, για να μη τον άντληφθούν, κι' είδε ότι το πέμπτο ζώο είχε παρημενη την καιλία του. Τα άλλα τώ έξερέθιζαν, τώ έσπαχναν με τα ρύγχη και με τα κέρατά τους ως ότου τώ άνάγκασαν να σηκωθεί με κόπο και να περπατήσει. Έπειτα από 20 λεπτών περίπου, ή καιλία του είχε ξεπρησθί τελείως.

Προφανώς, το ζώο αυτό είχε ποσάσει κατάρχη κι' είχε πάθει δυσπεψία. Οι συντροφοί του λοιπόν τώ έπέδωσαν την κατάλληλη θεραπεία για να χωνέψη — όπως τους την υπάγόρευε το ένστικτό.

Μία άλεπού βρέθηκε πιασμένη σε παγίδα, με το δεξιό πόδι της σπασμένο απ' τις άσφαλίνες δαγκάνας. Αυτός που την είχε πιάσει, την έπληνε στο σπύτι του, της έδωσε το πόδι και την έκλεισε σ' ένα ουματίνο κλουβί. Άμέσως το ζώο πέταξε τους έπιδέσμιους έσκαψε με το γερύ πόδι του ένα μικρό λάκκο στο έδαφος, έθαλε μέσα το πληγμένο και σπείδαζε χύμα όλόνυα. Έμεινε έπειτα έτοι άκίνητο επί ήμερας, άδυνάτιος, έξαντλημένος, αλλά όταν έδωλε έπιτέλους το πόδι του απ' το λάκκο τώ κόκκαλο είχε κολλήσει τελείως.

Στην περίπτωση αυτή, ή άλεπού είχε άντικαταστήσει με το δικό της τρόπο το γύφιο που χρησιμοποιούν οι χειρουργοί στα κατάγματα, για να κρετούν άκίνητο ένα μέλος τώ σώματος ως ότου ένωθούν τα σπασμένα κόκκαλα.

Άλλοτε πάλι, ένα άγριοκάτσικο είχε πληγθί στο λαμό, ίως από κάποιο μύτερο κλαδί και ή πληγή του αίμορραγούσε. Έτριψε τότε το λαμό του σ' ένα πέγκο, κι' έτσι ή πληγή νέμισε με ρεταίνι, πάνω απ' το οποίο κόλλησαν κομμάτια φλοιού τώ δέντρου. Με τόν τρόπο αυτό σταμάτησε ή αίμορραγία. Όταν, έπειτα από λίγες μέρες, ένας κυνηγός σκότωσε το ζώο, βρήκε την πληγή του μισοεπούλωμένη και τόν 'έπιδεσμο' έπάνω της άκόμης.

Κάποια κρύα χειμωνιάτικη ήμερα, μία άρκουδα έθεσθί να πίνι νερό από μία δεϊούχο πηγή. Κανονικά, άπρεπε να βρίσκεται βυθισμένη σε νερό, την έποχή αυτή. Τα πατήματα της όμως στο χιόνι έδειχναν ότι πήγαμε από ήμερες στην πηγή εκείνη. Είνε προφανές ότι είχε κάποια άσθένεια κι' έπινε το Ιαματικό νερό για να γι�τρευθί.

Γιά τόν ίδιο λόγο, τα άρρωστα ζαρκαδία τρώνε ώριμένους μύκητες και λειχήνες (άς μη ξεχνούμε οσχετικώς ότι ή πενικιλίνη κι' ή στρεπτομυκίνη προέρχονται από μύκητες).

Τέλος, ένας κυνηγός είχε συναντήσει στο δρόμο του ένα άδελανθώδες φείδι που είχε δαγκώσει το ακυλί του. 'Ο σκύλος κομμάτισε τώ έρωπετό με τα δόντια του. Κατόπιν έγκατέλειψε τόν κύριο του και χάθηκε. 'Ο κυνηγός νόμισε πως είχε φοβήσει. Έπειτα από ήμερες όμως, τόν βρήκε στο κατάστημα ενός φίλου του, που πουλούσε πάγο. 'Ο σκύλος είχε κωθί στο ψυγείο, είχε παραμείνει τώ πριονιό τώ σκέπαζε τόν πάγο κι' είχε έγκατασταθί πάνω σ' αυτόν. 'Η θερμότητα τώ σώματός του είχε λυώσει τόν πάγο κι' είχε σκαμίσει μία κοιλότητα, μέσα στην οποία έμενε το ζώο. Μ' αυτή λοιπόν την πρωτότυπη μέθοδο, είχε γι�τρευθί τελείως απ' την έπιδραση τού δηλητηρίου τού φείδιου.

Η γούνα της "Αννας"

Μπήκε στο κατάστημα τών γουναρικών δίχως να κυττάξη γύρω του, γιατί δέν είχε παρά μία σκέψη στο βασανισμένο του μυαλό, την "Αννα" μονάχα, την αγαπημένη του "Αννα".

Μία υπάλληλος τόν ρώτησε: — Τι θέλει ο κύριος; — Μία γούνα για κυρία. — Άνοιχτού χρώματος ή σκούρα; 'Η κυρία είνε νέα; ρώτησε ή υπάλληλος.

— Ναι. Φυσικά δέν έπρεπε ν' αγοράση μία μαυρή γούνα για την "Αννα". Μόλις ήταν είκοσιέπεντε χρόνων, έπειτα τώ μαύρο δέν της πηγαινε, γιατί τώ δέρμα της ήταν μελαχρινό και τα μαλλιά της καστανά.

— Μία γούνα που να βαστάη πολλή ζέστη, ξανάπε αυτός. — Αυτή σας άρσεί; Είνε πολύ ζεστή και αυτό τώ άνοιχτό καφέ χρώμα θα πηγαίνι, νομίζω, στην κυρία. Σταθήτε να την προβάρω για να δήτε τώ μέγεθος και να μου πήτε άν κώνη για την κυρία.

Έμοιαζε με νεαρό πάνθηρα αυτή ή υπάλληλος, με τα ζωηρά μάτια της και τα μακρά μαλλιά, καθώς φορεσε τή γούνα. Δέν ήταν αυτό τώ μέγεθος για την "Αννα". 'Η "Αννα" ήταν πιο κοντή, πιο λεπτή και τόν τελευταίο καιρό καθώς την έπαιρνε στην άγκαλιά τών φοβόταν μήπως διαλυθί στην πνοή τού άνεμου. Αυτό τώ χειμώνα ή "Αννα" κρώνε πολύ. Έτρεμε όλόκληρη, μέσ' στο πανωφοράκι της και οι πνευμόνες της που ήταν άρρωστοι δέν μπορούσαν — άλλοιμονο — ν' άνθεξουν στο δριμύ ψυχός. Και τώρα βυθόταν που τώ έλεγε ή "Αννα": «Όταν θα πάρης διπλό μισθό τώ Χριστούγεννα, τότε θα μπορούσε να μου πάρης ένα γούνινο πανωφόρι. Έτσι όλα θα πάνε καλά και δέν θα βήχω πιά. Δέν πειράζει άν ή γούνα δέν θάνε απ' τις άκριβώτερες, φτάνει νανε πολύ ζεστή για να μην κρώνω». Δέν ήταν όμως τώ γούνινο παλτό που της έλειπε της "Αννας" για να μην κρώνη; ήταν άκόμης και τώ καλό φαγητό, τώ κρέας, τ' αυγά, τώ γάλα. Όλ' αυτά δέν μπορούσε να τα τρώη συχνά, γιατί ο άντρας της, ο Μάρκος, δέν ήταν πλούσιος. Ήταν υπάλληλος σε κάποια έταιρεία μ' ένα μέτρο μισθό.

— Λοιπόν σας άρσεί; ρώτησε ή πωλήτρια, διακόπτοντάς τον απ' τις σκέψεις του.

— Θάθελα κάτι καλλίτερο, κάτι πιο άκριβό και πιο μικρό.

— Τότε πάρτε αυτή τή γούνα. Είνε από άκούδια. Κοστίζει μονάχα τριακόσες χιλιάδες. Ήταν έτοιμος να πη τώ ναί ο άντρας να τόν φανάζουν. Γύρισε και είδε ή Λουκία, μ' πριν την άναγνώριση, άναγνώρισε τώ άρρωμα

της, που άλλοτε τόν ζάλιζε τόσο και τόν έκανε τρελλό.

— Μάρκο, αγαπητέ μου, πάνε έφτά ή όχτώ χρόνια που δέν βλέπομαστε. Εγώ δέν είχα άκόμα παντρευθί, όταν ήρθα και σας είδα στη φωλίτσα σας, την "Αννα" και σένα. Πάντα ο ίδιος είσαι, αγαπητέ μου, δέν άλλάξες καθόλου.

— Όχι δέν ήταν πιά ο ίδιος. Αυτό τώ ήξερε καλά. Είχε γεράσει ή καρδιά του απ' τα βάσανα, απ' την καθημερινή πάλη της ζωής. 'Η Λουκία ήταν τώρα πιο ώραια, με τα χρυσάφνια μαλλιά της κάτω απ' τώ μικρό καπέλλο, με τα γαλαζοπράσινα μάτια της που τόν κύτταζαν τόσο γλυκά.

— Και συ δέν άλλάξες, Λουκία, της έιπε απλά.

— Ό! "Αφσε τώ κομπλιμέντα, αγαπητέ μου, γερνάει κανείς δίχως να τώ καταλάβη, τώ άπάντησε με νάζι, γιατί ήταν σίγουρη για την όμορφιά της, για την κομψότητά της. Και ή "Αννα, τί γίνεται;

— 'Η "Αννα" είνε στο σπύτι. — Τώρα θα βλέπωμαστε συχνά, συνέχισε ή Λουκία. Ξέρεις ο άντρας μου είνε διευθυντής Τραπεζής και τόν τοποθέτησαν εδώ. Μένεις πάντα στο ίδιο σπύτι;

— Όχι. — "Θεέ μου! πόσο έχει γίνει τραχύς, άπότομος. Δίχως άλλο ή φτώχεια" σκέφθηκε ή Λουκία.

— Μά τί κανείς εδώ πέρα; τόν ρώτησε. Θ' αγοράσης καμμία γούνα;

— Ναι, για την "Αννα". 'Η υπάλληλος άνοιξε μία βιτρίνα και σε λίγο παρουσίασε στο Μάρκο μία θαυμασία πράγματι γούνα. — Αυτή θα πάρω, έιπε ο Μάρκος. Πήγε στο ταμείο, πλήρωσε, πήρε τή γούνα κι' έφυγαν.

— Ξέρεις, τώ έιπε ή Λουκία, άν θέλεις πάμε σπύτι σου με τώ αυτοκίνητό μου. Με εύχαιρίστησι θα δώ την "Αννα".

Μπήκε σαν αυτόματο στο αυτοκίνητο, γιατί ο νους του στριφογύριζε στην "Αννα". Δέν τούκανε καμμία έντύπωση ή Λουκία, ή Λουκία που τόσο άλλοτε την είχε αγαπήσει. Όλη αυτή την παλιά έρωτική περιπέτεια την είχε ξεχάσει. Μία σκέψη τόν βασάνιζε: ή "Αννα, ή άρρωστη, ή αγαπημένη του "Αννα".

Σταμάτησαν σε λίγο μπροστά στο σπύτι του. 'Ο Μάρκος άνοιξε με τώ κλειδί και προχώρησε. 'Η Λουκία τόν άκολούθησε. Έπασσε στην καμέρα της "Αννας" κι' έσπρωξε σιγα την πόρτα. Άκούμπησε κάτω τώ κουτί με τή γούνα. 'Η Λουκία στάθηκε στο κατώφλι, μ' άδεν άκουσε καμία φωνή. Τότε έκανε δύο βήματα σιγα-σιγα φοβισμένη. Είδε στο κρεβάτι, πλαγιάσμενη την "Αννα". 'Ο Μάρκος είχε σκύψει από πάνω της και κάτι της ψιθύριζε.

— Κοιμάται; ρώτησε ή Λουκία. — Έκείνος γύρισε και την κύταξε. — Ύστερα έιπε με σδυσμένη φωνή: — Δέν κοιμάται, είχε πεθάνει, είχε πεθάνει σήμερα τώ πρωί!

Έπειτα άνοιξε τώ μεγάλο κουτί, μ' τα χέρια του έτρεμαν και με δυσκολία έβγαλε την ώραία, την άκριβή γούνα από μέσα. 'Η Λουκία τόν κύτταζε, άκίνητη, σαν παράλυτη, με τρώμο, σαν νάχε μπροστά της κανένα τρελλό.

— Μη φοβάσαι, της έιπε, δέν τρελλάθηκε. Καταλαβαίνεις, την έπιθυμούσε τόσο αυτή τή γούνα και ύπόφερε τόσο απ' τώ κρύο και ίσως να πέθανε έπειδι τόσο βασανίστηκε μαζί μου. Θέλεις να με βοηθήσης, Λουκία, να της φορέσουμε τή γούνα;

Κι' όταν έγινε αυτό, ο Μάρκος έσκυψε πάνω απ' τή νεκρή και της έιπε γλυκά:

— Τώρα πιά, "Αννα μου, δέν θα κωνήνης! 'Η γούνα θα σε φυλάη. Είναι, ξέρεις, όπως την ήθελες, πολύ, πολύ ζεστή...

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ κατά τών κουνουπιών

Και κατά της φαγεύρας

Μία από τις κοινότερες ενοχλήσεις τού ανθρώπινου γένους είναι ή φαγεύρα. Καποτε μάλιστα καταντάει σωστό μαρτύριο... Όπως υπέλόγισε κάποιος ερασιτέχνης της στατιστικής, ή ένέργεια που καταναλίσκει κάθε χρόνο όλόκληρη ή ανθρωπότης σε... ξύσιμο, θ' άρκούσε για την κατασκευή 100 χιλ. βομβαρδιστικών άεροπλάνων! Ποιος μπορεί λοιπόν ν' άρνηθί ότι αξίζει ο τίτλος τού σωτήρος σ' εκείνον που θά καταργήση όριστικά τή φαγεύρα;

Ένας Άμερικανός επιστήμων, ο δόκτωρ Σάννον, έκαμε ήδη ένα μεγάλο βήμα προς αυτή την κατεύθυνσι. Δοκιμάζοντας διάφορα φάρμακα, για ν' άπαλλάξη ένα άρρωστό τού από μίαν έπιμονή συνεχή φαγεύρα, άνακαλύψε τυχαίως ότι φέρνουν άριστα και γρήγορα άποτελέσματα όι ένέσεις μεγάλων δόσεων χλωριούχου θειαμίνης, δηλαδή της γνωστής βιταμίνης Β 1. Οι ένέσεις αυτές θαυματουργούν, είτε ή φαγεύρα προέρχεται από έκζεμα, είτε από δερματίτιδα, είτε από ψώρα. Οι δόσεις κυμαίνονται από 40 ως 400 χιλιοστογράμματα σε 48 ώρες, άναλόγως της περιπτώσεως. 'Η άνακούφισις είναι πάντοτε άμεση και άπόλυτη.

Οι άποτυχίες τού δόκτωρ Σάννον στα πρώτα τού πειράματα περιορίστηκαν μόλις σε 18%. Ίσως δέ να ώφείλονται στο ότι δέν είχαν καθορισθί άκόμη με άκρίβεια οι καταλληλότερες δόσεις.

Άκόμα πιο ένδιαφέρουσα όμως ήταν ή δεύτερη φάσις τών πειραμάτων τού δόκτωρ Σάννον. Αυτή άφορούσε την προσφύλαξη απ' τα τσιμπήματα τών κουνουπιών. 'Ο Σάννον διάλεξε μία γυναίκα, που ήταν τόσο «γλυκοκαίμητα», ώστε δέν μπορούσε να βή στον κήπο της χωρίς να της έπιτεθούν άμέτρητα κουνούπια. Άφου λοιπόν της έκαμε ένσει 120 χιλιοστογράμμων θειαμίνης, κανένα πιά κουνούπι δέν την ξανατίμπησε. Με τόν τρόπο δέ αυτό, έπαναλαμβάνοντας κάθε τόσο τις ένέσεις, πέρασε άνένόχλητη όλόκληρο τώ καλοκαίρι.

Σ' ένα άγοράκι 2 ετών, ο δόκτωρ Σάννον έκαμε την πρώτη μέρα ένσει 80 χιλιοστογράμμων και κατόπιν 20 χιλιοστογράμμων κάθε μέρα. Άπό τότε, τώ κουνούπια δέν τώ ξαναπλησίασαν.

Την ίδια έπιτυχία σημείωσαν κι' άλλα τέτοια πειράματα.

Είναι μυστήριο άκόμη πως ένεργεί ή θειαμίνη κατά τών κουνουπιών (καθώς και κατά της φαγεύρας). 'Ο Σάννον υπέθεσε στην άρχη ότι αυτό ώφείλεται στη χαρακτηριστική μυρωδιά της, έφ' όσον τώ κουνούπια πλησιάζουν, άκούμπουν έλαφρά στο δέρμα και ξαναφεύγουν άμέσως. Όταν όμως δοκίμασε για τόν ίδιο σκοπό τις έπαλείψεις μ' ένα μίγμα που περιείχε 3% θειαμίνη, τώ κουνούπια άδιάφορα τελείως για τήν άρκετά έντονη μυρωδιά της ούσίας αυτής. Συνεπώς, ή θειαμίνη ένεργεί με κάποιο άλλο τρόπο, άγνωστο άκόμη.

Μπορεί να χορηγηθί όχι μόνο με ένέσεις, αλλά κι' απ' τώ στόμα. Άπομακρύνει τώ κουνούπια, εξαφανίζει τή φαγεύρα απ' τώ τοίμημά τους και δέν άφίνει να σχηματισθών στο σημείο εκείνο τώ γνωστά κόκκινα σπιθυράκια.

Χρειάζονται μεγάλες δόσεις, για να φέρουν γρήγορο άποτέλεσμα. Ειδικώς για τώ τσιμπήματα τών κουνουπιών, ο δόκτωρ Σάννον συνιστά να χορηγούνται 80 - 120 χιλιοστογράμματα μέσα σ' ένα 24ωρο. 'Η ένέργεια τού φαρμάκου εκδηλώνεται σε λίγες ώρες. Πάντως, έφ' όσον δέν φαίνεται να βλάπθης, σ' όσοδήποτε μεγάλη ποσότητα, μπορεί κάθεν να πειραματισθί στον έαυτό του και να βή τις καταλληλότερες δόσεις.

Αν ή νέα μέθοδος βή έφαρμογή έναντιόν όλων τών ειδών τών κουνουπιών, ιδίως δέ αυτών που μεταδίδουν την έλονοσία, ή άνακάλυψις τού δόκτωρ Σάννον μπορεί να θεωρηθί αληθινά κοσμοϊστορική.

Ο επισιτισμός στην Άγγλία

Οι Άγγλοι έσκόλουθον πάντοτε να προμηθεύωνται τώ είδη της διατροφής των με δελτία. Στην έλευθερία άνορα δέν βρίσκει κανείς τίποτε.

Να τώρα ποιά είνε τώ είδη που παίρνουν οι Άγγλοι κάθε βδομάδα:

28 γραμμάρια λίπους, 28 γραμμάρια ζαμπόν, 117 γραμμάρια μαργαρίνης, 57 γραμ. θουτύρου, 57 γραμ. τυριού, 227 γραμ. ζάχαρης, 1816 γραμ. ψωμιού και ζυμαρικών και 400 - 600 γραμ. κρέας.

Κάθε μήνα διανέμονται έπίσης σε κάθε άτομο δυο αυγά και 453 γραμμάρια μαριμελάδας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΤΟΛΟΡΕΣ

«Από δέκα χρονών παιδί, αγαπούσα το Χοσέ σαν αδελφό. Ο πατέρας μου - ένας απ' τους πλουσιότερους άρχοντες της Ανδαλουσίας - είχε αναβρέσει τον μικρό αυτό ορφανό σαν δεύτερο παιδί του, κοντά σ' εμένα. Έτσι, μεγαλώσαμε αγαπημένοι, δίχως να μας χωρίση ποτέ το πασαμικό σύννεφο. Γίναμε δυο νέοι, ώριμοι, περήφανοι κι' αποφοιτητικοί. Καθένας μας άνοιγε την καρδιά του στον άλλον, του έγκυιαντρευσαν το ιδανικό του για τη γυναίκα που θ' αγαπούσε...»

«Μία μέρα, κηρύχθηκε ξαφνικά ο πόλεμος. Οι Γάλλοι είχαν εισβάλει στην 'Ισπανία. Μαζί μ' όλους τους νέους, πρέσβεις κι' εμείς ν' αγωνισθούμε για την πατρίδα μας, για τα οπτικά μας...»

«Στη μέση του δουεντί-ρόλα, πολεμούσα με λύσσα δίπλα στο Χοσέ, όταν δέχθηκε μία σφαίρα στο κεφάλι. Τα μάτια μου θόλωσαν και σωριάσθηκα ανείσθητος...»

«Όταν συνήλθα, έπειτα από πολλές ώρες, κύτταξα γύρω μου με απορία. Βρισκόμουν σ' ένα μαλακό κρεβάτι, μέσα σ' ένα δωμάτιο πλούσια επιπλωμένο. Μία νέα κι' ώμορφη γυναίκα με παραέφερε, σαν καλός άγγελος...»

«Ήταν μία κοπέλλα 18 ετών, υπέροχη καλλονή, με κατάμαυρα μαλλιά και φλογερά μάτια. Η καρδιά μου χτύπησε γοργά, όταν την πρωτοείδα κι' ανατριχίλασα ως τα κατάβαθα του είνε μου...»

«Πώς αισθανόσε, σε νόμο;... με ρώτησε με τη γλυκεία, μουσική φωνή της. Πονάτε ακόμη;»

«Της έκανα μερικές ερωτήσεις και μου απάντησε πρόθυμα. Λεγόταν Ντολώρας ντε Μπόλας. Κόρη ενός Καστιλιανού άρχοντα, είχε χάσει στον πόλεμο τον πατέρα της και τον αδελφό της. Όσοσο αυτή κι' η μητέρα της είχαν ανθέσει στο χτύπημα κι' είχαν όρκεισθί να εξυπηρετήσουν με κάθε τρόπο την πατρίδα τους. Το σπίτι τους είχε γίνει ένα μικρό νοσοκομείο, για τους 'Ισπανούς τραυματίες. Ένας απ' αυτούς ήμουν κι' εγώ. Μ' είχαν βρή αναισθητό στο πεδίο της μάχης και μ' είχαν μεταφέρει στη βίλα τους...»

«Όσο μου μιλούσε η Ντολώρας, ένοιωθα όλο και πιο πολύ πως την είχα έρωτευθί. Μία πορσελίνη δελία μ' εμπόδιζε να της το φανερώσω...»

«Μία μέρα ωστόσο, πήρα την απόφαση να μιλήσω ε-

πιτέλους. 'Ισως μ' ένεθάρρυνε το χαμογελαστό και χαρούμενο ύφος της Ντολώρας...»

«Φαίνασε πολύ ευτυχισμένη σήμερα δεσποινίς, της είπα...»

«Ναι, γιατί είνε πια έκτός κινδύνου ο γείτονας σας... ένας νέος που νοσηλεύεται στο διπλανό δωμάτιο μου απάντησε η Ντολώρας...»

Αισθάνθηκα ένα σφιγμένο στην καρδιά. Η ευθεία της έδειχνε μούκανε κακό...»

«Σας χρωστώ τη ζωή μου, σε νοητά! Άρχισα. Μά αισθάνομαι πως θα μού είνε άχρηστο στο τέλος η ζωή αυτή, δίχως εσάς! Η καρδιά μου είνε πλημμυρισμένη απ' την εικόνα σας...»

«Η κοπέλλα είχε γίνει κατάχλημη, έτρεμε και κύτταζε την πόρτα της διπλανής κλινικής. Παρασυρμένος απ' την ερωτική φλόγα μου, της έπιασα τα χέρια και τα γέμισα τρελλά φιλήματα... Την ίδια στιγμή, άνοιξε η πόρτα... και μπήκε ο Χοσέ! Αυτός λοιπόν ήταν ο άγνωστος γείτονας μου! Είχε το άριστερό χέρι του κρεμασμένο απ' το λαιμό 'Ηταν αδύνατος κλωσός...»

«Θάπρεπε να ορμήσω, να τον σφίξω στην αγκαλιά μου. Μα η μοιά του, η έκφρασή του με πάγωσε απ' τον τρόμο... Η Ντολώρας έφυγε, αφήνοντας μας μόνους. Προχώρησα τότε προς το Χοσέ. Είχα μαντεύσει το μουσικό του...»

«Την αγαπās λοιπόν πολύ; τον ρώτησα σοβαρά...»

«Ναι! Τόσο πολύ, ώστε μπήκα εδώ για να σκοτώσω τον άνθρωπο που είχα ακούσει να της κάνει ερωτική εξομολόγηση! Δεν ήξερα πως ήσουν εσύ...»

«Πέταξε μακριά ένα μαχαίρι που κρατούσε. Έγώ είχα χλωμιάσει κι' έτρεμα... όχι απ' το φόβο του θανάτου, αλλά γιατί έδλεπα τον τρομερό εκείνον έρωτα σαν ακατανίκητο εμπόδιο στην ευτυχία μου...»

«Γιατί να μην είχα σκοτώθι στη μάχη;...»

«Αφού αγαπās τη Ντολώρας, πρέπει να πεθάνω, γιατί δεν θα στην άφισω ποτέ όσο ζω! Φώναξε ο Χοσέ. Σκότωσέ με λοιπόν!...»

«Όχι, εγώ θα πεθάνω!... απάντησα μ' απελπισία...»

«Τρελλέ!... Άκουσε! Θα μπορούσαμε κι' οι δυο να κάνουμε τις μεγαλύτερες πράξεις, τις μεγαλύτερες θυσίες για τη Ντολώρας. Έχει, μείνουμε κι' οι δυο κλεισμένοι επί ημέρας στις κλινικές μας, δίχως να βλέπουμε ο ένας τον άλλον...»

«Ναι, αλλά η Ντολώρας δεν έφυνε, ούτε σ' αυτήν την περίπτωση...»

«Ναι, αλλά η Ντολώρας δεν έφυνε, ούτε σ' αυτήν την περίπτωση...»

«Ναι, αλλά η Ντολώρας δεν έφυνε, ούτε σ' αυτήν την περίπτωση...»

«Ναι, αλλά η Ντολώρας δεν έφυνε, ούτε σ' αυτήν την περίπτωση...»

«Ναι, αλλά η Ντολώρας δεν έφυνε, ούτε σ' αυτήν την περίπτωση...»

«Ναι, αλλά η Ντολώρας δεν έφυνε, ούτε σ' αυτήν την περίπτωση...»

«Ναι, αλλά η Ντολώρας δεν έφυνε, ούτε σ' αυτήν την περίπτωση...»

«Ναι, αλλά η Ντολώρας δεν έφυνε, ούτε σ' αυτήν την περίπτωση...»

«Ναι, αλλά η Ντολώρας δεν έφυνε, ούτε σ' αυτήν την περίπτωση...»

«Ναι, αλλά η Ντολώρας δεν έφυνε, ούτε σ' αυτήν την περίπτωση...»

«Ναι, αλλά η Ντολώρας δεν έφυνε, ούτε σ' αυτήν την περίπτωση...»

«Ναι, αλλά η Ντολώρας δεν έφυνε, ούτε σ' αυτήν την περίπτωση...»

Ανατολίτικο Χιονόμωο

Το τραγουδί της Έμινε

Ο Ναστραδίν Χότζας δεν χαριζόταν σε κανένα. Έλεγε την αλήθεια πάντα κι' αδιαφορούσε για τις συνέπειες.

Κάποτε που βρισκόταν στη Σμύρνη, το κάλεσε στ' άρχοντικό του ο Σελήμ άγας, που τον έκτιμούσε για τη σοφία του.

«Να ρθής, Χότζα μου, να περάσουμε περίφημα, του είπε. Αποψε θα δώσουμε όνομα στο γιού μου. Θα φάμε και θα πιούμε, θα τραγουδήσουμε. Κι' άξιζε τον κόπο γιατί είνε το πρώτο παιδί που απόχτησα μετά το γάμο μου...»

Εύχαριστώ, άγας μου, απάντησε ο Χότζας.

«Όποτε θα σε περιμένω, τζάνουμ Ναστραδίν...»

Βέβαια, βέβαια, άγας μου, θα ρθώ.

Πραγματικά, μόλις βράδυασε, ο Χότζας πήγε στο γλέντι.

Όταν τελείωσε το φαγοπότι, η γυναίκα του άγας, η Έμινε, πήρε τον ταμπουρά της κι' άρχισε το τραγουδί.

Ο Χότζας άκουσε και σούφανε τα φρύδια του. Τραγουδί ήταν εκείνο η βέλαισα προδοτίνης;

Σε μία στιγμή ο Σελήμ τον πλησίασε και τον ρώτησε:

— Δεν μου λές, Χότζα, εφέντη, σ' αρέσει η φωνή της Έμινε; Είδες, τζάνουμ, τραγουδί; Σωστό ανδρόνι!...

Ο Χότζας έσκυψε και τον ρώτησε:

— Πώς;... Τι είπες, άγας μου, δεν άκουσα.

— Λέω, Χότζα μου, πως η Έμινε τραγουδάει σαν ανδρόνι.

— Τι είπες, άγας μου;

— Δεν είνε υπέροχη λέω η φωνή της Έμινε;

— Μά την πίστι μου δεν ακούω τί μου λές.

— Σε καλό σου, Χότζα, τί έπαθες, τζάνουμ;

Ο άγας κοκκίνισε απ' τη σκασίλα του. Κόλλησε πια τα χείλη του στο αυτί του Ναστραδίν και του φώναξε όσο δυνατά μπορούσε:

— Σε ρωτώ, τζάνουμ, δεν είνε περίφημη και γλυκεία σαν σερμπέτι η φωνή αυτή;

Ο Χότζας τινάχθηκε νευριασμένος κι' απάντησε:

— Να με συμπαθās, άγας μου, μά δεν ακούω τίποτε.

— Ούτε τώρα δεν μ' άκουσες, Χότζα εφέντη;

— Πώς να σ' ακούσω, άγας μου, έτσι που γκαρίζει τόσην ώρα αυτή η καταραμένη;

Την ίδια στιγμή, ο άρρωστος συνήλθε κάπως κι' άνοιξε τα μάτια του.

— Το πηγάδι... τράυλίσε. Το σατανικό φυτό, μέσα στον τάφο!...

Κύτταξε το σύντροφό του και πρόσθεσε, με καθορώτερη φωνή:

— Δεν σου είπα όλη την αλήθεια, Τόν... Άκουσε λοιπόν! Όταν άνακαλύψα το πηγάδι των νεκρών, άνάμειοι στα έρείπια της χαμένης πολιτείας, κατέβηκα στο θυθό του με το σκονί που είχα πάρει μαζί μου. Άναψα το ηλεκτρικό φανάρι μου κι' είδα πως πατούσα πάνω σ' ένα πλήθος κόκκαλα, που τριβόνταν απ' την πολυκαρία. Μά ο θησαυρός δεν υπήρχε πουθενά. 'Ισως να τον είχαν πάρει άλλοτε...»

«Ετοιμαζόμουν να σκαρφαλώσω στο σκονί και να βγώ απ' το πηγάδι, όταν είδα κάτι φρικτό! Τρία-τέσσερα μέτρα πάνω απ' το κεφάλι μου, σιωρείτο ένας ανθρώπινος σκελετός. Απ' το κρανίο του, απ' τα μάτια του, απ' το στόμα του, ξεπερβαλλαν, δικατωτά σαν κέρατα έλφιου, τα κλαδιά ενός αλόκοτου φυτού. Με τη δύναμη που είχαν άνεθι προς τα πάνω, είχαν

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ απ' τόν τάφο

Παράξενο διήγημα

—Ναι, βρήκα τα έρείπια, στην καρδιά της ζούγκλας, είπε ο Φάλμερ. Ήταν όπως τα περιγράφει ο θρύλος. Βρήκα επίσης το πηγάδι των νεκρών. Μα δεν υπήρχε θησαυρός...»

—Πιστεύω πως θα κάνουμε καλλίτερα να κυττάσουμε πάλι τη δουλειά μας, να κυνηγήσουμε όρκει-ζες, δήλωσε ο Τόν. Μήπως βρήκες στο ταξίδι σου κανένα σπάνιο φυτό;...

—Όχι, όχι! απάντησε ζωηρά ο Φάλμερ, κι' ένινε κατακόκκινος, με μία έκφραση φόβου ή θυμού στα μάτια. Μα άσε με, μη μού μιλάς πια! Είχα πονοκέφαλο όλη την ημέρα. Φαίνεται πως άρπαξα κι' εγώ πυρετό...»

Ο Φάλμερ κι' ο Τόν είχαν ξεκινήσει μαζί για να κυνηγήσουν σπάνια όρκεισιθ στη ζούγκλα της Βενεζουέλας. Στο δρόμο τους, είχαν ακούσει απ' τους ιθαγενείς το θρύλο μιας έρειμωμένης πόλεως, μ' ένα πηγάδι όπου οι προϊστορικοί έκαρναν τους θησαυρούς τους - χρυσάφι, άσημι, κοσμήματα... Έκων αποφάσισε τότε να εξετάσουν τι αληθινό υπήρχε σ' αυτές τις διδασίες. Τότε ακριβώς ο Τόν είχε πάθει δυνατό πυρετό. Ο Φάλμερ τον είχε αφήσει σ' ένα χωριό κι' είχε φύγει μόνος του για ν' αναζητήσει το θησαυρό.

Όταν γύρισε, σέ τρείς ημέρες, ο Τόν τον βρήκε τελείως διαφορετικό, αδύνατομένο, λιγομίλητο, σαν ταρπαμένο. Μά όκεφθηκε πως ίσως νάταν πορσιόσθιος του πυρετού του... Τώρα έδλεπε πως η κατάσταση του Φάλμερ χειροτέρευε - απ' την απογοήτευση άραγε γιατί δεν είχε βρή το θησαυρό, ή από κάποια τροπική μόλυνση που διηλητήριζε το αίμα του;... Πάντως, στην κατάσταση που βρισκόταν κι' οι δυο, το φρονιμώτερον ήταν να γυρίσουν πίσω.

Πράγματι, μπήκαν στη βάρκα τους κι' άρχισαν το ταξίδι της επιστροφής. Η μέρα κληπσε μονότονα. Προς το βράδυ, ο Φάλμερ άρχισε να βογγαίρι πνιγμένα. Δεν έδινε κριμιά απάντησι στις ερωτήσεις του συντρόφου του. Ξαφνικά, έβγαλε ένα ούρλιασμα κι' έφερε τα χέρια του στο κεφάλι του, σπαρταρώντας ολόκληρος...»

Ο Τόν τρόμαξε. Μάντευε κάποιο κρυφό, διαβολικό μυστήριο... Άραζε τη βάρκα κοντά στην όχθη κι' έκλεισε στο Φάλμερ μία δυνατή ένεσι μορφίνης που τον καθυπνώσασε. Έπειτα εξέτασε το κεφάλι του. Στην κορυφή του κρανίου, ανάμεσα στα μαλλιά βρήκε ένα σκληρό και μωτερό εξόγκωμα, σαν να σχηματιζόταν ένα κέρατο.

Την ίδια στιγμή, ο άρρωστος συνήλθε κάπως κι' άνοιξε τα μάτια του.

— Το πηγάδι... τράυλίσε. Το σατανικό φυτό, μέσα στον τάφο!...

Κύτταξε το σύντροφό του και πρόσθεσε, με καθορώτερη φωνή:

— Δεν σου είπα όλη την αλήθεια, Τόν... Άκουσε λοιπόν! Όταν άνακαλύψα το πηγάδι των νεκρών, άνάμειοι στα έρείπια της χαμένης πολιτείας, κατέβηκα στο θυθό του με το σκονί που είχα πάρει μαζί μου. Άναψα το ηλεκτρικό φανάρι μου κι' είδα πως πατούσα πάνω σ' ένα πλήθος κόκκαλα, που τριβόνταν απ' την πολυκαρία. Μά ο θησαυρός δεν υπήρχε πουθενά. 'Ισως να τον είχαν πάρει άλλοτε...»

«Ετοιμαζόμουν να σκαρφαλώσω στο σκονί και να βγώ απ' το πηγάδι, όταν είδα κάτι φρικτό! Τρία-τέσσερα μέτρα πάνω απ' το κεφάλι μου, σιωρείτο ένας ανθρώπινος σκελετός. Απ' το κρανίο του, απ' τα μάτια του, απ' το στόμα του, ξεπερβαλλαν, δικατωτά σαν κέρατα έλφιου, τα κλαδιά ενός αλόκοτου φυτού. Με τη δύναμη που είχαν άνεθι προς τα πάνω, είχαν

άνασκήσει και το σκελετό... Οι ρίζες του είχαν τυλιχθί σ' όλα τα κόκκαλα. Μερικές είχαν όψη ανάμεσα απ' τα δάκτυλα των ποδιών κι' είχαν ριζώσει σ' ένα άλλο κρανίο που βρισκόταν από κάτω!...

«Μία νύσση περιέργεια μ' έσπρωξε να εξετάσω από πιο κοντά το φρικτό κι' απίστατικό εκείνο σύμπλεγμα. Σκαρφάλωσα λίγα μέτρα στο σκονί και πλησίασα το πρόσωπό μου στο παράξενο φυτό. Κατί έσκασε, τη στιγμή εκείνη, πάνω σ' ένα απ' τα κλωνάρια. Ένα σύννεφο από λεπτότατη κιτρινωπή σκόνη απλώθηκε στα μαλλιά μου, κώηκε στη μύτη και στα μάτια μου, με σπράξες. Τα σκούπια όσο μπορούσα κι' έσπρωσα να βγώ απ' το νεκρικό πηγάδι...»

Ο Φάλμερ στερματίσσε μία στιγμή, λαχανιασμένος. Έπειτα μούγκρισε: —Το κεφάλι μου!... Το κεφάλι μου!... Νοιώθω πως κάτι μεγαλώνει κι' απλώνεται μέσα στο μυαλό μου!... Θάνατι οι σπόροι του διαβολικού φυτού! Ριζωσαν μέσα στο κεφάλι μου... σαν σέ γλάστρα!... Χάθηκε!...

Οι σπασμοί κι' η άγνια του ξαναρχισαν. Ο σύντροφός του κλειόσε για να του κάρη κι' άλλη ένεσι, με τριπλή δόσι μορφίνης. Όταν ο Φάλμερ ήσυχασε κι' αποκοιμήθηκε, ο Τόν έβριζε το κεφάλι του. Το δέμα είχε άνοιξει τώρα, κι' είχε προβάλλει ένα θλαστόρι πράσινο κι' αιματοδαμένο!...

Ο Τόν πηγαίνε να τρελλαθί. Του φωνόταν πως έδλεπε ένα φρικτό εφιάλτη... Ένοιωθε συγχρόνως πως τον ξανάπνεε ο πυρετός του... Τ' αυτιά του βούιζαν, τα μάτια του θόλωναν. Έκοψε με το μαχαίρι του το διαβολικό θλαστόρι, σπύριζα με το κρανίο, και το πέταξε μακριά. Έπειτα έκοψε τις αιώησεις του...»

Όταν συνήλθε μετά πολλές ώρες, αντίκρυσε ένα βέσμο φοβερό, άπιστευτο! Το τερατώδες θλαστόρι, δυναμωμένο απ' το κλάδεμα είχε σχηματίσει δυο διακλαδώσεις, που ανέβαιναν σαν κέρατα σέ ύψος 15 πόντων! Άλλα όμοια κλωνάρια είχαν έξορρυσί τα μάτια του Φάλμερ κι' έδωγαν μέσα απ' τις κόγχες. Ένα άλλο ξεπερβαλλε απ' το στόμα... Το σατανικό φυτό μεγάλωνε συνεχώς, μ' ένα ρυθμικό παλμό.

Ο Φάλμερ ήταν πια νεκρός. Όσοσο το πτώμα του συγκλονιζόταν κάθε λίγες στιγμές απ' τους παλμούς του φυτού... Στο πρόσωπό του είχαν άπομεινί μόνο το πεισί και τα κόκκαλα. Το σώμα του είχε καταντήσει σκελετός. Το καταραμένο φυτό είχε απορροφήσει το αίμα του, τις σάρκες του, για να τρεφθί!...

Ο Τόν ένοιωθε να σαλεύουν τα λογικά του... σαν να βρισκόταν σ' ένα κόμο εφιάλτη! Δεν κατάρριψε να ξεκολλήσει τα μάτια του απ' το ανατριχίλλιστο θέαμα.

Σιγά-σιγά το φυτό φάνηκε πως άκούγε ένα μουρμουρητό, κάτι σαν μοιρολόγι, που δυνάμωνε λίγο-λίγο. Ήταν απ' το τερατώδες φυτό!...

Πέρασε ώρα πολλή... Έπειτα άνοιξε στην κορυφή του μεγαλύτερου κλωναριού ένα κατακόκκινο πέραξενο, υπερφυσικό λουλούδι... Απ' τις άκρες των δακτύλων απ' το λαιμό, απ' το σσόνι του νεκρού, ξεπερβαλλαν μικρές ρίζες που άρχισαν να κινούνται εσώ κι' εκεί, σαν ν' αναζητούσαν άλλη τροφή!...

Ο Τόν έμεινε σαν υπνωτισμένος. Το αλόκοτο φυτό και το μοιρολόγι του εξέκοιζαν μία μαγνητική έπιδρασι επάνω του... Κι' έσφαινα, άνικανος πια να φέρη την προσωπική αντίστασι, έπεσε με τα τέσσερα στον πάτο της βάρκας κι' άρχισε να σσένεται προς το νεκρό!... Μία ακατανίκητη δύναμη τον τραβούσε προς το θάνατο...»

Έφτασε κοντά στο Φάλμερ... ένοιωσε τις ρίζες του φυτού ν' άναδύνουν τα μαλλιά του να χαϊδεύουν το πρόσωπό του... κι' έπειτα να κώνωνται σαν κορφήτες στο κρανίο του, στα μάτια του!...

Σπάραξε για λίγο και ξεψύχασε δίπλα στο σύντροφό του... ενώ το σατανικό φυτό εξακολούθησε να μεγαλώνη, με καινούργια όρμη κι' ένα δεύτερο λουλούδι άνοιγε στα ψηλά κλωνάρια του...»

ΚΛΑΡΚ ΣΜΙΘ

Δροσιλα

Τα ιδρώα (κ. δροσιλα) είνε μία από τις πιο συχνές δερματικές παθήσεις. Είνε όμως από τις ελαφρότερες και τις πιο εύκολοθεράπευτες δερματοπάθειες. Άρκει εύθεσ έξ άρχης να γίνη η κατάλληλη περιποίηση του εξανθήματος. Όταν όμως η πάθησι περμαλεπθί και πυκνώσθι το εξάνθημα, τότε λόγω της δυνατής φαγούρας, ο πάσχων άρχίζει ένα αδιάκοπο ζύσιμο, με το οποίο προκαλούνται διάφορες έκδορες της επιδερμίδος και ρήξις των φυσαλλιδών του εξανθήματος, μ' αποτέλεσμα την εμφάνισι συνεπείας της μόλυνσεως αυτής μιας άλλης σοβαρότερης παθήσεως, της σταφυλοκοκκίσεως. Για τους λόγους αυτούς πρέπει να λαμβάνωνται άμέσως τα κατάλληλα μέτρα για τη θεραπεία της και για το καμμάριμα του εξανθήματος.

Η δροσιλα συνήθως παρουσιάζεται κατά το θέρος, αλλά σε πολλά άτομα που ιδρώνουν υπερβολικά και δεν τρουν απόλυτο σωματική καθαριότητα αναφέρονται και κατά την άνοιξη. Στα βρέφη όμως και στα μικρά παιδιά εμφανίζεται εις πάσαν εποχήν του έτους. Η δροσιλα οφείλεται σέ υπερευπάθεισά του ζεσμάτος στις ηλικιακές άκτινες και στην έπιδρασι της ζεστήτης του ιδρώτος, προσβάλλει δέ γενικώς περισσότερο τα άτομα που ιδρώνουν πολύ, χειμώνα - καλοκαίρι (υπεριδρωσία) και ίδια όταν δέ φορούν κατάσφρακα μία λεπτή φανέλλα τούλαχιστον βουβακερή.

Είνε έσφαλμένη η γνώμη ότι με την λεπτή μάλλινη φανέλλα ιδρώνει περισσότερο ο άνθρωπος, κ'ιπ το καλοκαίρι και το καίει δροσιλα ο ιδρώς. Η λεπτή μάλλινη φανέλλα, τουναντίον, ως απορροφώσα τον ιδρώτα προλαμβάνει την δροσιλα και τας φυείας πύνε συννθέστερες το καλοκαίρι λόγω της υπεριδρωσεως όταν ο άνθρωπος παραμένει σέ ρεύμα. Πάντως επικινδυνώστερο και άντιαισθητικώτερο πογύμα από το να φορή κανείς κατάσφρακα το ποικιμό του δεν υπάρχει. Δίχως τούλαχιστον μία έλαφρά, έστω και βουβακερή φανέλλα ή άφθονία του ιδρώτος παραμένονσα και λιμνάζουσα επί του δερμάτος υπό την επίδρασι των ηλικιών άκτινών κατακαίει και έρεθίζει το δερμα προκαλούσα την ένκευριστική δροσιλα.

Το προκαλούμενον κατ' αυτόν τον τρόπο εξάνθημα αποτλείται από φυσαλλίδες, διαφόρων μεγέθους, γεμάτες από ένα διαυγές υγρό. Όταν οι φυσαλλίδες αυτές σπάζουν από το ζύσιμο, αφήνουν έλαφρες ούλες πάνω στην έπιδερμίδα.

Η δροσιλα προσβάλλει διαδοχικώς το πρόσωπο, τον τράχηλο, τα αυτιά, τους βραχίονες, τα χέρια και τις μασχάλες, δηλ. όλα τα άκλυτα μέρη του σώματος καθώς και τα μέρη στα οποία βρίσκονται σφιγμένα τα ένδυματα δηλ. στη μέση, στο καλλάρο και στις καλτσόετες όπου και λιμνάζει ο ιδρώς. Συνήτοτερα παρατηρείται δροσιλα έντονος στις περισσότερες εύσαρκες και μη κυρίες που φορούν κορσέ και περισσότερο μαλίστα σ' εκείνες που τον χρησιμοποιοούν κατάσφρακα συνεπείας της μη φυσιολογικής διαπνοής του δερμάτος. Προληπτικά μέτρα για την δροσιλα είνε η απόλυτη υγιεινή καθαριότης του σώματος όπως ότε ν' άνασκήσει η βλαβερή επίδρασι της ζεστήτης του ιδρώτος επί του δερμάτος, και το συχνό πουδράρισμα του σώματος ιδίως το καλοκαίρι - με μία ουδέτερη σκόνη τάλκ, πίσαν κλπ.

Όταν όμως εμφανισθών τα πρώτα συμπτώματα του εξανθήματος της δροσιλας με τα γυνώτα ταίμηματα, τσουζίματα και φαγούρες του δερμάτος, τότε χρειάζονται λουτρά γενικά με θαλάσσιο νερό ή αμυλούχα (με κόλλα ποικαμίου) με την κρήσι των οποίων καταπραίνεται σμέως και μαρινείται το εξάνθημα. Φαυότατες επιθέματα τοπικά με άραιωμένο ευδονερο, κρύο καμωμλί ή δατέα έχουν άμεσο κατευθυντικό αποτέλεσμα. Πάντως όταν η δροσιλα εύρισκται σέ όζει κατάσταση απαγορεύεται επί του εξανθήματος η χρήςις ερεθιστικών, ως οιοννεύματος, κολώνιας, σάπωνος.

Πρέπει άσούτως ν' αποφευχώνται το ζύσιμο του εξανθήματος με τα νύχια. 'Ιδίως στα παιδιά και τα κώνωνται τα νύχια τους και να πουδράωνται τα μέρη του εξανθήματος με τάλκ, πολλές φορές την ημέρα. Η δροσιλα τις περισσότερες φορές την εποχή αυτή είνε η αιτία των σπυριών (σθιφώνων) από τα οποία βλέπουμε νανε γεμάτα τα περισσότερα παιδιά. Άμα άρχίζουν τα σπύρια με πύο αλληλοεξιδώχως καταλαμβάνουν το πρόσωπο, τον λαιμό, τα χέρια και το τριχωτό άκμυ δερμα της κεφαλής ως και το σώμα. Στην περίπτωση αυτή της δευτεροπαθούς πολυδοθηνώσεως παθήσεως δηλ. οφειλόμενης στην μόλυνσι εκ του ζεσμού του εξανθήματος της δροσιλας - πρέπει να γίνονν άνευ χρονωρίθξις αντισταφυλοκοκκικής ενέσεως ή άλλης μονάδως πνυικιλίτης, με τις οποίες και μόνο απαλλάσσεται ο πάσχων από την όλην κή κι' έπιμονή αυτή πάθησι: την σταφυλοκοκκίασι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Γιάτρος - Δερματολόγος

PERMANANT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ιδού το μουσικό μας

M. Λαμπρόπουλος

Άγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100.

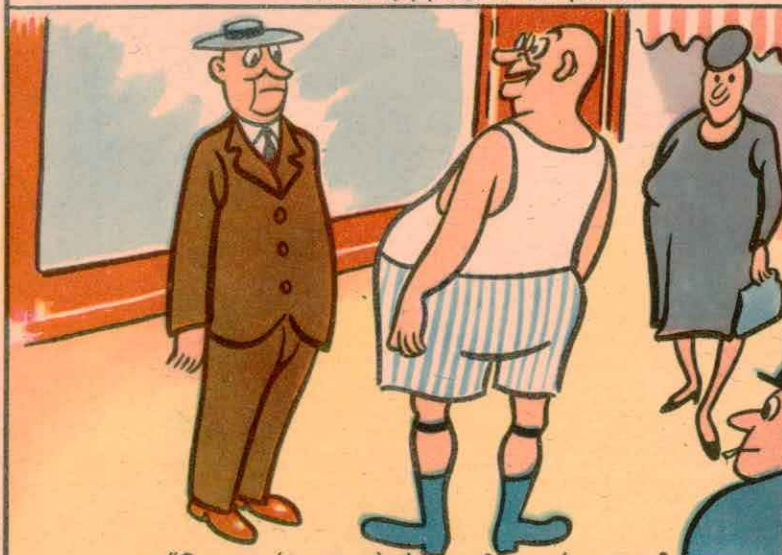
Σημ.: Αι προσκεμιζούσαι το παρόν απόκλιμα λαμβάνουν δωρεάν κατά.

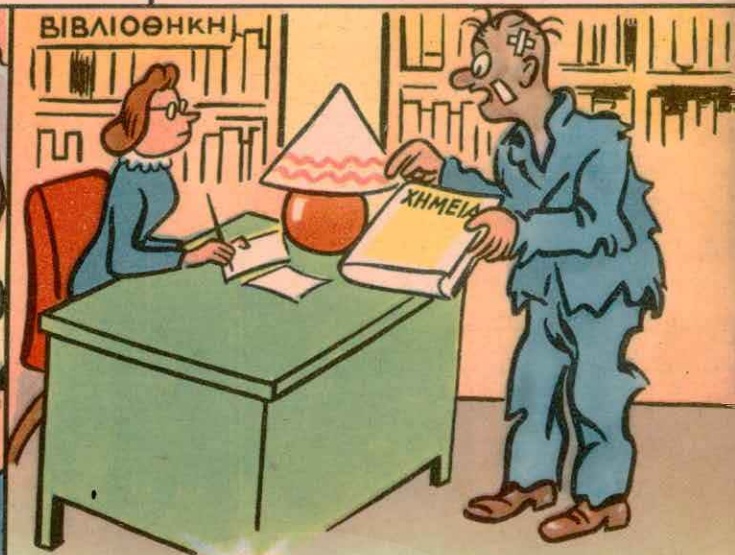
— 'Η Χοντρή μαθαίνει κολύμπι!...

— Μήπως, μωρέ, σε στενεύουν πάλι τὰ παπούτσια σου;

— "Όταν πρόκειται νὰ ἐπίσκεφθω κανένα σπουδαίο πρόσωπο δὲν ντύνομαι καθόλου, γιὰ νὰ μὴ νομίζη πὼς τοῦ δίνω σημασία!..."

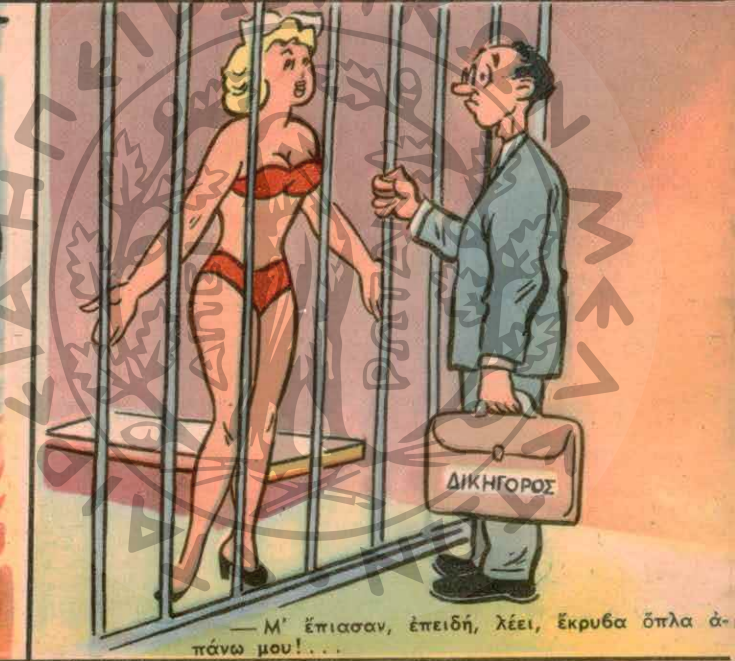

— "Ἦρθα νὰ σὰς πῶ ὅτι στὴ σελίδα 157 ὑπάρχει κάποιο λάθος..."

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

— Χρόνια τὴν περίμενα αὐτὴ τὴ στιγμή! Κάθομαι στὸ διπλανὸ σπίτι!...

— Μ' ἐπιάσαν, ἐπειδὴ, λέει, ἔκρυβα ὅπλα ἀπάνω μου!...